Robert Ludlum

Patrick Larkin

Vectorul Moscova

Robert Ludlum
Patrick Larkin

VECTORUL MOSCOVA

V.2.0

Traducere de DORU MĂRCULESCU

I.S.B.N.
973-629-120-0

THE MOSCOW VECTOR

Editura LIDER
2006

PROLOG

14 februarie
Moscova

Zăpada, înnegrită de gazele de eşapament ale autovehiculelor şi de emisiile industriale poluante, zăcea adunată mormane de-a lungul trotuarelor străzii Tverskaia, un larg bulevard tăind în două unul dintre cele mai aglomerate cartiere comerciale ale capitalei ruse. Pe sub strălucitoarele lămpi ale iluminatului public stradal, pietonii înfofoliţi pentru a se apăra de aerul îngheţat al nopţii se înghesuiau unii în alţii, grăbindu-se pe pavajul alunecos din cauza poleiului. Şuvoaie de automobile, camioane şi autobuze se scurgeau fără întrerupere în ambele sensuri. Pneurile groase pentru zăpadă ale mijloacelor de transport scrâşneau pe stratul de sare şi de nisip împrăştiat ca să asigure aderenţa şi tracţiunea pe imensa arteră rutieră multibandă.

Dr. Nikolai Kirianov se grăbea în direcţia nord, pe trotuarul de pe partea din dreapta a străzii, străduindu-se pe cât posibil să se strecoare neobservat prin mulţimea fremătătoare. Dar oricând îl atingea întâmplător cineva din mers, indiferent dacă era vorba despre o femeie sau un bărbat, despre o persoană tânără sau în vârstă, el tresărea violent, luptându-se din răsputeri să-şi reprime impulsul de a face brusc cale-ntoarsă sau de a o rupe la fugă, cuprins de panică. În ciuda frigului pătrunzător, sudoarea îi ieşea de sub căciula de blană şi i se scurgea încet pe frunte.

Înaltul şi suplul medic patolog ţinea cât putea de strâns sub braţ cutia de cadou frumos împachetată, rezistând cu greu tentaţiei de a o ascunde vederii celorlalţi în interiorul paltonului. Cu toate că sărbătoarea îndrăgostiţilor, Ziua Sfântului Valentin, era o adăugare de dată relativ recentă în calendarul festiv rusesc, aceasta avea o popularitate în plină creştere, iar mulţi bărbaţi din jurul său duceau propriile cutii cu ciocolată şi cu bomboane drept cadouri pentru nevestele sau pentru iubitele lor.

Fii calm, îşi spunea insistent în sinea lui. Era în siguranţă. Nimeni nu ştia ce aveau ei de gând. Planurile lor erau strict secrete.

Şi-atunci, de ce tresari la orice umbră, oricât de neînsemnată,

pe care o zăreşti? îl întrebă sec mica voce din mintea lui. Ai uitat de toate privirile bizare şi de ocheadele speriate pe care ţi le aruncă toţi colegii de serviciu? Şi ce ai de zis şi despre zgomotele discrete pe care le tot auzi pe linie când vorbeşti la telefon?

Kirianov se uită înapoi peste umăr, pe jumătate aşteptându-se să vadă o trupă de miliţieni, adică de poliţişti militarizaţi, apropiindu-se de el. Însă nu văzu decât alţi moscoviţi ca şi el, adânciţi fiecare în preocupările şi în grijile proprii şi de-abia aşteptând să scape de frigul de iarnă, aflat sub limita îngheţului. Uşurat pe moment, întoarse capul înainte, mai să se ciocnească de o femeie mai în vârstă, scundă şi bondoacă, cu braţele pline de pachete cu alimente.

Bătrânica îl fulgeră cu privirea, murmurând printre dinţi o înjurătură.

— *Prastite, babuşka,* iartă-mă, bunicuţo, bolborosi bărbatul, evitând la limită coliziunea cu bătrâna, care scuipă mânioasă la picioarele lui, încruntându-se în urma lui. Kirianov se grăbi să continue drumul, în timp ce pulsul îi bubuia în urechi.

Nu foarte departe mai în faţă, reclamele fluorescente cu neon sclipeau în întunericul învăluitor, într-un violent contrast cu clădirile de locuinţe şi cu hotelurile masive şi cenuşii din era stalinistă care mărgineau strada. Kirianov răsuflă adânc. Ajunsese aproape de cafeneaua unde acceptase să-şi întâlnească persoana de legătură, o simpatică ziaristă occidentală, pe nume Fiona Devin. Odată sosit acolo, avea să-i poată răspunde la întrebări, să-i dezvăluie informaţiile pe care le deţinea, iar apoi să se întoarcă repede acasă la el, în micul său apartament unde nu mai avea pe nimeni ca şef care să facă pe deşteptul la adresa lui. Bărbatul iuţi şi mai tare pasul, nerăbdător să termine cât mai repede întâlnirea clandestină.

Deodată, cineva îl izbi pe Kirianov din urmă, îmbrâncindu-l înainte, pe o porţiune groasă de gheaţă neagră, netedă şi lunecoasă. Bărbatul simţi cum i-o iau tălpile înainte. Dând în disperare din braţe, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Se lovi cu capul de pavajul îngheţat şi tot corpul lui fii străbătut de un fior dureros care îi înghiţi orice gând conştient. Gemând ameţit, rămase întins vreme de o interminabilă clipă, incapabil să se mişte.

Undeva în norul învârtejit de durere, Kirianov simţi o mâna pe umăr. Crispându-se, deschise ochii şi se uită în sus.

Un bărbat blond, într-un palton de lână care părea să fi costat foarte mult, îngenunche lângă Kirianov, potopindu-l cu scuzele:

— Dragă domnule, îmi pare nespus de rău, te rog să mă ierţi. Sper că nu te-ai lovit prea tare. Am fost cam împiedicat, îngrozitor de împiedicat. Şi bărbatul îl apucă strâns pe Kirianov de braţ, cu ambele lui mâini înmănuşate. Lasă-mă acum să te ajut să te ridici în picioare.

Patologul rus simţi în momentul acela ceva ca o înţepătură de ac pătrunzându-i adânc în muşchi. Deschise gura să strige, apoi îşi dădu seama, cu o groază crescândă, că nu mai putea să respire. Plămânii îi erau efectiv paralizaţi, în zadar mai încerca el acum să tragă în piept aerul de care avea atâta nevoie. Braţele şi picioarele i se crispară spasmodic şi începură să-i tremure, pe când tot mai mulţi muşchi îi înţepeneau. Înspăimântat, se holba la bărbatul aplecat deasupra lui.

Un surâs de-abia schiţat păru să înflorească pe buzele celuilalt, după care se volatiliză.

— Adio, doctore Kirianov, îi şopti el. Ar fi trebuit să te supui ordinelor şi să-ţi ţii gura.

Captiv într-un corp care nu mai răspundea comenzilor creierului său, Nikolai Kirianov rămase zăcând rigid, urlând neauzit, în timp ce întreg universul înconjurător se pierdea treptat într-o totală şi fără de sfârşit beznă. Inima lui se mai zbătu câteva clipe, după care se opri definitiv.

Bărbatul cel blond privi încă o secundă la cadavrul rămas cu gura deschisă. Apoi se uită în sus la grupul de martori curioşi atraşi de incident şi afişă o expresie de înmărmurită îngrijorare.

— A păţit ceva rău! le spuse el. Cred că a suferit cine ştie ce atac.

— Să se fi dat cumva prea tare cu capul de gheaţă atunci când a căzut? Ar trebui ca cineva să cheme un doctor, sugeră o tânără elegant îmbrăcată. Sau poate să chemăm miliţia.

Blondul dădu rapid din cap.

— Da, ai dreptate. Bărbatul îşi scoase apoi cu grijă o mănuşă groasă şi dădu la iveală dintr-un buzunar de la palton un telefon celular. O să sun la urgenţe.

După vreo două minute îşi făcu apariţia o ambulanţă alb-roşie care trase lângă bordură şi se opri. Semnalizatorul albastru intermitent de pe acoperiş lumina clipind micul grup de privitori, aruncând umbre fantomatice neregulate pe pavaj şi pe clădirile din preajmă. Doi brancardieri solizi săriră imediat jos pe uşa din spate, aducând cu ei o targă, urmaţi de un tânăr cu un aer de oboseală plictisită, într-un halat alb, boţit şi cu o cravată roşie,

îngustă. Ducea în mână o grea trusă medicală neagră.

Tânărul doctor al echipajului de pe ambulanţă se aplecă o clipă deasupra lui Kirianov, controlând cu o mică lanternă ochii holbaţi şi ficşi ai bărbatului şi căutându-i pulsul. Apoi oftă şi dădu din cap.

— A murit, bietul de el. Acum nu se mai poate face nimic. Se uită de jur împrejur, la figurile celor prezenţi. Asta e. Cine îmi poate spune ce s-a întâmplat aici?

Bărbatul blond ridică din umeri, expresiv.

— A avut loc un mic accident. Ne-am ciocnit, iar el a alunecat pe gheaţă şi a căzut chiar aici. Am încercat să-l ajut să se ridice… însă omul pur şi simplu a încetat să mai respire. Asta-i realmente tot ce ştiu.

Medicul se încruntă.

— Am înţeles, domnule. Mi-e teamă că va trebui să ne însoţiţi până la spital. Avem de îndeplinit formalităţile de rigoare. Iar miliţia vă va solicita să daţi o declaraţie oficială. Tânărul se întoarse apoi şi în direcţia celorlalţi martori încă prezenţi la faţa locului. Dar dintre dumneavoastră, ceilalţi, a văzut cineva ceva lămuritor în plus?

Mulţimea celor aflaţi de faţă rămase mută. Oamenii se dădeau înapoi, cu chipurile lipsite de orice expresie, îndepărtându-se deja, câte unul sau câte doi. Odată satisfăcut impulsul iniţial de curiozitate morbidă, nici unul dintre ei nu mai voia să rişte să-şi piardă toată seara ca să răspundă unor întrebări incomode prin cine ştie ce mohorâte şi murdare camere de gardă sau secţii de poliţie.

Tânărul medic pufni cu cinism şi se îndreptă către cei doi brancardieri cu taiga, spunându-le:

— Urcaţi-l în ambulanţă. Hai să mergem! N-are nici un rost să mai pierdem timpul aici, în frig.

Mişcându-se repede, ei puseră pe targă cadavrul lui Kirianov şi îl ridicară în ambulanţă. Unul dintre brancardieri, doctorul în halat alb şi bărbatul blond se urcară prin spate în ambulanţă, alături de cadavru. Cel de-al doilea brancardier trânti uşa în urma lor şi se urcă apoi în cabină, lângă şofer.

Cu lumina de deasupra încă aprinsă şi clipind, maşina se încadră imediat în traficul aglomerat de pe strada Tverskaia şi se îndreptă către nord.

Ferit acum de privirile indiscrete, doctorul cotrobăi cu îndemânare prin toate buzunarele mortului şi pe sub îmbrăcămintea acestuia, controlând şi golind portofelul

patologului şi verificându-i legitimaţia de la spital. Se uită apoi încruntat la ceilalţi.

— Nimic. N-am găsit absolut nimic. Nenorocitul n-are la el nimic incriminator.

— Uită-te şi aici, îi sugeră sec blondul, aruncându-i pachetul pe care îl avusese cu el Kirianov.

Medicul îl prinse şi sfâşie hârtia de ambalaj, desfăcând apoi cutia de bomboane. Peste cadavru se împrăştiară atunci câteva mape pline cu documente. Tânărul le frunzări repede şi dădu din cap satisfăcut.

— Astea sunt fotocopii ale fişelor diverselor cazuri din spital, confirmă el. De la prima până la ultima. Doctorul cel tânăr zâmbi. Putem raporta succesul acţiunii noastre.

Bărbatul blond se încruntă şi zise:

— Ba eu nu cred că putem.

— Cum adică?

— Unde sunt mostrele de sânge şi de ţesut pe care le-a furat? întrebă mustrător blondul, mijind ochii reci, cenuşii.

Medicul se uită îndelung la cutia goală din mâna lui.

— La naiba! exclamă el, după care ridică consternat privirea. Kirianov trebuie să fi avut şi un complice. Mostrele se află la altcineva.

— Aşa se pare, se declară celălalt de acord, apoi scoase din nou din buzunarul paltonului telefonul mobil, apelând un număr prememorat. Aici Moscova Unu. Am nevoie urgentă de o linie securizată de legătură cu Praga Unu. A intervenit ceva…

PARTEA ÎNTÂI

1

15 februarie
Praga, Republica Cehă

Locotenent-colonelul Jonathan Jon Smith, doctor în medicină, se opri în umbra bolţii vechiului turn gotic din capătul răsăritean al Podului Carol. Podul, lung de aproape o jumătate de kilometru, a fost construit cu mai bine de şase secole în urmă. Trece peste râul Vltava, legând Vechiul Oraş din Praga (Stare Mesto) cu Micul Cartier (Mala Strana). Smith rămase îndelung nemişcat, studiind cu atenţie structura de piatră din faţa lui.

Bărbatul se încruntă. Ar fi preferat un alt loc pentru această întâlnire, unul mai aglomerat şi cu mai mult camuflaj natural. Traficul motorizat al capitalei cehe şi tramvaiele electrice treceau pe alte poduri mai noi şi mai largi, în timp ce Podul Carol era rezervat traversării pietonale a Vltavei. În semiobscuritatea lugubră a după-amiezii târzii, podul era aproape pustiu.

În cea mai mare parte a anului, acest pod istoric era monumentul central al oraşului, o construcţie a cărei eleganţă şi frumuseţe atrăgea în masă vizitatorii şi comercianţii ambulanţi. Însă acum Praga era învăluită în ceaţa iernii, un nor gros de vapori reci şi semicondensaţi de apă, reunit cu smogul urât mirositor, reţinut de-a lungul şerpuitei văi a râului. Aburul cenuşiu din atmosferă înceţoşa contururile graţioase ale palatelor, bisericilor şi caselor renascentiste şi baroce ale cetăţii.

Dârdâind uşor în aerul jilav şi geros, Smith îşi închise până la gât fermoarul canadienei de piele şi porni să urce până pe podul propriu-zis. Era un bărbat înalt şi zvelt, abia trecut de patruzeci de ani, cu un păr negru şi lins, ochi albaştri, pătrunzători şi obraji cu pometi înalţi.

La început, zgomotul paşilor săi se reflectă abia auzit din parapetul înalt până la brâu al podului, dar după aceea sunetele se auziră şi mai amortizate, estompate de ceaţa care se ridica de pe râu. Ceaţa se insinua încet pe pod, ascunzând treptat vederii

ambele capete ale acestuia. Ceilalţi oameni care treceau pe pod, în majoritate lucrători bugetari şi vânzători din magazine, apăreau dintr-odată din camuflajul ceţei, grăbindu-se spre casă, treceau pe lângă el fără a-i arunca o privire, dispărând din nou în ceaţă la fel de brusc precum se iviseră.

Smith continua să înainteze. Podul Carol este mărginit de treizeci de statui de sfinţi, siluete tăcute şi nemişcate care se zăreau nedesluşit, rând pe rând, în ambele părţi. Fixate perechi, faţă în faţă, pe piloni masivi de gresie care susţin lunga traversare a râului, statuile constituiau punctele sale de reper până la locul de întâlnire. Americanul ajunse exact la mijlocul podului şi se opri, uitându-se în sus la figura liniştită a Sfântului Ian Nepomuk, un preot catolic omorât în grele torturi în anul 1393, când trupul său zdrobit fusese aruncat în râu chiar de pe acest pod. O parte din basorelieful de bronz înnegrit de timp, basorelief înfăţişând martiriul sfântului, strălucea lustruit impecabil de către nenumăraţii trecători care îl atingeau ca să le poarte noroc.

Mânat de un neaşteptat impuls de moment, Smith se aplecă şi mângâie şi el cu degetele locul cu pricina.

— Nu te ştiam un om superstiţios, Jonathan, auzi el din spate un glas liniştit, cu sonorităţi ostenite.

Smith se întoarse, rânjind jenat.

— N-am nimic de câştigat din asta, dar nici rău nu-mi poate face, Valentin.

Dr. Valentin Petrenko se apropie şi i se alătură, ţinând strâns într-o mână înmănuşată o servietă neagră. Specialistul rus în medicină era considerabil mai scund decât Smith şi mult mai solid clădit. Ochii lui trişti, căprui, clipeau neliniştiţi îndărătul unor ochelari cu lentile groase, cocoţaţi pe nas.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să te întâlneşti aici cu mine. Adică separat de conferinţă. Sunt conştient că nu este prea convenabil pentru tine.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, îl linişti Smith, schiţând un zâmbet. Crede-mă că prefer să mă aflu aici în loc să-mi pierd alte câteva ore ascultându-l încă o dată pe Kozlik cum bate apa-n piuă cu ultima lui lucrare despre epidemiile de febră tifoidă şi de hepatită A din Yamsodamnedlostistan-ul Inferior.

O privire amuzată licări un moment în ochii prudenţi ai lui Petrenko.

— Într-adevăr, dr. Kozlik nu este chiar cel mai strălucit orator, încuviinţă el. Însă teoriile lui sunt în esenţă corecte.

Smith dădu din cap, aşteptând cu răbdare ca interlocutorul lui să-i explice de ce îi ceruse atât de insistent această întrevedere tainică. El şi Petrenko se aflau la Praga pentru a participa la o importantă conferinţă internaţională despre proliferarea bolilor infecţioase în Europa de Est. Maladii mortale, de multă vreme socotite drept ţinute sub control în ţările dezvoltate, izbucneau acum şi se răspândeau fulgerător în diverse părţi ale fostului imperiu sovietic, ca urmare a ruinării sistemului sanitar şi de sănătate publică după decenii de neglijare şi a prăbuşirii vechii ordini comuniste.

Ambii bărbaţi erau adânc angrenaţi în confruntarea cu această criză în creştere a sănătăţii. Printre altele, Smith era şi un specialist extrem de priceput în domeniul biologiei moleculare şi lucra la Institutul Armatei Statelor Unite pentru Cercetări Medicale privind Bolile Contagioase (IASUCMBC) de la Fort Detrick, Maryland. Iar Petrenko era un foarte bine văzut expert în domeniul bolilor rare, asociat în conducerea Spitalului Clinic Central din Moscova.

Cei doi bărbaţi se cunoşteau din punct de vedere profesional de mai mulţi ani şi începuseră să se respecte reciproc pentru valoarea şi tactul de care dădeau dovadă. Aşa încât atunci când, în aceeaşi zi, un Petrenko foarte tulburat îl trăsese deoparte şi îi solicitase o întâlnire particulară, în afara conferinţei, Smith acceptase fără nici o ezitare.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise în cele din urmă rusul, după care înghiţi în sec. Deţin nişte informaţii presante, care trebuie să ajungă la cunoştinţa unor autorităţi competente din Occident.

Smith îl privi cu luare-aminte.

— Informaţii despre ce anume, Valentin?

— Despre izbucnirea unei maladii la Moscova. Despre apariţia unei boli noi… a uneia cum eu personal n-am mai cunoscut niciodată până acum, răspunse încet Petrenko. Este ceva care mă înspăimântă.

Smith simţi un mic fior îngheţat pe şira spinării.

— Dă-i-nainte! îl îndemnă el.

— Am văzut primul caz acum două luni, continuă Petrenko. Era un băieţel, un prichindel care nu avea decât şapte ani. Acuza dureri mari, suferea cumplit şi avea o febră ridicată şi persistentă. La început, doctorii crezuseră că au de-a face doar cu o banală gripă. Însă după aceea şi absolut dintr-odată, starea lui s-a înrăutăţit. A început să-i cadă părul. I-au apărut aproape pe tot corpul nişte oribile răni sângerânde şi erupţii foarte

dureroase. A intrat apoi într-o accentuată anemie. La sfârşit, toate sistemele sale vitale – ficatul, rinichii şi în cele din urmă şi inima – pur şi simplu au încetat să mai funcţioneze.

— Dumnezeule! murmură Smith, imaginându-şi oribilele suferinţe pe care trebuie să le fi îndurat copilaşul. Apoi se încruntă, adăugând: Valentin, aceste simptome seamănă înfricoşător cu cele provocate de expunerea la radiaţii la un nivel extrem de ridicat.

Petrenko încuviinţă, dând din cap.

— Da, ăsta a fost şi primul nostru gând, spuse el şi ridică din umeri. Numai că n-am putut descoperi nici un fel de dovadă cum că băieţelul ar fi fost expus la vreun material radioactiv, nici acasă, nici la şcoală şi nici oriunde altundeva.

— Avea vreo boală contagioasă? întrebă Smith.

— Nu, răspunse rusul, clătinând hotărât din cap. Nimeni altcineva din jurul său nu s-a îmbolnăvit. Nici părinţii lui, nici prietenii şi nici aceia care l-au tratat. Bărbatul schiţă o grimasă. Nici una dintre analizele de laborator nu a evidenţiat vreun semn de infecţie virală sau bacteriologică, iar toate testele toxicologice au avut rezultate negative. N-a putut fi detectată nici o urmă de otravă sau de substanţă chimică periculoasă, care să fi făcut atât de mult rău.

Smith fluieră uşor a mirare şi zise:

— Foarte periculos.

— A fost într-adevăr cumplit, încuviinţă Petrenko. Strângând în continuare servieta, omul de ştiinţă rus îşi scoase ochelarii şi-i şterse nervos, proptindu-i la loc pe nas. După aceea, însă au fost şi alte cazuri la spital, suferind de aceleaşi simptome oribile. Mai întâi, un bătrân, un fost activist din conducerea Partidului Comunist. Apoi, o femeie între două vârste. Şi în sfârşit, un bărbat tânăr – un zdravăn muncitor cu ziua, unul care fusese toată viaţa lui sănătos şi robust ca un taur. Şi toţi au murit în câteva zile în chinuri groaznice.

— Şi au fost doar patru cazuri?

Petrenko schiţă un surâs trist.

— Doar de astea patru am eu cunoştinţă, răspunse el încet. Asta nu înseamnă însă că n-ar putea să mai existe şi altele. Oficialităţile de la Ministerul Sănătăţii ne-au atenţionat, pe mine şi pe alţi colegi de-ai mei, că se aşteaptă din partea noastră să nu punem prea multe întrebări, pentru a nu provoca o panică inutilă în rândul populaţiei şi a nu-i stârni pe reporterii din presă, avizi de ştiri-bombă. Fireşte, am combătut această hotărâre până

la cele mai înalte niveluri. Dar, până la urmă, toate cererile noastre pentru o investigaţie extinsă au fost refuzate. Ni s-a interzis chiar să discutăm despre acele cazuri în afara unui foarte redus cerc de oameni de ştiinţă. Tristeţea din ochii bărbatului se accentuă. O înaltă oficialitate de la Kremlin a ajuns să-mi spună până şi că patru decese inexplicabile constituia ceva nesemnificativ, fiind „doar un zgomot de fond din punct de vedere statistic”. Respectiva persoană mi-a sugerat că noi, oamenii de ştiinţă, să facem bine să ne concentrăm eforturile contra SIDA şi contra altor afecţiuni care omoară atât de mulţi oameni în Mama Rusia. Iar între timp, toate faptele referitoare la aceste misterioase decese au fost categorisite drept secrete de stat şi au fost îngropate în birocraţie.

— Idioţii! bombăni Smith, încleştând maxilarele. Conspiraţia tăcerii şi secretomania au fost dintotdeauna distrugătoare pentru adevărata ştiinţă de calitate. Încercând din motive politice să ascunzi apariţia unei noi boli, nu faci decât să favorizezi izbucnirea unei catastrofale epidemii.

— Poate, acceptă Petrenko, înălţând din umeri. Iată de ce eu, unul, n-am să accept să iau parte la o asemenea muşamalizare. Şi tocmai de-aceea ţi-am adus asta. Rusul bătu uşor pe servieta lui neagră. Aici se află toate informaţiile medicale relevante referitoare la cele patru victime cunoscute, ca şi mostre din sângele lor şi din ţesuturile prelevate de la ele. Sper din tot sufletul ca tu şi alţii din Occident să puteţi afla cât mai multe despre mecanismele acestei noi maladii mai înainte de a fi prea târziu.

— Dar cât de mult vei avea de suferit dacă guvernul vostru va descoperi că tu ai fost acela care a divulgat aceste informaţii secrete? întrebă Smith.

— Nu ştiu, recunoscu rusul. Şi tocmai de aceea am şi dorit să-ţi transmit aceste date în mare taină. Oftă. Situaţia din ţara mea se deteriorează rapid, Jon. Mă tem foarte tare că autorităţile noastre au ajuns la concluzia că este mai sigur şi mai uşor să conducă prin forţă şi frică, decât prin puterea de convingere şi raţiune.

Smith înţelese şi dădu din cap. El urmărea cu un interes crescând veştile care veneau din Rusia. Preşedintele ţării, Viktor Dudarev, fusese membru al vechiului KGB, adică al Comitetului Sovietic pentru Securitatea Statului şi fusese rezident în Germania de Est. Când Uniunea Sovietică se destrămase, Dudarev nu întârziase să se alinieze forţelor reformatoare. El se

ridicase repede în noua Rusie, răspunzând mai întâi de FSB, noul Serviciu Federal de Securitate, devenind apoi prim-ministru şi în final câştigând alegerile prezidenţiale. În tot acest timp, mulţi doriseră cu înverşunare să creadă că el era un om sincer dedicat normelor democratice.

Dudarev îi păcălise însă pe toţi. După ce se instalase în funcţia de preşedinte al statului, fostul ofiţer KGB îşi lepădase masca, arătându-se mult mai interesat să-şi satisfacă propriile ambiţii decât să instaureze în Rusia o democraţie veritabilă. Era ocupat să adune în mâinile lui şi ale linguşitorilor săi acoliţi din ce în ce mai multe frâie ale puterii. Noile companii independente de presă fuseseră silite să tacă, apoi readuse sub control guvernamental. Corporaţiile ai căror proprietari se opuneau făţiş Kremlinului fuseseră desfiinţate prin ordonanţe oficiale sau le fuseseră confiscate toate bunurile patrimoniale sub pretextul evaziunii fiscale. Rivalii lui politici erau reduşi la tăcere sau daţi uitării de către presa de stat.

Spiritele satirice îl porecliseră pe Dudarev „Ţarul Viktor”. Însă gluma aceea se învechise de mult, iar acum era pe cale să devină o crudă realitate.

— Voi face tot posibilul pentru ca numele tău să nu fie asociat cu afacerea asta, îi făgădui Smith. Însă cineva din guvernul ţării tale nu va putea să nu facă legătura între tine şi aceste informaţii când vor apărea scurgeri de date. Şi la un moment dat vor exista şi astfel de scurgeri de informaţii. Smith se uită în ochii celuilalt. Poate că ar fi mai bine pentru tine să vii tu însuţi cu informaţiile respective. Ar putea fi mai sigur.

Petrenko ridică dintr-o sprânceană.

— Adică să cer azil politic?

Smith încuviinţă din cap.

Omul de ştiinţă scutură însă din cap.

— Nu, nu cred. Ridică din umeri. Cu toate greşelile mele, eu sunt în primul rând şi pentru totdeauna rus. Nu-mi voi părăsi patria natală de frică. Bărbatul zâmbi trist. Iar în afară de asta, cum spun filosofii? Pentru a obţine triumful, oamenii de omenie nu trebuie decât să nu facă nimic? Cred că au dreptate. Aşa că am să rămân la Moscova şi am să fac tot ce pot pentru a îndepărta vălul întunericului cu puterile mele.

— *Vă rog, mă puteţi ajuta şi pe mine?* Cuvintele veniră din ceaţă, rostite în cehă.

Tresărind, Smith şi Petrenko se întoarseră.

Un bărbat oarecum mai tânăr, cu o faţă aspră şi lipsită de

orice urmă de zâmbet, stătea, doar la câţiva paşi distanţă de ei, cu palma stângă întinsă, ca şi cum le-ar cere nişte bani. Sub o chică de păr castaniu, încurcat şi unsuros, de lobul urechii sale drepte atârna un minuscul craniu argintiu. Mâna lui dreaptă era ascunsă într-un palton lung şi negru. Îl însoţeau alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi asemănător şi la fel de soioşi ca şi el, stând imediat în spatele lui. Şi ei purtau mici cercei în formă de craniu.

Reacţionând instinctiv, Smith se propti în faţa mai scundului om de ştiinţă rus.

— Scuzaţi-mă, nu înţeleg. Vorbiţi cumva englezeşte? li se adresă el în limba cehă.

Bărbatul cu păr lung coborî încet mâna stângă.

— Eşti american, nu-i aşa?

Ceva din felul în care articulase cuvintele îl făcu pe Smith să se zbârlească.

— Corect.

— Asta-i bine, zise bărbatul hotărât. Toţi americanii sunt bogaţi, în timp ce eu sunt sărac. Ochii lui negri licăriră o clipă în direcţia lui Petrenko, după care se întoarseră din nou către Smith. Îşi dezgoli dinţii într-un rapid rictus de prădător. Aşa că îmi vei da servieta prietenului tău. Ca un cadou, da?

— Jon, bâigui rusul din spatele lui. Oamenii ăştia nu sunt cehi.

Bărbatul cu păr lung îl auzi şi ridica vesel din umeri.

— Dr. Petrenko are dreptate. Îl felicit pentru perspicacitatea de care dă dovadă. Cuţitul rabatabil pe care îl ascunsese până atunci în palton ieşi acum la iveală, dintr-o singură mişcare lină. Îl deschise. Lama părea ascuţită ca un brici. Dar eu tot vreau servieta aceea. *Acum.*

La dracu'! îşi spuse Smith în sinea lui, urmărindu-i cu sânge rece pe cei trei bărbaţi care începuseră să-i împresoare. Americanul se dădu uşor înapoi – şi constată că atinsese parapetul înalt până la brâu al podului care trecea peste râul Vltava. Nu-i bine deloc, gândi el înverşunat. Prinşi neînarmaţi şi depăşiţi numeric pe un pod cufundat în ceaţă. *Într-adevăr,* nu era câtuşi de puţin bine.

Orice speranţe pe care le-ar fi putut avea în legătură cu posibilitatea de a le da pur şi simplu servieta şi de a pleca apoi de-acolo vii şi nevătămaţi se spulberaseră când îl auzise pe celălalt bărbat folosind atât de firesc şi de sigur pe el numele lui Petrenko. Asta nu era o banală tâlhărie. În cazul în care nu se înşela, băieţii ăştia erau nişte profesionişti, iar profesioniştii erau pregătiţi să nu lase niciodată martori vii în urma lor.

Americanul se strădui să schiţeze un zâmbet.

— Bine, sigur.... vreau să zic, dacă pui problema aşa. Nu-i nevoie să fie nimeni rănit, nu-i aşa?

— Ai dreptate. N-avem nevoie de aşa ceva, prietene, îl asigură rânjind omul care avea cuţitul. Acum, spune-i bunului nostru medic să ne dea servieta aia.

Smith trase adânc aer în piept, simţind cum i se accelerează pulsul. Lumea din jurul lui păru să se oprească, în timp ce adrenalina îi inunda vasele de sânge, iuţindu-i reflexele. Se încovoie, pregătit să primească atacul. Acum!

— Poliţia! Poliţia! mugi americanul. Apoi mai răcni încă o dată, sfâşiind liniştea cufundată în ceaţă: Poliţia!

— Neghiobule! mârâi bărbatul cu păr lung, fandând către american şi repezind înainte mâna în care ţinea cuţitul.

Ripostând instantaneu, Smith se aruncă într-o parte. Lama cuţitului licări razant pe lângă faţa lui. Fusese cât pe ce! Lovi apoi în disperare la interiorul încheieturii expuse a mâinii agresorului, tăind terminaţiile nervoase.

Agresorul urlă de durere. Cuţitul îi zbură din mâna brusc paralizată şi căzu pe pavaj. Mişcându-se la fel de repede, Smith se răsuci înapoi, izbind cu o forţă teribilă, cu cotul, drept în faţa îngustă a bărbatului cu păr lung. Oasele trosniră şi sângele ţâşni. Gemând, omul se rostogoli înapoi şi căzu într-un genunchi, pipăindu-şi ruina nasului zdrobit, plin de sânge.

Furios, cel de-al doilea bărbat trecu pe lângă şeful său căzut şi se aruncă şi el la atac, cu propriul său pumnal. Smith evită asaltul aplecându-se şi îi aplică duşmanului o cumplită lovitură de pumn drept sub coaste. Bărbatul se încovoie brusc de durere şi se împletici. Mai înainte ca el să se dezmeticească, Smith îl înşfacă de spatele paltonului şi îl izbi cu capul de parapetul de piatră al podului. Complet năucit sau grav rănit, omul se prăbuşi pe burtă fără a mai scoate nici un sunet şi rămase nemişcat.

— Jon! Păzea!

Auzind strigătul lui Petrenko, Smith se întoarse fulgerător, tocmai la timp pentru a-l vedea pe rus respingându-l pe al treilea agresor cu disperate şi necontrolate lovituri largi cu servieta. Însă bucuria sălbatică din privirea lui Petrenko se topi, lăsând loc spaimei, când omul se uită în jos şi văzu cuţitul cu toată lama înfiptă în propriul său abdomen.

Apoi, deodată, se auzi o singură împuşcătură, reverberându-se de-a lungul podului.

Iar drept în mijlocul frunţii lui Petrenko apăru brusc o gaură

micuţă cu conturul înroşit. Fragmente de os şi creier zburaseră prin partea din spate a craniului său, antrenate de un glonţ de 9x18 mm, tras pe orizontală. Ochii i se duseră imediat în fundul capului, după care, cu mâinile încleştate pe servietă, rusul ucis se clătină şi căzu pe spate peste parapet, rostogolindu-se în râul de dedesubt.

Cu coada ochiului, Smith îl zări pe primul agresor bălăbănindu-se din nou pe picioare. Sângele îi şiroia pe faţă, picurându-i apoi de pe bărbia nerasă. Ochii lui întunecaţi erau plini de ură şi acum ţinea în mână un pistol, un vechi model sovietic – Makarov. Un tub golit de cartuş zuruia încet pe pavajul neuniform.

Americanul se încordă, conştient că era deja prea târziu. Celălalt bărbat era prea departe de el – dincolo de lungimea braţelor sale. Smith se întoarse brusc şi se aruncă de pe pod, dispărând cu capul înainte în ceaţă. În urma lui se auziră mai multe împuşcături. Un glonţ îi şuieră pe lângă ureche, iar un altul îi străpunse haina, producându-i o arsură dureroasă în umăr.

Lovi suprafaţa Vltavei, stârnind un nor alb de spumă şi de stropi şi scufundându-se apoi adânc în apele aproape îngheţate, negre ca smoala. Din ce în ce mai jos, bărbatul alunecă într-un vid de linişte absolută şi de întuneric total. Apoi, curentul iute al râului îl înşfacă în ghearele sale, târându-l de haina sfâşiată, de braţe şi de picioare, răsucindu-l şi rostogolindu-l în timp ce îl ducea tot mai spre nord, departe de stâlpii masivi de piatră ai podului.

Plămânii îl usturau deja, tânjind după aer. Cu îndârjire, Smith dădu din picioare şi din mâini, luptându-se să-şi croiască drum prin apa rece ca gheaţa. Într-un târziu, scoase capul la suprafaţă şi rămase acolo o bună bucată de vreme, gâfâind şi horcăind, străduindu-se să-şi oxigeneze mult încercatul organism.

Captiv încă în curentul puternic, se răsuci cu faţa în direcţia din care venise. Podul Carol nu se mai vedea în ceaţă, dar se auzeau ecourile strigătelor şi glasurilor panicate reverberând pe râu. Zgomotele împuşcăturilor păreau să-i fi trezit pe locuitorii Pragăi din toropeala după-amiezii târzii. Smith scuipă o gură de apă şi schimbă direcţia.

Se zbătu să se apropie de malul răsăritean, luptând din răsputeri să înainteze de-a curmezişul curentului care îl ducea la vale. Trebuia să iasă cât mai repede din apă – mai înainte ca frigul muşcător să-i epuizeze puterile. Dinţii începură să-i clănţăne pe măsură ce gerul pătrundea prin îmbrăcămintea îmbibată cu apă şi ameninţa cu hipotermia.

După un lung răgaz de deznădejde, ţărmul pierdut în ceaţă i se păru imposibil de atins cu forţele care îl lăsau rapid. Conştient că timpul trecea acum extrem de repede pentru el, Smith făcu încă un ultim şi disperat efort. Dădu din nou din picioare, iar de data asta mâinile lui slăbite atinseră un banc de noroi şi de pietricele, de pe malul apei. Încordându-şi ultimele puteri, bărbatul se târî afară din Vltava, pe o îngustă întindere cu iarbă şi copaci îngrijiţi, zonă aparţinând evident unui mic parc de pe ţărmul râului.

Dârdâind şi simţind mari dureri în toţi muşchii, se rostogoli cu faţa în sus şi rămase locului, uitându-se la cerul cenuşiu şi uniform. Minutele treceau şi el se lăsă purtat prea extenuat pentru a merge mai departe.

În momentul acela, Smith auzi o exclamaţie de uluire. Tresărind, întoarse capul şi văzu o femeie scundă, în vârstă, înfofolită într-o haină de blană, holbându-se în jos la el, într-o combinaţie de teamă şi stupefacţie. Un căţeluş apăru şi el la picioarele bătrânei, adulmecând curios. Aerul din jurul lor părea tot mai întunecat cu fiecare secundă.

— Poliţia, se forţă el să articuleze printre dinţii care îi clănţăneau.

Bătrâna făcu ochii mari.

Apelând la toate cuvintele stâlcite din limba cehă pe care le ştia, Smith reuşi să şoptească:

— Cheamă poliţia.

Înainte de a apuca să mai spună şi altceva, bărbatul se cufundă într-o beznă adâncă.

2

Sediul Comandamentului Operaţional de Nord, Kernihiv, Ucraina

Vreme de patru sute de ani, Kernihiv a fost supranumit „oraşul princiar”, servind drept capitală fortificată pentru principatele din inima Rusiei kieviene, apusa confederaţie a vikingilor care se făcuseră stăpâni pe teritoriile care vor deveni mai târziu Rusia şi Ucraina. Câteva dintre frumoasele ei catedrale, biserici şi mănăstiri datează încă din secolele al unsprezecelea şi al

doisprezecelea, iar turnuleţele lor ascuţite şi cupolele aurii conferă o calmă eleganţă Aticului orizont al oraşului. În fiecare an, multe autocare pline de turişti fac scurta excursie de la Kiev, aflat la o sută patruzeci de kilometri mai la sud, pentru a admira anticele bijuterii arhitectonice şi opere de artă monumentală din Kernihiv.

Puţini dintre aceşti turişti au remarcat vreodată un complex izolat de clădiri din beton şi oţel construite în era sovietelor la periferia oraşului. Acute, înăuntrul unui perimetru apărat de un gard din sârmă ghimpată, păzit de soldaţi înarmaţi până-n dinţi, se află centrul administrativ al uneia dintre cele trei principale organizaţii combatante ale armatei ucrainene – şi anume Comandamentul Operativ de Nord. Soarele asfinţise de mult, iar luminile erau încă aprinse în tot complexul. Automobile oficiale, purtând steguleţe cu însemnele tuturor unităţilor militare importante aflate în subordine, umpleau până la refuz zona de parcare aferentă clădirii centrale cu trei etaje a comandamentului, construcţie luminată de reflectoare.

În interiorul clădirii, maiorul Dmitri Poliakov stătea într-o margine a unei aglomerate săli de şedinţe. Îşi alesese cu grijă poziţia care îi asigura cel mai bun contact vizual cu şeful lui, generalul-locotenent Aleksandr Marciuk, omul aflat la conducerea Comandamentului Operaţional de Nord al armatei. Maiorul, tânăr şi înalt, îşi verifică încă o dată mapa de sub braţ, asigurându-se că avea acolo orice raport şi orice proiect de ordin de care generalul ar fi putut să aibă nevoie în cursul acelei întruniri militare de urgenţă. Poliakov era pe deplin conştient că Marciuk era un oştean profesionist, sever şi pretenţios, unul care avea pretenţia ca principalul său colaborator militar subordonat să fie pregătit să răspundă instantaneu oricărei nevoi sau oricărui ordin.

Marciuk, ofiţerii importanţi din statul său major şi şefii de brigadă şi de divizie din Comandamentul de Nord şedeau pe trei laturi ale unei mese mari, rectangulare, de conferinţă. O hartă detaliată a zonei lor de acţiune era atârnată pe un suport, la capătul respectivei mese. Fiecare ofiţer de rang înalt avea în faţă propria mapă cu documentele pentru întrunire, câte o scrumieră şi un pahar cu ceai fierbinte. Ţigările fumegau pe majoritatea scrumierelor.

— Nu încape nici o îndoială că atât ruşii, cât şi belaruşii şi-au întărit drastic securitatea de-a lungul graniţelor comune cu noi, continuă vorbitorul, un colonel plin. Arătă cu băţul indicator mai

multe locuri de pe hartă. Au blocat fiecare punct minor de trecere, de la Drobjanka, aici, în nord şi până la Harkov, în partea de est. Traficul este permis doar pe la punctele de control de pe marile autostrăzi principale – şi chiar şi pe-acolo numai în urma unor minuţioase verificări. Mai mult, omologii mei din comandamentul vestic şi din cel sudic mi-au adus la cunoştinţă că şi în sectoarele lor situaţia se prezintă asemănător.

— Iar ruşii nu se mulţumesc numai cu atât, interveni îngrijorat unul dintre ofiţerii din partea cea mai îndepărtată a mesei. Acesta comanda o brigadă din Forţele de Acoperire, o nouă formaţiune militară multispecializată, alcătuită din trupe de recunoaştere, cu elicoptere de supraveghere şi de atac, precum şi din unităţi de infanterie înarmate cu rachete antitanc. Posturile mele avansate au remarcat forţe de recunoaştere de mărimea unor companii şi chiar a unor batalioane, operând în mai multe puncte de-a lungul frontierei. Acestea par să încerce să localizeze cu precizie staţiile de lucru ale detaşamentelor noastre pentru asigurarea securităţii graniţei.

— Nu trebuie să neglijăm nici atenţionările primite din partea americanilor cu privire la zvonurile despre mişcările acelea masive de trupe, mai adăugă un alt colonel. Goarnele încrucişate de pe epoleţii lui îl identificau drept membru al Trupelor de Transmisiuni, dar asta nu era decât o acoperire; în realitate, respectivul era şeful departamentului de contrainformaţii militare al Comandamentului de Nord.

Toţi cei aflaţi în jurul mesei dădură din cap. Ataşatul militar american de la Kiev le furnizase informaţii sugerând că unele dintre unităţile militare ruseşti de elită ale aviaţiei, blindatelor şi trupelor de infanterie mecanizată se volatilizaseră fără urmă de pe amplasamentele lor obişnuite din jurul Moscovei. N-au putut fi confirmate acele informaţii, totuşi ele se dovedeau extrem de neliniştitoare.

— Şi care ar fi explicaţia oficială a ruşilor pentru toată această activitate neobişnuită? întrebă un masiv comandant al unei divizii de tancuri, aşezat chiar lângă şeful contrainformaţiilor. Se aplecase înainte şi luminile din tavan se reflectară din chelia lui lucioasă.

— Kremlinul pretinde că mişcările astea sunt doar măsuri de precauţie împotriva terorismului, răspunse încet generalul-locotenent Marciuk, scuturând scrumul ţigării. Avea glasul răguşit, iar gulerul înalt al uniformei era pătat de sudoare.

Maiorul Poliakov îşi ascunse o încruntare îngrijorată. Chiar şi la

cincizeci de ani, generalul era de obicei un bărbat puternic şi sănătos, însă acum era bolnav – ba chiar foarte bolnav. Nu fusese în stare să mănânce nimic toată ziua. Insistase totuşi să convoace această întrunire de seară.

— E doar o afurisită de gripă, Dmitri, hârâise Marciuk. O să fac abstracţie de ea. Acum însă, contextul militar îmi solicită întreaga atenţie. Îmi cunoşti regula: datoria înainte de toate.

Ca orice soldat disciplinat care primise un ordin, Poliakov dăduse din cap şi se supusese. Ce altceva ar fi putut să facă? Şi totuşi acum, uitându-se la şeful său, începea să creadă că ar fi trebuit să încerce să insiste mai mult ca să-l convingă să se lase consultat de un medic.

— Şi avem noi oare încredere în bunii noştri prieteni şi vecini, ruşii, Aleksandr? întrebă ipocrit comandantul diviziei de tancuri. Mă refer la aceste aşa-zise măsuri antiteroriste.

Marciuk ridică din umeri. Până şi acest neînsemnat gest păru să-i solicite un efort.

— Terorismul constituie o ameninţare serioasă. Cecenii şi nu numai ei, vor lovi Moscova şi interesele acesteia oricând şi oriunde vor putea. Ştim asta cu toţii. Omul tuşi hârâit, se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea, apoi se forţă să continue, însă eu nu am văzut, nici de la guvernul nostru şi nici din partea ruşilor înşişi, nici o informaţie care să justifice o atât de febrilă activitate şi de o asemenea amploare.

— Şi-atunci noi ce ar trebui să facem? murmură un alt ofiţer.

— Atunci ne vom lua şi noi propriile precauţii, îi răspunse pe un ton funest Marciuk. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru a ne arăta deschis atitudinea faţă de Ţarul Viktor şi faţă de acoliţii acestuia de la Moscova. O mică demonstraţie de forţă din partea noastră ar trebui să contribuie la descurajarea oricărei eventuale idioţenii din direcţia Kremlinului. Generalul se ridică şi se întoarse înspre hartă. Pe frunte i se rostogoleau stropi mari de sudoare. Se făcuse pământiu la faţă. Şi se clătină.

Poliakov dădu să se repeadă, însă generalul îi făcu un gest să renunţe.

— Nu-i nimic, Dmitri, murmură el. Am avut doar o mică ameţeală, asta-i tot.

Subordonaţii lui schimbară priviri îngrijorate.

Marciuk se sili să afişeze un surâs chinuit.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? N-aţi mai văzut niciodată până acum un om gripat? Tuşi încă o dată, dar acum prelung şi convulsiv, rămânând cu capul aplecat şi căutând să-şi recapete

suflul. Bărbatul încercă din nou să schiţeze un zâmbet. Nu vă faceţi griji, am să încerc să nu răsuflu în direcţia voastră.

Vorbele sale stârniră câteva râsete încordate.

Revenindu-şi treptat, generalul se aplecă şi se sprijini în mâini.

— Ascultaţi-mă acum cu atenţie, le spuse celor prezenţi, luptându-se din greu pentru fiecare cuvânt rostit. Începând din această seară, ceva mai târziu, vreau ca toate diviziile şi brigăzile combatante să intre în stare de alertă şi mai accentuată. Toate permisiile şi învoirile de personal trebuie contramandate. Toţi ofiţerii plecaţi indiferent pe ce motiv din unităţile lor vor fi rechemaţi la datorie – imediat. Iar până în zorii zilei de mâine vreau ca fiecărui tanc operativ, fiecărui vehicul de luptă al infanteriei şi fiecărei guri de foc autopropulsate a acestui comandament să i se facă plinul cu combustibil şi cu muniţie. La fel şi cu toate elicopterele de transport şi de luptă capabile să zboare. Odată ce aceste lucruri vor fi îndeplinite, unităţile voastre vor începe să se deplaseze de urgenţă în zonele lor de desfăşurare pe timp de război, pentru a lua parte la manevrele speciale de iarnă.

— Va costa scump aducerea atâtor trupe în stare de pregătire completă de luptă, îi atrase liniştit atenţia şeful statului său major. Extrem de scump. Parlamentul ne va lua serios la întrebări. Bugetul de apărare din acest an este foarte restrâns.

— La naiba cu bugetul! lătră Marciuk, încordându-se de iritare. Şi să-i ia dracu’ şi pe toţi politicienii de la Kiev! Datoria noastră este aceea de a ne apăra patria şi nu de a ne gândi la bugete. Brusc, se învineţi şi mai mult la faţă şi se clătină din nou. Tremura vizibil, răvăşit de un val de groaznică durere, după care se frânse de mijloc, prăbuşindu-se cu faţa în jos pe masa de şedinţe. O scrumieră se făcu ţăndări pe pardoseală, împrăştiind scrumul şi mucurile de ţigară pe covorul uzat.

Ofiţerii uluiţi săriră în picioare, bulucindu-se cu toţii în jurul comandantului lor căzut.

Poliakov se înghesui printre ei, nemailuând în seamă rangurile. Maiorul atinse uşor umărul lui Marciuk, punându-i după aceea o mână pe frunte şi retrăgându-şi-o instantaneu. Se holbă, uluit.

— Sfântă Fecioară! şopti el. Generalul arde cumplit.

— Întoarceţi-l cu faţa-n sus! sugeră cineva. Şi mai lărgiţi-i cravata şi gulerul. Lăsaţi-i spaţiu ca să poată respira.

Mişcându-se iute, Poliakov şi un alt ajutor cu grad inferior se supuseră pe dată, în graba lor de a-l desface la gât sfâşiindu-i cămaşa şi nasturii de la tunică. Când apărură la iveală părţi din

gâtul şi din pieptul lui Marciuk, se auziră de peste tot exclamaţii de stupefacţie. Pielea generalului era aproape în întregime acoperită de răni deschise şi sângerânde.

Poliakov înghiţi spasmodic în sec, străduindu-se din răsputeri să nu vomite. Se întoarse, uitându-se în altă parte.

— Chemaţi un doctor! urlă bărbatul, oripilat de ceea ce văzuse. Pentru numele lui Dumnezeu, să cheme cineva imediat un doctor!

Câteva ore mai târziu, maiorul Dmitri Poliakov şedea aplecat în faţă, pe o banchetă din holul de lângă salonul de terapie intensivă al Spitalului Clinic din Oblast. Deprimat şi cu privirile împăienjenite, se holba la plăcile de gresie crăpate ale pardoselii holului, ignorând înfundatele şi ininteligibilele apeluri stridente de la staţia de amplificare, chemând periodic diverşi doctori şi asistente în diferite părţi ale clădirii.

În câmpul vizual al lui Poliakov apăru la un moment dat o pereche de cizme impecabil lustruite. Oftând, maiorul îşi ridică privirea şi văzu un ofiţer cu o faţă îngustă şi aspră, uitându-se la el cu vădită dezaprobare. O fracţiune de secundă îşi ieşi din fire, apoi zări însă cele două stele de general locotenent pe epoleţii brodaţi cu alb şi roşu de pe umerii celuilalt şi sări deodată în poziţie de drepţi. Trase umerii înapoi şi îşi înălţă bărbia, rămânând în picioare, cu atenţia încordată.

— Tu trebuie să fii Poliakov, principalul aghiotant al lui Marciuk, se răsti celălalt. Nu era o întrebare.

Maiorul dădu din cap hotărât, atent în continuare.

— Da, domnule.

— Numele meu este Timoşenko, zise cu răceală ofiţerul cu faţa îngustă şi mult mai scund decât el. General-locotenent Eduard Timoşenko. Am fost trimis de la Kiev să preiau comanda aici, atât din ordinul ministrului Apărării, cât şi al preşedintelui însuşi.

Poliakov se străduia să-şi mascheze disperarea. Timoşenko era cunoscut în tot corpul ofiţeresc al armatei drept un activist politic, unul dintre sutele de activişti rămaşi încă dinainte ca Ucraina să-şi fi redobândit independenţa în urma dezintegrării Uniunii Sovietice. Reputaţia lui în calitate de comandant operativ era jalnică. Cei care îi îndураseră conducerea vorbeau cu amărăciune despre un bărbat preocupat mai degrabă de aspectele formale decât de pregătirea pentru o luptă adevărată. În ultima vreme, omul îşi petrecuse cea mai mare parte din timp

în diverse posturi din Ministerul Apărării, mutându-şi energic hârtiile dintr-o parte în cealaltă a mesei sale, asigurându-se permanent că politicienii influenţi îl consideră indispensabil.

— Care este starea actuală a generalului Marciuk? îl întrebă Timoşenko.

— Generalul încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa, domnule, raportă fără nici o tragere de inimă Poliakov. Şi după câte spun medicii, semnele sale vitale se deteriorează rapid. Până acum nu răspunde la nici un tratament.

— Înţeleg, pufni Timoşenko, întorcând capul ca să contemple cu dispreţ priveliştea mohorâtă a holului. După o clipă, se uită din nou la bărbatul mai tânăr. Dar ce cauză are această nefericită boală? Chiar înainte de a pleca de la Kiev, mi-au ajuns la urechi tot felul de prostii, în legătură cu o posibilă iradiere.

— Încă nu ştie nimeni, recunoscu Poliakov. Spitalul îi face o serie de analize, însă rezultatele acestora s-ar putea să mai întârzie câteva ore, poate chiar zile.

Timoşenko ridică o singură sprânceană sură.

— În cazul acesta, domnule maior, îmi dai voie să-ţi sugerez că nu mai are nici un rost să bântui pe coridoarele astea precum un căţeluş de companie rătăcit? Generalul Marciuk o să supravieţuiască – sau o să moară. Iar eu sunt cât se poate de sigur că va face acest lucru la fel de bine cu sau fără prezenţa dumitale aici. Bărbatul zâmbi subţire. Între timp, se pare că aş avea şi eu nevoie de un aghiotant, cel puţin până ce am să descopăr un tânăr ofiţer mai eficient şi mai merituos.

Poliakov se strădui să ignore ofensa. Dădu simplu din cap, fără nici o expresie şi spuse:

— Da, domnule. O să încerc să fac tot posibilul să vă fiu de folos.

— Bine. Timoşenko dădu din cap în direcţia ieşirii, adăugând: Maşina mea oficială mă aşteaptă afară. Ai putea veni chiar acum cu mine la sediul comandamentului. Şi odată ajunşi acolo, aş vrea să-mi aranjezi o încartiruire temporară. Am încredere că îmi vei găsi ceva confortabil. Poţi goli biroul lui Marciuk şi poţi face acolo o curăţenie-lună mâine de dimineaţă devreme, înainte dea veni eu.

— Dar… începu Poliakov.

Micuţul şi neînduplecatul general îl privi lung.

— Da, mârâi el. Ce mai este, domnule maior?

— Cum rămâne însă cu problema ruşilor? Şi cu situaţia de la frontieră? îl întrebă Poliakov, fără a mai încerca să-şi ascundă

surprinderea. Generalul Marciuk intenţiona ca la prima oră mâine de dimineaţă toate unităţile de luptă ale Comandamentului să fie desfăşurate în zonele lor de manevră.

Timoşenko se încruntă şi răspunse:

— Da, aşa înţelesesem şi eu. Ridică din umerii săi înguşti. Bineînţeles că am anulat toate ordinele alea, de îndată ce am sosit aici. Omul dădu din cap în derâdere. Cine a mai auzit de manevre cu toate efectivele în toiul iernii? Şi cu tot consumul şi uzura unor echipamente costisitoare pe care le presupune o asemenea acţiune? Iar totul numai din pricina câtorva şoapte paranoice? Nebunie curată. Nici nu-mi pot închipui ce era în capul lui Marciuk. Febra trebuie să-i fi afectat şi creierul. Numai la facturile pentru combustibil dacă ne-am gândi şi tot ar fi fost totalmente inacceptabilă respectiva acţiune.

Acestea fiind zise, noul conducător al Comandamentului Operativ de Nord al armatei ucrainene se întoarse hotărât pe călcâie şi plecă ţanţoş, lăsându-l pe maiorul Dmitri Poliakov să se uite după el cu o spaimă crescândă.

Pentagonul

Caporalul Matthew Dempsey, din forţele de poliţie ale Pentagonului, fluiera în surdină în timp ce îşi făcea rondul de noapte de-a lungul labirinticelor şi liniştitelor culoare ale imensei clădiri. Era schimbul său preferat. Pentagonul nu se închidea niciodată cu adevărat, iar pe sub uşile multor birouri se mai vedea lumina aprinsă, dar larma din timpul zilei şi aglomeraţia şi agitaţia obişnuite aici dispăreau în orele de pe la miezul nopţii.

Micul radioreceptor fixat la urechea sa cârâi deodată strident.

— Dempsey, sunt Milliken.

Dempsey răspunse vorbind în emiţătorul pe care îi ţinea în mână.

— Spune, sergent, te ascult.

— Dispeceratul ne semnalează o urgenţă, dintr-un birou aparţinând direcţiei de sprijin JCS de la DIA. Cineva de-acolo a format numărul 911, după care a lăsat receptorul alături. Telefonistei i s-a părut că se aude respiraţia cuiva, însă nu i-a răspuns nimeni. Aş vrea să te duci la faţa locului şi să verifici situaţia.

Dempsey se încruntă. Cele câteva încăperi de lucru ale

Agenţiei de Informaţii a Ministerului Apărării (DIA) constituiau o zonă extrem de delicată – unde intrarea era de obicei interzisă celor care nu aveau autorizaţie specială cel puţin pentru acces în locuri Strict Secrete. El era autorizat să treacă peste respectivele restricţii în cazul în care acest lucru se impunea, însă a merge acolo însemna să stârneşti un cuib de viespi. Chiar dacă n-ar fi decât o alarmă falsă, el ar urma să-şi petreacă următoarele câteva ore completând formulare de angajament de păstrare a secretului şi suportând un lung interogatoriu.

Bărbatul oftă şi o luă din loc.

— Am pornit-o într-acolo.

Dempsey se opri în faţa uşilor de intrare încuiate ale complexului de birouri ale DIA. Pe panoul instalaţiei electronice de securitate era aprins un semnalizator roşu strălucitor. Oricine ar fi încercat să intre cu forţa acolo ar fi declanşat automat alarma în toată masiva clădire. Încruntându-se încă o dată, omul scoase din buzunarul uniformei cartela specială de acces în calitate de poliţist şi o trecu prin aparatul de deblocare a uşii. Semnalizatorul îşi schimbă culoarea din roşu în galben, indicându-i că i se acordase permisiunea de intrare în caz de urgenţă.

Bărbatul depăşi intrarea de siguranţă şi se trezi într-un alt coridor, acesta ducând şi mai adânc în clădire, coridor în care se deschideau mai multe uşi de sticlă antizgomot. Silenţios, poliţistul se deplasă iute în direcţia biroului pe care sergentul său i-l identificase drept sursă a apelului de urgenţă, străduindu-se din răsputeri să nu se uite prea îndeaproape la nimic din camerele pe lângă care trecea.

Pe uşa încăperii unde fusese trimis citi: DIRECŢIA PENTRU INFORMAŢII CURENTE – SECŢIUNEA RUSIA. Dempsey cunoştea destule despre diversele mecanisme ale spionajului că să-şi dea seama că bărbaţii şi femeile care lucrau acolo erau direct responsabili de informarea ministrului Apărării şi a celorlalţi şefi a statului său major cu privire la toate evoluţiile militare şi politice semnificative. Erau foarte buni analişti, însărcinaţi să alăture toate fragmentele de informaţii obţinute de la agenţii din teritoriu, din fotografiile luate prin satelit şi din transmisiile interceptate – radio, telefonice şi prin calculator.

— Poliţia! strigă el când intră în birou. Este cineva aici? Alo!?

Caporalul se uită cu luare-aminte de jur împrejur. Camera era o aglomerare de mese de lucru, scaune, dulapuri de dosare şi computere.

Vocea îndepărtată a operatoarei de la urgenţe, care încerca încă să obţină un răspuns, îl ghidă către un birou din colţul opus al încăperii.

Pe biroul acela şi în jurul lui, pe podeaua mochetată, erau risipite zeci de dosare cu documente şi copii de fotografii luate prin satelit. În ciuda eforturilor sale, caporalul nu putu să nu citească etichetele câtorva dintre ele: divizia a patra de TANCURI DE APĂRARE – CANTONAMENTUL DE LA NARO-FOMINSK, INTERCEPTĂRI DE SEMNALE – BRIGADA 45 SPEŢNAZ, ANALIZA TRAFICULUI FEROVIAR – DISTRICTUL MILITAR MOSCOVA. Ştampile roşii indicau că toate erau clasificate în categoria strict secret sau chiar mai mult.

Dempsey se înfiora. Intrase în belea.

Calculatorul de pe birou bolborosi ceva în surdină, iar un screen-saver ascunse conţinutul documentului pe care îl avea deschis cel care lucrase acolo. Poliţistul avu mare grijă să nu atingă nimic din preajma computerului. Apoi se uită în jos.

Iar acolo zăcea un bărbat mai în vârstă, chircit lângă un scaun răsturnat. Pielea de pe faţa şi de pe gâtul lui era pătată ciudat. Omul gemu. Ochii îi licăriră când ridică puţin pleoapele, apoi le închise când îşi pierdu cunoştinţa şi îşi reveni iar şi iar. Mâna lui era încă încleştată pe receptorul telefonului. Din părul des şi sur căzuseră smocuri, dând la iveală groteşti porţiuni de chelie, acoperite cu o iritaţie de un roşu-aprins.

Dempsey puse un genunchi pe podea, privindu-l mai îndeaproape pe bărbatul bolnav. Poliţistul îi căută pulsul – bătea rapid şi neregulat sub degetele lui. Bărbatul înjură în gând şi îşi înşfacă staţia de radio.

— Sergent, sunt Dempsey! Am nevoie aici de o echipă medicală, urgent!

16 februarie
Moscova

Turnurile şi turnuleţele împodobite ale clădirii de locuinţe Kotelniceskaia se înălţau mult deasupra oraşului, oferind o neîntrecută privelişte spre vest, peste râul Moscova, către pereţii din cărămidă roşie şi cupolele aurii şi acoperişurile ţuguiate ale Kremlinului. Zeci de farfurii de satelit şi antene de radio şi de microunde răsăreau din toate spaţiile relativ libere ale complexei

faţade. Kotelniceskaia era una dintre cele „Şapte Surori” masive ale lui Stalin – şapte blocuri enorme şi foarte înalte, construite în jurul Moscovei în anii ’50, pentru a încheia ceea ce dictatorul tot mai avid de putere socotea a fi o umilire a zgârie-norilor din Statele Unite.

Odinioară reşedinţă pentru oficialităţile partidului comunist şi pentru şefii industriei grele, imensa construcţie cu foarte multe etaje era locuită acum în cea mai mare parte de străinii bogaţi şi de membrii noii elite ruseşti guvernamentale şi de afaceri – adică de cei care îşi puteau permite să plătească enormele chirii ale apartamentelor de lux, chirii care se ridicau la mai multe mii de dolari americani lunar. La nivelurile cele mai de sus, imediat sub vârful turnului central, împodobit cu o strălucitoare stea aurie, preţurile erau doar la îndemâna celor mai bogaţi şi mai puternici oameni. Pentru a aduce şi mai mulţi bani, mai multe apartamente de la ultimul etaj fuseseră transformate în sedii ale reprezentanţelor unor corporaţii de mare prestigiu.

Lângă o fereastră a unuia dintre aceste renovate apartamente cu birouri de lux de la ultimul etaj stătea un bărbat înalt şi bine clădit. Părul lui de un blond-deschis era străbătut de şuviţe cărunte, culoare care se potrivea foarte bine cu aceea a ochilor săi cenuşii ca gheaţa. Privea încruntat spre oraşul întunecat. Lunga noapte de iarnă ţinea încă Moscova în încleştarea ei geroasă, dar cerul devenea ceva mai alburiu.

Un telefon cu linie securizată ţârâi deodată pe biroul alăturat. Un afişaj digital ataşat telefonului clipi şi se trezi la viaţă, identificându-l pe cel care suna. Bărbatul se întoarse şi ridică receptorul.

— Aici Moscova Unu. Dă-i drumul!

— Praga Unu la telefon, rosti înfundat o voce nazalizată. Petrenko e mort.

Bărbatul blond zâmbi.

— Bine. Şi materialele pe care le-a furat de la spital? Fişele cazurilor şi mostrele biologice?

— S-au dus, raportă hotărât Praga Unu. Le avea într-o servietă care a căzut în râu odată cu Petrenko.

— Atunci înseamnă că s-a încheiat întreaga poveste.

— Nu chiar, zise rar celălalt. Înainte de a ajunge noi la el, Petrenko îşi aranjase deja o întrevedere cu un alt doctor, un american venit la aceeaşi conferinţă. Cei doi stăteau de vorbă când am sărit noi pe ei.

— Şi?

— Americanul a scăpat cu viaţă din ambuscada noastră, recunoscu cu părere de rău Praga Unu. El se află acum în custodia poliţiei cehe, care îi asigură protecţia.

Blondul miji ochii.

— Şi cât de mult a aflat?

Bărbatul cunoscut drept Praga Unu înghiţi cu greu în sec.

— Nu sunt foarte sigur. Credem că Petrenko a apucat să-i spună câte ceva despre decese până să sosim noi acolo. Suntem de asemenea foarte siguri că rusul avea de gând să-i dea americanului fişele medicale şi mostrele.

Moscova Unu încleştă şi mai tare mâna pe receptor.

— Şi cine mai e şi americanul ăsta băgat pe fir? se răsti el.

— Îl cheamă Jonathan Smith, răspunse celălalt. Potrivit datelor despre participanţii la conferinţă, este medic militar – cu gradul de locotenent-colonel – şi lucrează la unul dintre institutele lor ca specialist în boli infecţioase.

Smith? Blondul se încruntă. Avu vag impresia că mai auzise acest nume, dar unde? Părea că transmite un semnal de alarmă undeva departe. Dădu impacientat din cap. Avea alte preocupări mai urgente.

— Şi ce face acum poliţia cehă?

— Draghează râul.

— În căutarea servietei?

— Nu, replică Praga Unu. Avem un informator în interiorul conducerii poliţiei cehe. Pentru moment, nu caută decât cadavrul lui Petrenko. Din nu se ştie ce motive, americanul îşi ţine gura în legătură cu ceea ce i-a relatat rusul.

Bărbatul blond se zgâia din nou pe fereastră.

— Şi vor găsi ceea ce caută?

— Mai curând sau mai târziu, cadavrul tot va apărea, acceptă celălalt. Dar sunt absolut sigur că servieta a dispărut pentru totdeauna. Vltava este un râu larg, cu un curent extrem de rapid şi de puternic.

— Pentru binele tău, sper sincer să ai dreptate, zise încet blondul.

— Dar cu americanul acela, Smith, cum rămâne? întrebă Praga Unu după o clipă de linişte stânjenitoare. Ar putea deveni o mare problemă pentru noi.

Blondul se încruntă din nou. Asta era cât se poate de adevărat. Medicul american s-ar putea să nu le fi spus el încă autorităţilor cehe despre ceea ce aflase de la Petrenko, însă nu încăpea nici o îndoială că până la urmă avea să raporteze totul

serviciilor de informaţii ale ţării sale şi faptul că rusul fusese ucis. Şi atunci, CIA şi ceilalţi vor începe mai mult ca sigur să se intereseze îndeaproape de noi veşti despre alte victime ale acestei misterioase boli. Un risc pe care el şi oamenii lui nu şi-l puteau asuma. Sau cel puţin nu încă.

Bărbatul cu numele de cod Moscova Unu hotărî în sinea lui. Aşa să fie! O acţiune pe faţă împotriva numitului Smith ar fi periculoasă. În cazul în care acesta dispărea sau murea, atunci poliţia din Praga ar începe cu siguranţă să-şi pună şi mai multe întrebări incomode în legătură cu asasinarea lui Petrenko, transmiţându-le după aceea mai departe, la Washington. Însă ar fi şi mai periculos pentru ei să-l lase în viaţă.

— Faceţi tot posibilul pentru a-l elimina definitiv pe american, ordonă el sec. Dar aveţi grijă ca de data asta să nu mai lăsaţi în urmă nici un martor în viaţă.

3

Praga

Mica încăpere de interogatorii aflată în spatele principalei secţii de poliţie din Praga de pe strada Konviktka 14 era foarte sărac mobilată – doar două scaune uzate din plastic şi o veche masă de lemn, plină de crestături, de scobituri şi de semnele de arsură lăsate de nenumăratele ţigări neglijent stinse pe suprafaţa ei. Jon Smith, într-o pereche de pantaloni largi, împrumutaţi şi un tricou, şedea ţeapăn pe unul dintre cele două scaune. Până şi cea mai mică mişcare îl făcea să fie neplăcut conştient de rănile şi contuziile sale dureroase.

Se încruntă. Cât timp aveau de gând autorităţile cehe să-l mai reţină aici? În cămăruţă nu exista nici un ceas, iar ceasul său de mână se deteriorase iremediabil în urma scufundării în apele îngheţate ale Vltavei. Ridică privirea. Meschina lumină care intra acum prin unica ferestruică din partea de sus a peretelui arăta că se iviseră deja zorile.

Smith se luptă să-şi reprime un căscat. După ce îl salvaseră de pe malul râului, poliţiştii cehi îi luaseră declaraţia despre atacul mişelesc care se soldase cu moartea lui Petrenko, apoi aduseseră un doctor ca să-i panseze zgârietura lăsată de glonţ pe umăr. În cursul acestui proces, toate bunurile lui, inclusiv

portofelul, paşaportul şi cheia camerei sale de la hotel, îi fuseseră luate şi duse pentru a-i fi „ţinute în siguranţă”. Între timp se făcuse aproape miezul nopţii şi, după ce îi fusese adusă drept cină târzie o farfurie de supă, i se „sugerase” să folosească patul dintr-una din celulele lor de detenţie, pustii acum. El zâmbi strâmb, amintindu-şi de lunga noapte rece şi aproape în totalitate lipsită de somn.

Cel puţin însă îi lăsaseră uşa descuiată, ca să-i arate cât se putea de limpede că nu era chiar arestat, ci „doar ajuta autorităţile, dându-le informaţiile necesare”. Undeva în apropiere se auzi bătând nişte clopote, probabil, de la Biserica Sfânta Ursula, chemându-i pe credincioşi la slujba de dimineaţă şi pe copii la cursurile şcolii mănăstirii de maici, învecinată. Ca la un semn, în momentul acela se deschise uşa şi intră un ofiţer de poliţie subţirel, cu nişte ochi spălăciţi, impecabil în uniforma lui frumos călcată. Pantalonii gri deschis, cămaşa albastră, cravata neagră cu nodul îngrijit făcut, precum şi sacoul de o nuanţă de gri ceva mai închisă decât pantalonii, îl încadrau în categoria membrilor Poliţiei Municipale din Praga – cea mai puternică dintre cele două organizaţii rivale pentru aplicarea legilor în capitala Cehiei. Ecusonul de identificare prins la piept îl prezenta drept Inspectorul Tomas Karasek. Se aşeză degajat pe scaunul din faţa lui Smith.

— Bună dimineaţa, colonele, i se adresă firesc ofiţerul de poliţie, într-o engleză curată şi inteligibilă. Îi întinse lui Smith peste masă două schiţe de portrete-robot, desenate de artistul plastic al poliţiei. Te rog să-mi spui ce părere ai despre aceste două desene. Au fost realizate pe baza descrierilor pe care le-ai dat aseară colegilor mei. Ţi se pare că se potrivesc cu ceea ce îţi mai aminteşti acum în legătură cu bărbatul despre care afirmi că l-a omorât pe dr. Petrenko?

Smith luă cele două desene şi le examină cu atenţie. Primul înfăţişa figura unui bărbat cu părul lung şi încâlcit, cu ochi întunecaţi şi trişti şi cu un mic cercel în formă de craniu. Cel de-al doilea desen era identic cu primul, cu deosebirea că artistul aplicase un pansament peste ceea ce părea a fi un nas foarte rău zdrobit şi mai adăugase contuzii şi vânătăi împrejur. Americanul dădu apoi din cap.

— El este, nu încape nici o îndoială.

— Atunci este unul dintre romi, îi spuse liniştit Karasek. Bătu uşor cu degetul în cele două desene. Cred că în ţara ta i s-ar spune ţigan.

Smith ridică privirea, surprins.

— L-aţi şi identificat pe individ?

— Nu îi ştim numele, recunoscu ofiţerul. În evidenţele noastre nu apare nici unul care să se potrivească exact cu descrierea. Dar cercelul, părul, îmbrăcămintea… toate astea sunt indicii care spun că este unul din neamul lor. Omul făcu o grimasă. Prin însăşi natura lor, romii sunt nişte delincvenţi. Chiar şi copiii lor cei mai mici sunt crescuţi ca să ajungă tâlhari mărunţi, hoţi de buzunare sau cerşetori. Nu sunt nimic decât nişte turbulenţi, nişte gunoaie şi nişte paraziţi.

Smith făcu un efort şi îşi camuflă dezgustul faţă de acea nechibzuită intoleranţă. Cu toate greşelile lor cât se poate de reale, romii, un neam de nomazi dezrădăcinaţi şi loviţi de sărăcie, au fost curent folosiţi ca ţapi ispăşitori de societăţile mai bogate şi mai aşezate prin care vagabondau. Era un joc vechi şi mult prea adesea unul letal.

— Moartea doctorului Petrenko nu a survenit în urma unui act de tâlhărie măruntă, spuse el prudent, păstrându-şi cumpătul. A fost mai degrabă un asasinat săvârşit cu sânge rece. Dacă îţi reaminteşti cumva, cei trei indivizi îi cunoşteau numele. Iar acest lucru mie unuia mi se pare prea al naibii de personal pentru o simplă bandă de hoţi.

Karasek ridică din umeri.

— S-ar putea ca ei să-l fi urmărit încă de la ieşirea din hotel până pe Podul Carol. Bandele astea de stradă alcătuite din romi îi tâlhăresc adeseori pe turişti, mai ales dacă întrevăd obţinerea unei prăzi bogate.

Ceva din felul în care rostise cehul vorbele acelea îi sună fals lui Smith. El dădu din cap.

— Nici dumneavoastră nu credeţi cu adevărat toate prostiile astea pe care le debitaţi, nu-i aşa?

— Aşa vi se pare? Atunci ce ar trebui să cred? întrebă liniştit celălalt bărbat. Cehul îl examină cu mare atenţie. Aveţi o teorie proprie în această privinţă, colonele? Una pe care poate că v-ar plăcea să mi-o împărtăşiţi şi mie?

Smith rămase tăcut. Se afla pe un teren minat. Existau nişte limite până la care putea vorbi cu acest bărbat fără nici un pericol. Era sigur că Petrenko fusese ucis pentru a fi oprit să transmită cuiva fişele medicale şi mostrele biologice pe care le şterpelise de la Moscova, dar nu exista nici o dovadă concretă care să susţină această afirmaţie. Atât rusul, cât şi servieta lui dispăruseră în apele învolburate ale Vltavei. În acelaşi timp, a

susţine că omorârea lui Petrenko fusese un asasinat de natură politică l-ar fi angrenat pe Smith într-o investigaţie care ar putea dura săptămâni întregi, existând şi riscul de a dezvălui competenţe şi legături pe care el jurase să le ţină secrete pentru totdeauna.

— V-am citit declaraţia cu multă luare-aminte, continuă Karasek. Să vă spun drept, mi se pare a fi bizar de incompletă în mai multe puncte importante.

— Cum adică?

— De exemplu, întâlnirea dumneavoastră cu dr. Petrenko, pe pod, zise inspectorul ceh. Mi se par neobişnuite atât locul, cât şi ora de întâlnire a unui ofiţer militar american cu un om de ştiinţă rus. Sper că înţelegeţi ce vreau să spun.

— Munca mea în cadrul armatei Statelor Unite are un caracter exclusiv medical şi ştiinţific, îi aminti Smith îmbăţoşat. Eu sunt medic, nu combatant activ.

— Bineînţeles că da. Zâmbetul abia schiţat din vârful buzelor subţiri ale lui Karasek licări o clipă şi în ochii de un albastru spălăcit. Însă nu pot să nu vă invidiez pregătirea fizică de medic american, colonele. Trebuie să fi fost extrem de temeinică. Am întâlnit în viaţa mea foarte puţini doctori care să poată supravieţui într-o luptă cu mâinile goale împotriva a trei bărbaţi înarmaţi.

— Am avut şi noroc.

— Noroc? Ofiţerul ceh lăsă cuvântul în suspensie vreme de câteva clipe jenante, mai înainte de a continua: Cu toate astea, aş prefera totuşi să aud o explicaţie ceva mai rezonabilă a prezenţei dumneavoastră şi a dr. Petrenko pe Podul Carol.

— Nu este cine ştie ce mare secret, răspunse Smith, regretând că era nevoit să-l mintă. După două zile de prelegeri şi de discuţii medicale, am simţit nevoia unei întreruperi de la conferinţă. La fel şi Petrenko. Şi doream amândoi să vedem ceva mai mult din Praga. Podul ni s-a părut un excelent loc de pornire.

Sceptic, Karasek ridică dintr-o sprânceană.

— Voiaţi să faceţi un tur al oraşului? Pe o asemenea ceaţă?

Americanul nu mai spuse nimic.

Poliţistul ceh se mai uită o vreme lung la el, după care oftă.

— Foarte bine, adăugă el. N-am nici un motiv să vă mai reţin. Se ridică de pe scaun, se apropie de uşă şi o deschise. Apoi, brusc, se întoarse. Şi încă ceva, colonele. Trebuie să vă spun că ne-am permis să vă luăm bagajele de la hotelul conferinţei şi să vi le aducem aici. Vă aşteaptă la parter, în biroul de la recepţie.

Presupun că veţi dori să vă bărbieriţi şi să vă îmbrăcaţi cu alte haine înainte de a pleca la aeroport. Următoarea cursă aeriană către Londra şi New York pleacă peste câteva ore.

Smith îl privi, mijind ochii.

— Oh?

— În aceste circumstanţe nefericite, sunt sigur că veţi dori să vă scurtaţi durata şederii în ţara mea, îl lămuri Karasek. Este desigur regretabil, dar pe de-a-ntregul de înţeles.

— Mă obligaţi să plec? îl întrebă Smith calm.

— Oficial? Câtuşi de puţin, răspunse celălalt. Guvernele ţărilor noastre sunt aliaţi apropiaţi, nu-i aşa? Ridică din umeri. Consideraţi ceea ce v-am spus drept o insistentă sugestie cu caracter neoficial. Praga este un oraş liniştit, unul a cărui prosperitate depinde în mare măsură de turism. Încercăm pe cât posibil să nu încurajăm schimburile de focuri în stilul Vestului sălbatic pe străzile noastre împodobite cu panouri publicitare şi pe podurile noastre istorice.

— Adică dumneavoastră sunteţi şeriful, iar eu sunt pistolarul pe care îl alungaţi din oraş, înainte de a apuca să provoace şi mai multe incidente? întrebă John cu un rânjet dezamăgit.

Pentru întâia dată, pe faţa inspectorului de poliţie trecu fulgerător o expresie de sincer amuzament.

— Cam aşa ceva, colonele.

— Voi trebui să-mi contactez mai întâi superiorii, îl anunţă Smith răspicat.

— Desigur. Karasek se întoarse în direcţia coridorului şi ridică uşor tonul: Antonin! Te rog să-i înapoiezi prietenului nostru american telefonul.

Un sergent taciturn intră aducând cu el telefonul celular pe care i-l găsiseră prins într-un buzunar interior etanş al hainei sale de piele.

Cu o înclinare scurtă din cap în semn de mulţumire, Smith luă telefonul, îl deschise şi apăsă pe butonul de pornire. Imediat se lumină un ecran miniatural în culori, pe care începură să clipească diverse semne, în timp ce aparatul rula un program rapid de verificare, asigurându-se că nu se stricase nimic şi că nimeni nu făcuse schimbări în subrutinele şi în codurile sale speciale.

— Este un dispozitiv foarte interesant şi sofisticat, comentă liniştit din cadrul uşii Karasek. Experţii noştri în electronică au fost derutaţi de multe dintre caracteristicile sale avansate.

Smith avu grijă ca figura lui să nu trădeze nimic.

— Chiar aşa? Păcat, îmi pare rău. Telefoanele de tipul ăsta sunt acum cele mai moderne de pe piaţă în Statele Unite. Data viitoare o să am grijă să aduc cu mine şi instrucţiunile de utilizare.

Surâzând abia perceptibil, cehul ridică din umeri, recunoscându-şi înfrângerea.

— Sper sincer că nu va mai exista nici un fel de dată viitoare, colonele Smith. Dar până una-alta, vă urez călătorie plăcută.

Americanul aşteptă până ce se închise uşa, după care activă un cod prememorat şi îşi duse aparatul la ureche. După o mică întârziere, se auzi sunând la celălalt capăt.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog, spuse politicos o voce catifelată de femeie. Apoi, după ce se auzi de două ori un ton muzical, confirmând faptul că la ambele capete ale apelului transmisia fusese încriptată, femeia continuă: E-n regulă. Puteţi vorbi acum.

— Sunt locotenent-colonelul Jonathan Smith şi sun de la Praga, spuse precaut Jon. Ascultaţi, îmi dau seama că acolo este foarte târziu, însă trebuie neapărat să vorbesc cu generalul Ferguson. Este extrem de important. Ba, chiar este cât se poate de urgent.

Oricine ar fi interceptat convorbirea ar fi putut să confirme faptul că generalul de brigadă Daniel Ryder Ferguson era într-adevăr directorul Institutului Armatei Statelor Unite pentru Cercetări Medicale privind Bolile Contagioase. Şi totuşi, numărul prememorat pe care îl activase Smith nu avea nimic de-a face cu nici un birou al IASUCMBC. În schimb, apelul era deviat printr-un releu automat – unul special echipat pentru a detecta eventualele încercări de interceptare a semnalului – încă înainte de a ajunge la Washington, D.C., către cartierul general al lui Covert-One.

Jon Smith ducea o dublă existenţă. Cea mai mare parte a activităţii sale se desfăşura la lumina zilei, în calitate de om de ştiinţă şi medic repartizat la IASUCMBC. Însă mai erau şi perioade în care el primea misiuni din partea lui Covert-One, o organizaţie ultrasecretă de informaţii, care răspundea direct şi nemijlocit de activitatea sa în faţa Preşedintelui Statelor Unite. Nimeni din Congres nu auzise nici măcar de existenţa unei asemenea organizaţii. Şi nimeni din tot cuprinsul armatei şi al celorlalte agenţii de spionaj nu ştia despre ea. Constituită în jurul unui mic grup de comandă, agenţia Covert-One se baza pe o reţea clandestină de agenţi, profesionişti specializaţi în diverse domenii de activitate, cu o largă paletă de competenţe şi de cunoştinţe tehnice. Şi, ca şi Smith, toţi erau liberi de obligaţii

familiale sau de orice altă natură care le-ar fi putut stingheri munca secretă.

— Generalul Ferguson şi-a terminat ziua de lucru şi a plecat deja acasă, domnule, îi răspunse pe nerăsuflate Maggie Templeton, adică femeia care asigura sistemul de comunicaţii pentru Covert-One. Expresia pe care o folosise el – „Cât se poate de urgent” – era un mesaj vocal codificat, o modalitate stenografică prin care un agent de teren anunţa că se află în bucluc. Dar pot să vă fac legătura cu ofiţerul de serviciu.

— Cu ofiţerul de serviciu? repetă el cu glas tare, dând din cap. Da, cred că e bine şi-aşa.

— Perfect. Aşteptaţi o clipă.

Telefonul amuţi o fracţiune de secundă, apoi americanul auzi o voce familiară spunându-i:

— Bună dimineaţa, Jon.

Smith se îndreptă de spate.

— Bună seara, domnule.

Şeful lui Covert-One, Nathaniel Frederick Klein, chicoti sec.

— De obicei, nu eşti chiar atât de oficial colonele. Presupun că în jurul tău până şi zidurile au urechi. Maggie mi-a adus la cunoştinţă că, într-un fel sau într-altul, ai intrat în încurcătură.

Smith îşi ascunse un zâmbet. Era sigur că partea lui de conversaţie era înregistrată prin intermediul a cel puţin unui microfon ascuns. Inspectorul Karasek era evident suspicios în privinţa lui.

— Sun de la o secţie de poliţie din Praga, zise el simplu. Ieri după-amiază, trei bărbaţi au încercat să mă ucidă. Au izbutit chiar să-l asasineze pe un coleg de-al meu, un cercetător rus pe nume Valentin Petrenko.

La capătul celălalt al firului urmă o scurtă pauză.

— Înţeleg, spuse Klein într-un târziu. Ai procedat foarte bine că m-ai sunat. Este un lucru grav. Ba chiar extrem de grav. Ar fi bine să mă pui la curent cu întreaga situaţie, Jon.

Smith se supuse şi îi descrise atacul de pe pod. Pentru moment, se strădui să rămână strict în limitele povestirii pe care o debitase deja poliţiştilor. Dacă ascultau convorbirea, trebuia să nu le ofere nici un motiv de a-l interoga în plus. Iar Fred Klein era suficient de isteţ încât să-şi completeze singur evidentele lipsuri din poveste.

— Cei care v-au atacat erau profesionişti, zise hotărât Klein după ce termină Smith de povestit. Un grup de acţiune antrenat pentru lupta de aproape, cu arme mici.

— Nu încape nici o îndoială, fu de acord Smith.

— Erau ruşi?

Smith se gândi retrospectiv, derulând în minte ceea ce îşi putea aminti despre vocea bărbatului cu păr lung. Odată ce agresorul principal renunţase la rolul de cerşetor şi începuse să vorbească în limba engleză, parcă se simţise la el un oarecare accent abia ghicit, dar Jon nu era sigur că l-ar fi putut identifica şi-atunci ridică din umeri.

— Posibil, însă n-aş putea să jur.

Klein tăcu alte câteva momente.

— Şi unde lucra dr. Petrenko în Moscova? întrebă el.

— Era specialist în bolile rare, la Spitalului Clinic Central din Moscova, îi spuse Smith. Un savant de vârf. Unul dintre cei mai buni în domeniul său.

— La Spitalului Clinic Central din Moscova? Asta-i foarte interesant, murmură gânditor Klein. Cât se poate de interesant.

Smith ridică dintr-o sprânceană. Din poziţia lui din umbră, Klein avea acces liber la o gamă incredibilă de informaţii şi de analize. Cercetau oare deja alte agenţii de informaţii din America sau din Europa Occidentală noua boală apărută la Moscova?

— În orice caz, aş vrea să-ţi spun că ai fost nemaipomenit de norocos, continuă bărbatul mai în vârstă. La drept vorbind, ar trebui să fi rămas mort pe podul acela.

— Da, domnule, încuviinţă Smith. Apropo, şi poliţia de aici şi-a exprimat o părere identică.

Klein pufni.

— Aşa că îmi închipui că autorităţile cehe ţi-au pus îngrozitoare şi incomode întrebări, referitor la felul în care ai izbutit să scapi cu viaţă din ambuscadă?

— S-ar putea spune şi aşa, zise crispat Smith. Mai adăugaţi şi cuvintele *non grata* la *persona* mea şi o să aveţi o imagine cât se poate de limpede a statutului meu de moment. Mă expediază de-aici cu primul zbor disponibil spre Londra.

— Ceea ce este stânjenitor, dar nu fatal, nici pentru cariera ta şi nici pentru siguranţa ta, ţinu să comenteze Klein. Sau mai precis: Mai eşti încă în pericol din partea acelor indivizi?

Smith analiză atent întrebarea. Era o întrebare pe care şi-o tot pusese mai bine de jumătate din noaptea precedentă. Cât de departe ar fi fost dispuşi să meargă agenţii care îl asasinaseră pe Valentin Petrenko? Cu eliminarea omului de ştiinţă rus îndepliniseră ordinul sau se aştepta din partea lor să reducă la tăcere pe oricine intrase în contact cu el?

— S-ar putea, admise el. Poate că nu-i probabil, dar, posibil.

— Am înţeles, spuse încet Klein. Apoi pe linia telefonică nu se mai auzi nimic. Reveni în mai puţin de un minut. Am de gând să-ţi trimit ceva întăriri. Să nu te aştepţi la prea mult, ţinând cont de timpul foarte scurt, însă nici nu vreau să te las acolo de unul singur. Poţi să stai cu capul la cutie încă vreo oră?

Smith dădu din cap.

— Nu e nici o problemă.

— Bine. Atunci să mă suni iar înainte să pleci de la secţia de poliţie. Klein avu apoi o scurtă ezitare, după care adăugă: Şi încearcă te rog din răsputeri să nu te laşi omorât, Jon. Ar fi un adevărat calvar pentru mine să completez toate formularele necesare.

Smith rânji.

— Numai la asta am să mă gândesc, făgădui el.

Un bărbat între două vârste, într-un palton gros, maro, cu mănuşi, căciulă de blană şi ochelari de soare cu oglindă, se grăbea să iasă pe uşa din faţă a secţiei de poliţie Konviktka. Fără să se mai uite înapoi, se îndepărtă repede-repede către sud-vest, în direcţia râului.

Nu prea departe de-acolo, pe o străduţă îngustă, laterală, îl aştepta un sedan Mercedes negru, cu geamuri fumurii. În ciuda faptului că maşina era parcată neregulamentar, însemnele de corp diplomatic afişate la vedere pe parbriz îi ţinuseră până în momentul acela la respect pe binecunoscuţii agenţi de circulaţie superzeloşi din Praga. Deşi ziua era înnorată, parasolarele de la ferestrele din spate ale sedanului erau lăsate.

Continuând să se mişte repede, bărbatul deschise portiera şoferului şi se strecură la volan. Îşi scoase apoi căciula de blană şi ochelarii de soare care aterizară pe scaunul tapiţat cu piele de lângă el. Cu o mână înmănuşată, îşi netezi iritat smocurile ţepoase din părul castaniu proaspăt tuns scurt.

— Ei bine? îl întrebă un glas aspru venit dinspre bancheta din spate. Ce ai aflat?

— Poliţia municipală îl ţine încă pe american, răspunse şoferul, un român al cărui nume era Dragomir Ilionescu, privind în oglinda retrovizoare. De-abia distingea persoana aşezată pe bancheta din spatele lui. Dar nu pentru prea multă vreme de-acum încolo. Aşa după cum ai anticipat au aranjat să plece cu avionul astăzi, ceva mai târziu. Mai întâi, la Londra, apoi la New York.

— Însoţit de ce forţe oficiale de securitate?

— Se pare că de nimeni. Cehii îl lasă să se descurce până la aeroport.

— Şi cât de multă încredere putem avea în informatorul nostru? mai întrebă acelaşi glas.

Ilionescu dădu din umeri.

— Până acum, a fost întotdeauna demn de încredere. N-am nici un motiv să mă îndoiesc de el nici de data asta.

— Excelent. Două şiruri de dinţi sclipiră în interiorul umbrit al maşinii, când bărbatul de pe bancheta din spate zâmbi. Înseamnă că vom fi în măsură să-i asigurăm colonelului Smith o călătorie cât se poate de palpitantă. Anunţă şi restul echipei. Vreau ca toţi să fie pregătiţi să intervină imediat. Ei ştiu ce au de făcut.

Supus, Ilionescu întinse mâna după telefonul automobilului. Acţionă comutatorul care activa dispozitivul de bruiaj. Dar apoi ezită.

— Este necesar acest risc suplimentar? întrebă Ilionescu. Vreau să spun că Petrenko este mort şi materialele furate de el s-au dus definitiv, înghiţite de apa râului. Noi ne-am îndeplinit misiunea iniţială. Şi în cazul ăsta, cât mai contează în realitate viaţa unui doctor american, într-un fel sau altul.

Bărbatul din spate se aplecă, ieşind din umbră. Lumina care intra cu zgârcenie prin geamurile fumurii luci pe craniul lui proaspăt ras. Cu mare grijă, îşi atinse pansamentul gros care îi acoperea nasul zdrobit. Bandajele erau pătate cu urme cafenii de sânge uscat.

— Crezi că bărbatul care a fost în stare să-mi facă mie una ca asta nu este decât un simplu doctor? întrebă el în şoaptă. Doar un medic şi nimic mai mult?

Brusc, Ilionescu înghiţi în sec.

— Spune, aşa crezi? insistă celălalt.

Transpirând acum, românul clătină din cap.

— Văd că ai mai început să judeci şi tu. Mă bucur. Aşadar, indiferent cine ar fi în realitate Smith ăsta, hai să-l terminăm odată, continuă celălalt. Vocea lui devenise acum periculos de profundă. Iar în afară de asta, ordinele cele mai recente de la Moscova au fost cât se poate de clare, nu crezi? Fără martori. Nici unul. Îţi aminteşti consecinţele în caz de eşec, nu?

Un muşchi din jurul ochiului stâng al lui Ilionescu începu să zvâcnească la amintirea anumitor fotografii înspăimântătoare care îi fuseseră arătate. Dădu repede din cap.

— Da, îmi amintesc.

— Atunci urmează-mi instrucţiunile. Şi cu asta, Georg Liss, bărbatul care purta şi numele de cod Praga Unu, se sprijini din nou de spătarul banchetei din spate, ascunzându-şi iar faţa zdrobită în semiobscuritate.

4

În Rusia, lângă Briansk

Patru avioane cu coadă dublă, de vânătoare şi bombardament, tip Su-34, vuiau la mică înălţime, pe deasupra dealurilor împădurite de la vest de Briansk. Sistemele performante de radiolocaţie de la bord le permiteau acestor avioane să zboare razant cu vârfurile celor mai înalţi copaci şi cu stâlpii liniilor electrice de înaltă tensiune. Strălucitoarele dâre incandescente erau destinate să dezorienteze rachetele sol-aer ghidate după căldură, planând încet în jos, spre pământul acoperit de zăpadă.

Deodată, cele patru avioane luară repede altitudine, în timp ce echipamentele de la bord luau în colimator ţinte multiple, transferau datele aferente către dispozitivele lor de tragere şi calculau momentele de eliberare a proiectilelor. Câteva secunde mai târziu, de sub aripile lor se desprindea un nor de bombe şi de rachete ghidate cu mare precizie, căzând în pădurea care se vedea în depărtare. Într-o clipă, cele patru avioane cu reacţie începură să coboare simultan în picaj, până la altitudinea redusă care le făcea nedetectabile pe oricare radar inamic existent în zona respectivă, după care dispărură spre nord.

În urma lor, pădurea începu să se umple de explozii, erupând în gigantice coloane de flăcări orbitoare, portocalii şi roşii. Copaci sfărâmaţi erau aruncaţi la mare înălţime în văzduh, răsucindu-se pe distanţe de sute de metri înainte de a recădea pe pământ. Valuri de fum şi resturi aprinse pluteau duse de vânt.

Aproape o duzină de ofiţeri de rang înalt din armata Rusiei şi din aviaţia militară stăteau pe acoperişul unui vechi buncăr de beton, îngropat în panta anterioară a unei creste apropiate, urmărind atent prin binocluri. Peste o sută de unităţi de trupe aeropurtate de asalt, înarmate până-n dinţi şi purtând îmbrăcăminte de camuflaj pe zăpadă şi costume de protecţie,

erau desfăşurate de-a lungul crestei, păzindu-i pe generali. În spatele buncărului erau aliniate furgonete de comandă şi de control electronic, bine ascunse printre copacii din interiorul reţelei de camuflaj, impenetrabilă la radiaţiile infraroşii. Cabluri cu fibre optice, recent întinse, şerpuiau prin pădure pentru a asigura funcţionarea reţelei de comunicaţii. Pentru a asigura completa păstrare a secretului operativ şi strategic al acestui set de manevre speciale, denumite COROANA IERNII, toate transmisiunile radio, celulare sau standard prin cabluri îngropate erau strict restricţionate.

Un colonel în uniformă, ascultând atent la nişte căşti, se întoarse în direcţia bărbatului scund şi subţire de lângă el.

Dintre toţi privitorii îngrămădiţi pe acoperişul buncărului, el era singurul îmbrăcat în civil. Era bine înfofolit într-un palton negru şi cu fular la gât. Vântul îi ciufulea părul castaniu şi rar.

— Calculatoarele de supraveghere anunţă că toate bateriile inamice simulate şi toate radarele lor mobile de control al tirului au fost distruse, domnule, i se adresă liniştit colonelul.

Preşedintele Rusiei, Viktor Dudarev, dădu calm din cap, privind în continuare prin binoclu.

— Foarte bine, murmură el.

Un alt val de avioane strălucitoare de atac asupra ţintelor de la sol – ultramoderne aparate tip Su-39 – apărură la joasă altitudine, peste dealurile apropiate, cu puternicele lor motoare cu reacţie vuind asurzitor. Avioanele trecură fulgerător pe lângă buncăr, zburând de-a lungul văii largi de la poalele crestei. Sute de rachete neghidate se desprinseră din locaşurile de sub aripile lor, lăsând în urmă dâre de foc şi de fum. Întreaga margine răsăriteană a pădurii dispăru într-o serie de explozii tunătoare succesive.

— Toate unităţile inamice au fost fie distruse, fie scoase definitiv din luptă, raportă colonelul.

Conducătorul rus dădu din nou din cap. Îndreptă binoclul spre stânga, cercetând cu atenţie către est, în direcţia capătului îndepărtat al văii. Dintr-acolo, într-un huruit crescând de elice, se apropia un val de elicoptere tărcate în culori de camuflaj gri-negru-şi-alb, de tip Mi-17 pentru transportul trupelor, fiecare ducând câte o echipă de comando. Zburând cu peste două sute de kilometri pe oră, flota de elicoptere cu camuflaj de iarnă trecu rapid pe lângă buncăr şi dispăru în norii groşi de fum care se înălţau acum deasupra pădurii sfârtecate de bombe şi rachete.

Dudarev se uită spre colonel.

— Ei? întrebă el.

— Forţele noastre speciale de asalt au spart liniile avansate ale inamicului şi sunt pe cale să ajungă la ţintele lor principale – unităţile de comandă, depozitele de combustibil, bateriile de rachete cu rază lungă de acţiune şi alte asemenea obiective, răspunse aghiotantul său militar, colonelul Piotr Kiricenko, după ce ascultase atent rapoartele pe care le primea în căşti. Ridică privirea. În momentul acesta, primele eşaloane ale forţelor noastre terestre de atac se desfăşoară deja în dispozitiv.

— Excelent. Preşedintele Rusiei focaliză binoclul pe deschiderea îndepărtată a văii. Acolo apăreau mici pete care se deplasau repede şi se împrăştiau în teren pe măsură ce se apropiau de ţintele lor. Erau vehicule blindate uşoare de recunoaştere şi atac, pe şenile, de tip BRM-1, echipate cu tunuri de calibru 73 mm, cu rachete şi mitraliere. În spatele sprintenelor unităţi de cercetaşi, venea grosul blindatelor mai grele – tancurile T-90, dotate cu tunuri principale de calibru 125 mm. Aceste tancuri erau învelite cu straturi de blindaj rezistent la rachete şi la proiectile explozive şi dispuneau de sisteme de bruiaj în infraroşu şi de dispozitive de apărare antilaser cu jeturi de gaze, pentru a evita aruncătoarele de grenade antitanc, constituind o considerabilă modernizare a mai vechilor tancuri de tip T-72. Destinat să reflecte învăţămintele din luptele aparent interminabile din Cecenia, tancul tip T-90 era cel mai modem blindat rusesc de luptă. Noile sisteme avansate de control computerizat al tragerii şi dispozitivele de ochire termică îi ofereau tunului principal al tancului T-90 o precizie la distanţă, o acurateţe şi o putere de foc aproape egale cu ale tancului american M1A1 Abrams.

Dudarev zâmbi în sinea lui, urmărind formaţiunile de tancuri care se deplasau cu mare viteză în vale. Spionii occidentali considerau că majoritatea diviziilor de tancuri de tip T-90 ale Rusiei erau desfăşurate în Orientul îndepărtat ca o ameninţare la adresa Republicii Populare Chineze. Însă mult-lăudatele agenţii vestice de informaţii se înşelau de data asta.

De când câştigase controlul asupra Kremlinului, fostul ofiţer KGB lucrase din greu la reclădirea şi modernizarea învechitelor forţe armate ale naţiunii sale. Mii de ofiţeri corupţi sau leneşi sau de neîncredere din punct de vedere politic fuseseră puşi pe liber. Zeci de divizii de tancuri neperformante şi slab echipate, precum şi trupe de luptă motorizate fuseseră desfiinţate fără nici o milă. Menţinuseră în activitate numai pe cele mai bune formaţiuni de

luptă. Şi tot mai mulţi bani proveniţi din veniturile din ce în ce mai mari obţinute din vânzarea petrolului se cheltuiseră pentru ca aceste forţe mai reduse de divizii de elită să fie cu mult mai bine retribuite, mai bine echipate şi mai bine instruite decât armatele recrutate în masă ale fostei Uniuni Sovietice.

Dudarev se uită la ceas, după care îl bătu uşor pe braţ pe colonel.

— Piotr, e timpul să plecăm, murmură el.

Kiricenko dădu din cap.

— Am înţeles, domnule!

Pe când se întorceau să plece, generalii din imediata lor apropiere salutară.

Dudarev flutură mustrător un deget către ei.

— De voie, domnilor, spuse el. Reţineţi, nici o formalitate oficială. În definitiv, eu nici nu mă aflu cu adevărat aici. Şi nici n-am fost vreodată. Conform biroului de presă al Kremlinului, eu sunt plecat acum într-o foarte scurtă vacanţă, petrecându-mi o zi sau două la casa mea de lângă Moscova. Pe buzele lui înflori un surâs lipsit de veselie. Apoi se întoarse şi făcu câţiva paşi în direcţia zecilor de tancuri şi de vehicule cu şenile BMP-3, transportoare de luptă ale infanteriei care rătăceau acum prin valea ce se întindea sub ei. Şi în realitate nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Ceea ce vedeţi aici nu este nimic altceva decât o iluzie. COROANA IERNII este doar un simplu exerciţiu pe hârtie, simple manevre pe o hartă de la comandament. Corect?

Ofiţerii de rang înalt adunaţi la faţa locului chicotiră supuşi.

Conform cu prevederile diverselor tratate internaţionale oficiale privind armele convenţionale, tratate pe care le semnase şi Rusia, toate manevrele sale militare de amploare trebuiau anunţate cu săptămâni de zile sau chiar cu câteva luni înainte de desfăşurarea efectivă. COROANA IERNII constituia o flagrantă violare a respectivelor înţelegeri. Nici unul dintre ataşaţii militari străini acreditaţi la Moscova nu fusese informat. Iar timpul de desfăşurare al fiecărui element al exerciţiului fusese calculat cu foarte multă grijă, pentru a fi siguri că sateliţii americani de spionaj nu se află deasupra miilor de soldaţi şi sutelor de aparate de luptă implicate în manevre, pe câmpiile şi în pădurile acoperite de zăpadă.

Aceeaşi desăvârşită sincronizare şi aceleaşi măsuri complexe de securitate urmau să fie utilizate curând şi în cazul altor importante manevre programate să aibă loc într-o zonă periferică a Federaţiei Ruse, aproape de graniţa cu Gruzia, cu

Azerbaidjan şi cu republicile din Asia Centrală desprinse din Uniunea Sovietică. Oricine ar fi pus întrebări incomode referitoare la aceste repetiţii intense pe câmpul de bătaie ar fi fost informat că Rusia desfăşura pur şi simplu nişte „pregătiri speciale de luptă contra terorismului”, pentru forţele sale de intervenţie rapidă. Iar când minciuna avea să devină evidentă, va fi deja prea târziu. Mult prea târziu.

Cu colonelul Kiricenko imediat în urma lui, Dudarev coborî iute treptele săpate în coasta colinei, în spatele buncărului. Stând la baza scărilor, îl aştepta răbdător un bărbat scund şi gras, cu părul cărunt. La fel ca şi Dudarev, el purta un palton cafeniu închis şi stătea cu capul descoperit în frigul muşcător.

Preşedintele se întoarse către aghiotantul său militar:

— Piotr, ia-o înainte şi ai grijă să fie totul pregătit în vederea plecării noastre. Vin şi eu imediat.

Colonelul dădu din cap, după care se îndepărtă fără să se mai uite înapoi. O parte a îndatoririlor sale îi cerea să ştie cu precizie când anume trebuia să dispară – şi exact ceea ce nu trebuia să vadă sau să audă.

Dudarev se întoarse din nou spre bărbatul cărunt.

— Ei bine, Aleksei? întrebă el încet. Raportează!

Aleksei Ivanov, un vechi şi de încredere camarad al său din KGB, era acum şeful unui foarte puţin cunoscut departament al urmaşului KGB-ului, adică al Serviciului Federal de Securitate, pe scurt FSB. În organigramele oficiale folosite de guvernul rus, secţia lui Ivanov purta titlul: „Biroul de Legătură pentru Proiecte Speciale”. Însă cei din interiorul organizaţiei porecliseră respectivul tainic departament „Al Treisprezecelea Directorat” şi se străduiau pe cât posibil să nu intre în colimatorul lui.

— Amicii noştri ne-au semnalat că HYDRA s-a pus în mişcare – şi conform programului, i se adresă Ivanov preşedintelui rus. Primele variante funcţionale au avut efectul scontat.

Dudarev dădu din cap.

— Foarte bine. Ridică apoi privirea către bărbatul mai corpolent. Dar ce se mai aude cu scurgerile de informaţii pe care le consideră atât de îngrijorătoare?

Ivanov se încruntă.

— Au fost… stopate. Sau cel puţin aşa s-a pretins.

— Nu eşti sigur? întrebă Dudarev, ridicând dintr-o sprânceană.

Şeful celui de-Al Treisprezecelea Directorat dădu din umerii săi masivi.

— N-am nici un motiv real să pun la îndoială aceste rapoarte.

Dar recunosc că nu-mi place jocul ăsta de a lucra prin telecomandă. Este un procedeu imperfect. Ba chiar periculos, zise el, încruntându-se.

Dudarev îl bătu pe umăr.

— Curaj, Aleksei! îl îndemnă el. Vechile metode au murit şi trebuie să ne ţinem şi noi în pas cu vremurile. Descentralizarea şi distribuirea puterii sunt actualmente la mare modă, nu-i aşa? Ochii lui căpătară brusc un aspect îngheţat. Iar în afară de asta, HYDRA este o armă ideal folosibilă de la o distanţă sigură şi uşor de negat. E-adevărat sau nu?

Ivanov dădu cu obidă din cap.

— E-adevărat.

— Atunci vei continua conform planului, îi spuse Dudarev. Cunoşti orarul. La nevoie, să-i supraveghezi atent şi pe prietenii noştri. Însă nu interveni direct decât dacă nu mai ai de ales. E limpede?

— Da, ordinele tale sunt limpezi, încuviinţă cam fără tragere de inimă bărbatul corpolent. Sper din tot sufletul ca şi credinţa ta să fie justificată.

Amuzat, preşedintele rus ridică iar dintr-o sprânceană.

— Credinţă? Buzele lui tresăriră, cu colţurile gurii în sus şi schiţă un zâmbet glacial. Dragul meu Aleksei, ar fi trebuit să mă cunoşti ceva mai bine. Eu nu sunt un credincios veritabil – în nimic şi în nimeni. Credinţa este apanajul nebunilor şi al prostănacilor. Oamenii înţelepţi ştiu că numai faptele şi forţa guvernează cu adevărat lumea.

Tbilisi, Gruzia

Capitala Gruziei este amplasată într-un amfiteatru natural, înconjurată din toate părţile de dealuri înalte, cu vechi fortăreţe pe culmi, mănăstiri dărăpănate şi păduri dese. Într-o zi senină ca asta, îndepărtatele vârfuri înzăpezite ale munţilor Caucaz se zăreau la orizont în partea de nord, parcă sculptate pe un cer de un albastru-deschis.

Sarah Rousset, corespondentă a ziarului *The New York Times,* se sprijinea de balustrada balconului camerei sale de la ultimul etaj al hotelului de cinci stele Marriott, din Tbilisi. Femeia avea doar vreo treizeci şi cinci de ani, dar părul ei iniţial castaniu era acum mai degrabă cărunt. Arătând mai în vârstă decât în

realitate, ea inspira încredere atât editorilor principali ai ziarului, cât şi potenţialelor ei surse de ştiri. Închizând un ochi, se uită cu atenţie prin vizorul aparatului său digital de fotografiat şi începu să pozeze imensa mulţime de oameni care umplea până la refuz bulevardul larg şi mărginit de copaci de dedesubt.

Focaliză imaginea pe o femeie scundă, cu părul alb, care ţinea ridicat un banner roz. Legate de suportul bannerului, fluturau mai multe panglici negre, de doliu. Pe faţa ridată a bătrânei se scurgeau încet lacrimi pe care ea le ignora. Apăsând uşor cu degetul pe butonul de declanşare, Sarah Rousset imortaliză puternica imagine şi o stocă în memoria aparatului.

Fotografia asta ar merita să apară pe prima pagină, îşi zise în sinea ei. Chiar lângă articolul de fond, cu semnătura ei aplicată deasupra.

— Magnific, murmură ea, fotografiind în continuare.

— Pardon, zise bărbatul înalt şi cu bărbie pătrăţoasă care stătea lângă umărul ei. Era şeful misiunii diplomatice a ambasadei de aici a Statelor Unite.

— Atât amar de lume adunată, îl lămuri Rousset, arătând cu capul spre gruzinii adunaţi dedesubtul lor. Sub o mare de steaguri şi pancarte, mulţimea tăcută se scurgea spre est, în direcţia clădirii parlamentului. Trebuie să fie acolo zeci de mii de oameni în frigul pătrunzător. Poate chiar mai mulţi. Iar pe toţi îi uneşte durerea şi tristeţea. Doar pentru un bărbat bolnav. Dădu din cap. O să iasă o poveste minunată.

— Mai curând o teribilă tragedie, spuse răspicat interlocutorul ei. Pentru Gruzia cu siguranţă şi poate că şi pentru întreaga regiune a Caucazului.

Ea coborî aparatul de fotografiat şi se uită la bărbat cu coada ochiului, pe sub genele lungi.

— Chiar aşa? Ai vrea să-mi explici şi mie de ce? Şi ai putea să o faci de o manieră în care să înţeleagă şi cititorii mei?

— Dar cu caracter neoficial şi fără să mă citezi? întrebă el încet.

Rousset încuviinţă, dând din cap.

— Nu e nici o problemă. Surâse delicat. Să zicem că ai putea fi prezentat drept „un observator occidental, expert în politica Gruziei”.

— Aşa ar fi bine, încuviinţă diplomatul. Oftă. Ascultă, domnişoară Rousset, trebuie să înţelegi că pentru aceşti oameni preşedintele Iaşvili este mai mult decât un simplu politician. El a devenit un simbol al Revoluţiei lor Roz, un simbol al păcii şi al

prosperităţii Gruziei, poate chiar şi al continuităţii acestui stat. Bărbatul flutură o mână către dealurile şi munţii care se vedeau în depărtare şi continuă: De secole întregi, această regiune a fost sfâşiată între diversele imperii rivale – Persia, Bizanţ, arabii, turcii, mongolii şi în final ruşii. Chiar şi după destrămarea Uniunii Sovietice, Gruzia a rămas o ruină, răvăşită de lupte interetnice, de corupţie şi de un total haos politic. După ce Revoluţia Roz l-a aşezat în funcţie, Mihail Iaşvili a început să schimbe toate acestea. El le-a dat acestor oameni primul exemplu real de guvern democratic şi competent din ultimele opt sute de ani.

— Iar acum este pe moarte, interveni Rousset. Cancer?

— Posibil. Diplomatul american dădu din umeri, trist, însă nimeni nu ştie precis. Sursele mele de informaţii din interiorul guvernului gruzin afirmă că medicii lui nu au fost în stare să identifice maladia care îl ucide. Ştiu doar că organele sale interne se deteriorează rapid, încetând să funcţioneze unul după altul.

— Şi ce se va întâmpla în continuare? se întrebă cu voce tare reportera de la *New York Times.* Adică după ce va muri Iaşvili.

— Nimic bun.

Rousset insistă.

— S-ar putea să se mai desprindă şi alte regiuni – la fel ca Osetia de Sud şi Abhazia?

Luptele interne din aceste două autodeclarate „republici autonome” duraseră ani de zile şi în cursul lor muriseră mii de oameni.

— Ori poate că totul va degenera într-un război civil, care va cuprinde întreaga ţară, continuă ea.

A transmite reportaje dintr-o zonă de război era o activitate extrem de primejdioasă, dar în acelaşi timp calea sigură către celebritatea şi gloria jurnalistică. Iar Sarah Rousset fusese dintotdeauna foarte ambiţioasă.

— Posibil, recunoscu bărbatul. Iaşvili nu are un succesor real, desemnat explicit, sau măcar nu unul care să fie recunoscut şi acceptat ca demn de încredere de către toate diversele formaţiuni politice, naţionalităţi şi grupuri etnice din Gruzia.

— Dar ruşii? mai întrebă ea. Există încă foarte mulţi ruşi care locuiesc aici, la Tbilisi, e-adevărat? Dacă izbucnesc lupte în tot oraşul şi-ar trimite Kremlinul trupele, pentru a opri războiul civil?

Diplomatul dădu iar din umeri.

— Cât despre asta, domnişoară Rousset, presupunerea dumitale este la fel de corectă ca şi a mea.

5

Casa Albă, Washington, D.C.

Preşedintele Samuel Adams Castilia îşi conduse musafirul în întunecatul Birou Oval şi aprinse luminile. Cu o mână, lărgi nodul îngrijit de la cravată, după care îşi descheie sacoul de seară.

— Ia loc, te rog, Bill, spuse el liniştit, îndreptându-se către unul dintre cele două fotolii din faţa şemineului de marmură. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Directorul Serviciilor Naţionale de Informaţii, William Wexler, clătină iute din cap.

— Mulţumesc, nu, domnule preşedinte. Fercheşul şi telegenicul fost senator al Statelor Unite îi zâmbi cu gura până la urechi, evident sperând să îndulcească refuzul. Chelnerii care serveau vinul în pahare au fost foarte generoşi la dineul din seara asta. Cred că un singur pahar în plus din orice băutură ar fi prea mult pentru mine acum.

Castilia dădu liniştit din cap. Unii membri ai personalului de la Casa Albă păreau să nutrească o convingere intimă potrivit căreia trebuia ca oaspeţii de la dineurile oficiale să primească suficient de multă frânghie încât să se poată spânzura cu ea – sau, în cazul de faţă, o cantitate de alcool îndestulătoare pentru a îmbăta criţă un întreg regiment de puşcaşi marini. Invitaţii care erau înţelepţi rezistau tentaţiei şi nu se mai atingeau de paharele de vin înainte de a fi prea târziu. Cei care nu aveau o asemenea înţelepciune arareori mai erau invitaţi, indiferent cât de influenţi, de populari sau de puternici puteau fi.

Preşedintele se uită la ceasul ornat, datând din secolul al optsprezecelea, care ticăia în surdină pe unul dintre pereţii curbaţi ai încăperii. Era trecut bine de miezul nopţii. Îi făcu din nou semn lui Wexler cu mâna să se aşeze într-un fotoliu vizavi de el.

— Mai întâi, aş vrea să-ţi mulţumesc pentru bunăvoinţa de a fi rămas în seara asta până atât de târziu.

— Nu este nici un deranj, domnule preşedinte, zise Wexler pe un sonor ton baritonal de politician profesionist. Surâse din nou, de data asta dând la iveală dantura perfectă. Cu toate că trecuse deja de şaizeci de ani, faţa lui bine arsă de soare avea foarte puţine cute şi riduri. La urma urmei, *sir,* mă aflu oricând la

dispoziţia dumneavoastră.

Castilia se cam îndoia de treaba asta. Afectat de o serie de eşecuri păgubitoare şi foarte cunoscute, Congresul legiferase de curând prima reorganizare majoră a aparatului american de culegere de informaţii din ultimii peste cincizeci de ani. Legislaţia înfiinţase un nou post la nivel guvernamental – anume funcţia de director al serviciilor naţionale de informaţii (DNI). Din punct de vedere teoretic, se dorea ca DNI să fie capabil să coordoneze întregul alai atât de complex al agenţiilor, departamentelor şi birourilor rivale pentru culegerea de informaţii. Practic însă, CIA, FBI, DIA, NSA şi altele asemenea lor încă desfăşurau în spatele uşilor închise un îndârjit război birocratic pentru a limita drastic puterile DNI.

Înfrângerea unei atât de aprige rezistenţe instituţionale ar fi necesitat în acest post un bărbat foarte şiret şi perseverent, iar Castilia începea să aibă serioase îndoieli cum că Wexler ar avea voinţa sau abilitatea mintală necesară. Nu era nici un secret că fostul senator n-ar fi fost niciodată prima sa opţiune pentru această poziţie, însă Congresul strânsese rândurile şi nu acceptase decât pe cineva provenit din corpul legislativ. Cu un control – fie şi teoretic – asupra unui buget anual total al serviciilor de informaţii de mai bine de patruzeci de miliarde de dolari, Senatul şi Camera Reprezentanţilor erau foarte interesate să se asigure că postul va fi ocupat doar de cineva cunoscut de ei şi de încredere.

Wexler servise peste douăzeci de ani ca senator din partea unuia dintre statele cele mai mici din Noua Anglie, dând în acest răstimp dovezi de seriozitate, în ciuda rezultatelor relativ mediocre în activitatea legislativă şi câştigându-şi o reputaţie de membru modest şi harnic al diverselor comisii şi comitete ale Congresului care supra vegheau activitatea forţelor armate şi a serviciilor de spionaj. După ani de activitate, îşi făcuse mulţi prieteni şi foarte puţini duşmani importanţi.

Astfel, o majoritate solidă a Senatului socotea că el era alegerea ideală ca şef al comunităţii informaţiilor americane. În forul său interior, Castilia era absolut convins că Bill Wexler era o penibil de politicoasă şi foarte bine intenţionată persoană, uşor de dus de nas. Ceea ce însemna că reformele prevăzute pentru raţionalizarea şi întărirea conducerii operaţiunilor spionajului american nu făcuseră decât să adauge întregului sistem încă un strat birocratic.

— Cu ce anume vă pot fi de folos, domnule preşedinte?

întrebă într-un târziu directorul serviciilor naţionale de informaţii, rupând mica tăcere care se lăsase. Dacă era cumva nedumerit de hotărârea lui Castilia de a-l lua deoparte la dineul oficial şi de a stabili această neobişnuită şi cu totul nereglementară întrevedere, tăinuia foarte abil acest lucru.

— Vreau să redirecţionezi eforturile noastre de culegere şi de analizare a informaţiilor, îl anunţă sec preşedintele. De voie, de nevoie, îşi dădu seama că trebuia să lucreze prin intermediul acestui bărbat – cel puţin pentru moment.

Wexler ridică o sprânceană, oarecum amuzat.

— În ce sens anume?

— Doresc să ne concentrăm asupra evoluţiilor politice şi militare din interiorul Rusiei, precum şi asupra evenimentelor din ţările mai mici din jurul graniţelor ei, spuse Castilia. Ceea ce va solicita perioade prelungite de alocare a timpilor de cercetare prin sateliţi, stabilirea unor priorităţi în transmiterea informaţiilor şi desemnarea unor analişti în domeniu.

— Rusia? întrebă uluit Wexler.

— Exact.

— Dar Războiul Rece a luat sfârşit, protestă directorul spionajului.

— Aşa mi s-a spus şi mie, zise laconic Castilia. Ascultă, Bill, dintr-un anumit număr de considerente geopolitice precumpănitoare, în ultimii câţiva ani am slăbit vigilenţa în privinţa bunului nostru prieten Viktor Dudarev, nu crezi? Şi chiar dacă asta a însemnat să închidem ochii la câteva hotărâri ticăloase pe care le-a luat împotriva propriului său popor.

Wexler dădu cam în silă din cap.

— Vezi tu, necazul este acela că, în timp ce noi am fost ocupaţi în Afganistan, în Irak şi în alte zeci de astfel de puncte fierbinţi de pe glob, Dudarev şi-a clădit în voie la el în Rusia o nouă autocraţie şi s-a aşezat în fruntea tuturor, ca un stăpânitor absolut asupra ţării sale. Iar mie personal nu-mi place asta. Nu-mi place câtuşi de puţin.

— Ruşii ne-au fost nişte aliaţi extrem de utili împotriva organizaţiei al-Qaeda şi împotriva altor grupări teroriste, accentuă directorul spionajului. Atât CIA, cât şi Pentagonul raportează că am obţinut de la ruşi o cantitate substanţială de informaţii incriminatoare de pe urma interogării prizonierilor pe care i-au luat ei în Cecenia.

Castilia ridică din umeri.

— Bineînţeles. Şi cu asta ce-i? întrebă preşedintele, rânjind în

direcţia celuilalt. Dar până şi un asasin de doi bani te va ajuta să omori un şarpe cu clopoţei dacă este şi el în pericol să fie muşcat. Desigur însă că asta n-ar trebui să te facă să-i întorci spatele.

— Vreţi să sugeraţi că Rusia devine iar un inamic activ al Statelor Unite? îl întrebă prudent Wexler.

Castilia se strădui din răsputeri să-şi păstreze cumpătul.

— Ceea ce vreau să sugerez este că nu-mi place să mă învârt orbeşte în jurul unui individ ca Viktor Dudarev. Iar actualmente, analizele informative pe care le primesc de la CIA şi de la alte agenţii mi se par nişte colaje de articole decupate din ziare.

Directorul spionajului zâmbi şters.

— Le-am făcut şi eu aceleaşi reproşuri celor din echipa mea, recunoscu el. Ba chiar am supus aceste plângeri atenţiei diverselor comitete adecvate de coordonare a activităţii diferitelor agenţii.

Castilia se încruntă. „Comitete adecvate de coordonare a activităţii diferitelor agenţii?” Conducere prin intermediul rapoartelor şi al comitetelor? Şi ăsta era individul de la care se aştepta să pună şaua pe CIA şi pe celelalte agenţii de informaţii? Încântător. Absolut încântător. Scrâşni din dinţi.

— Şi?

— Ei bine, există… probleme în unele sectoare de analiză, zise şovăind Wexler. Încă nu cunosc personal toate amănuntele, dar, mi s-a spus, câţiva dintre cei mai buni specialişti ai noştri în domeniul Rusiei s-au îmbolnăvit grav pe parcursul ultimelor două săptămâni.

Castilia se holbă îndelung la el.

— Bill, poate că ar trebui să mă ţii mai atent la curent, replică preşedintele nemulţumit. Începând cu începutul şi chiar din momentul ăsta.

Moscova

Se făcuse lumină de-a binelea. Raze timide trimise de soarele palid de iarnă clipeau pe apele îngheţate ale Moscovei, reflectate ameţitor din parbrizele automobilelor şi camioanelor care rulau scrâşnind, în ambele direcţii, peste podurile care se vedeau de la ferestrele înaltei clădiri Kotelniceskaia. Chiar şi la douăzeci şi

patru de etaje mai sus, claxoanele zgomotoase se mai auzeau uşor. Perioada de vânzoleală matinală din capitala Rusiei era în plină desfăşurare.

Bărbatul blond şedea la biroul său, în faţa calculatorului, parcurgând din nou rapid setul de mesaje înalt încriptate pe care le primise prin e-mail în ultimele câteva ore. Cele mai multe dintre ele erau scurte, cuprinzând de regulă doar un nume şi un titlu, o locaţie şi un singur rând care raporta situaţia:

MARCIUK, A., CINC, COMANDAMENTUL DE NORD, UCRAINA – INFECTAT. STADIU: TERMINAL.

BRIGHTMAN, H., SPECIALIST SIGINT, GCHQ, CHELTENHAM, REGATUL UNIT – INFECTAT. STADIU: DECEDAT.

LAŞVILI, M., PREŞEDINTE, REPUBLICA GEORGIA-INFECTAT. STADIU: TERMINAL.

SUNDQUIST, P., ANALIST POLITIC PRINCIPAL, CIA, LANGLEY, U.S.A. – INFECTAT. STADIU: DECEDAT.

HAMILTON, J., MANAGER, A2 (GRUPUL RUSIA), NSA, FORT MEADE, U.S.A. – INFECTAT. STADIU: TERMINAL.

Lista celor bolnavi acum şi pe moarte sau deja decedaţi continua în acelaşi fel, cuprinzând cu totul mai bine de treizeci de persoane, bărbaţi şi femei. O citi până la capăt cu o satisfacţie crescândă. Fuseseră necesari ani întregi de cercetări scrupuloase pentru a perfecţiona arma biologică denumită HYDRA – ucigaşul absolut şi tăcut, precis de orientat. Trecuseră luni de zile de pregătiri în vederea selectării ţintelor pentru primele variante ale HYDREI, apoi pentru a găsi modalităţile de a le folosi fără a fi detectată de victimele alese. Şi mai multe luni trebuiseră pentru achiziţionarea în secret a materialelor necesare confecţionării fiecărei variante specializate de armă. Iar în final, toată această atât de complicată planificare şi atât de periculoasă muncă ajunsese acum să se materializeze cu succes.

Privind retrospectiv, îşi spuse el nepăsător, aceste testări preliminare de la Moscova fuseseră în mare măsură inutile, constituind doar o risipă de resurse şi o ameninţare la adresa siguranţei operative, însă inventatorul HYDREI insistase să fie efectuate. Experimentele de control desfăşurate între limitele sterile ale unui laborator nu puteau înlocui experimentările din teren, efectuate pe oameni reali, susţinuse el. Numai lăsând HYDRA liberă să acţioneze asupra unor ţinte întâmplătoare puteau fi siguri că alţi doctori şi alte spitale, care nu cunoşteau

acest secret, nu vor fi în stare să detecteze realizarea sau să-i vindece pe cei infectaţi.

Bărbatul al cărui nume de cod era Moscova Unu dădu din cap. Wulf Renke avea o minte strălucită, era nemilos şi, la fel ca întotdeauna, absolut decis să-şi urmeze propria cale. Până la urmă, cei care finanţaseră Proiectul HYDRA se supuseseră voinţei lui, de-abia aşteptând să vadă dacă performanţele reale ale armei se potriveau cu cele trâmbiţate de inventator. Ei bine, acum se confirmase totul, dar numai cu preţul alertării doctorilor Kirianov şi Petrenko, precum şi a hotărârii acestora de a avertiza Occidentul.

Blondul ridică din umeri. Ce mai conta acum? Kirianov şi Petrenko erau amândoi morţi. Iar în scurtă vreme avea să li se alăture şi unicul occidental căruia apucaseră ei să-i împărtăşească temerile.

Întinse mâna spre telefon şi formă un număr local.

Încă de la primul apel răspunse o voce clară şi stăpânită.

— Ei bine?

— Prima fază este aproape încheiată, zise încet blondul.

— Pe Ivanov l-ai informat?

— I-am dat aseară un raport preliminar, încuviinţă el. Înainte de plecarea lui la întâlnirea cu Dudarev, la manevrele COROANA IERNII. O să-l informez mai pe larg când reveni la Moscova.

— Pot să presupun că amicul nostru de la Al Treisprezecelea Directorat a fost mulţumit? întrebă glasul de la telefon.

— Bănuiesc că Aleksei Ivanov ar fi mult mai mulţumit în cazul în care ar fi în papucii mei – sau într-ai tăi, replică sardonic bărbatul cunoscut drept Moscova Unu.

— Nu încape nici o îndoială, aprobă vocea. Din fericire însă, stăpânul lui are mai mult scaun la cap şi este mai înţelegător. Spune-mi acum – cât de repede putem începe faza următoare? Prietenii noştri vor să ştie când vor putea începe pregătirile militare.

Blondul verifică pe ecranul calculatorului ultimul raport asupra stadiului cercetărilor, acela transmis de însuşi Wulf Renke. Cel mai bine ar fi fost să discute chiar cu omul de ştiinţă înainte de a trimite viitoarele variante prin curier.

— Voi avea nevoie de un avion pe aeroportul Şeremetievo-2 în seara asta, ceva mai târziu.

— Aranjez eu.

— Atunci ar trebui să ajung la laboratorul HYDREI mâine-dimineaţă la prima oră.

6

Praga

Cu geanta cu lucrurile personale şi cu laptopul atârnate pe un umăr, Smith îşi croi drum prin grămada de poliţişti şi de agenţi de circulaţie care se întorceau la lucru după pauza de cafea dinainte de prânz. Prin uşile de intrare deschise ale secţiei de poliţie Konvikţka se simţea aerul rece de-afară, aducând şi dezgustătoarea duhoare de combustibili auto şi de gaze de eşapament din labirintul de străzi înguste care formau Oraşul Vechi.

Jon ieşi pe trotuar şi se simţi imediat împresurat de frigurosul climat de iarnă al Pragăi. Se opri şi îşi suflă în palme, regretând deja pierderea hainei sale de piele, sfâşiată şi îmbibată cu apă, de nerecuperat. Înainte de a semna documentele necesare pentru a părăsi secţia de poliţie, se schimbase într-o pereche de jeanşi şi un pulover negru pe gât, însă firavul vindiac gri, pe care îl pusese peste pulover îi oferea prea puţină protecţie împotriva gerului pătrunzător. Pe deasupra mâinilor sale făcute căuş, ochii lui cercetau împrejurimile.

Acolo, îşi zise Smith.

Chiar peste drum de secţia de poliţie, un bărbat înalt, vânjos şi bărbos se sprijinea nonşalant de un taxi parcat lângă bordură, un automobil fabricat în Cehia, o Skoda. Sub crusta de funingine şi de noroi care acoperea caroseria maşinii, respectivul taxi avea atâtea zgârieturi şi adâncituri în urma unor accidente minore, încât era greu de spus care era vopseaua iniţială şi care stratul de grund. Şoferul îl măsură pe Smith din cap până-n picioare, tuşi o dată ca pentru a-şi drege glasul, scuipă într-o parte şi se îndreptă încet de spate.

— Hei, domnule! strigă el, într-o engleză stâlcită. Aveţi nevoie de un taxi?

— Poate, răspunse precaut Jon, traversând strada. Să fi fost acest munte de om persoana de contact promisă? Cât mi-ai cere pentru o cursă până la aeroport?

Era o întrebare cât se putea de firească. Taximetriştilor particulari din Praga le mersese faima că dublau ori chiar triplau tariful obişnuit atunci când le încăpeau pe mână turişti

imprudenţi sau naivi. Chiar pentru scurtul drum până la Ruzyne, unicul aeroport internaţional al oraşului, se puteau aduna astfel mulţi bani.

Uriaşul bărbat rânji larg, dezvelind cu generozitate cele două şiruri de dinţi pătaţi de tutun.

— Unui om de afaceri i-aş cere o mie de coroane. Apoi coborî vocea, continuând: Dar unui savant ca tine, unui biet profesor, cât să-i cer? Nimic. O să te duc pe gratis.

Smith îşi îngădui să se mai destindă puţin. *Savant* era parola de recunoaştere pe care o alesese Klein pentru întâlnirea aceea. În ciuda oricăror aparenţe, asta însemna că necioplitul şi zgomotosul şofer de taxi era chiar nepreţuitul agent din Praga al organizaţiei Covert-One, agent activat anume pentru a-l ajuta pe el să scape viu şi nevătămat din Republica Cehă. Jon dădu repede din cap.

— Perfect. Ţi-ai găsit clientul. Să mergem!

După o ultimă privire împrejur, Jon se strecură pe bancheta din spate şi îl aşteptă pe şofer care se căzni să se aşeze la volan. Skoda se legănă sub greutatea omului.

Înainte de a porni la drum, şoferul se întoarse ca să se uite drept în ochii americanului.

— Mi s-a spus că doreşti să ajungi la aeroport în siguranţă şi cât se poate de discret, mormăi aşa-zisul taximetrist.

— Exact.

— Şi că există alţii care doresc să te împiedice. Corect?

Smith dădu încă o dată din cap, dar de data asta cu buzele strâns lipite.

Uriaşul îi zâmbi din nou cu gura până la urechi.

— Fii liniştit, Savantule. Totul va fi cât se poate de bine. În caz de bucluc, te poţi bizui pe Vaclav Masek şi pe micul lui prieten de-aici, spuse el făcându-i şmechereşte cu ochiul şi desfăcându-şi fermoarul de la scurta lui roşie de ski doar atât cât Jon să poată zări sub ea patul unui pistol într-un toc de umăr.

Smith îşi reprimă intenţia de a se încrunta, îngrijorat. Şeful lui Covert-One îl prevenise să nu se aştepte la prea mult. „Jon, nu-ţi pot pune la dispoziţie în timp util decât un singur om”, îi spusese Klein. Este doar un curier de legătură, nu un agent operativ de teren, însă este în bună măsură demn de toată încrederea.

Smith îşi puse în gând să nu uite să-l avertizeze pe Klein să mai revizuiască dosarul lui Masek. Bărbosul i se părea prea lăudăros şi mult prea nerăbdător să-şi arate arma camuflată sub haină. O astfel de purtare era potenţial producătoare de

necazuri. Însemna fie că taximetristul ceh era înspăimântat rău de tot şi trăncănea ca să-şi ascundă nervozitatea – fie că individul era prea agresiv, pierzând astfel ocazia de a se dovedi pregătit pentru misiuni mai pretenţioase şi mai bine recompensate.

Jon rămase tăcut în vreme ce şoferul conducea maşina pe străzile întortocheate ale Oraşului Vechi, după care traversă Vltava şi urcă pe drumul şerpuit de la răsărit de Cetăţuie, un masiv complex de biserici, de mănăstiri, turnuri şi clădiri guvernamentale datând de secole. Iar în tot acest răstimp, cehul ciripea fără încetare, prezentându-i diversele obiective turistice, proferând cu grosolănie înjurături la adresa altor şoferi şi oferindu-i repetate asigurări că ei doi se vor descurca de minune.

Sigur e nervos, decise Smith. Cu toată masivitatea şi bravada lui, Masek era în forul său interior doar un bărbat mic şi înfricoşat. Cehul ar fi putut fi un curier clandestin competent, însă Klein n-ar fi trebuit să-i ceară vreodată să se aventureze atât de departe din securitatea umbrelor. „Fii cinstit, Jon”, i se adresă o voce interioară. „Flăcăul ăsta ştie probabil că un grup de asasini profesionişti a încercat deja o dată să te ucidă şi că s-ar putea să încerce din nou.”

Smith oftă. La naiba, până şi el se simţea destul de încordat. Omul se uită pe geam afară, străduindu-se să se liniştească admirând grădinile îngrijite de pe ambele părţi ale drumului. Acoperişul clădirii Belvedere, o încântătoare reşedinţă regală de vară construită pe vremea Renaşterii, se înălţa deasupra arborilor înconjurători, protejat de un înveliş de cupru albastru-verzui.

La câteva minute după ce începuseră să coboare, imediat în partea de nord a Cetăţuii, Skoda făcu un tur larg în jurul unui aglomerat viraj giratoriu şi porni spre vest, pe un bulevard larg. Smith se îndreptă de spate. Se aflau pe Evropska, o importantă şi modernă arteră, care ducea direct la aeroport. Pe partea lor stângă, americanul putea vedea un cartier pestriţ cu case suburbane risipite alandala, şcoli şi mici parcuri industriale. În dreapta, un şir de trei coline încoronate cu o vegetaţie veşnic verde, cu stejari şi fagi, se înălţa abrupt deasupra câtorva rânduri de case şi magazine răzleţe. Aceste înălţimi împădurite se întindeau departe către nord şi est, ajungând la râu în spatele maşinii lor.

Masek acceleră, forţând taxiul să atingă, apoi să şi depăşească limita de viteză. Indicatoarele suspendate pe care le

lăsau în urmă arătau că până la aeroport mai erau de parcurs doar câţiva kilometri.

Curând, printre crengile golaşe ale copacilor de pe latura de nord a bulevardului, Jon zări sclipirile unui lac artificial îngust. Iar dincolo de lac, terenul era adâncit şi accidentat şi alcătuia un peisaj sălbatic de păduri întunecoase şi stânci cenuşii de calcar.

— Aceea este Divoka a Ticha Sarka, adică Valea Sălbaticei şi Neînduplecatei Sarka, un loc de legendă şi de violenţă, explică emfatic şoferul, dând din cap, în direcţia defileului umbrit care se zărea pe celălalt ţărm al întinderii de apă gri-verzuie. Se spune că acolo bărbaţii şi femeile au desfăşurat demult, încă înainte de primii zori ai istoriei, un război crud şi sângeros. Era un război purtat pentru putere absolută şi dominaţie. Potrivit legendelor, o tânără şi preafrumoasă domnişoară, pe nume Sarka, i-a sucit minţile şi l-a sedus pe comandantul bărbaţilor luptători din pădurea aceea. Acolo, fata a făcut dragoste cu el, l-a îmbiat şi cu băuturi tari, apoi l-a ucis în timpul somnului.

Smith rânji, intervenind:

— Presupun că nu este tocmai un loc vesel.

Masek ridică din umerii.

— Păi, de fapt, pe locurile alea se află acum o rezervaţie naturală. Multă lume din Praga se duce vara acolo cu cortul şi înoată când e caniculă. Noi, cehii, putem fi romantici, dar suntem şi foarte practici.

Deodată, luminile roşii de frână ale maşinilor din faţă se aprinseră, pe măsură ce coloana încetinise. Un şir de conuri portocalii traversa bulevardul, blocând benzile rapide de circulaţie în direcţia vest. Alături de drum, pe dreapta, un semnalizator luminos electronic portabil afişa intermitent un mesaj de avertizare în limba cehă.

— La dracu’, murmură Masek, săltând piciorul de pe pedala de acceleraţie şi apăsând cu nădejde pedala de frână. Taxiul decelera scurt. Încruntându-se şi bodogănind printre dinţi, cehul se apropie de banda din dreapta, brusc aglomerată, forţându-şi intrarea în îngustul spaţiu dintre un vechi Volvo şi un Audi nou-nouţ. Din urmă se auziră claxoane de protest.

Smith se aplecă înainte.

— Lucrări la drum? întrebă el încet. Sau un accident?

— Nici una, nici alta, răspunse uriaşul, muşcându-şi nelinişitit buza de jos. Semnalizatorul pe lângă care am trecut anunţa că poliţia a instituit un punct special de control al traficului rutier şi că trebuie să fim pregătiţi să oprim.

— Ce-or căuta? se trezi Jon că întreabă.

Masek dădu din cap iritat.

— Nu ştiu. Poate şoferi băuţi la volan? Droguri? Bunuri furate? Ori poate doar pneuri uzate şi semnalizatoare defecte. Articulaţiile i se albiră, pe măsură ce încleşta tot mai strâns mâinile pe volan. S-ar putea să fie oricare din astea. Autorităţile găsesc o mare plăcere în a înmâna tichete de contravenţie şi în a aduna amenzi după amenzi.

Smith se uita prin parbriz în timp ce taxiul înainta încet. Mai erau sub o sută de metri până la ieşirea marcată *Divoka Sarka.* Aceasta dădea într-un drum lăturalnic mult mai îngust, care cotea şi se pierdea în pădure. Un singur poliţist purtând şapca cu cozoroc, scurta neagră de iarnă şi pantalonii albaştri pentru zăpadă ai poliţiei naţionale cehe stătea acolo şi legăna ritmic un baston de un portocaliu strălucitor pentru a menţine traficul în mişcare. Din când în când îndruma, cu mâna ridicată şi suflând într-un fluier, una sau mai multe maşini care se apropiau, făcându-le să o ia pe drumul lăturalnic din spatele lui, accentuând comenzile cu puternice lovituri de baston.

Americanul se uită cu mare atenţie, căutând o regulă în felul cum erau selectate vehiculele. Se încruntă, incapabil să detecteze vreuna. Poliţistul cu aspect plictisit părea să permită celor mai multe automobile şi camioane să-şi urmeze nestingherite drumul, doar din când în când deviind câte una sau câte două maşini de pe bulevard pe drumul lăturalnic. Asta însemna că totul se reducea la o verificare prin sondaj.

Probabil.

— La dracu’! murmură din nou Masek, când poliţaiul le făcu şi lor semn cu bastonul. Fuseseră scoşi din coloana principală. Cu un aer ursuz, şoferul trase brusc de volan spre dreapta. Vină spre ieşire, pe urmele celorlalte câteva maşini care ieşiseră deja de pe Evropska.

Smith se uită în urmă prin luneta Skodei. Un Mercedes negru, ultimul răcnet, cu geamuri fumurii, coti şi el pe drumul de acces spre parc, destul de aproape în spatele lor. Încruntându-se acum, americanul se întoarse privind înainte.

Ajunseseră printre copaci. Lumina era filtrată prin ramurile desfrunzite de deasupra. Smith văzu două maşini fără însemne distinctive, tot Skode, parcate lateral, în afara părţii carosabile, lângă alt şir de conuri rutiere portocalii. Alţi doi poliţişti în uniformă se aflau acolo, aparent punând câteva întrebări şoferilor tuturor vehiculelor, înainte de a le face semn să plece

mai departe.

Unul dintre cei doi poliţişti se apropie de taxi. Arăta cam în vârstă pentru gradul pe care îl avea, cu o faţă uscăţivă şi pământie. Sub cozorocul chipiului, ochii lui erau lipsiţi de expresie. Omul se aplecă şi bătu nervos în fereastra laterală a şoferului.

Masek coborî iute geamul.

Poliţistul întinse o mână spre el.

— Prezentaţi permisul de conducere. Şi licenţa de taximetrist, lătră el într-o cehă precipitată.

Uriaşul se grăbi să se supună, întinzându-i celuilalt actele solicitate. Vizibil tulburat, aşteptă neliniştit ca poliţistul să le răsfoiască. Evident satisfăcut, ofiţerul cu faţa pământie le azvârli arogant pe amândouă în poala şoferului. Apoi se uită pe bancheta din spate, ridicând dintr-o sprânceană.

— Cine este individul acesta? Un străin?

Smith ţinu gura închisă.

— Nimeni deosebit. Cred că este un om de afaceri american. Un pasager pe care îl duc la aeroport, îndrugă Masek drept răspuns. Fruntea i se brobonase de sudoarea care începuse să picure. Smith intuia cum sporea teama în şoferul de taxi, distrugându-i încrederea în sine şi autocontrolul. Zice că trebuie să plece cu avionul în dimineaţa asta.

— Nu te panica, îi spuse poliţistul, ridicând nepăsător din umeri. Americanul ar trebui să ajungă la timp la avion.

— Înseamnă că putem pleca? întrebă plin de speranţă şoferul de taxi.

Poliţistul dădu din cap.

— Nu chiar imediat, prietene. Mi-e teamă că astăzi nu este ziua ta norocoasă. Guvernul a scos încă o reglementare asupra siguranţei vehiculelor şi în special a taxiurilor. Asta înseamnă o verificare completă. Omul se întoarse, strigându-şi colegul: Hei, Edvard! O să-l luăm pe ăsta.

Smith miji ochii. Ceva din profilul figurii bărbatului acela îl rodea în subconştient, trăgând un semnal de alarmă slab, dar insistent. Privindu-l mai cu luare-aminte, americanul observă o mică perforare în lobul urechii, ca un fel de străpungere. Bizar, gândi el. Cât de mulţi poliţişti cehi trecuţi bine de prima tinereţe poartă oare bijuterii în viaţa particulară?

Poliţistul se uită din nou la Masek.

— Parchează acolo, îi zise el, arătând către spaţiul dintre cele două maşini fără semne distinctive. Apoi aşteaptă liniştit. O să-ţi

dăm liber cât mai curând posibil.

— Da, da, bineînţeles. Cu un surâs tremurător, şoferul dădu din cap supus, coborând şi ridicând de mai multe ori respectabila lui ţeastă. Îndreptă maşina pe marginea acoperită cu iarbă din afara drumului, parcând-o atent cu spatele între celelalte două maşini, după care luă încet o mână de pe volan şi opri motorul. Mâinile îi tremurau.

— Nu opri motorul, îi ceru brusc Smith, încă uitându-se pe geam. Lasă-l deocamdată în funcţiune. Ambii poliţişti cehi se aplecaseră acum să stea de vorbă cu şoferul Mercedesului negru. În spatele acestuia nu mai aşteptau şi alte maşini să treacă pe la punctul de control. Drumul de acces mărginit de copaci din spatele lor era acum pustiu.

Americanul dădu din cap, iritat în sinea lui. Ce îi scăpa? Clopoţelele de alarmă din mintea lui sunau din ce în ce mai insistent. Venise vremea să apeleze la o strategie de siguranţă, hotărî el.

— Vaclav, dă-mi pistolul tău, zise el liniştit. Imediat!

— Pistolul meu? Uriaşul se holbă, surprins. Se uită precaut peste umăr. De ce?

— Să spunem doar că aş prefera să evităm orice accident nefericit, răspunse Jon, având grijă să vorbească liniştit. N-avea nici un rost să-l agite inutil pe celălalt – cel puţin nu încă. Nu până când nu şi-ar da seama de ce instinctele lui nu încetau să-i trimită avertismente. Creierul său lucra febril. Ai permis de portarmă?

Fără tragere de inimă, Masek dădu din cap.

— Încântător! Absolut încântător! Smith se încruntă. Ascultă, poliţiştii ăştia vor deja să ne găsească nod în papură. Este destul de neplăcut dacă te vor amenda pentru un bec ars la semnalizatoarele de frânare, de exemplu. Însă chiar vrei să te priponească pentru posesia ilegală a unei arme de foc?

Şoferul se întoarse, pălind şi mai tare sub barba stufoasă şi încâlcită. Înghiţi în sec.

— Nu, nu vreau, recunoscu el. Pentru astfel de infracţiuni pedepsele sunt… foarte severe.

— Atunci dă-mi-l mie, repetă hotărât Smith. Lasă-mă să rezolv eu problema asta.

Masek desfăcu în grabă fermoarul scurtei şi scoase pistolul din tocul atârnat de umăr. Mâinile lui mari îi tremurau acum şi mai tare.

Jon întinse mâna peste spătarul scaunului şi apucă arma

înainte să o scape celălalt. Pistolul era un CZ-52 semiautomat, cu cartuşe de calibrul 7,62 mm, fabricat în Cehia, la fel ca şi revolverul sovietic Tokarev, folosit în cel de-al Doilea Război Mondial. Cândva arme standard din dotarea Tratatului de la Varşovia, mii de astfel de pistoale, considerate „surplus”, fuseseră vândute cetăţenilor particulari – atât legal, cât şi ilegal. Americanul verifică dacă piedica este în poziţia „blocat”, de mijloc, apoi scoase încărcătorul. Era plin cu opt cartuşe, adică încărcătura standard pentru respectivul pistol. Smith introduse la loc încărcătorul, după care se uită din nou pe geam.

Afară, cei doi poliţişti cehi se îndreptaseră încet de spate de lângă Mercedesul negru. După ce schimbară în şoaptă câteva cuvinte, se întoarseră simultan şi porniră către taxiul parcat.

Smith se încordă.

Figurile celor doi deveniseră nişte imobile măşti de nepătruns, fără nici o expresie desluşită. Era ca şi cum o forţă teribilă le ştersese de pe feţe orice urmă de simţ omenesc, lăsându-le neschimbate trăsăturile superficiale, dar anulându-le orice semn real de viaţă şi de personalitate. Unul dintre ei, anume cel mai în vârstă, care verificase actele lui Masek, lăsă mâna în jos ca din întâmplare şi scoase pistolul din toc.

Brusc, Jon îşi aminti unde îl mai văzuse pe acest bărbat.

Pe Podul Carol, îşi zise el, înverşunat. Dând înapoi din faţa loviturilor sălbatice şi disperate ale lui Valentin Petrenko, după ce îl înjunghiase în abdomen pe omul de ştiinţă rus. La fel ca şi ceilalţi doi tovarăşi ai săi, individul cu figura uscăţivă purtase atunci în ureche un mic cercel în formă de craniu argintiu, un cap de mort, atârnat de lobul urechii drepte.

Acest aşa-zis „punct de control al poliţiei” nu era altceva decât o cursă ucigaşă.

Un lung moment cumplit, timpul păru să se fi oprit în loc, însă imediat după aceea reflexele antrenate ale lui Smith intrară în acţiune. Simţul mişcării şi îndemânarea de a acţiona năvăliră în lumea îngheţată din jurul său.

— Să fugim imediat de-aici! strigă el către Masek. E o capcană! Dă-i drumul! Dă-i drumul!

Îngrozit, uriaşul băgă în viteză, apăsă pe accelerator şi dădu înapoi, încercând cu frenezie să-şi facă suficient loc de manevră pentru a reintra pe drumul îngust. Smith deblocă piedica pistolului şi îl armă, introducând un cartuş pe ţeavă.

Apoi fu aruncat înainte în momentul în care taxiul se izbi de maşina goală parcată aproape în spatele lor şi se oprise, în

scrâşnet de metal şi de sticlă spartă. Zdruncinat în urma coliziunii, motorul Skodei se cală şi se opri.

Masek făcu eforturi disperate să repornească rabla lui.

Era prea târziu, înţelese brusc Smith, uitându-se cum bărbatul cu faţa uscăţivă ţintea deja cu pistolul său rusesc Makarov, ca într-o mişcare filmată cu încetinitorul. Şi cel de-al doilea fals poliţist scosese pistolul. La naiba!

Jon se şi lăsase într-o parte, către uşa pasagerului din dreapta, atunci când geamurile din stânga se făcuseră ţăndări. Interiorul maşinii se umplu de cioburi de sticlă securit, sfărâmate de mai multe împuşcături trase rapid şi de la mică distanţă.

Un glonţ îl nimeri pe Masek imediat deasupra urechii stângi. Capul uriaşului explodă, sfărâmat de un glonţ îmbrăcat în cupru care îl lovise cu o viteză de peste trei sute de metri pe secundă. Bordul şi locurile din faţă ale Skodei fură împroşcate cu sânge şi cu fragmente de os sfărâmat.

Un alt glonţ străpunse, la mică distanţă de Smith, canapeaua tapiţată şi sfâşie încâlceala de arcuri spiralate din interior. Glonţul ricoşă din caroseria de oţel a taxiului şi împrăştie în sus un norişor de scântei, bucăţele fumegânde de fragmente textile şi sfărâmături fierbinţi şi albe de metal. Dumnezeule! înşfăcă mânerul portierei din spate, o deschise cu forţa şi se aruncă la pământ.

Cu mişcări iuţi, Jon se rostogoli spre dreapta şi se ascunse în spatele roţii din dreapta spate a taxiului. Riscă o privire rapidă peste umăr. Nu departe în spatele lui, pământul se lăsa brusc într-o adâncitură, coborând apoi şi mai mult pe măsură ce se afunda în pădurea înconjurătoare. Cei mai mulţi copaci erau stejari şi fagi bătrâni, care se înălţau falnici şi desfrunziţi către cerul înnorat. Sub ei nu prea crescuse vegetaţie, în afară de câţiva mici arbuşti şi buruieni uscate.

Nu oferă suficient camuflaj, gândi calm Jon. S-ar putea ascunde numai după trunchiurile copacilor. Oricine l-ar urmări, n-ar avea prea mari dificultăţi să-l împuşte. Dacă voia să fugă, trebuia să ia încă de la bun început un avans considerabil.

În momentul acela răsunară alte câteva împuşcături şi Skoda se legănă, lovită de mai multe ori, la intervale foarte scurte de timp. Se mai sparseră şi alte geamuri. Se mai sfâşie şi mai mult metal. Gloanţele ricoşate din blocul motor şi din caroseria maşinii şuierau prin copaci, retezând crengi şi rămurele.

Smith trase adânc aer în piept. Unu. Doi. Trei. Acum.

Cu pistolul ţinut gata de tragere cu ambele mâini, se ridică

peste partea din spate a taxiului. Cu ochii mijiţi, baleie rapid dintr-o parte în cealaltă, căutându-i pe cei care încercau să-l omoare. Iată! Unul dintre falşii poliţişti, bărbatul mai în vârstă, stătea la doar câţiva metri depărtare, trăgând metodic cu pistolul în taxi, din faţă până-n spate.

Smith se întoarse fulgerător în direcţia agresorului, ochind pieptul acestuia. Apăsă pe trăgaci şi pistolul lătră o dată, ridicându-se odată cu reculul, în timp ce pe ţeavă era introdus un al doilea cartuş. Jon ţinti repede pentru a doua oară şi trase din nou.

Sângele ţâşni. Lovit de două ori, pistolarul cu faţa uscăţivă se răsuci în direcţia americanului care îl împuşcase. Gura lui se deschisese larg, în semn de stupefacţie. Apoi, încet, căzu în genunchi şi se întinse pe drum cu faţa în jos. Sângele lui începu să înroşească asfaltul negru.

Colegul celui împuşcat, un bărbat mai tânăr şi mai solid, se aruncă pe burtă. Cu o expresie cruntă, el începu imediat să tragă în direcţia lui Smith, fără să se mai ostenească să vizeze atent. Trăgea la întâmplare vădit înverşunat, străduindu-se să-l facă pe american să se adăpostească din nou.

Un glonţ pornit din pistolul Makarov şuieră prin aer foarte aproape de urechea lui Smith. Un altul perforă partea de sus a portbagajului taxiului, lăsând o dungă fierbinte prin metalul ruginit şi zgâriat, cu vopseaua jupuită.

Jon le ignoră. Îndreptă pistolul spre agresorul culcat cu faţa la pământ şi trase în direcţia acestuia alte două gloanţe. Primul dintre ele trecu foarte aproape de ţintă, împrăştiind bucăţele de asfalt şi pietricele. Însă cel de-al doilea glonţ, de 7,62 mm, zdrobi partea de sus a ţestei agresorului mai tânăr.

O liniştea sinistră se lăsă atunci peste micul luminiş.

Smith răsuflă încet, de-abia venindu-i să creadă că e încă în viaţă. Îşi simţea inima bătând într-un ritm incredibil, care scădea puţin câte puţin pe măsură ce se mai liniştea pulsul. Şi acum? se întrebă el.

Deodată, auzi deschizându-se portierele unui automobil. Îşi dădu seama că aveau să iasă acum şi cei din Mercedesul negru. Încă îngenuncheat în spatele taxiului ciuruit de gloanţe, se întoarse şi aruncă o privire rapidă în direcţia celor doi bărbaţi, îmbrăcaţi în paltoane groase, cafenii şi cu căciuli de blană. Coborâseră pe partea adăpostită a marelui şi luxosului sedan. Cei doi erau bine înarmaţi. Fiecare ducea în mâinile înmănuşate câte o puşcă-mitralieră tip MP5K Heckler & Koch.

Smith făcu o grimasă. Unul dintre acei bărbaţi avea un pansament lipit pe faţa îngustă – acoperind fără îndoială resturile distruse ale nasului pe care americanul i-l zdrobise cu o zi înainte, pe Podul Carol. Aşa că se confrunta acum cu alţi doi inamici şi nu mai avea nici o posibilitate de a-i lua prin surprindere.

Jon se uită la pistolul pe care îl ţinea cu ambele mâini. Patru cartuşe. Îi mai rămăseseră în încărcător numai patru cartuşe. Clătină din cap. Nu erau destule. Nu împotriva a două puternice arme automate care puteau să transforme lesne taxiul îndărătul căruia se ascunsese el într-un maldăr de fiare.

A mai rămâne aici însemna să moară. Venise vremea să plece.

Se lăsă în jos, în spatele Skodei ciuruite. Apoi, tot aplecat, se îndepărtă, lăsându-se să alunece pe panta abruptă, care ducea în Divoka Sarka, cea plină de umbre a Sălbaticei Sarka.

7

Georg Liss se ridică încet de după Mercedes, ochind cu grijă de-a lungul ţevii scurte a puştii-mitraliere MP5, cu degetul încordat pe trăgaci.

Nimic nu mişca pe îngusta întindere de drum sau în spatele taxiului distrus de gloanţe şi întors pe o parte. Se întunecă la faţă. Doi dintre cei mai buni agenţi ai săi de teren zăceau nemişcaţi la pământ. Amândoi erau morţi, împuşcaţi de blestematul ăla de american. Colţurile gurii lui Liss se lăsară în jos, trădând frustrarea. Mai întâi, fusese aproape o catastrofa pe Podul Carol, iar acum acest dezastru. Ambuscada pe care o plănuise trebuia să fie perfectă, doar anihilarea unui om neînarmat, ca o oaie condusă la casap. Se transformase în schimb într-un eşec însângerat. Cum izbutise acest diavol de Smith să pună mâna pe o armă?

Continuând să privească ruina taxiului, Liss rămase nemişcat, aşteptând să se ivească ceva, indiferent ce, de împuşcat. Deodată însă, auzi zgomotul îndepărtat al frunzelor uscate care foşneau undeva prin pădurea de dincolo de drum. Americanul alerga deja, îndreptându-se direct către accidentata vale Sarka. Ce i-ar spune şefii lui de la Moscova dacă Smith i-ar scăpa din nou? Sau, mai precis, ce anume i-ar face?

— Dragomir! se răsti Liss la şoferul său. Ia legătura cu Eugen şi spune-i să lase baltă şoseaua principală şi să vină imediat aici. Apoi Liss dădu din cap în direcţia celor două cadavre în uniforme de poliţie. Pune trupurile astea în portbagaj şi ia şi bagajele americanului. După aceea, spălaţi putina şi mergeţi amândoi la aeroport: Dacă îl vedeţi cumva pe Smith ivindu-se acolo, faceţi tot posibilul să-l omorâţi. Dacă nu daţi de el, întoarceţi-vă la casa conspirativă. O să vă sun eu acolo, ceva mai târziu.

— Dar ce facem cu celelalte automobile? îl întrebă românul.

— Lasă-le dracului aici, mârâi printre dinţi Liss. Nu sunt compromiţătoare pentru noi. Nu există nici o dovadă că ne-ar aparţine.

— Am înţeles. Ilionescu dădu din cap. Apoi păru să şovăie. Dar tu ce-o să faci?

Bărbatul cu numele de cod Praga Unu îl fulgeră cu privirea.

— Eu? Omul făcu semn cu capul spre arma automată pe care o strângea în mâini. Eu o să merg acum la vânătoare, încă nu am terminat treaba cu inoportunul dr. Smith.

Jon Smith o luă la fugă în josul pantei abrupte şi împădurite, alunecând şi poticnindu-se în pământul moale şi pe stâncile ude. Alerga acum cât putea de repede, lăsând gravitaţia să lucreze în avantajul lui, ferindu-se în ultimul moment de tulpinile arborilor şi de ramurile joase care îi apăreau brusc în faţă. Omul ştia că se deplasa prea repede, mult prea repede, dar pericolul pe care îl simţea undeva în urmă îl făcea să se îndepărteze cu viteză maximă.

Şi atunci îi alunecă piciorul când alerga printr-o grămadă de frunze putrezite. Căzu rău şi începu să alunece la vale, acum total necontrolat. Înjurând în gând, Smith se rostogoli în josul pantei, agăţându-se frenetic, înfigând zadarnic degetele în ţărână în efortul de a-şi mai încetini coborârea. În cele din urmă, intră cu umărul înainte în trunchiul unui stejar bătrân şi cioturos. O durere cumplită îl săgetă în toată partea stângă a corpului. Impactul îi golise plămânii de aer.

Câteva clipe interminabile, zăcu acolo unde căzuse, încercând ameţit să-şi vină în fire. Ridică-te, îi porunci într-un târziu raţiunea. Dacă vrei să mai trăieşti, ridică-te imediat.

Încă abia răsuflând, se ridică încet în şezut. Se crispă de durere, când muşchii lui greu încercaţi protestară dureros, trimiţând de-a lungul nervilor până în creier fulgere cumplite. Cu un mare efort de voinţă, făcu abstracţie de suferinţă şi se ridică

în picioare. Îşi mişcă degetele murdare şi zgâriate care îl dureau, după care se opri brusc.

Pistolul! Unde era?

Americanul se întoarse, cercetând atent panta abruptă pe care se rostogolise. Cu inima bubuind în piept, începu să se caţăre, examinând îndeaproape stratul de pământ răscolit şi grămada risipită de frunze.

Acolo! Zări pistolul la rădăcina unui copac, un falnic fag care mai avea pe crengi câteva frunze roşii, portocalii şi cafenii. Se aplecă şi îl ridică, verificându-l şi curăţându-l de bulgării de pământ care se lipiseră de ţeavă şi de percutor.

Apoi se auzi răpăitul scurt al unei rafale de puşcă-mitralieră, care trimise trei gloanţe de undeva din susul pantei. Gloanţele de 9 mm şuierară pe lângă el şi se înfipseră în trunchiul copacului, cam pe la mijlocul înălţimii, împrăştiind aşchii de scoarţă pe pământul pădurii. Reacţionând instantaneu, Smith se aruncă jos şi se rostogoli, adăpostindu-se în spatele trunchiului.

O altă rafală răscoli pământul imediat în dreapta lui.

Cu pistolul întins în faţă, Jon se rostogoli înapoi spre stânga, trăgând orbeşte un singur foc în susul pantei şi continuă să se rostogolească la vale. Apoi se opri ghemuit îndărătul unui alt copac. Puşca-mitralieră începu iar să clănţăne. Mai multe gloanţe şuierară pe lângă el, înfigându-se în trunchiurile arborilor. Multe crengi şi rămurele din copacii mai mici căzură retezate. Alte gloanţe zbârnâiră şi trecură mai departe, ricoşând din bolovanii aflaţi mai jos, pe povârniş şi muşcând din ei aşchii şi sfărâmături.

Smith îndrăzni să arunce o privire rapidă pe după trunchiul copacului şi zări un bărbat îmbrăcat într-un palton maro şi o căciulă de blană pe cap deplasându-se precaut la vale, în direcţia lui. Omul avea un bandaj pe faţa lui îngustă.

Americanul se adăposti din nou în spatele copacului. La naiba! Distanţa până la inamic era de circa o sută de metri, prea mare pentru un pistol – şi mai ales pentru unul care mai avea doar trei cartuşe în încărcător. Ar fi trebuit să fugă în continuare, încercând să rămână în afara tirului puştii-mitralieră sau să-şi găsească o poziţie mai avantajoasă de luptă. Încruntându-se, se uită înapoi peste umăr, analizând rapid opţiunile. Nici una nu îi era cât de cât favorabilă.

Mai jos, pământul cobora deodată într-o pantă şi mai abruptă, ajungând la o înclinare de patruzeci şi cinci de grade până la fundul îndepărtat al defileului Sarka. Smith dădu din cap. Încercând să urmeze repede acest drum, însemna să rişte încă o

cădere primejdioasă. Şi nu-şi putea permite aşa ceva, nu cu un duşman care îl urmărea cu atâta înverşunare.

Ceea ce nu-i mai lăsa decât o singură variantă.

Inspiră adânc, apoi ţâşni din spatele copacului în dosul căruia se adăpostise, sprintând spre stânga, de-a curmezişul povârnişului. Luat prin surprindere de această mişcare bruscă, urmăritorul care coborâse pe pantă se opri şi înjură cu glas tare. Apoi deschise din nou focul, trăgând serii scurte de câte trei împuşcături către americanul care alerga prin faţa lui.

Smith văzu înaintea lui pământul lovit şi răscolit de gloanţele de 9 mm. Viră din nou la stânga, evită impactul cu un alt copac şi sări peste un mic bolovan pe jumătate îngropat în pământ, continuând să fugă.

Bărbatul care îl hăituia încetă să mai tragă.

Jon alerga în zigzag prin pădure, schimbând disperat direcţia printre arbori şi ocolind pâlcurile de arbuşti pentru a nu-i oferi urmăritorului o ţintă fixă. În stânga, panta devenea tot mai abruptă şi curând, chiar aproape verticală, spre fundul văii care se vedea la peste patruzeci de metri mai jos. Copacii se mai răriseră, iar solul către muchia stâncii era din ce în ce mai pietros, ici şi colo străpuns de lespezi de calcar erodate.

Gonea fără încetare, străduindu-se să tragă în plămâni cât mai mult aer. Se împiedică o dată, izbuti să se redreseze şi continuă alergarea. Simţea exact între umeri un fior la gândul unui eventual glonţ de 9 mm care l-ar fi putut nimeri de la mică distanţă.

Deodată ajunse în faţa unui luminiş întins, a unei mari poiene deschise, acoperită cu iarbă cafenie de iarnă şi cu bălării mai înalte. În marginea cealaltă a poienii îl chema adăpostul altor pâlcuri de copaci, însă pădurea aceea începea la cel puţin trei sute de metri distanţă de el. În dreapta lui, luminişul se întindea până la marginea superioară îndepărtată a văii. În stânga, poiana se termina brusc cu stânca neregulată de calcar pe care o urmase şi care constituia marginea defileului.

Se strâmbă nemulţumit. A încerca să traverseze spaţiul acela deschis ar fi constituit o eroare fatală. Cu mult înainte de a izbuti el să ajungă la adăpostul copacilor din cealaltă parte, urmăritorul său l-ar putea împuşca nestingherit. Americanul fugise acum direct într-o altă blestemată de zonă a morţii. Bună mişcare ai mai făcut, Jon, se ironiză el. Îi reuşise magistral dificila şmecherie de a nimeri din lac drept în puţ.

Smith se întoarse în loc, privind înapoi la drumul pe care îl

străbătuse până aici. Pădurea de-acolo, un amestec de vegetaţie veşnic verde răspândită peste tot şi de mărunţi arbuşti desfrunziţi, era prea rară pentru a-i oferi un camuflaj eficient. Şi nici unul dintre bolovanii care ieşeau parţial din pământ nu era suficient de mare ca să-i asigure un adăpost mulţumitor.

Îi mai rămânea doar malul stâncos al defileului.

Cu inima bubuind în piept, Smith se întoarse din nou şi pătrunse în luminiş. Cu pistolul în mână, alergă pe marginea prăpastiei, încercând să zărească vreo potecă – ori măcar o succesiune de ieşituri de sprijin – de care s-ar fi putut agăţa pentru a coborî în valea împădurită de dedesubt. Se aplecă peste muchia stâncii, uitându-se atent la suprafaţa crestată şi învălmăşită. În apropiere se vedeau nişte smocuri de tufe şi chiar câţiva copăcei care crescuseră direct pe stâncă, agăţându-se în îngustele fisuri şi ieşituri dintre straturile colţuroase de calcar cenuşiu. În alte locuri, pârâiaşe se prelingeau prin crăpături şi picurau pe peretele stâncii.

Omul se opri, cântărindu-şi din nou şansele. Se micşorau îngrozitor de repede, de la afurisit de infime pe zidul acela de piatră până la total inexistente aici, în acest spaţiu deschis. Oftând, Jon puse piedica pistolului, înfigându-l apoi la brâu, sub curea. Se aplecă şi mai tare deasupra abisului, respirând adânc şi făcându-şi curaj pentru a coborî peste marginea râpei. Copacii şi pietroaiele acoperite de muşchi de la poalele peretelui de stâncă i se păreau acum atât de mici de parcă ar fi fost la kilometri depărtare. Gura i se uscă. Porneşte odată! îşi spuse el mânios. Nu ţi-a mai rămas prea multă vreme.

Iar apoi, brusc, nu mai avu timp deloc.

O altă rafală sacadată şi stridentă răsună, sfărâmând pământul şi umplând aerul din jurul său cu o adevărată grindină de plumb.

De la cincizeci de metri distanţă, Georg Liss auzi strigătul americanului şi îl văzu răsucindu-se şi rostogolindu-se peste buza stâncii. Îşi dezgoli dinţii într-un rânjet satisfăcut şi plin de răutate. Până aici i-a fost acestui doctor Smith, se gândi el nepăsător.

Încet, foarte încet, bărbatul cu ochi întunecaţi coborî ţeava fumegândă a puştii sale automate şi se ridică din spatele micului bolovan de calcar îndărătul căruia se ascunsese, înaintă prudent, scoase încărcătorul aproape gol şi îl înlocui cu altul plin. Apoi ridică din nou puşca la ochi, întorcându-se încet de la stânga la dreapta şi scanând prin cătarea armei întreg spaţiul liber din faţa

lui, cu degetul pregătit pe trăgaci.

Era o liniște deplină – după care se auzi din depărtare sunetul unor sirene apropiindu-se.

Liss se întoarse. Va trebui să plece cât mai repede, înainte ca poliţia cehă să sosească şi să înceapă să scotocească pădurea. Americanul trebuie că e mort, îşi zise. Nimeni n-ar supravieţui unei căderi de la o asemenea înălţime. Cu toate astea, însă, ar fi mai bine să se asigure de acest lucru. Măcar pentru că Moscova Unu avea să insiste ca el să confirme uciderea respectivului.

Rânjind încă cu o satisfacţie plină de cruzime, bărbatul cu nume de cod Praga Unu se apropie de buza hăului. Se aplecă peste margine, uitându-se în josul peretelui colţuros de piatră, nerăbdător să vadă cadavrul lui Smith zăcând zdrobit la picioarele stâncii.

Jon Smith zăcea lat pe o mică ieşitură, doar la câţiva metri mai jos de marginea falezei, cu spinarea sprijinită de trunchiul unui brăduţ de care se folosise pentru a-şi frâna rapida coborâre, aproape necontrolată. Cu ochii mijiţi, ochea în sus prin cătarea pistolului său pe care îl ţinea cu ambele mâini, ca un trăgător de elită, îndreptat către marginea râpei – şi aştepta, doar aştepta.

Apoi văzu capul şi umerii bărbatului cu ochi negri ivindu-se peste muchia stâncii, atât de aproape încât putu să desluşească până şi palidele pete de sânge uscat de pe pansamentul care îi acoperea nasul zdrobit.

Ia-ţi rămas-bun de la viaţă, gândi mânios Smith şi apăsă de două ori pe trăgaci, ţinând ferm pistolul după fiecare recul.

Primul glonţ de 7,62 mm îl lovi pe celălalt drept în gât, secţionându-i şira spinării şi ieşind pe la ceafa. Cel de-al doilea îi produse o gaură perfectă chiar între ochi.

Deja mort, omul căzu în genunchi, apoi se rostogoli cu capul înainte de pe buza prăpastiei. Trupul lui inert se lovi cu un zgomot înăbuşit de un colţ de stâncă, ricoşă, apoi se prăbuşi în abis, rotindu-se şi răsucindu-se în liniştea lugubră.

Smith rămase câteva secunde nemişcat, cu ochii la cerul înnorat. Îl dureau toţi muşchii şi toate oasele, dar scăpase cu viaţă. Când răpăise în direcţia lui ultima rafală de puşcă-mitralieră, el profitase de cel mai mare noroc al vieţii sale de până atunci şi îndrăznise să se arunce pe spate, în direcţia micii platforme de piatră pe care şi-o alesese deja ca start relativ sigur pentru o coborâre în râpă. Ca printr-un adevărat miracol, uriaşul risc se terminase cu bine, beneficiind de fiecare fărâmă de noroc

la care se putea aştepta rezonabil într-o viaţă întreagă.

Coborî apoi încet pistolul, îi puse piedica şi îl strecură în buzunarul vindiacului. Mâinile îi tremurau încetişor pe măsură ce scădea şi efectul excesului de adrenalină din sângele lui.

Simţindu-se încă slăbit şi cu nervii încordaţi, Jon se întoarse, se aşeză şi privi cu grijă peste marginea îngustei ieşituri a stâncii. Acolo jos, la patruzeci de metri dedesubt, trupul bărbatului pe care îl omorâse zăcea, contorsionat şi zdrobit, peste vârful unui bolovan. Petele de sânge dimprejur marcau punctul final al căderii.

În depărtare, Jon auzi sunetul sirenelor, încă slab, dar în continuă creştere. Venise vremea să-şi cam ia tălpăşiţa de-acolo, gândi Smith, obosit. Oricât de apropiaţi aliaţi ar fi fost cu americanii, guvernanţii cehi nu l-ar fi putut privi cu îngăduinţă pe un ofiţer al armatei SUA implicat într-un schimb de împuşcături în stil banditesc, desfăşurat în împrejurimile capitalei ţării lor. Se mai uită încă o dată la bărbatul mort, prăbuşit la poalele stâncii.

Smith se încruntă. Înainte de a se face nevăzut, trebuia să cerceteze cadavrul şi să vadă ce mai avea el prin buzunare. În clipa aceea, încă nu îşi putea da seama despre ce naiba era vorba. Un lucru însă era evident. Cineva dorea cu orice preţ să-l ştie mort.

La început încet, apoi din ce în ce mai repede şi cu o sporită încredere în sine, Smith începu să coboare peretele colţuros de calcar, sărind de pe o ieşitură pe alta şi ţinându-se în acelaşi timp cu mâinile. Sări pe aproximativ ultimul metru, pe platoul de la baza defileului Sarka, după care se îndreptă hotărât în direcţia cadavrului zdrobit, proptit peste un pietroi din apropiere.

PARTEA A DOUA

8

Bagdad, Irak

Peste Bagdad căzuse întunericul. Înjumătăţea partea estică a oraşului, lumini strălucitoare se aprinseseră de-a lungul bulevardelor largi şi moderne, se vedeau şi la ferestrele ministerelor baricadate ale guvernului şi făceau să sclipească şi bazarurile încă aglomerate. La vest de fluviul Tigru, strâmtele alei ale cartierului cu populaţie majoritară sunnită, Adhamiya, erau luminate doar de lămpile palide din vitrinele micilor dughene şi de la ceainăriile dărăpănate sau de la ferestrele şi uşile zăbrelite ale caselor mai vechi. Aerul nopţii era proaspăt şi răcoros, păstrând încă o boare de miros curat de ploaie, care mai zăbovea în urma unei scurte furtuni din seara aceea. Bărbaţi purtând tradiţionalele *kaffiyehuri* arăbeşti, piese cadrilate purtate pe cap, îşi pierdeau timpul adunaţi în mici grupuri în faţa ceainăriilor, fumând ţigări şi povestindu-şi pe un ton scăzut evenimentele şi bârfele zilei.

Abdel Khalifa al Dulaimi, un fost colonel din cadrul cândva temutului Serviciu Irakian de Informaţii, adică al Moukhabaratului, trecea şovăitor pe una dintre îngustele alei. Acum era mult mai suplu decât în zilele în care deţinea puterea, iar părul şi mustaţa îi încărunţiseră. Mâinile îi tremurau.

— Este o nebunie ceea ce facem noi acum, îi şopti el în arăbeşte femeii care îl urma cu umilinţă, ducând în braţe un coş plin de cumpărături. Locul ăsta este încă un bastion al mujahedinilor. Dacă suntem prinşi aici, moartea ni se va părea o binecuvântare – dar va fi una de care nu vom avea parte nici repede şi nici cu uşurinţă.

Femeia subţirică, înfăşurată din cap până-n picioare într-o *abaya* neagră, fără formă, se apropie cu un pas de bărbat, micşorând spaţiul care îi despărţea.

— Atunci, toată şmecheria constă în a nu ne lăsa prinşi, nu-i aşa, Abdel? îi şopti ea cu calm la ureche, în aceeaşi limbă. Acum

taci şi concentrează-te asupra misiunii tale. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru restul.

— Nici nu ştiu de ce fac asta, mormăi acru Khalifa.

— Ooo, ba eu una cred că ştii cât se poate de bine, îl contrazise femeia cu un glas ca de gheaţă. Sau ai prefera să ajungi să te judece un tribunal pentru crime de război, variantele pentru tine fiind spânzurătoarea, plutonul de execuţie sau injecţia letală? Oamenii de rând, pe care tu şi cu criminalii tăi i-aţi terorizat atât amar de vreme, nu vor fi chiar iertători, nu crezi?

Fostul ofiţer din Moukhabarat înjură cu obidă, apoi tăcu.

Femeia se uită înainte peste umărul lui. Cei doi se apropiau de o casă mare cu două etaje, construită din cărămizi de lut, cu o curte interioară în stilul tradiţional irakian. Doi bărbaţi irakieni tineri şi cu feţe aspre stăteau lângă poarta deschisă a curţii, uitându-se cu luare-aminte la trecători. Fiecare dintre cei doi paznici ţinea pregătită în mâini câte o puşcă de atac AKM Kalaşnikov.

— Pentru toate grupurile de acţiune, vă vorbeşte Raid Unu, murmură femeia în limba arabă, într-un laringofon camuflat sub *abaya.* Sursa Unu şi cu mine ne pregătim acum să intrăm în dispozitiv. Sunteţi gata?

Drept răspuns, în radioreceptorul miniatural din urechea dreaptă a femeii se auziră mai multe voci:

— Echipele de lunetişti sunt gata. Toate ţintele sunt luate în colimator. Echipele de asalt sunt gata. Echipa de extragere este gata.

— Recepţionat, zise încet femeia. Ea şi cu Khalifa ajunseseră acum la numai câţiva metri depărtare de poartă. Rămâneţi în aşteptare.

Unul dintre paznicii înarmaţi cu un AKM ieşi pe alee, blocându-le calea. Miji ochii, bănuitor.

— Cine-i femeia asta, colonele? mârâi el. Generalul te-a convocat pe dumneata la această întrevedere. Numai pe dumneata. Pe nimeni altcineva.

Khalifa se strâmbă.

— Este o vară de-a soţiei mele, bolborosi el, neliniştit. I-a fost frică să se întoarcă singură acasă de la piaţă. A auzit că americanii şi căţeluşii lor irakieni, colaboraţioniştii şiiţi, le violează pe femeile pe care le prind singure, fără un bărbat lângă ele care să le apere. Dar eu am fost de acord să o aduc doar până aici.

Femeia, modestă, lăsă în jos privirea ochilor negri.

Paznicul se apropie, încă încruntat.

— Ne-ai compromis securitatea, murmură el. Generalul va trebui să fie informat în legătură cu acest lucru. Ia-o cu tine înăuntru.

— Raid Unu, sunt Lunetistul-Şef, auzi ea în radioreceptorul din ureche. Mai aşteptăm doar semnalul.

Femeia ridică din nou privirea, cu un zâmbet stins pe buze.

— Lunetist-Şef, când eşti gata, poţi începe să tragi, spuse ea încet. Toate echipele să pornească acum. Acum!

Ochii paznicului se lărgiră, brusc alarmaţi văzând expresia de pe faţa ei. Începu să înalţe Kalaşnikovul, ridicându-i piedica.

În momentul acela, se auziră două bufnituri surde. Ambii paznici se prăbuşiră, împroşcând cu sânge în jurul lor, fiind împuşcaţi în cap cu gloanţe de mare putere, trase de pe un acoperiş aflat la peste o sută de metri distanţă de ei. Încă înainte de a fi apucat cei doi să atingă pământul, un grup de şase bărbaţi care sporovăiseră până atunci în faţa unei ceainării din apropiere porni fulgerător spre poarta deschisă. Scoaseră de sub haine puşti-mitraliere tip MP5SD6, Heckler and Koch, cu amortizoare. Doi dintre puşcaşi târâră cadavrele ambilor paznici la întuneric, lângă un zid. Apoi se întoarseră şi le luară locul celor două santinele ucise. Nici un om care s-ar fi uitat din casă spre poartă n-ar fi remarcat nimic în neregulă.

De sub alimentele din coşul ei de cumpărături, femeia îşi scoase şi ea arma, un pistol Beretta de 9 mm cu amortizor. Împreună cu Khalifa şi cu ceilalţi patru bărbaţi, femeia intră fără zgomot în curte, ţinându-se cu toţii la adăpostul umbrelor. Ea se uită repede la ceas. Nu trecuseră încă nici treizeci de secunde de la începutul atacului. Prin ferestrele sparte ale casei se auzeau sinistrele acorduri tânguitoare ale unei melodii populare cântate de un bărbat în arăbeşte, melodie transmisă la postul naţional sirian de radio.

Mulţumită, femeia făcu un semn trupei de asalt să înainteze către uşa de la intrare a casei.

Deplasându-se doi câte doi, cei patru bărbaţi urcară rapid treptele din faţă. Sub acoperirea celorlalţi, omul din avangardă încercă uşor uşa solidă de lemn, asigurându-se că e descuiată. Dădu o dată din cap în direcţia tovarăşilor săi şi ridică trei degete pentru a le semnala începutul numărătorii inverse a ultimelor trei secunde.

Toţi se încordară. Unu. Doi. Trei.

Brusc, bărbatul aflat cel mai în faţă deschise uşa cu o lovitură de picior şi năvăli înăuntru, urmat îndeaproape de ceilalţi. Se auziră câteva ţipete înăbuşite, imediat întrerupte însă de răpăitul sec al puştilor-mitralieră cu amortizor.

Femeia se ghemui lângă uşa deschisă, ţinând pistolul pregătit de tragere. Tremurând acum vizibil, Khalifa aştepta lângă ea. Fostul colonel din Moukhabarat se ruga febril, în şoaptă. Ignorându-l, femeia ascultă cu atenţie în cască rapoartele concise ale grupurilor de asalt.

— Holul e asigurat şi camerele din faţă sunt asigurate. Am doborât doi inamici.

— Încăperile din spate sunt asigurate.

O altă puşcă-mitralieră clămpăni scurt.

— Scările sunt sigure. Un inamic doborât.

De undeva, din interiorul casei, se auziră alte câteva strigăte, urmate de un scurt răpăit înfundat de armă cu amortizor.

— Etajele sunt asigurate până sus, raportă prin radio o voce calmă şi încrezătoare. Au fost doborâţi încă doi duşmani. Am luat şi un prizonier. Raid Unu, sunt Asalt Unu. Casa e curăţată. Dintre noi, nimeni nu-i rănit.

Femeia se ridică în picioare.

— Am înţeles, zise ea din nou în laringofonul ascuns sub *abaya.* Sursa Unu şi cu mine intrăm şi noi acum. Femeia îi făcu semn lui Khalifa cu pistolul s-o ia înainte.

Înăuntru, pe pardoseala de gresie erau împrăştiate câteva trupuri, alături de mai multe tuburi goale de cartuşe. Cei mai mulţi inamici fuseseră împuşcaţi în timp ce întindeau mâinile după armele lor – un amestec de puşti şi de pistoale de fabricaţie sovietică. Mirosul vag metalic de sânge se amesteca cu alte izuri, cu cel înţepător de tutun nefiltrat, cu cel de aftershave ieftin şi cu cel de pui fiert. Undeva, radioul funcţiona încă, transmiţând muzică.

Cu Khalifa după ea, urcă treptele câte două, până la etajul al doilea şi intră într-o cameră din partea din spate a casei, plină cu mobilă scumpă. Podeaua era acoperită cu covoare groase. Erau acolo piese de mobilier de import, din lemn de tec, mese, scaune şi un birou pe care era un laptop care zumzăia în surdină şi părea intact. Femeia zâmbi.

Un bărbat în halat şi papuci zăcea pe burtă pe o carpetă, cu mâinile legate la spate cu un şnur rezistent din plastic. Doi atacanţi stăteau alături, cu puştile-mitralieră îndreptate în direcţia unicului lor prizonier.

La un semn al femeii, îl întoarseră cu faţa în sus.

Ea îl privi atent comparând în minte figura cu nas coroiat şi cu barbă, de dinaintea ei, cu fotografiile din dosarul pe care îl studiase. De jos, îi întorceau privirea doi ochi inflamaţi şi mânioşi. Femeia dădu din cap cu satisfacţie. Îl capturaseră pe generalul-maior Hussain Azziz al-Douri, cândva comandant al Celui de-al Optulea Directorat din Moukhabarat, departament direct răspunzător de dezvoltarea, testarea şi producerea armamentului biologic irakian.

— Bună seara, generale, i se adresă politicos femeia, cu un surâs abia schiţat.

Bărbatul se holbă la ea, fulgerând-o cu privirea.

— Cine dracu' mai eşti şi tu?

Femeia îşi dădu pe spate gluga de la *abaya,* scoţând la iveală părul scurt şi blond, nasul drept şi bărbia fermă.

— Sunt o persoană care umblă de foarte multă vreme după tine, răspunse glacial ofiţerul CIA Randi Russel.

Dresda, Germania

Fulgi mari şi umezi de zăpadă cădeau din cerul acoperit de nori întunecaţi. Plutind alene prin aerul liniştit şi rece, se aşterneau încet peste piaţa care înconjura clădirea luminată de reflectoare a Operei Semper din Dresda. Un strat alb şi subţire rotunjea acum contururile viguroase ale statuii ecvestre a regelui Johann al Saxoniei, care se înălţa falnic deasupra pieţei.

Oameni înfofoliţi în paltoane se grăbeau să traverseze piaţa, cu umbrelele deschise, pentru a se apăra de ninsoare, alăturându-se mulţimii emoţionate care se aduna la intrarea feerică a Operei. Bannere, afişe şi panouri publicitare răspândite prin tot oraşul anunţau pentru seara aceea premiera unei noi şi ultramoderne puneri în scenă a operei *Freischutz,* de Carl Maria von Weber, prima operă germană adevărată.

Jon Smith stătea în umbră, lângă statuia regelui saxon de mult decedat, uitându-se atent la afluxul de lume însetată de cultură din Dresda care străbătea piaţa. Nerăbdător, scutură fulgii de zăpadă umedă din părul lui negru. Bărbatul strânse din umeri, simţind muşcătura gerului prin vindiacul subţire şi prin jerseul negru cu guler pe gât.

Sosise la periferia oraşului doar cu o oră în urmă, fiind adus

acolo de un şofer de camion din Hamburg, tocmai de la Praga, peste graniţa ceho-germană. Două sute de euro bani-gheaţă fuseseră mai mult decât suficienţi pentru a potoli curiozitatea camionagiului asupra motivului care îl putea face pe un om de afaceri american să apeleze la un asemenea mijloc de transport în vederea unei călătorii atât de lungi. El îi permisese lui Smith să călătorească pe locul de dormit din spatele cabinei sale, ferit de orice posibile priviri iscoditoare ale oamenilor legii. Din fericire însă, trecerea frontierei dintre cele două state se dovedise lipsită de peripeţii. Acum, când Republica Cehă devenise şi ea parte integrantă din Uniunea Europeană, punctele de control de la graniţa dintre cele două ţări erau mult mai puţin active.

Dar pentru deplasarea prin Germania, ori îmbarcarea într-un avion pentru a se întoarce în Statele Unite sau oriunde altundeva necesita mult mai mult decât noroc. În ambuscada ucigaşă de pe drumul spre aeroportul din Praga pierduse atât laptopul său, cât şi geanta cu lucrurile personale. Hotelierii europeni, ca şi autorităţile de pe aeroporturi, nu-i priveau cu ochi buni pe cei care călătoreau fără bagaje. Încă şi mai important era că avea nevoie de o nouă identitate. Mai curând sau mai târziu, oficialităţile din Cehia aveau să declanşeze o anchetă mai amănunţită cu privire la ofiţerul-medic american care pierduse avionul spre Londra şi se volatilizase de o manieră atât de misterioasă. Autorităţile ceheşti l-ar putea asocia chiar şi cu cadavrele ciuruite de gloanţe care fuseseră descoperite în apropierea şoselei spre aeroport.

La un moment dat, Smith zări un bărbat scund şi bărbos, îmbrăcat în haine de seară şi la gât cu un fular de un roşu strălucitor, bărbat care se îndrepta fără grabă în direcţia statuii. Purta ochelari cu lentile groase, din care se reflectau luminile orbitoare care scăldau clădirea Operei. Nou-venitul mai ducea sub un braţ, cât se poate de vizibil, un program viu colorat pentru opera *Don Giovanni,* de Mozart.

Jon porni spre el şi îl întrebă în germană:

— Sunteţi aici pentru spectacol? Se zice că maestrul este în mare formă.

Observă că omuleţul se relaxă puţin. *Maestrul* era parola de recunoaştere pe care Fred Klein o stabilise pentru întâlnirea aceea atunci când îl sunase Jon Smith pentru a-i cere din nou ajutor de urgenţă.

— Aşa am auzit şi eu, replică bărbatul. Însă eu, unul, i-l prefer lui Weber pe Mozart, mai adăugă el, bătând uşor cu mâna în

programul pe care îl ţinea sub braţ.

— Dar asta chiar că este o extraordinară coincidenţă. Şi eu la fel, accentuă Smith cu subînţeles.

Omul îi zâmbi încordat. Ochii lui albaştri sticliră dindărătul lentilelor groase.

— Toţi oamenii care îl adoră pe cel mai mare compozitor din Europa trebuie să-şi strângă rândurile, prietene. Aşa încât primeşte asta din partea mea, împreună cu cele mai bune complimente. Îi întinse celuilalt american programul operei *Don Giovanni.* Apoi, fără o vorbă în plus, se întoarse şi se îndepărtă, pierzându-se în mulţimea care se înghesuia la intrarea boltită în clădirea Operei Semper.

Smith o luă în direcţia opusă. Din mers, deschise programul şi găsi în interior un plic gros de carton, prins cu o capsă de o pagină. Înăuntru găsi un alt paşaport american, de data asta pe numele unui oarecare John Martin, însă cu poza lui şi cu viza de intrare a vămii germane. Plicul mai conţinea un cârd de credit şi debit pe numele aceluiaşi ipotetic John Martin, un bilet de tren până la Berlin şi o fisă numerotată de la oficiul de bagaje al gării Neustadt din Dresda.

Jon rânji în sinea lui, primind o dată în plus dovada înaltului nivel al profesionalismului şi gândirii lui Fred Klein. Vârî în buzunare noile documente, aruncă într-un coş de gunoi programul de operă şi se apropie sprinten de luminile aprinse ale celei mai apropiate staţii de tramvai.

O jumătate de oră mai târziu, Smith sărea uşor jos pe la uşa din spate a unui tramvai electric galben. Se afla exact vizavi de gara Neustadt Bahnhof. O piramidă din sticlă şi traverse moderne de oţel se înălţa foarte sus, deasupra iniţialului frontispiciu la staţiei de cale ferată, uzat şi pătat din cauza poluării. Bărbatul evită două taxiuri care se târau pe strada înzăpezită, în căutare de muşterii, apoi intră în gara aproape pustie.

La oficiul de bagaje, un funcţionar de noapte cu o mutră acră luă fisa, cotrobăi o vreme prin încăperea din spate şi reveni bodogănind şi aducând cu el o geantă nouă de voiaj şi o trusă de laptop. Jon semnă de primire şi se trase într-o parte, pentru a-şi inspecta noile bunuri. Geanta conţinea un bogat sortiment de îmbrăcăminte pe măsura lui, inclusiv o haină neagră de lână, mai călduroasă. Plin de recunoştinţă, îşi scoase vindiacul boţit şi îmbrăcă haina groasă. Pe lângă un robust laptop de mare viteză,

trusa mai cuprindea şi un scanner portabil.

Smith se uită apoi în sus şi studie panoul cu orarul plecărilor. Mai avea de aşteptat încă aproape o oră până la următorul tren cu destinaţia Berlin care pleca din Dresda. Îi chiorăiau maţele, amintindu-i că trecuse mult prea mult timp de când mâncase ultima oară – câteva felii de pâine prăjită unse cu gem la secţia de poliţie din Praga. Închise ambele bagaje şi le atârnă de umăr şi se îndreptă spre micul restaurant al gării, din apropierea peroanelor. Un afiş în germană, franceză şi engleză invita clienţii să utilizeze accesul la internetul fără fir al restaurantului, în timp ce savurau cafeaua, supa, ori sandvişurile.

Avea timp berechet ca să împuşte doi iepuri dintr-un foc, îşi zise el bucuros. Se aşeză la o masă liberă dintr-un colţ al încăperii şi comandă o cafea neagră şi un bol de *Kartoffelsuppe*, adică de supă-cremă de cartofi, asezonată cu oregano şi feliuţe de cârnat de porc.

Smith aşteptă să plece chelneriţa, apoi porni noul său calculator şi scanner. În timp ce sorbea din cafea, scoase cârdul de identitate pe care îl luase la Divoka Sarka din buzunarul cadavrului bărbatului cu nasul spart şi îl examină îndeaproape. Bănuia că numele trecut acolo nu avea nici o semnificaţie. Însă ajunsă acolo unde trebuia, fotografia individului ar putea furniza informaţii utile.

Deschise telefonul mobil şi introduse codul prememorat al agenţiei Covert-One din Washington.

— Spune, colonele, auzi vocea liniştită a lui Klein.

— Totul a decurs fără nici un incident neprevăzut, raportă Smith. Acum sunt la gară şi îmi aştept trenul.

— Bine, spuse şeful lui Covert-One. Ai reţinută o cameră la hotelul Askanischer Hof, chiar în Ku’damm. Te poţi odihni acolo nestingherit o zi sau două şi între timp ne vom gândi cum să procedăm în continuare.

Smith dădu din cap. Kurfurstendamm, odinioară inima Berlinului de Vest, era încă un animat centru comercial şi turistic. Chiar şi pe timp de iarnă era destul de uşor să te pierzi discret printre ceilalţi vilegiaturişti care se buluceau pe străzile şi în restaurantele cartierului.

— Care este acoperirea mea în rolul lui John Martin? îl întrebă Jon.

— Eşti un agent de vânzări de produse farmaceutice şi îţi petreci câteva zile în Berlin după ce ai participat la o întâlnire comercială, răspunse Klein. Crezi că o să ai vreo problemă cu

această acoperire?

— Nu, răspunse încrezător Smith. Pentru moment, ar mai fi doar încă ceva.

— Spune!

— Am o imagine de scanat şi de trimis acolo la tine, zise Smith. Este fotografia celui care l-a omorât pe Valentin Petrenko şi care a încercat de două ori să mă ucidă şi pe mine. Acum este mort, însă poza lui ar putea merita să fie comparată cu cele din diverse baze de date.

— Foarte probabil, colonele, replică sec Klein. Foarte bine. Transmite-o aici. O aşteptăm.

În apropierea graniţei ruso-georgiene

Izolatul oraş Alagir este amplasat la capătul dinspre nord al Văii Ardon, adânc între colinele accidentate de la poalele munţilor Caucaz. La mai bine de şaptezeci de kilometri spre sud, la o altitudine de aproape trei mii de metri, se află etern înzăpezita trecătoare Roki, pe unde se ajunge în disputatul ţinut georgian al Osetiei de Sud. Munţii înşişi, aglomerări zimţate de piatră, zăpadă şi gheaţă, strălucind stins în lumina răsăritului de lună, se înălţau ca un zid neîntrerupt de-a lungul întregului orizont sudic.

Lumini strălucitoare de arc electric scăldau triajul din Alagir, transformând întunericul nopţii într-o sinistră imitaţie exagerată a zilei. Transpirând în ciuda gerului aspru, inginerii militari, îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj pe timp de iarnă, roiau în jurul mărfarului care umplea triajul. Lucrau în echipe, eliberând repede siluetele învelite în pânză de cort ale tancurilor T-72, ale obuzierelor autopropulsate de 122 mm şi ale blindatelor BTR-90 pe roţi şi tractând maşinile de luptă ale infanteriei, tip BMP-2, care fuseseră fixate pe vagoanele-platformă trase de trei locomotive de mare putere.

Alte echipe munceau de zor să îndrepte vehiculele blindate de-abia descărcate din tren pe rampe de încărcare a unui lung şir de enorme autocamioane cu platformă. Erau transportoarele rutiere speciale pentru tancuri, care urmau să le ducă mai departe, prin valea dintre stânci. Câteva vehicule prevăzute cu pluguri pentru zăpadă şi cu dispozitive de împrăştiat sare şi nisip pe drum aşteptau în fruntea convoiului, pregătite să deschidă

calea camioanelor cu încărcături grele pe serpentinele acoperite cu gheaţă din munţi.

Înfăşurat în mantaua lui, generalul-colonel Vasili Sevalkin, comandant al Zonei Militare Ruseşti din Caucazul de Nord, stătea lângă maşina lui, urmărind cu o nedisimulată satisfacţie operaţiunile în curs de desfăşurare. Omul se uită la ceas, după care ridică o mână înmănuşată şi chemă un subordonat, un ofiţer-inginer.

Maiorul-inginer se apropie în fugă, bătu din călcâie şi salută.

— Ei? întrebă Sevalkin.

— Isprăvim aici în mai puţin de o oră, raportă răspicat maiorul.

— Foarte bine, murmură Sevalkin, mulţumit că se confirmau propriile estimări. Acest nou convoi de tancuri, de tunuri cu autopropulsie şi de transportoare blindate de trupe de infanterie avea să fie de mult plecat din Alagir atunci când va trece pe deasupra următorul satelit american. Iar mărfarul însuşi, încărcat cu vehicule-capcană va fi perfect vizibil deplasându-se prin nodul de cale ferată de lângă Beslan – aparent doar încă un transport de rutină al unor echipamente militare pentru trupele ruseşti care se luptau cu rebelii ceceni mai la vest de locul acela.

Generalul rus zâmbi subţire. În curând, el urma să aibă armamentul, muniţia şi luptătorii a două divizii motorizate de maximă forţă, a 27-a, de Gardă şi a 56-a, perfect camuflate în apropierea micii republici Georgia. Cu toate că ambele divizii erau în mare măsură dotate cu tancuri şi cu alte echipamente militare mai vechi, de mâna a doua, armamentul lor erau cu mult superior celui care putea fi adunat de către precarele forţe armate georgiene, aflate imediat dincolo de frontieră.

Cu un gest degajat, Sevalkin îl lăsă pe maior să se întoarcă la îndatoririle lui şi se urcă în maşină.

— Du-mă la cartierul general avansat de la Vladikavkaz, îi ordonă el şoferului. Apoi se rezemă de spătarul scaunului, meditând la probabilele evenimente din următoarele câteva zile şi săptămâni. Ordinele pe care le primise de la Moscova în legătură cu această ultrasecretă desfăşurare de forţe pretindeau că nu era vorba decât de „un exerciţiu special de mobilitate şi de promptitudine”. Generalul pufni încetişor. Numai un prost putea crede că mahării de la Kremlin ar ordona cu adevărat o atât de mare deplasare de trupe şi de armament – aproape patruzeci de mii de oameni şi peste o mie de autovehicule blindate de luptă – doar pentru nişte simple manevre de teren. Şi în nici un caz în toiul asprei şi bine cunoscutei ierni din munţii Caucaz, cu vânturi

dezlănţuite, cu temperaturi sub zero grade şi cu orbitoarele furtuni de zăpadă.

Nu, nu, îşi spunea Sevalkin, Dudarev şi ceilalţi trebuie să fi plănuit ei ceva de amploare, o acţiune decisivă care să uluiască iar întreaga lume. Măcar de va avea loc cât de curând, gândea el încordat. De prea multă vreme deja, el şi alţii asemenea lui urmăriseră într-o tăcere deznădăjduită cum influenţa şi puterea Rusiei scădeau, devenind din ce în ce mai nesemnificative pe măsura trecerii anilor. Însă poate că în curând toată această situaţie se va schimba radical. Atunci când vor veni ordinele de a începe repunerea ţării sale la locul care i se cuvenea pe scena lumii, el şi cu soldaţii de sub comanda lui vor fi gata să-şi facă datoria.

9

Casa Albă

Sam Castilia şedea la masa mare în stil popular, făcută din lemn de pin din New Mexico – masă care îi servea drept birou de lucru cercetând de zor cele peste douăsprezece dosare groase de analiză politică şi legislativă cu menţiunea *Urgent.* Chiar trecute prin filtrul experţilor de înaltă calificare din echipa de la Casa Albă, cantitatea de documente care îi solicitau personal atenţia era ameţitoare. Mâzgălea în grabă câteva comentarii pe câte un raport, după care trecea imediat la următorul. Îl dureau şi ochii şi ceafa şi umerii.

Un colţ al gurii lui fugi în sus, într-un rânjet crispat. Era problema de veacuri a preşedinţiei. A transfera către alte persoane o prea mare putere şi responsabilitate prezenta riscul de a fi ironizat de presă drept „preşedinte interimar” sau de a fi implicat în vreun neplăcut scandal iscat de subordonaţi excesiv de zeloşi. Dar dacă ar încerca să exercite un control prea aprofundat, s-ar trezi înglodat într-un ocean de referate de neînţeles, care puteau fi rezolvate cu mult mai bine de un funcţionar tânăr – sau şi-ar irosi un timp preţios optimizând orarul zilnic al terenurilor de tenis ale Casei Albe, aşa cum făcuse bietul Jimmy Carter. Şmecheria consta în a descoperi echilibrul corect între cele două tendinţe. Dilema era însă aceea că echilibrul corect se afla într-o continuă schimbare.

În momentul acela, se auzi un ciocănit discret în uşa deschisă a Biroului Oval.

Castilia îşi scoase ochelarii de citit cu rame de titan, se frecă rapid la ochii obosiţi şi ridică privirea.

— Da?

În cadrul uşii stătea secretara sa administrativă.

— Este aproape ora şase, domnule preşedinte. Iar domnul Klein a sosit deja, spuse ea cu subînţeles, fără a se mai osteni să-şi ascundă dezaprobarea iritată. L-am condus în cabinetul dumneavoastră privat, aşa cum mi-aţi cerut.

Castilia îşi reprimă un zâmbet. Doamna Pike, mult-încercata lui asistentă personală, lua în serios, ba chiar extrem de serios rolul ei de cerber al programului său de lucru. Nu făcea nici un secret că socotea că el muncea prea mult, se relaxa prea puţin şi îşi îngăduia să-şi risipească puţinul timp liber pe care îl avea, cu mult prea mulţi amici politici, sub pretextul vechilor prietenii care îi legau. La fel ca şi restul personalului de la Casa Albă, femeia nu era la curent cu secretul agenţiei Covert-One. Povara asta o ducea el de unul singur. Aşa că, neştiind cum să-l categorisească pe Fred Klein, ea îl încadrase pe palidul spion-şef cu nas lung laolaltă cu toţi ceilalţi amici de pălăvrăgeală ai preşedintelui.

— Mulţumesc, Estelle, zise el grav.

— Prima Doamnă vă aşteaptă în seara asta la o cină intimă, îi reaminti ea prompt. La ora şapte fix.

Castilia încuviinţă dând din cap, cu un uşor surâs întârziat pe buze.

— Îi poţi comunica lui Cassie că voi fi acolo cu orice preţ.

Estelle Pike pufni.

— Sper din tot sufletul, domnule.

Castilia aşteptă ca femeia să plece. Surâsul lui se stinse. Apoi se ridică iute de la masa de lucru şi traversă Biroul Oval, intrând în cabinetul privat de alături. Confortabil mobilat, era plin de etajere burduşite cu cărţi. Ca şi cabinetul său de lucru de la etaj, din apartamentul familial de la Casa Albă şi această mică încăpere era una dintre puţinele care oglindeau gusturile lui personale. Lângă şemineu stătea un bărbat chel, de înălţime mijlocie, într-un costum albastru, şifonat, contemplând una dintre cele câteva picturi din Old West care atârnau pe pereţii cabinetului. Omul ţinea într-o mână o servietă uzată de piele.

Auzind că se deschide uşa, Nathaniel Frederick Klein încetă să se mai uite la tabloul original pictat de Remington, împrumutat de la Galeria Naţională. Tabloul înfăţişa o mică, zdrenţuroasă şi

obosită patrulă din Cavaleria Statelor Unite, opunând o ultimă rezistenţă lângă un mic smârc secat din deşert, trăgând în disperare cu carabinele lor Springfield cu un singur glonţ şi praf de puşcă, din spatele unei impresionante baricade formate din cadavrele cailor lor ucişi.

— Nu-i aşa că ţi se pare o situaţie cunoscută? întrebă încet Castilia. Prea mulţi inamici ostili şi prea puţin sprijin.

— Poate că aşa este, replică şeful lui Covert-One şi dădu din umerii lui înguşti. Însă nici o fiinţă dotată cu raţiune n-a pretins vreodată că a fi unica superputere a lumii poate fi ceva la îndemâna oricui. Sau ceva care să stârnească o prea mare simpatie.

Preşedintele făcu o grimasă.

— E cât se poate de adevărat. Dar mai convenabil decât alternativa. Cred că prefer să fim cuviincioasele, dar neiubitele gorile de peste două sute de kilograme, în loc să fim bicisnicii nenorociţi demni de milă care cântăresc mai puţin de patruzeci şi cinci de kilograme fiecare. Făcu un semn din cap în direcţia unui fotoliu apropiat, tapiţat cu piele neagră. Îndrăzneşte şi ia loc, Fred. Ne confruntăm cu o afurisită de problemă şi aş avea mare nevoie să te implici şi tu. Castilia aşteptă să se aşeze Klein, apoi se lăsă şi el încordat în fotoliul capitonat de cealaltă parte a măsuţei pentru cafea dintre ei. Ai văzut lista analiştilor politici şi a specialiştilor din domeniul informaţional care s-au îmbolnăvit? întrebă el.

Klein dădu din cap cu un aer sumbru. În cursul ultimelor două săptămâni, mai mult de o duzină dintre experţii guvernamentali de vârf specializaţi în problemele politice şi economice ale blocului militar al Rusiei şi al fostei Uniuni Sovietice clacaseră, răpuşi de o boală mortală, fie acasă, fie la serviciu.

— Ei bine, am primit în tot cursul zilei de azi completări la lista aceea, zise încruntat preşedintele. Trei dintre oamenii noştri au murit deja. Ceilalţi se află la terapie intensivă, dar se sting văzând cu ochii. Cumplit! Dar cel mai rău este că nimeni – nici din spitale, nici din Centrele pentru Controlul Maladiilor şi nici de la IASUCMBC – n-a fost în stare să identifice această boală şi cu atât mai puţin să o trateze cu succes. În prezent, doctorii încearcă toate combinaţiile de tratamente la care se pot gândi – antibiotice, agenţi antivirus, substanţe antitoxine, chimioterapie şi tratament cu radiaţii – totul încă fără nici un rezultat pozitiv. Orice ar fi ceea ce îi omoară pe oamenii noştri este complet în afara experienţei noastre medicale.

— Urâtă treabă, murmură Klein. Îndărătul ochelarilor cu rame din metal, ochii lui erau îngroziţi. Sam, să ştii însă că nu este asta prima dată când misterioasa maladie şi-a făcut apariţia.

Castilia ridică din sprâncene.

— Nu?

— În ultimele aproximativ patruzeci şi opt de ore am primit câteva rapoarte despre alţi câţiva oameni care au murit de o boală necunoscută până acum, o boală cu simptome identice celei de la noi, îl informă cu glas scăzut Klein. S-a întâmplat la Moscova cu mai bine de două luni în urmă. Spre Occident nu s-au putut scurge informaţii, deoarece Kremlinul a fost extrem de vigilent în privinţa asta, oprind orice ştire referitoare la izbucnirea bolii.

Maxilarul puternic al preşedintelui se încleştă.

— Continuă, te rog!

— Doi dintre cei mai buni agenţi ai mei din Covert-One, Fiona Devin şi Jon Smith, au fost abordaţi separat de câte un medic rus care participase la tratarea victimelor. Din păcate, însă, ambii doctori ruşi cu pricina au fost reduşi la tăcere mai înainte de a ne fi putut furniza copii după fişe medicale relevante, precum şi alte dovezi. Primul a murit pe o stradă din Moscova, cu două seri în urmă, căzând victimă unui presupus atac de inimă. Cel de-al doilea a fost ucis ieri, la Praga.

— I-au ucis ruşii?

Klein se încruntă.

— Probabil că da.

Deschise servieta şi îi înmână lui Castilia o copie în alb-negru a fotografiei de pe cârdul de identitate a cărui imagine o transmisese ceva mai devreme Smith. Poza înfăţişa un bărbat cu faţa îngustă şi cu nişte ochi reci şi stinşi.

— Individul a condus echipa de acţiune din Praga. Comparând fotografia lui cu informaţiile din computerele noastre, a reieşit că omul ăsta apărea în şase baze de date de spionaj şi de încălcare a legilor, de regulă, însoţit de atenţionarea: „Dat în urmărire generală / De abordat cu cea mai mare prudenţă”.

Preşedintele citi numele scris sub fotografie.

— Georg Dietrich Liss? Un neamţ? întrebă el surprins.

— Un est-german, îl corectă şeful de la Covert-One. Când a fost dărâmat Zidul Berlinului, tatăl lui era ofiţer de rang înalt în Ministerul Securităţii Statului, Stasi, din guvernul comunist. Liss cel bătrân ispăşeşte actualmente o condamnare la închisoare pe termen lung, pentru diverse crime împotriva poporului german.

Castilia dădu din cap, bătând apoi uşor cu degetul în fotografia din mâna lui.

— Dar ce se ştie despre fiu?

— Se ştie că a fost şi el membru al poliţiei secrete, răspunse Klein. A servit ca tânăr ofiţer în regimentul „Feliks Dzeijinski”, din Stasi, un fel de gardă pretoriană de elită pentru protejarea guvernului est-german. Şi mai circulă zvonuri potrivit cărora a făcut parte dintr-un aşa-zis detaşament al morţii pentru „operaţiuni ultrasecrete”, detaşament folosit de regimul comunist pentru uciderea dizidenţilor politici şi chiar a unor ziarişti străini ale căror dezvăluiri se dovedeau prea stânjenitoare.

— Încântător, rosti dezgustat preşedintele.

Klein dădu din cap.

— Liss este un mare ticălos. După toate datele, este un sociopat de primă mână, care acţionează cu mult sânge rece. La scurtă vreme după reunificarea celor două Germanii, Berlinul a emis un mandat de arestare pe numele lui, însă el a şters-o din ţară mai înainte ca poliţia locală să fi apucat să-l reţină.

— Şi-atunci cine-l întreţine de cincisprezece ani încoace? întrebă Castilia.

— Foarte de curând, am ajuns la concluzia că a fost probabil angajat de o organizaţie denumită Grupul Brandt, răspunse Klein. Este o tenebroasă firmă independentă de spionaj şi de protecţie, cu sediul la Moscova.

— Iar Moscova. Preşedintele zvârli fotografia pe măsuţa de cafea. Şi cam cine trage sforile în Grup Brandt ăsta?

— Informaţiile noastre sunt foarte vagi în privinţa asta, se simţi nevoit Klein să recunoască. Nu ştim prea multe nici despre organizaţie şi nici despre realele ei surse de finanţare, cu toate că este evident că dispune de resurse considerabile. Dar se vorbeşte mult cum că agenţi de-ai Grupului Brandt ar lucra uneori şi pentru guvernul rus, pe bază de contract, executând misiuni, uşor de dezminţit, de supraveghere şi chiar de asasinare a unor refugiaţi ceceni, precum şi a altor recalcitranţi care nu ar fi la îndemâna Kremlinului.

— La naiba, mormăi Castilia.

— Şi mai e încă ceva, îi spuse Kein. Se aplecă şi cu o expresie gravă, continuă: Am efectuat nişte investigaţii discrete. Se pare că o boală care seamănă foarte mult cu aceea de la noi îi afectează şi pe mulţi experţi în domeniu din Rusia, din toate agenţiile occidentale importante de informaţii – MI6 din Marea

Britanie, BND din Germania, DGSE din Franţa şi altele.

— Ne-au orbit, înţelese brusc Castilia. Această maladie este folosită ca o armă. Omorându-ne cei mai buni analişti în informaţii, cineva speră că ne va fi din ce în ce mai greu să ne dăm seama exact de ceea ce se întâmplă cu adevărat în interiorul Rusiei.

— E posibil, ba chiar probabil, încuviinţă Klein. Deschise din nou servieta şi scoase o singură foaie de hârtie, cu nume şi locuri. Am început, de asemenea, să scanăm noi servicii şi baze de date medicale din întreaga lume, urmărind să găsim alte cazuri semnalate, care prezintă aceleaşi simptome. Este o muncă anevoioasă, dar iată ce anume am descoperit până acum.

Preşedintele luă noua listă şi o cercetă în tăcere. Fluieră încetişor.

— Ucraina. Georgia. Armenia. Azerbaidjan. Kazahstan. Toate fostele republici sovietice care înconjoară Rusia.

Klein dădu din nou din cap.

— Şi în toate cazurile, bărbaţii şi femeile care se îmbolnăvesc sunt dintre conducătorii militari şi politici cheie din ţările acelea. Din ce am putut vedea, cei mai mulţi dintre înlocuitorii lor sunt mult mai puţin competenţi decât primii – sau mai apropiaţi de interesele Rusiei.

— Nemernicul! se răsti Castilia, încruntându-se. Ticălosul ăsta viclean de Viktor Dudarev! Ruşii au încercat deja să se amestece în cele mai recente alegeri prezidenţiale din Ucraina – şi au dat greş. Trebuie să fi ticluit ceva diavolesc dacă au fost nevoiţi să bată public în retragere. Ei bine, poate Kremlinul a reînceput să joace acelaşi joc dintotdeauna, însă de astă dată la scară mai mare.

— E sigur că scenariul asta sugerează, zise rar Klein.

Preşedintele se uită la vechiul său prieten. O umbră de surâs trecu pe faţa lui.

— Ceea ce înseamnă că ar fi bine să nu mă ambalez, fiindcă nu avem încă nici o probă concretă, corect?

— Până la urmă, asta rămâne la latitudinea ta, accentuă Klein, după care îşi drese uşor glasul. Dar susţin că momentan ne aflăm prea mult pe tărâmul unor supoziţii şi prea puţin pe al unor fapte de netăgăduit. În actualele circumstanţe mondiale, nu ştiu cum ar fi întâmpinată o sugestie americană nedovedită cu privire la eventuale activităţi necurate ale ruşilor.

— Ce vorbeşti? zise Castilia. Umerii săi largi se lăsară în jos, parcă apăsaţi de o imensă povară. Pe drept sau pe nedrept,

suntem percepuţi că am strigat de prea multe ori „Lupul!” în ultimii câţiva ani. Drept rezultat, vechii noştri prieteni şi aliaţi din NATO sunt gata să creadă că avem tendinţa de a exagera primejdiile – şi la fel de gata să nu ne mai sprijine la cel mai mic diferend. Am izbutit să ne mai refacem întrucâtva credibilitatea în urma crizei Lazarus, însă mai avem de luptat în direcţia asta. Încruntat, preşedintele continuă: Dar un lucru e cert. Nimeni la Londra, Paris, Berlin sau Varşovia nu ne va mulţumi, dacă riscăm să provocăm o nouă rundă a Războiului Rece. Privirea îi căzu pe un antic glob pământesc aflat într-un colţ al încăperii. Iar în condiţiile în care trupele, navele şi avioanele noastre sunt blocate mai peste tot pe afurisita asta de planetă, nu suntem câtuşi de puţin în situaţia potrivită să stârnim acum un conflict pe faţă cu Rusia. În orice caz, nu singuri. Castilia tăcu câteva momente, cântărind situaţia. Apoi dădu hotărât din cap şi adăugă: Bine, fie. Nu mai putem schimba trecutul recent. Asta înseamnă că va trebui să găsim dovezile de care avem nevoie pentru a ne convinge aliaţii să acţioneze, dacă va fi necesar, alături de noi. Se îndreptă de spate. Prima izbucnire a maladiei la Moscova pare să fie cheia.

— De acord, acceptă Klein, cu o privire îngheţată. Cineva este evident hotărât să elimine pe oricine ar încerca să ne vorbească despre acest subiect.

— Mai este şi altceva la fel de limpede, îşi urmă Castilia firul ideii. Nu mă pot baza pe CIA pentru a conduce operaţiunea asta. Ei nu sunt pregătiţi să acţioneze efectiv la Moscova – sau cel puţin nu clandestin. Pufni. Şi noi care eram atât de atenţi să ne purtăm frumos cu ruşii zilele astea, încercând să-i tratăm ca pe nişte aliaţi în războiul contra terorismului. Conducerea CIA de la Langley şi-a pierdut mult timp şi energie înfiripând relaţii de colaborare cu serviciile de securitate ale ruşilor, în loc să recruteze reţele de agenţi bine camuflaţi în interiorul Kremlinului. Dacă i-aş solicita acum filialei CIA de la Moscova să schimbe atât de brusc macazul, există toate şansele ca ei să dea greş. Iar după aceea, ne va fi atât de greu să ne spălăm ruşinea, încât nimeni nu va mai crede nici o vorbă de-a noastră. Ochii îi sticliră o clipă. Prin urmare, Fred, povestea asta rămâne în sarcina ta şi a oamenilor tăi. În întregime. Vreau urgent o investigaţie făcută de Covert-One. Dar trebuie să fie rapidă şi discretă.

Klein dădu din cap.

— Am deja pe poziţii la Moscova o mică, dar destoinică echipă, acceptă el. Meditând adânc, scoase din buzunarul hainei o

batistă şi îşi şterse lentilele ochelarilor. După care îi puse la loc şi ridică privirea. În plus, mai am încă un agent operativ de cea mai înaltă clasă, aflat în aşteptare. Este tenace, descurcăreţ şi a mai lucrat şi cu alte ocazii în Rusia. Iar cel mai bun lucru este că are pregătirea medicală şi calificarea ştiinţifică pentru a înţelege orice informaţie pe care o vor descoperi ei acolo.

— La cine te gândeşti? îl întrebă curios Castilia.

— La locotenent-colonelul Jonathan Smith, răspunse încet Klein.

17 februarie
Poltava, Ucraina

Situată la jumătatea drumului între Harkov şi capitala Kiev, Poltava se întinde pe trei dealuri din mijlocul vastei şi aproape netedei stepe ucrainene. Străzile şi bulevardele centrale ale localităţii pornesc radial dintr-o piaţă circulară. Şi chiar în centrul acestui spaţiu deschis se află Columna de Fier a Gloriei, înconjurată de mici tunuri şi terminată cu un vultur auriu imperial. Ridicat în 1809, acest monument comemorează victoria decisivă a ţarului Petru cel Mare asupra invadatorilor suedezi şi a aliaţilor lor cazaci, de acum un secol, o victorie care a asigurat durabila dominaţie a Rusiei asupra acestui ţinut.

Zona circulară este mărginită de jur împrejur de clădiri guvernamentale în stil neoclasic, construite în decursul secolului al nouăsprezecelea. Ferestrele de la etajele superioare ale acestor clădiri au vederea direct către Columna de Fier.

Leonid Ahmetov, preşedintele grupului parlamentar al deputaţilor regiunii Poltava, stătea la fereastra din biroul său şi se uita afară. Politicianul voinic şi cărunt, mare om de afaceri, mai aruncă o privire încruntată în direcţia vulturului auriu, după care se întinse şi închise jaluzelele, mormăind o înjurătură.

— Nu-ţi place priveliştea? îl întrebă sardonic musafirul său, un bărbat suplu cu obrajii supţi, îmbrăcat într-un costum bej. Omul şedea într-un fotoliu din faţa biroului sculptat al lui Ahmetov.

Ahmetov se încruntă.

— Odinioară îmi făcea plăcere să mă uit la monument, mormăi el furios. Acum însă, acest monument nu este decât o dovadă a ruşinii noastre, a capitulării noastre în faţa Occidentului decadent.

Ambii bărbaţi conversau în limba rusă – limba maternă a aproape jumătate din populaţia Ucrainei, populaţie din care o mare parte era concentrată în zonele industriale din partea de est a ţării. Două recente sesiuni de alegeri prezidenţiale, dintre care prima fusese anulată pe motiv de fraudă electorală, au separat populaţia în două tabere rivale, din care una avea un puternic aer autoritarist şi era tentată să reia legăturile cu Moscova. Cealaltă tabără era mai democratică şi mai înclinată spre Europa şi spre Occident. Ahmetov şi oamenii săi făceau parte dintre liderii locali ai taberei filoruse. Ei controlau cea mai mare parte a industriei şi a afacerilor din Poltava.

— Mama Rusia nu-şi abandonează niciodată fiii loiali, vorbi încet bărbatul cu faţa suptă, încruntându-se. Dar nici nu-i iartă pe aceia care au trădat-o.

Masivul oligarh roşi.

— Eu nu sunt un trădător! urlă el. Împreună cu oamenii mei, am fost pregătiţi să ne împotrivim Kievului acum câteva luni, până în clipa în care iubitul tău preşedinte Dudarev a căzut la pace cu noul guvern. Iar când Kremlinul ne-a tras preşul de sub picioare atât de subit, crezi că mai aveam altceva de făcut decât să ne supunem noii conduceri?

Celălalt bărbat ridică din umeri.

— Pacea despre care vorbeşti şi pe care o condamni nu a fost decât o minoră retragere tactică. Am considerat că nu venise încă momentul să ne putem confrunta făţiş nici cu americanii, nici cu vest-europenii.

Ahmetov miji ochii.

— Şi acum crezi că a sosit momentul acela?

— Curând, răspunse calm celălalt. Foarte curând. Iar tu va trebui să-ţi joci rolul.

— Şi ce trebuie să fac?

— În primul rând, dorim să organizezi o demonstraţie populară în aceeaşi zi de 23 februarie în care se sărbătoreşte şi Ziua Apărătorilor Patriei, îi aduse la cunoştinţă bărbatul cu faţa suptă. Va trebui să fie un marş cu participare masivă prin care se vor cere legături mai strânse cu Mama Rusie şi o totală autonomie faţă de Kiev…

Oligarhul ascultă atent şi cu o exaltare crescândă, în timp ce omul trimis de Moscova îi transmitea ordinele Kremlinului.

După o oră, bărbatul trimis de Moscova ieşea din clădirea Prefecturii Poltava, îndreptându-se calm spre Columna de Fier a

Gloriei. Un bărbat mai înalt, cu o faţă lată şi prietenoasă, la gâtul căruia atârna un aparat de fotografiat se desprinsese de lângă un mic grup de elevi care se uitau atent la monument şi se apropiase de colegul său mai scund, de la Cel de-al Treisprezecelea Directorat al FSB-ului rusesc.

— Care-i treaba? întrebă el.

— Prietenul nostru Ahmetov a fost de acord. Peste şase zile îşi va aduna susţinătorii în această piaţă, chiar la poalele acestui monument, îl informă bărbatul cu faţa suptă.

— Cât de mulţi?

— Minimum douăzeci de mii de oameni. S-ar putea să fie chiar patruzeci de mii, însă asta depinde de câţi muncitori cu familiile lor vor asculta de ordinele lor.

— Excelent, zise bărbatul cu faţă lată, zâmbind satisfăcut. Iar în momentul acela noi le vom asigura o primire călduroasă, făcând dovada, în faţa unei lumi îngrozite, cât de departe poate merge Kievul ca să suprime un protest paşnic al unei minorităţi ruseşti supărătoare.

— Ai toate datele necesare?

Interlocutorul dădu din cap plin de el, mângâindu-şi aparatul digital de fotografiat.

— Aici sunt stocate toate imaginile de care am nevoie pentru întocmirea unui plan detaliat de acţiune. Restul nu este decât o simplă chestiune de matematică.

— Eşti convins? întrebă slăbănogul. Ivanov va pretinde o precizie şi o certitudine absolută. El vrea un masacru în toată regula, nu un eşec lamentabil.

Celălalt îi rânji în faţă.

— Linişteşte-te, Ghennadi Arkadievici. N-ai nici o grijă. Conducătorii noştri vor obţine pretextul de care au nevoie. Dă-mi suficient explozibil – şi mai ales RDX – şi pot trimite până pe lună această aşa-zisă Columnă de Fier.

10

Lângă Orvieto, Italia

Vechiul şi frumosul oraş Orvieto din Umbria este cocoţat pe un platou vulcanic care se înalţă deasupra largii văi Paglia, cam la jumătatea drumului dintre Roma şi Florenţa. Stâncile abrupte

care împresoară oraşul i-au servit de mii de ani drept fortificaţie naturală.

Mai jos de stânci, se desprinde un drum lăturalnic din şoseaua principală, *autostrada,* tăind spre vest flancurile unei creste care străjuieşte Orvieto. Câteva clădiri ultramoderne din oţel şi sticlă erau risipite de-a lungul crestei, înconjurate de un gard neîntrerupt, terminat cu un rulou dens de sârmă ghimpată.

Panourile de la poarta principală identificau complexul drept sediu al Centrului European de Cercetări pentru Populaţie. Obiectivul Centrului era studierea migraţiilor istorice ale populaţiei europene şi a modificărilor genetice. Savanţii care lucrau în diversele laboratoare de-aici baleiau sistematic întreg continentul european şi America de Nord, recoltând mostre de ADN de la diferite comunităţi şi grupuri etnice în vederea desfăşurării unei vaste serii de proiecte de cercetare istorică, genetică şi medicală.

Foarte devreme în dimineaţa aceea înnorată şi umedă, un autoturism Mercedes negru intră pe poartă şi se opri lângă o clădire mare, situată la o parte de celelalte. Din maşină coborâră doi bărbaţi cu căciuli de blană şi paltoane închise la culoare. Amândoi erau înalţi, cu umeri largi. Unul dintre ei, cu ochi albaştri şi pometi înalţi, tip de slav, rămase impasibil lângă automobil, în timp ce al doilea porni spre intrarea principală clădirii.

— Numele? îl întrebă în engleză o voce cu un pronunţat accent italienesc, prin interfonul montat lângă solida uşă din oţel.

— Brandt, rosti limpede bărbatul voinic, întorcându-se uşor spre camerele video care supravegheau intrarea şi permiţându-le să-i scaneze, mai întâi, faţa, apoi, profilul.

Urmă o scurtă pauză, timp în care imaginile, captate de camerele video erau comparate cu cele din computerul sistemului de securitate, apoi brusc, interfonul prinse din nou viaţă.

— Puteţi continua, domnule Brandt, rosti vocea din perete. Vă rog să introduceţi codul de identificare.

Omul tastă un cod format din zece cifre pe claviatura de lângă uşă şi auzi deblocându-se una după alta multiplele încuietori. Odată înăuntru, se trezi pe un coridor foarte bine iluminat. De la locurile lor de pază alăturate, îl priveau atenţi doi bărbaţi cu feţe dure, înarmaţi cu puşti-mitraliere. Foarte politicos, unul dintre ei făcu un semn cu capul spre un cuier.

— Vă puteţi lăsa acolo paltonul, căciula şi arma, domnule.

Vizitatorul zâmbi uşor, vag mulţumit să descopere că riguroasele proceduri de securitate, pe care el însuşi le stabilise, erau acum aplicate până şi asupra lui, constituind un liniştitor contrast cu veştile rele pe care le primise ceva mai devreme, de la Praga. Îşi scoase paltonul şi tocul de umăr cu pistolul Walther. Le atârnă pe un cârlig şi apoi îşi scoase căciula de blană, dând la iveală o coamă de păr blond-deschis.

— L-am anunţat pe dr. Renke că aţi sosit, îi spuse unul dintre paznicii înarmaţi. Vă aşteaptă în laboratorul principal.

Erich Brandt, adică bărbatul cu nume de cod Moscova Unu, dădu liniştit din cap.

— Perfect!

Laboratorul principal ocupa aproape o jumătate din clădire. Calculatoare, decodificatoare şi sintetizatoare de ADN ca nişte casete, celule cromatografice, aparate de electroportare de mărimea unor râşniţe de cafea şi recipiente etanşe cu reactivi, cu enzime şi cu alte substanţe chimice umpleau până la refuz un şir de standuri cu suprafeţe negre. Alte uşi dădeau în camere de izolare, utilizate pentru creşterea culturilor necesare de viruşi şi bacterii. Tehnicieni şi oameni de ştiinţă, în halate sterile, cu mănuşi, măşti chirurgicale şi ecrane transparente pentru faţă, mişunau printre echipamente, urmând cu grijă necesarele etape prescrise cu stricteţe în vederea producerii fiecărei variante unice a HYDREI.

Brandt se opri lângă uşă şi rămase pe loc urmărind cu mult interes, dar fără să înţeleagă mare lucru, complicatul proces. Cu toate că Wulf Renke încercase de mai multe ori să-i explice complexităţile presupuse, Brandt se simţise mereu pierdut în oceanul jargonului ştiinţific.

Ridică din umeri. Avea realmente importanţă? El avea priceperea necesară pentru a ucide cu precizie şi sânge rece, iar HYDRA era o armă ca oricare alta. Reducând totul la noţiunile neştiinţifice de bază, se putea spune că forţa de ucidere şi mecanismele de fabricare ale HYDREI erau cumplit de simple în teorie, deşi extrem de complicate în execuţie.

Mai întâi, trebuia obţinută o mostră din ADN-ul potenţialei victime – dintr-un fir de păr, un fragment de piele, o fărâmă de mucilagiu sau chiar din grăsimea rămasă într-o amprentă. Urma apoi anevoiosul proces de selectare dintre secţiunile-cheie ale cromozomilor alcătuiţi din gene, în căutarea porţiunilor specifice ale secvenţei genetice, porţiuni unice pentru fiecare individ şi asociate cu propria reproducere celulară. Odată acestea găsite,

se puteau prepara secvenţe unice de aşa-numit ADNc, adică ADN complementar, obţinându-se imagini precise în oglindă ale porţiunilor-ţintă alese.

Următorul pas solicita modificarea unui relativ mic virus uni-secvenţial ADN existent activ în fiinţele umane. Utilizând diverse procese chimice, era posibil să fie eliminat totul, în afară de genele asociate cu învelişul proteic de protecţie al acestuia şi de acelea care i-ar permite virusului să pătrundă chiar în inima, în nucleul celulelor umane. Se adăugau porţiunile de ADNc obţinute din genomul victimei, tratate cu grijă, iar virusul modificat era intercalat într-o buclă inelară, obţinându-se astfel protoplasmide autoregenerative.

După aceea, acele protoplasmide virale puteau fi înserate într-un tip benign de bacterie *E. coli*, una care se găseşte curent în intestinele umane. Apoi nu mai rămânea de făcut decât să fie crescută şi concentrată o cultură de astfel de tipuri modificate de *E. Coli,* obţinându-se o cantitate suficientă de material şi, astfel, varianta HYDREI era gata pentru a fi inoculată ţintei alese.

În esenţă, fiind invizibile, inodore şi insipide, aceste bacterii puteau fi lesne administrate, prin intermediul oricărei combinaţii de alimente sau băuturi, unicei persoane căreia îi erau destinate. Odată ingerate, bacteriile modificate poposeau în intestinele victimei şi începeau să se multiplice rapid. Pe măsura multiplicării lor, eliberau constant particule virale modificate genetic, pe care sângele le purta apoi prin tot organismul.

Brandt ştia că aceste particule virale constituiau componenta-cheie ucigaşă a HYDREI. Prin însăşi natura lor, erau destinate să penetreze pereţii celulelor umane. Odată ajunsă în interiorul celulei, fiecare particulă injecta în nucleu porţiunile tratate de ADNc. La oricine, în afară de ţinta aleasă, nu se întâmpla nimic altceva. Însă în interiorul victimei selectate începea să se desfăşoare un proces letal. De cum începea să se multiplice nucleul celular, acele fragmente de imagini în oglindă atacau automat porţiunile preselectate de ADN cromozomial, blocând orice altă multiplicare ulterioară, întregul proces complicat de diviziune şi reproducere celulară – absolut indispensabil vieţii – era silit să se oprească – asemenea unui fermoar care închide o haină până sus.

Pe măsură ce tot mai multe celule erau infectate şi îşi încetau multiplicarea, victimele HYDREI începeau să aibă dureri, febră mare, erupţii cutanate şi răni de piele. Degradarea celulelor cu cea mai rapidă multiplicare – din firele de păr şi din măduva

oaselor – producea simptome asemănătoare epuizării şi anemiei caracteristice expunerii la iradiaţii. În cele din urmă, bineînţeles, distrugerea accelerată se extindea la toate organele şi sistemele vitale, ducând în mod inevitabil la o moarte lentă, dureroasă.

Nu exista nici un tratament. Iar HYDRA nu putea fi detectată prin nici un procedeu practic. Doctorii, încercând în disperare de cauză să izoleze cauza acestei maladii necunoscute, nu se vor gândi niciodată să cerceteze mai îndeaproape superbanala, în aparenţă inofensiva şi neinfecţioasa bacterie ascunsă în măruntaiele tuturor victimelor.

Brandt zâmbi cu plăcere acestui gând. Nedetectabilă, de neoprit şi incurabilă, HYDRA era arma perfectă pentru orice asasin. În multe sensuri, gândi el sardonic, Renke şi echipa lui migăleau versiuni microscopice ale bombelor şi rachetelor ghidate cu mare precizie, cu care americanii se făleau atât de mult, doar că HYDRA nu producea nici un fel de pagube colaterale jenante.

Wulf Renke, un bărbat mult mai scund şi mai slab, se depărtă de lângă un aparat secvenţiator ADN şi se apropie de Brandt. Îşi scoase mănuşile, ecranul de pe faţă şi masca chirurgicală, dezvăluind un cap cu păr alb, tuns scurt, precum şi o bărbuţă şi o mustăcioară îngrijite, în stil Vandyke. De la o oarecare distanţă, părea jovial şi poate chiar blând. Numai că, priviţi de la mică distanţă, ochii lui căprui dezvăluiau semnele unui fanatism împietrit şi neînduplecat. Acest aşa-zis om de ştiinţă împărţea întreaga omenire în două categorii extrem de inegale: cei care îi sponsorizau cercetările şi cei pe care îşi putea testa oribilele arme chimice şi biologice avansate care constituiau punctul său forte.

Omul întinse mâna, zâmbind uşor, aşa cum numai el ştia.

— Erich! Bine ai venit! Vrei să iei personal noul lot de jucărele? Bărbatul dădu din cap în direcţia unei genţi frigorifice izolate, plină cu mici fiole transparente, meticulos etichetate. De jur-împrejurul genţii se aflau înşirate pungi cu gheaţă uscată. Pentru a reduce riscul ca gazdele lor bacteriene să iasă din stratul nutritiv şi să înceapă să moară, variantele HYDRA se păstrau congelate cât mai mult timp posibil. Iată-le, sunt toate ambalate şi pregătite pentru transport.

— *Herr* profesor, am venit să preiau variantele pentru Faza U, încuviinţă încet Brandt, dând mâna cu gazda. Avem însă de discutat şi alte chestiuni ultraconfidenţiale, mai adăugă el cu subînţeles.

Renke ridică doar dintr-o sprânceană subţire şi albă.

— Da? Se uită înapoi peste umăr, către ceilalţi savanţi şi tehnicieni care trebăluiau în laborator, după care întoarse privirea către bărbatul masiv. Atunci poate că ar trebui să ne retragem la mine în birou.

Brandt îl urmă într-o încăpere fără ferestre din capătul coridorului central. Acolo, un perete era plin cu rafturi ticsite de cărţi şi alte materiale documentare. Nu se arătă surprins să vadă într-un ungher al micii încăperi un pat îngust, cu un maldăr de pături boţite, lângă o masă de lucru pe care trona un computer. Era cunoscut faptul că pe Renke nu-l interesa confortul material, atât de important pentru alţii. El se dedicase aproape în întregime cercetării.

După ce închise uşa în urma lui, Renke se întoarse către mai impunătorul său coleg.

— Spune! Ce altceva te-a făcut să baţi atâta drum de la Moscova, în afară de a prelua următoarele variante ale HYDREI?

— Două chestiuni, spuse Brandt. În primul rând, vreau să te informez că a apărut o importantă breşă în sistemul nostru de securitate.

Renke înlemni pe loc.

— Unde?

— La Praga, ca o consecinţă a celor întâmplate la Moscova, spuse sec Brandt. Şi povesti de-a fir a păr ceea ce aflase în legătură cu izbutitul atac asupra lui Petrenko şi cu nereuşita încercare de asasinare a medicului american care se numea locotenent-colonel Jonathan Smith. Puţin după sosirea sa la Roma, cu o seară în urmă, primise frenetice semnale de urgenţă de la supravieţuitorii din echipa sa de la Praga.

Ascultându-l cu toată atenţia, colţurile gurii lui Renke se lăsară, semn de mare nemulţumire. Dădu din cap dezgustat.

— Liss a fost neglijent, spuse el. Nepermis de neglijent.

— E-adevărat. A fost imprecis şi infatuat. Ochii cenuşii ai lui Brandt erau de gheaţă. Dar cel puţin faptul că americanul l-a omorât mă scuteşte de efortul de a-l elimina pentru a da astfel un exemplu atât lui Ilionescu, cât şi celorlalţi.

— Şi aţi dat de urma acestui Smith?

— Încă nu, se grăbi să răspundă Brandt, înălţând din umerii săi largi. Ştiu însă că a pierdut zborul programat către Londra, iar în momentul ăsta este căutat şi de autorităţile cehe. În cazul în care acestea îl vor descoperi, am la Praga informatorii mei care îmi vor da de ştire.

— Au trecut aproape douăzeci şi patru de ore, îi atrase atenţia omul de ştiinţă. S-ar putea ca Smith să fi trecut deja frontiera cehă. Mai mult, ar putea fi acum oriunde în lume.

Brandt dădu îmbufnat din cap.

— Sunt perfect conştient de asta.

Renke se încruntă din nou. Îşi mângâie bărbuţa albă şi îngrijită.

— Şi ce altceva mai ştii despre acest american? întrebă el în cele din urmă. Lăsând la o parte grosolanele erori, Liss şi oamenii săi sunt totuşi nişte profesionişti. Cum a putut un simplu doctor să-şi bată joc de ei atât de uşor?

— Nu ştiu nici eu, admise liniştit celălalt. Însă este evident că Smith joacă un rol mult mai important decât pare.

— Vrei să spui că ar putea să fie un agent? Al uneia dintre organizaţiile militare americane de informaţii?

Brandt dădu din umeri.

— N-ar fi imposibil. Schiţă o strâmbătură. I-am pus pe oamenii mei să scotocească prin trecutul lui Smith, să verifice fişa eventualei lui activităţi militare din armată, precum şi toate calificările şi experienţa lui medicală, încă de când mi-a raportat Liss prima oară că Smith s-a întâlnit cu Petrenko, dar din păcate treaba durează mult. În cazul în care are legături cu vreo agenţie americană de informaţii, n-aş vrea să risc să dezvălui interesul nostru pentru el. S-ar putea să fie o mişcare prematură.

— Dacă este spion, precauţiile tale riscă să fie tardive. Poate că americanii scotocesc deja prin rezultatele testelor de laborator de la Moscova.

Brandt nu-i răspunse, luptându-se să-şi reprime mânia. N-avea nici un rost să-i amintească savantului rolul pe care îl jucase el însuşi în presiunile pentru efectuarea acestor prime experimente.

— Pe Aleksei Ivanov l-ai informat? întrebă Renke după o mică pauză. S-ar putea ca Cel de-al Treisprezecelea Directorat să deţină deja informaţii despre Smith. Şi mai trebuie neapărat atenţionaţi şi prietenii noştri din FSB, ca să-şi sporească vigilenţa în interiorul şi în afara Moscovei.

Brandt dădu din cap.

— Până acum nu i-am spus lui Ivanov nimic despre american, răspunse el calm. El nu ştie decât că Petrenko şi Kirianov sunt morţi.

Savantul ridică dintr-o sprânceană.

— Ascunzi anumite lucruri faţă de Ivanov? Crezi că este înţelept, Erich? Chiar tu ai spus că tot ce s-a întâmplat reprezintă

o importantă breşă în sistemul de siguranţă al întregii operaţiuni. Sper că orice invidie profesională sau tracasare nu trece înaintea unei asemenea acţiuni.

— Iar ordinele directe din partea patronului nostru sunt precumpănitoare faţă de orice alte consideraţii, îi aminti cu răceală Brandt. Ivanov aşteaptă de la noi să ne reparăm greşelile fără a mai alerga toată ziua la Kremlin ca nişte copii înspăimântaţi. În această privinţă, eu ţin să-l ascult. Ruşii sunt mult prea neîndemânatici, iar intervenţia lor n-ar face decât să înrăutăţească situaţia. Oricum, eu am destui oameni care să rezolve situaţia dacă americanii încep să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala.

Renke strânse din buze.

— Atunci ce mai vrei de la mine?

— O listă completă a celor de la Moscova a căror cunoştinţă despre prima declanşare a HYDREI s-ar putea dovedi periculoasă pentru noi sau pentru întregul proiect. Dat fiind faptul că Smith se află încă în viaţă şi nu ştim pe unde umblă, nu putem porni de la premisa că Petrenko şi cu Kirianov au fost singurii tentaţi să nu se supună ordinelor de a-şi ţine gura.

Renke dădu încet din cap.

— Pot să-ţi dau o asemenea listă.

— Foarte bine. Trimite-mi-o cât poţi mai repede. Brandt zâmbi încordat şi glacial, arătându-şi dantura perfectă. Trebuie să fim pregătiţi să nu lăsăm nici o treabă neterminată dacă va fi nevoie.

— Da, aşa este, încuviinţă Renke, după care se uită la bărbatul mai înalt şi continuă: Şi ce mai voiai să discuţi cu mine?

Brandt avu o ezitare. Întoarse încet capul şi privi bănuitor spre maldărele de cărţi de pe rafturi şi la mobila austeră din jur. Apoi se uită din nou în ochii savantului.

— Eşti sigur că n-ai microfoane plantate pe-aici?

— Echipa mea de securitate verifică în fiecare zi biroul ăsta, răspunse Renke calm. Iar ei îmi sunt loiali doar mie. Aşa că poţi vorbi fără nici o reţinere. Zâmbi afectat. Din stinghereala ta, presupun că ai noutăţi cu privire la cea de-a doua tentativă a noastră. Adică în privinţa aşa-zisei „polițe de asigurare” împotriva trădării pe care prietenii noştri ruşi o doresc cu atâta ardoare.

Brandt dădu din cap.

— Ai dreptate. În ciuda siguranţei pe care o manifestase savantul relativ la microfoane, blondul începu să vorbească mai încet. Zurichul a confirmat efectuarea primelor plăţi în conturile

noastre. Însă am nevoie de acel material special pe care am promis că îl voi da personal, înainte ca Ivanov să aprobe cea de-a doua tranşă a transferului de bani.

Renke ridică din umeri.

— Nu-i nici o problemă. Am terminat de câteva săptămâni varianta solicitată. Traversă încăperea şi atinse un ornament de pe un dulap cu cărţi. Dulapul glisă silenţios şi lăsă la vedere un seif-frigider din perete. Omul formă un cod şi apăsă buricul degetului mare de la mâna dreaptă pe un mic scaner pentru amprente de pe uşa seifului. Uşa se deschise, scoţând un pufăit cauzat de diferenţa de presiune dintre cele două părţi. Savantul îşi puse o mănuşă izolatoare şi băgă mâna înăuntru, scoţând o singură fiolă transparentă. Iat-o! În drum spre ieşire, poţi să mai iei o geantă frigorifică şi alte câteva pungi de gheaţă solidă.

Brandt remarcă în interiorul seifului un stativ cu mai multe alte fiole. Miji ochii.

Renke remarcă privirea şi zâmbi.

— Ei, hai, Erich. Doar ne cunoaştem de atâţia ani. Cu siguranţă că ţi-ai dat până acum seama că îmi iau întotdeauna precauţiile necesare pentru a-mi asigura propria securitate – indiferent de cel pentru care lucrez.

11

Berlin

Jon Smith goli şi ultima ceaşcă de cafea şi o puse la loc pe masa rotundă, acoperită cu faţă de masă. Din obişnuinţă, cercetă discret persoanele care şedeau în apropierea lui în liniştitul şi cu gust mobilatul salon pentru micul dejun de la hotelul Askanischer Hof din Berlin. De când ajunsese aici, târziu, în seara precedentă, era prima ocazie reală de a privi mai atent câţiva dintre ceilalţi oaspeţi ai hotelului. Cei mai mulţi erau persoane cu figuri sobre, în călătorii de afaceri, ocupate să citească ziarele de dimineaţă, ori să-şi facă însemnări utile între două îmbucături de pâine prăjită, mussli, ruladă pufoasă şi dulce sau alte gustări matinale. Se mai aflau acolo şi două perechi mai în vârstă care şedeau împreună la masă, turişti care profitau de preţurile de iarnă mai scăzute în capitala Germaniei. Nimeni din mica şi eleganta încăpere nu trezi în mintea lui vreo suspiciune.

Liniştit pentru moment, lăsă pe masă câţiva euro drept bacşiş, se ridică şi porni spre uşă. De pe peretele dindărătul unui bar bine lustruit, îl priveau fotografiile unor faimoşi actori şi scriitorii care locuiseră cândva la Askanischer Hof în cursul îndelungatei sale existenţe – personalităţi printre care se numărau Arthur Miller şi Franz Kafka.

Ieşind în hol, Jon fu oprit de funcţionarul de la recepţie.

— Domnule Martin, murmură el politicos, a sosit un plic pentru dumneavoastră. Prin curier special.

Smith semnă de primire pentru plicul sigilat şi urcă în cameră. Eticheta cu adresa expeditorului arăta că fusese trimis de la Bruxelles de firma Waldmann Investments, LLC, una dintre cele câteva companii de faţadă pe care le utiliza Covert-One pentru anumite transporturi clandestine în toată lumea. Bărbatul fluieră încet a mirare, văzând pe plic ştampila cu ora expedierii. Cu toate că îi fusese trimis cu mult înainte de ivirea zorilor, cineva tot trebuie să se fi grăbit grozav să-l aducă la Berlin atât de devreme, în cursul dimineţii.

Jon se aşeză pe o canapea albastră comodă de lângă fereastră, desfăcu sigiliile de siguranţă şi împrăştie documentele pe suprafaţa unei măsuţe de cafea sculptate, stil 1920. Se afla acolo un paşaport canadian, tot pe numele lui John Martin şi cu fotografia lui Smith. Uzat, pătat de îndelungată folosinţă, paşaportul conţinea numeroase ştampile mânjite, de intrare şi de ieşire, care atestau faptul că Jon călătorise în ultimii câţiva ani printr-un important număr de state ale Europei – printre care Germania, Franţa, Italia, Polonia, Bulgaria şi România. Un teanc de cârduri şi legitimaţii îl identificau, în persoana lui Martin, drept un erudit membru al unei organizaţii denumite Institutul Bumett, drept un cap de specialist în politica publică, activând în sectorul privat şi având domiciliul la Vancouver, în Columbia Britanică. O unică foaie de hârtie pe care scria CITEŞTE-O, APOI DISTRUGE-O cuprindea o scurtă biografie a fictivului personaj John Martin.

Plicul conţinea şi o viză valabilă de afaceri pentru Rusia, dovedind că fusese invitat la Moscova de o firmă particulară pentru „consultări asupra comparaţiilor dintre sistemele naţionale de sănătate şi de asigurări sociale”. Mai cuprindea un itinerar conform căruia avea reţinut un loc la zborul Lufthansa din dimineaţa aceea către capitala Rusiei.

Smith rămase o vreme să se holbeze la mulţimea de documente contrafăcute împrăştiate în faţa lui. Moscova? Îl trimiteau ei la Moscova? Ei bine, Daniel, prietene, îşi zise el

nemulţumit, cam cum ţi se pare ţie că te vei descurca în cuşca cu lei? Apoi deschise telefonul celular.

Klein răspunse de la primul apel.

— Bună dimineaţa, Jon, îl salută şeful lui Covert-One. Pot să presupun că ai primit legenda noii tale identităţii?

— Presupunerea este corectă, Şefu', replică sec Smith. Însă n-ai vrea să-mi spui şi mie exact ce naiba se întâmplă?

— Bineînţeles! acceptă Klein. Vocea lui era acum cât se poate de serioasă. Consideră ceea ce o să-ţi spun în continuare drept o informare asupra misiunii tale de-acolo. Dar mai înainte de a începe, ar fi bine să ştii că ordinele pentru tine vin direct de la cel mai înalt nivel.

Ceea ce însemna preşedintele ţării în persoană, înţelese Smith. Printr-un gest reflex, se îndreptă de spate.

— Zi mai departe!

Ascultă cu o uluire crescândă cum Klein îi citea repede lista specialiştilor în informaţii acum pe moarte sau morţi deja, ca şi a conducătorilor militari şi a politicienilor din Statele Unite, din ţările aliate din Europa Occidentală, precum şi din statele mai mici din jurul Rusiei.

— Dumnezeule! exclamă Smith după ce termină celălalt de citit. Atunci nu-i deloc de mirare că întâlnirea mea cu Petrenko a stârnit o asemenea tevatură.

— Da, încuviinţă Klein. La fel ne-am gândit şi noi.

— Iar acum vrei ca eu să aflu tot ce pot despre primele cazuri – despre cele de care mi-a vorbit Petrenko, presupuse Jon cu glas tare.

— Exact. În măsura posibilităţilor, am avea nevoie de date precise referitor la originea bolii, la felul în care acţionează şi la modul de transmitere, spuse Klein. Şi cât mai repede. Încerc neplăcuta senzaţie că evenimentele se precipită în aceste momente.

— Este un ordin extrem de dificil de adus la îndeplinire, Fred, spuse încet Smith.

— Îmi dau seama. Însă n-ai să fii singur în misiunea asta, colonele, îl asigură Klein. Avem deja acolo o echipă pe poziţii – şi chiar una foarte bună. Ei aşteaptă să soseşti.

— Şi cum o să iau legătura cu ei?

— Ţi s-a rezervat o cameră la hotelul Budapesta, nu departe de Teatrul Balşoi, spuse şeful lui Covert-One. Instalează-te acolo şi du-te la barul hotelului pe la ora şapte, în seara asta. Vei fi abordat de cineva înainte de şapte şi jumătate.

— Şi cum am să-mi recunosc interlocutorul? întrebă Smith.

— Tu nu, replică liniştit Klein. Va fi o întâlnire abordată strict unidirecţional. Nu trebuie decât să stai acolo calm şi să aştepţi. Persoana de legătură va fi aceea care te va identifica. Parola de recunoaştere este cuvântul *tangenţial.*

Jon simţi că i se usucă gura. O întâlnire unidirecţională însemna că va ajunge în Rusia fără să cunoască numele, acoperirile şi nici măcar descrierile fizice ale agenţilor Covert-One infiltraţi acolo. Klein nu voia să-şi asume nici un risc – chiar dacă Smith va utiliza identitatea de camuflaj a lui John Martin şi nu propriul său nume. În felul acesta, în cazul în care serviciile secrete ruseşti l-ar aresta la aeroport, nu avea cum să fie silit să trădeze un alt agent operativ, fiindcă nu cunoştea pe nici unul. În condiţiile date, procedura constituia o prudenţă justificată, însă asta îl deranjă întrucâtva pe Smith, ba chiar în mare măsură.

— Şi cât de solidă este acoperirea asta cu Martin? întrebă el laconic.

— Extrem de solidă în circumstanţele concrete, răspunse celălalt. Dacă lucrurile iau cumva o întorsătură nedorită, acoperirea asta s-ar putea să reziste aproximativ douăzeci şi patru de ore, cu puţin noroc.

— În consecinţă, să bănuiesc că toată şmecheria este să evit să le dau băieţilor de la Kremlin vreun motiv de a cerceta atent biografia canadiană a falsului domn Martin?

— Aşa ar fi cel mai bine, încuviinţă Klein pe un ton plat. Dar să nu uiţi nici o clipă că noi vom rămâne în aşteptare, pregătiţi ca în orice moment să-ţi acordăm cât mai mult ajutor vom putea.

Smith dădu din cap.

— Am înţeles.

— Atunci, mult noroc, Jon, mai spuse Klein. Să mă suni de la Moscova, cât de curând posibil.

Kiev, Ucraina

Căpitanul Carlos Parilla, din armata Statelor Unite, se străduia să nu se poată citi nimic pe chipul lui pe când asculta, cu receptorul la ureche, ceea ce îi spunea vocea tulburată de la celălalt capăt.

— Da, da, înţeleg, Vitali, zise el în momentul în care interlocutorul termină. Am să comunic imediat noutăţile

superiorilor mei. Da, ai absolută dreptate, este ceva oribil.

Închise şi expiră prelung aerul din piept.

— Iisuse!

Şeful său de la Biroul Ataşatului Militar de pe lângă Ambasada SUA, un colonel din trupele Marinei Militare a Statelor Unite, ridică surprins privirea de pe ecranul computerului la care lucra. Impecabilul Parilla era recunoscut, în întreaga Ambasadă americană de la Kiev, drept un om care nu drăcuia şi nu invoca sfinţii, nici chiar în cele mai stresante circumstanţe.

— Ce s-a întâmplat, Carlos?

— Acum am vorbit la telefon cu Vitali Chechilo, de la Ministerul Ucrainean al Apărării, raportă îngrozit Parilla. Mi-a spus că generalul Engler este în spitalul din Kemihiv – la secţia de terapie intensivă. Se pare că a contractat şi el aceeaşi necunoscută maladie care l-a omorât ieri pe generalul Marciuk.

Colonelul de marină făcu ochii mari. Generalul de brigadă Bernard Engler era şeful Misiunii Militare Speciale a Statelor Unite, o echipă de ofiţeri americani având sarcina de a acorda Ucrainei asistenţă în modernizarea şi reformarea forţelor sale armate defensive. Încă neliniştit de rapoartele informative răzleţe pe care le primeau în legătură cu neobişnuitele manevre militare ruseşti din apropierea frontierei, Engler plecase cu o zi înainte la Kemihiv pentru a încerca să-l convingă pe mediocrul succesor al lui Marciuk, generalul-locotenent Eduard Timoşenko, să ia nişte însemnate măsuri de precauţie.

Colonelul ridică receptorul şi formă un număr.

— Fă-mi numaidecât legătura cu ambasadorul. Acoperi cu mâna microfonul şi se uită în direcţia lui Parilla: Telefonează imediat direct la spitalul din Kemihiv şi solicită să ţi se comunice starea generalului. Apoi anunţă-l pe ofiţerul de serviciu de la Washington. Vom avea nevoie de un înlocuitor cât mai repede.

Parilla dădu din cap.

Comandantul său fiind bolnav şi poate chiar muribund, Misiunea Militară Americană avea să fie în mare măsură paralizată.

În calitatea sa de general de brigadă, Engler se bucura de o considerabilă atenţie şi de mult respect din partea guvernului ucrainean şi a conducătorilor forţelor armate. Subordonaţii săi, în cea mai mare parte ofiţeri tineri, nu aveau aceeaşi prestanţă faţă de interlocutorii lor, sensibili la ranguri.

Cu potenţialele tulburări de-a lungul graniţei ruso-ucrainene, devenea imperativ ca Pentagonul să trimită urgent o altă

persoană demnă să ocupe locul generalului.

Căpitanul se încruntă, gândindu-se la ora de la Washington, D. C. Acolo noaptea era încă în toi.

Chiar şi în cele mai favorabile condiţii posibile, birocraţiei de la Washington îi vor trebui câteva zile să aleagă dintre toţi candidaţii şi să numească un înlocuitor pentru Bernard Engler. Şi chiar un succesor de acelaşi rang şi la fel de priceput ca şi el va avea apoi nevoie de zile, poate chiar de săptămâni până când s-ar familiariza cu complicatele probleme militare şi civile ale acestei ţări. Iar, între timp, munca de coordonare a politicilor de apărare ale SUA şi Ucrainei avea să fie mult mai dificilă.

12

Bagdad

Ofiţer CIA Randi Russell şedea ostenită la capătul unei mese mari, în interiorul fortificatei Ambasade a Statelor Unite din Zona Verde a capitalei Irakului. Femeia îşi reprimă nevoia bruscă de a-şi freca ochii obosiţi. O videoconferinţă securizată, via satelit, cu Statul Major din Langley nu era chiar cel mai oportun moment de exteriorizare a unor banale slăbiciuni umane. Phil Andriessen, şeful secţiei din Bagdad a Agenţiei, şedea gârbovit pe scaunul cu spătar tare, alături de ea. Amândoi se uitau la un ecran de videoproiecţie. Urmăreau imaginea mai multor bărbaţi sobri, în costume elegante, cu cămăşi apretate şi cravate îngrijit înnodate, şezând în jurul unei mese asemănătoare, într-o sală de conferinţe situată la etajul şapte al sediului CIA de la Langley, Virginia.

Asta-i încă unul dintre miracolele tehnologiei moderne, gândi înveninată Randi. Trimitem semnale prin sateliţii care se rotesc la mare înălţime în jurul Pământului, anulând cu uşurinţă mii şi mii de kilometri şi multe ore – şi facem asta doar pentru a mai ţine încă o interminabilă şi neconcludentă şedinţă.

La capătul din Virginia al conferinţei, Nicholas Kaye, director al Informaţiilor Centralizate, se aplecă încet de pe scaunul pe care şedea. Trecut deja de şaizeci de ani, Kaye era un bărbat fălcos şi corpolent. Cu zeci de ani în urmă lucrase pentru scurtă vreme în Agenţie, mai înainte de a se retrage în apele mai liniştite ale cercurilor academice şi ale creierelor bine mobilate. Destinat să

fie mai curând un înlocuitor a lui David Hanson, predecesorul său superagresiv şi scandalagiu, pozele lui afectate erau uneori la fel de greoaie şi de neînţeles ca şi felul său de a lua decizii.

— Să înţeleg că acest fost ofiţer al Moukhabaratului irakian pe care l-aţi capturat, generalul Hussain al-Douri, refuză încă să coopereze?

Andriessen dădu plictisit din cap.

— Aţi înţeles bine, domnule. Până acum, rezistă cu mare succes echipei noastre de interogare.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi din Langley, directorul adjunct pentru Operaţiuni, interveni în discuţie:

— Pentru moment, cred că toţi suntem mult mai interesaţi de dosarele Celui de-al Optulea Directorat, pe care le-aţi capturat odată cu generalul al-Douri. Primele voastre rapoarte indicau că par să conţină informaţii de maximă importanţă referitor la un program ultrasecret de fabricare a armelor biologice. Unul despre care noi nu ştim încă nimic. Vă mai menţineţi această evaluare?

— Da, domnule, răspunse Andriessen. Arătă în direcţia lui Randi. Domnişoara Russell, aflată lângă mine, vă poate informa mai amănunţit despre tot ce am aflat. Încă de când echipa ei de acţiune l-a prins pe al-Douri, ea se ocupă cu exploatarea informaţiilor pe care le-am luat din casa lui conspirativă.

Şeful secţiunii din Bagdad se aplecă şi îi şopti femeii la ureche:

— Acum să nu-ţi iei nasul la purtare, Randi! Nu-i scoate din sărite pe băieţii ăştia – şi mai ales nu acum, când vrei să obţii permisiunea de a pleca la vânătoare atât de departe în afara teatrului nostru de operaţiuni.

Femeia dădu din cap încordată.

— Fii liniştit, Phil. Făgăduiesc că am să fiu o fată cuminte.

Andriessen rânji către ea.

— Da, sigur. Iar eu am să fiu ales papă la Roma. Bărbatul deschise apoi microfonul şi îi zise femeii: Dă-i-nainte!

— Am reuşit să decriptăm şi să citim aproape toate fişierele din PC-ul lui al-Douri, le spuse Randi experimentaţilor conducători care o priveau şi o ascultau de la mii de kilometri distanţă. Bineînţeles că am şi transmis Corpului III de Armată şi Forţelor Speciale Irakiene materialele referitoare la operaţiunile zilnice ale insurgenţilor. Iar de data asta, prietenii noştri în uniforme s-au arătat extrem de recunoscători.

Spusele ei stârniră încuviinţări apreciative şi zâmbete satisfăcute. Al-Douri fusese mult mai mult decât un simplu

demnitar rămas loial fugarului Saddam Hussein. El comandase şi o nemaipomenit de eficientă şi brutală celulă insurgenţă sunnită, una care organizase din umbră mai multe zeci de explozii de maşini-capcană, asasinate şi alte atrocităţi. Adunate laolaltă, listele de nume, de mituiri de poliţişti, de numere de telefon şi de depozite secrete de arme în memoria calculatorului său ar fi trebuit să le permită autorităţilor militare americane şi aliaţilor lor irakieni să distrugă respectiva organizaţie teroristă.

— Dar fişierele care ne interesau pe noi în mod deosebit erau ascunse mult mai adânc, continuă Randi. Şi erau încriptate printr-un sistem mult mai sofisticat, bazat pe codificările de înalt nivel utilizate de KGB pe la sfârşitul anilor 1980.

— Coduri pe care sovieticii le-au pasat apoi prietenilor lor din Moukhabarat, comentă directorul pentru Operaţiuni.

Femeia dădu din cap.

— Da, domnule.

— Şi ce anume aţi descoperit până acum?

— Am găsit referiri la un program ultrasecret de arme biologice, răspunse scurt Randi. Unul aparent atât de secret, încât a fost instalat în exteriorul structurilor obişnuite de comandă ale regimului aflat la putere.

— În ce măsură în exterior?

— Aproape în totalitate, răspunse Randi. Apoi lansă cu o calmă siguranţă următoarea bombă: Există indicii solide cum că aceste cercetări au fost ţinute secrete chiar şi faţă de Saddam Hussein însuşi. Generalul al-Douri avea grijă ca orice rapoarte referitoare la acest program să treacă numai prin mâinile lui… şi să rămână în mâinile lui. Rapoartele n-au mai fost trimise niciodată mai sus de el, pe scara ierarhică a Moukhabaratului.

Informaţia asta iscă mai multe şuierături exprimând surpriză. Fostul dictator irakian fusese un adept al guvernării absolute de către un singur om, având în mână toate frâiele puterii semnificative. În cursul celor treizeci de ani de domnie a lui Saddam, toţi aceia care se împotriveau voinţei lui sau chiar care ar fi putut să reprezinte într-o bună zi o ameninţare la adresa siguranţei sale erau măcelăriţi „accidental”. Ţinând ascunse de stăpânul său anumite secrete, fostul şef al Celui de-al Optulea Directorat jucase un joc extrem de periculos.

— Şi acest program pentru un război biologic avea drept scop producerea unor arme de distrugere în masă? o întrebă unul dintre şefii cei mari ai CIA.

Ea clătină din cap.

— Se pare că nu. Al Optulea Directorat a fost conceput să dezvolte arme utilizabile la o scară mai redusă, cu toate că nu erau mai puţin mortale. Misiunea sa principală era aceea de a furniza regimului substanţe neurologice, biotoxine specializate şi alte otrăvuri în vederea asasinării oponenţilor acestuia, atât în Irak, cât şi în restul lumii.

— Şi cam ce proporţii are acest program? întrebă acelaşi bărbat. Un mic laborator cu câţiva cercetători sau ceva de mai mare anvergură?

Randi dădu din umeri.

— Părerea mea este că acest program era de mici proporţii – cel puţin din punct de vedere al logisticii şi al dimensiunilor laboratorului.

— Dar costul?

— Substanţial, răspunse ea concis. Din cât ne putem da seama acum, probabil că undeva la câteva zeci de milioane de dolari, pe o perioadă de un an sau doi.

În jurul mesei de consiliu din Virginia, toţi cei prezenţi ridicară din sprâncene. Până şi pentru un regim foarte obişnuit cu mari sume ilicite de bani-gheaţă, asta era o sumă impresionantă.

— Şi de unde proveneau fondurile? întrebă furios şeful Operaţiunilor. Presupun că erau deturnate din cele alocate falimentarului program al Organizaţiei Naţiunilor Unite – petrol-contra-hrană.

— Nu, domnule, răspunse încet Randi. Se pare că finanţarea acestui program a fost asigurată direct, prin sume virate din nenumărate conturi bancare anonime, din toată lumea. Un total de mai bine de un milion de dolari din aceşti bani a poposit definitiv în buzunarele prietenului nostru al-Douri, însă restul pare să fi fost folosit la achiziţionarea de echipamente ştiinţifice şi de materiale şi materii prime, precum şi la plata salariilor personalului aferent.

Nicholas Kaye se încruntă.

— Nu găsesc extraordinară nici una dintre aceste informaţii, bodogăni cu arţag masivul şef al CIA. Ce mare lucru să descoperi încă un proiect ştiinţific irakian ilegal?

Randi schiţă un surâs diafan.

— Domnule, extraordinar este doar faptul că acest proiect militar secret nu pare să fi fost câtuşi de puţin sponsorizat din fonduri irakiene.

Urmă un moment de stupoare.

— Cum adică? întrebă în cele din urmă Kaye.

— Însemnările lui al-Douri sunt fragmentare şi incomplete, răspunse Randi. Totuşi, ele indică limpede că toţi cercetătorii implicaţi erau, citez, străini, închei citatul.

— Şi-atunci, unde se află acum aceşti oameni de ştiinţă străini? întrebă directorul CIA.

— Au plecat de mult, răspunse Randi. Câteva adnotări dovedesc că şi-au împachetat toate echipamentele şi au părăsit Irakul mai înainte ca trupele noastre să fi ajuns în Bagdad. Probabil că au plecat prin Siria.

— Lasă-mă să mă asigur că am înţeles bine această teorie, domnişoară Russell, spuse cu grijă directorul pentru Operaţiuni al Agenţiei. Vrei să sugerezi că altcineva a folosit Irakul drept acoperire pentru propriul program ilegal de arme biologice?

Randi dădu din cap.

— Da, asta sugerez. Femeia făcu o grimasă. În definitiv, unde altundeva poţi camufla mai bine murdăria, decât într-un coş de gunoi străin, deja plin cu murdării care nu-ţi aparţin?

— Şi aţi găsit şi suspecţi?

— Adică, dacă într-unul din materialele pe care le-am găsit în calculatorul lui al-Douri? Ridică din umeri. Nu chiar. Dacă ştia cine îl plăteşte pentru a camufla acest laborator de arme biologice în propria sa organizaţie, al-Douri a fost extrem de precaut să nu lase nici o urmă. Însă impresia mea este că el nu ştia şi nici măcar nu-i păsa prea mult.

— În cazul ăsta, socotesc că am ajuns într-o fundătură, se jeli Kaye.

— Nu chiar, domnule, zise Randi, impunându-şi să aibă răbdare. Fără ştirea lui, şeful CIA era poreclit de oamenii din Agenţie „dr. Nu”, atât pentru pesimismul lui în general, cât şi pentru tendinţa aproape instinctivă de a respinge orice propunere care presupunea un risc oarecare sau contravenea înţelepciunii obişnuite.

— Continuă, domnişoară Russell, o îndemnă blând directorul pentru Operaţiuni, schiţând şi el un zâmbet. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că mai ai un as în mânecă.

Aproape împotriva voinţei sale, Randi rânji în direcţia ecranului de proiecţie.

— Nu doar un as, domnule, ci mai mult un joker – un atu cu adevărat important. Ridică o singură coală de hârtie, o copie scoasă după unul dintre fişierele ascunse în memoria calculatorului prizonierului lor şi reluă: După prima lui întâlnire cu savantul care conduce acel program secret, amicul nostru al-

Douri a făcut următoarea însemnare destul de încifrată în jurnalul personal: „Acest bărbat pare a fi mai mult un şacal decât nobilul lup teuton, cum se autoproclamă cu atâta mândrie. Şi, precum şacalul, se înfruptă lacom din mortăciunile abandonate de cei care i-au fost cândva stăpâni.”

Kaye pufni zgomotos.

— Şi ce anume am putea să aflăm din acest nedesluşit soi de lamentare poetică arăbească? o luă el peste picior.

— Nu-i nici o lamentare, replică Randi cu răceală. Este doar un stângaci calambur. El a intenţionat să facă un joc de cuvinte folosindu-se de numele savantului străin. Al savantului german. Al savantului german specializat în arme biologice al cărui nume sugerează cuvântul *lup* (*wolf* atât în engleză, cât şi în germană).

Ea aşteptă.

— Dumnezeule mare! exclamă brusc unul dintre ceilalţi oficiali de la CIA. Vorbeşti despre Wulf Renke.

Randi încuviinţă dând din cap şi spuse:

— Da, despre el vorbesc.

— Asta-i imposibil, se răsti Kaye. Renke e mort. Mort de ani de zile. Probabil, la scurtă vreme după ce a dispărut din Berlin.

— Aşa susţine acum guvernul german. Dar nimeni nu i-a văzut vreodată cadavrul, sublinie femeia. Şi dat fiind ceea ce am aflat de curând din aceste fişiere, consider că ar trebui să facem tot posibilul să descoperim adevărul în legătură cu Renke.

La ambele mese – în contact prin intermediul videoconferinţei – se auziră murmure aprobatoare. Wulf Renke făcea parte dintre cei mai căutaţi criminali ai Războiului Rece din întreaga lume. Cândva membru al elitei ştiinţifice est-germane, Renke devenise faimos pentru cercetările sale strălucite, dar se dovedise abominabil prin nerăbdarea de a-şi testa mortalele realizări pe nişte cobai umani care nici măcar nu ştiau ceea ce li se întâmpla, de regulă pe dizidenţii politici şi pe infractorii de rând. Nu mult după căderea Zidului Berlinului, el dispăruse fără nici o urmă, volatilizându-se mai înainte de a apuca poliţia federală criminală germană să-l aresteze.

Mulţi ani de-atunci, serviciile occidentale de informaţii îl urmăriseră, plecaseră urechea la zvonurile care îl plasau pe renegatul om de ştiinţă în mijlocul diverselor locuri fierbinţi de pe glob sau în slujba unui larg evantai de cauze şi regimuri, care mai de care mai dezgustătoare. Se vorbise despre el cum că ar fi lucrat pentru Coreea de Nord, pentru Libia, pentru Serbia şi pentru al-Qaeda, ca şi pentru alte reţele teroriste. Dar nici unul

dintre toate aceste zvonuri înspăimântătoare şi dătătoare de speranţe nu s-a dovedit întemeiat. Un număr crescând de guverne erau deja dispuse să accepte controversata afirmaţie a Berlinului conform căreia el era deja mort – şi prin urmare nu mai constituia nici un pericol la adresa lumii civilizate.

Cel puţin nu până acum.

— Şi ce propui, domnişoară Russell? întrebă băţos într-un târziu directorul general al CIA.

— Să mă trimiteţi la vânătoare, răspunse Randi. Îşi dezveli dinţii într-un rânjet amuzat şi adăugă: Să vânez lupul.

Kaye oftă.

— Şi de unde ţi-ai propune să înceapă investigaţia asta? Din Siria? De pe coclaurile din îndepărtatul Hindukush? Ori de prin sălbaticele meleaguri din Tombuctu?

— Nu, domnule, răspunse ea calm. Cred că a sosit vremea să începem chiar cu începutul începutului.

13

Moscova

În ciuda frigului muşcător de-afară, Barul Irlandez de la etajul doi al hotelului Budapesta din Moscova era plin de lume. Clienţii stăteau înşiraţi doi câte doi, înghesuiţi de-a lungul tejghelei lustruite din lemn de cireş, comandându-i ocupatului barman îmbrăcat în alb încă o bere sau încă un pahar cu vin ori cu whisky. Chelneriţe zâmbitoare circulau în restul încăperii, ducând tăvi cu băuturi. În jurul meselor mai mici şi în separeurile tapiţate şi cu perne de pluş, era un neîntrerupt zumzet de conversaţii animate, condimentat cu hohote sonore de râs ori de câte ori cineva spunea o glumă amuzantă.

Jon Smith şedea singur într-un colţ mai liniştit al încăperii, sorbind dintr-o halbă cu bere neagră Baltika. Ascultând zgomotoasele şi veselele frânturi de rusă, engleză, franceză şi germană din jurul său, se simţea straniu de deconectat de cei din jur, aproape ca şi când i-ar fi auzit vorbind de la mii de kilometri depărtare. Se străduise să afişeze un surâs politicos, însă expresia lui părea vag falsă, de parcă s-ar fi putut împrăştia brusc în nenumărate bucăţele. Şi atunci îşi dădu brusc seama că îl lăsau nervii, că erau încordaţi aproape până pe punctul de a

claca.

În fiecare etapă a călătoriei sale – zborul de la Berlin, controlul vamal de pe aeroportul Şeremetievo-2, cursa cu taxiul până la hotel şi chiar înregistrarea la recepţia hotelului – Jon se încordase ca pentru a face faţă unei primejdioase ridicări oficiale de sprânceană, ori unei mâini grele de poliţist pe umăr. Dar nu se întâmplase nimic ameninţător. Dimpotrivă, fusese condus la controlul paşaportului, apoi până în camera lui de la hotelul Budapesta, cu o politeţe liniştită şi rezervată. Pe străzi păreau să fie mai mulţi miliţieni în uniforme decât îşi amintea din precedentele sale călătorii la Moscova de după Războiul Rece, altminteri nu era nici un semn vădit cum că ar fi fiert mocnit vreo tulburare latentă în capitala Federaţiei Ruse.

Smith se strădui să mai ia o sorbitură prudentă din bere şi se uită pe furiş la ceasul său nou. Era trecut bine de şapte şi jumătate, aproape opt seara. Persoana lui de legătură din Covert-One întârzia să-şi facă apariţia. Să se fi întâmplat ceva rău? Fred Klein era convins că echipa lui de la Moscova acţiona încă în siguranţă, chiar sub nasul serviciilor ruseşti de securitate, dar dacă se înşela? O clipă, Jon se gândi să plece. Poate că n-ar fi rău să-şi găsească un loc mai ferit de unde să poată telefona în tihnă la Washington, D. C., pentru a raporta eşecul întâlnirii.

Jon ridică privirea din halba de bere şi o remarcă din nou pe femeia mlădioasă şi atrăgătoare, cu păr negru şi ondulat, până la umeri şi cu ochii scânteietori care la lumina scăzută din bar păreau mai mult verzi decât albaştri. O zărise ceva mai devreme ţinând un pahar înalt cu vin spumos în vreme ce conversa însufleţit cu un grup de bărbaţi care îi admirau farmecele feminine rânjind cu gurile până la urechi. Acum, ea părea să se îndrepte încet, dar sigur cam spre locul unde şedea el, mai oprindu-se pe drum să ofere altor bărbaţi câte un zâmbet, un scurt pupic pe obraz sau o vorbă de simpatie. Purta o izbitoare rochie albastră de seară, fără mâneci; părea turnată pe suplele curbe ale siluetei sale. Pe un braţ ţinea o elegantă haină căptuşită cu blană.

Probabil, escortă profesionistă, îşi zise el calm, uitându-se deliberat în altă parte, înainte de a li se întâlni privirile. Nu avea rost să atragă inutil atenţia asupra lui. Cele mai apreciate însoţitoare de elită se adunau în toate barurile şi restaurantele frecventate de cei mai mulţi oameni de afaceri străini şi bogaţi. Observase şi mai înainte câteva tinere femei, toate foarte frumoase, plecând discret, împreună cu nişte burtoşi directori

nemţi sau francezi sau americani, după cum presupunea el în vederea unor întrevederi intime sus, în camerele lor. Barul Irlandez al hotelului Budapesta părea să fie kilometrul-zero al prostituatelor de înaltă clasă din Moscova.

— Pari foarte singur. Şi foarte trist, toarse catifelat o voce plăcută la urechea lui, adresându-i-se în ruseşte. Putem să bem ceva împreună?

Smith ridică privirea. Femeia suplă şi cu părul negru stătea alături, surâzându-i fermecător. Dădu iute din cap.

— Nu, mulţumesc, răspunse el. Crede-mă, în clipa asta n-am nevoie de nici o companie. De altfel, mă pregăteam să plec.

Încă zâmbitoare, tânăra se aşeză fără grabă lângă Jon, care surprinse un discret parfum, o aromă delicată, proaspătă şi floral㠠Ea ridică dintr-o sprânceană, maimuţărind o surpriză ipocrită.

— Chiar aşa? Atât de devreme? Dar e mare păcat, fiindcă noaptea încă nici nu a început.

Smith se încruntă abia perceptibil.

— Ascultă, domnişoară, spuse el răspicat. Cred că aici este o greşeală…

— O greşeală? Da, e foarte posibil, replică femeia cu părul negru, vorbind acum englezeşte, cu un foarte vag accent cântat irlandez. Ochii ei verzi clipiră, evident amuzată. Dacă-i aşa, sunt convinsă de faptul că tu eşti acela care a greşit, domnule Martin. Dacă nu mă înşel, tu pari să urmăreşti ceva pe o *tangentă* greşită.

Tangentă? Iisuse! îşi zise Smith neliniştit. Era parola de recunoaştere pentru această întâlnire. Şi, în plus, femeia cunoştea numele lui de acoperire fără ca el să i-l fi spus, ceea ce însemna că ea trebuia să fie persoana lui de legătură din Covert-One, cea care conducea mica echipă de agenţi operativi a lui Klein, infiltrată în capitala Rusiei. Simţi că obrajii îi iau foc.

— La naiba! mormăi el stânjenit. Am dat de bucluc.

— Foarte probabil, încuviinţă în şoaptă femeia. Apoi lăsă gluma la o parte şi îi întinse mâna, continuând: Mă cheamă Fiona Devin. Sunt o ziaristă liber-profesionistă. Prietenul nostru comun, domnul Klein, a insistat să te întâmpin şi să-ţi urez bun venit la Moscova.

— Mulţumesc, spuse el recunoscător. Apoi îşi drese glasul: Domnişoară Devin, îmi pare foarte rău pentru neînţelegere. Începuseră însă să mă treacă toate sudorile. M-am gândit că n-a mers ceva.

Femeia dădu din cap.

— Şi eu am avut impresia asta. Apoi ridică din umeri, îmi cer scuze pentru lunga întârziere, dar m-am gândit că aşa este mai bine. În localul ăsta mă simt aproape ca la mine acasă şi am vrut să mă asigur că nu există nici un eventual oaspete nepoftit pe urmele tale. Eu îi cunosc cât se poate de bine pe cei mai mulţi dintre clienţii obişnuiţi, iar străinii care apar pe teritoriul meu îmi sar imediat în ochi.

— Adică agenţii şi informatorii FSB? întrebă el, folosind acronimul denumirii Serviciului de Securitate al Federaţiei Ruse.

Fiona Devin dădu din nou din cap.

— Flăcăii grosolani din Piaţa Lubianka încă nu au redevenit la fel de activi şi de atotputernici ca atunci când serviciul lor se numea KGB, dar se comportă identic.

— În vreme ce acum preşedintele Dudarev face tot ce îi stă în putinţă pentru a restabili vechea şi nociva ordine, comentă Smith.

— Şi asta-i cât se poate de adevărat, încuviinţă ea cu un aer sumbru. Ţarul Viktor s-a înconjurat de o clică dezgustătoare de prieteni. Ruşii i-au poreclit *siloviki,* adică oamenii puterii. Ca şi Dudarev însuşi, aceştia sunt cu toţii foşti KGB-işti, având înclinaţia către deţinerea controlului absolut şi o reală pricepere de a-i înspăimânta ca pe vremea lui Stalin pe toţi aceia care sunt suficient de nechibzuiţi încât să li se pună de-a curmezişul.

— Absolut real, spuse Smith încruntat, gândindu-se la podul din Praga şi la uciderea lui Valentin Petrenko. Şi mai folosesc şi surogate precum acest aşa-numit Grup Brandt, pentru anumite treburi dintre cele mai murdare.

— Aşa s-ar părea, colonele, îi zise ea cu dezinvoltură. Dar să nu uiţi niciodată faptul că Grupul Brandt nu lucrează numai pentru Kremlin, ci pentru stăpânul care plăteşte cel mai bine.

— Da?

Ochii femeii deveniră dintr-odată mai reci.

— M-am documentat puţin asupra Grupului. Trebuie să recunosc faptul că acesta se potriveşte cu Dudarev şi cu clica lui de *siloviki,* precum tusea cu junghiul. Cei mai mulţi membri ai Grupului sunt foşti ofiţeri Stasi, la fel ca şi şeful lor, o creatură nesănătoasă, pe nume Erich Brandt – iar lor li se mai adaugă câţiva români din fosta Securitate şi câţiva asasini din poliţia secretă sârbă, pentru a-i da organizaţiei mai multă culoare. Nemernicii ăştia acceptă orice misiune, indiferent cât de odioasă ar fi aceasta, numai cu condiţia ca recompensa să fie în aceeaşi

măsură de generoasă. Femeia strânse din buze. Circulă zvonul că Grupul Brandt ar asigura protecţia câtorva dintre cei mai mari regi ai drogurilor şi a unora dintre şefii crimei organizate din Moscova. Un grup de paraziţi care păzeşte un altul. Legăturile cu Kremlinul îi asigură Grupului pasivitatea din partea poliţiei, indiferent cât de mulţi nevinovaţi sunt ucişi de către şefii mafioţi pe care îi apără.

Smith remarcă profunda mânie şi durere din vocea ei.

— Se întâmplă să le fi căzut victimă şi cineva cunoscut? îndrăzni el să presupună.

— Soţul meu, răspunse simplu Fiona. Serghei era rus. El a fost unul dintre optimiştii întreprinzători care au crezut că această ţară ar putea renaşte ca o democraţie prosperă. A muncit pe brânci şi-a clădit afacerea – iar după aceea au venit la el băieţii duri, solicitându-i partea leului din profitul firmei. Şi fiindcă i-a refuzat, ticăloşii mafioţi l-au împuşcat în plină stradă.

Tăcu, dorind să nu mai spună mai mult pentru moment.

Smith dădu din cap, recunoscând nişte limite pe care nu trebuie să le depăşească. Nu încă. Pentru a umple liniştea care se aşternuse între ei, opri o chelneriţă care trecea pe-acolo şi comandă pentru Fiona un pahar de şampanskoie, un vin dulce şi spumos din Moldova, iar pentru el încă o bere, după care se întoarse cu faţa la ea. Şovăi puţin, neştiind cum ar fi cel mai bine să continue.

— Bănuiesc că Fred Klein ţi-a spus de ce mă aflu aici, doamnă Devin? întrebă el în cele din urmă, înfiorându-se brusc când auzi cât de pompos suna întrebarea lui.

— Am fost perfect informată de domnul Klein, confirmă ea nonşalant, alegând să manifeste clemenţă faţă de această a doua gafa. În afară de asta, am avut şi eu propriile informaţii referitor la misterioasele decese. Cu trei seri în urmă, dr. Nikolai Kirianov era pe cale să se întâlnească cu mine, când a dispărut. Acum suspectez că încerca să-mi transmită acelaşi gen de informaţii pe care prietenul tău Petrenko ţi le adusese la Praga.

— Să presupun că trupul neînsufleţit al bietului Kirianov a ajuns în dimineaţa următoare la morgă? întrebă el, revenindu-şi.

Fiona se încruntă.

— Nu chiar. Nu i-am văzut cadavrul. Sărmanul fusese deja incinerat.

Smith ridică dintr-o sprânceană.

— Atât de repede?

Ea dădu din cap.

— Deoarece cauza morţii trecută în actul de deces a fost „atac de inimă”, presupun că incinerarea trebuie să fi părut un mod convenabil de a se asigura că nimeni nu va mai putea verifica.

— Şi de-atunci?

— De-atunci tot zgândăr şi-mi bag nasul şi pun întrebări incomode oriunde şi oricând am ocazia, răspunse ea.

— Pare destul de periculos – în circumstanţele actuale, mai comentă el.

Unul dintre colţurile generoasei guri a Fionei Devin se arcui în sus, într-un surâs asimetric.

— Autorităţilor de-aici s-ar putea să nu le placă asta prea mult, îi replică ea. Însă nu uita că a pune întrebări neplăcute este exact ceea ce se şi aşteaptă ei să facă un reporter occidental ca mine. Iar ei ştiu că defunctul Kirianov s-ar putea să-mi fi dezvăluit măcar o părticică din ceea ce s-a întâmplat cu nefericitele persoane. Şi dacă aş fi mirosit un subiect de presă atât de suculent şi totuşi aş rămâne pur şi simplu cu mâinile în sân, m-ar suspecta şi mai mult.

— Şi ai avut ceva noroc? întrebă Jon.

Femeia dădu din cap dezgustată.

— Câtuşi de puţin. Am bântuit pe coridoarele Spitalului Clinic Central până ce am început să simt în nări, chiar şi noaptea-n somn, mirosul dezinfectantului pe care îl folosesc ei şi totul a rămas fără nici un folos. M-am izbit de un zid solid de obstrucţii şi răspunsuri evazive. Bineînţeles că personalul spitalului neagă până şi faptul că s-ar fi constatat cândva acolo un astfel de caz de boală misterioasă.

— Fireşte, comentă sec Smith. Şi ai încercat să arunci o privire şi prin fişele medicale?

— Strict interzis, zise Fiona sec. Directorul spitalului insistă că absolut toate fişele medicale ale oricărui fost sau actual pacient sunt inaccesibile. Dacă aş încerca să trec peste capul lui şi să obţin de la Ministerul Sănătăţii autorizaţiile necesare, asta ar putea să dureze săptămâni întregi.

— Sau s-ar putea să fie tot în zadar.

Ea dădu din cap.

— Mai mult ca sigur. Totuşi, un lucru este cât se poate de limpede: doctorii şi asistentele de-acolo sunt pe punctul de a claca. În ciuda tuturor dezinfectantelor, se simte teama care îi domină pe toţi. Crede-mă, n-are nimeni de gând să povestească ceea ce s-a întâmplat, nici unui străin şi nimănui altcuiva, indiferent cu ce anume ar fi momit să o facă.

Smith medită asupra celor auzite. Dacă spitalul era un punct mort, însemna că el va fi nevoit să exploreze alte surse. Din ceea ce îi spusese Petrenko reieşea de parcă ordinele Kremlinului interzicând răspândirea veştii despre straniile decese veniseră mai târziu – adică de-abia după ce mini-epidemia îşi continuase cursul ei ucigător. Înainte de asta, medicii din spital încercaseră tot ce le stătuse în puteri pentru a diagnostica şi a trata pe pacienţii bolnavi. Chiar dacă rusul nu menţionase explicit că ar fi procedat aşa, Smith ar fi putut pune rămăşag că Petrenko şi colegii lui le împărtăşiseră informaţiile culese şi altor profesionişti din domeniu. Cel puţin până în clipa în care Kremlinul le impusese tuturor tăcerea. Pentru oricine se confruntă cu o maladie necunoscută, unul dintre primele principii este acela de a răspândi cât mai mult informaţia, în încercarea de a mobiliza cât mai multă competenţă şi lucrări de laborator pentru a rezolva letalele enigme.

Iar Smith cunoştea persoane din câteva dintre principalele instituţii medicale şi ştiinţifice ale Rusiei – savanţi de prim rang despre care era sigur că fuseseră consultaţi în legătură cu această boală. Desigur că şi ei primiseră de la cel mai înalt nivel aceleaşi ordine de a-şi pune lacăt la gură, totuşi, cu puţin noroc, poate că i-ar putea convinge pe unii dintre ei să-i dea acces la fişele cazurilor sau la rezultatele analizelor de laborator.

După ce îi spuse şi Fionei Devin ideea care îi trecuse prin minte, femeia dădu încet din cap.

— Ar putea fi riscant să-i abordezi, accentuă ea. Te dai acum drept John Martin, un mărunt şi inofensiv specialist canadian pe tărâm social. Dar nu vei putea să-ţi mai foloseşti identitatea de împrumut în momentul în care vei avea de-a face cu persoane care te cunosc deja din vedere, precum şi reputaţia. Dacă măcar unul dintre ei intră în panică şi dă în vileag unde trebuie faptul că a fost contactat de către colonelul Jonathan Smith, expertul militar american în domeniul bolilor, la Kremlin va suna foarte tare semnalul de alarmă.

— E-adevărat, acceptă liniştit Smith. Cu toate astea, nu văd prea multe alte posibilităţi reale, doamnă Devin. Împinse deoparte cea de-a doua bere, încă neatinsă. Ai văzut şi tu lista celor care au fost loviţi de această maladie. Realmente nu avem timpul necesar pentru o abordare subtilă sau indirectă. Într-un fel sau într-altul trebuie neapărat să găsesc cât mai repede o cale de a intra în legătură cu experţii ruşi care pot deţine informaţiile de care avem nevoie.

— Cel puţin, lasă-ne mai întâi pe noi să facem câteva verificări rapide asupra acestor potenţiale surse de informaţii, spuse ea. Echipa mea şi cu mine cunoaştem terenul mai bine decât îl cunoşti tu. Poate că vom izbuti să-i excludem pe cei care sunt prea apropiaţi de regimul Dudarev – ori prea pe faţă înspăimântaţi de acesta – ca să merite riscul de a fi contactaţi.

— Şi de cât timp ai avea nevoie pentru acest proces de triere? întrebă Jon.

— De câteva ore începând din momentul în care îmi comunici numele şi instituţiile la care lucrează cei pe care ai fi interesat să-i abordezi, îl asigură ferm Fiona.

Smith înălţă dintr-o sprânceană a neîncredere.

— Atât de puţin?

Ziarista rânji în direcţia lui.

— Realmente mă pricep la ceea ce fac, colonele. Şi am şi surse corespunzătoare de informaţii, atât în guvern, cât şi în afara lui.

Aproape fără să vrea, Smith se trezi că îi rânjeşte şi el. Acum, când precedenta ei stare se spirit, de mânie şi de tristeţe, se mai estompase, aerul de optimistă încredere în sine al femeii ieşise din nou la suprafaţă şi era contagios.

— Spune-mi, cum pot să mai dau de tine la nevoie?

Fiona scoase din mica poşetă o carte de vizită şi notă repede pe dos un număr de telefon.

— Mă poţi găsi negreşit sunând la acest număr securizat, la orice oră din zi sau din noapte.

El strecură în buzunarul de la cămaşă cartea de vizită a Fionei.

— Iar până una-alta, o să menţin aceeaşi presiune ca şi până acum asupra birocraţiei medicale ruseşti, îl asigură ea. Mâine de dimineaţă am programat un interviu, în mare parte pe aceeaşi temă, cu Konstantin Malkovici.

Smith şuieră încetişor, minunându-se.

— Cu marele bancher? Cu tipul care a câştigat miliarde din vânzări şi din speculaţii valutare?

Fiona dădu din cap.

— Cu el în persoană.

— Este american, nu-i aşa?

— American naturalizat, încuviinţă ea. Ca şi mine, de exemplu. Numai că Malkovici s-a născut în Serbia şi a investit masiv, în ultimii câţiva ani, în industria rusească. De asemenea, donează mari sume de bani în scopuri caritabile, încercând să reconstruiască învechitele sisteme de îngrijire a sănătăţii din

această ţară. Iar toate aceste investiţii şi donaţii l-au adus în situaţia de a avea strânse legături cu noile puşlamale de la Kremlin. Deşi Dudarev şi ceilalţi „reprezentanţi ai puterii” tânjesc să reinstaureze vechile rânduieli, ei sunt doar nişte tâmpiţi. Se poartă cu mănuşi faţă de un asemenea om dispus să arunce în dreapta şi-n stânga cu banii.

— Chiar speri că-l vei putea convinge pe Malkovici să pună el însuşi cui trebuie anumite întrebări incomode în legătură cu această maladie? întrebă Smith.

— Chiar aşa sper, încuviinţă Fiona. I s-a dus vestea că ar fi un individ arţăgos, el fiind obişnuit să obţină întotdeauna ceea ce îşi doreşte. În ochii ei strălucitori, de un splendid albastru-verzui, începu să licărească o bucurie răutăcioasă. Aşa încât mi-ar displăcea profund dacă aş fi eu primul oficial rus în situaţia de a-i refuza solicitarea.

14

În apropierea frontierei ruso-ucrainene

Patru autobuze de pasageri rechiziţionate, pline-ochi cu soldaţi ruşi, înaintau greu de-a lungul unui drum îngust şi extrem de accidentat, de fapt, un vechi drum forestier, şerpuind drept prin inima pădurii întunecate ca smoala. Din loc în loc, crengile copacilor zgâriau cu zgomot laturile şi ferestrele vehiculelor întunecate.

Chiar în primul autobuz, căpitanul Andrei Iudenici stătea pe vine lângă şofer, sprijinindu-se de speteaza scaunului acestuia pentru a-şi păstra echilibrul. Căpitanul se uita prin parbrizul murdar şi crăpat, încercând zadarnic să-şi dea seama unde fuseseră trimişi, el şi compania lui de tancuri. Omul schiţă o strâmbătură, profund neliniştit de recentele evenimente.

Până în momentul acela, călătoria de douăzeci şi patru de ore, pornită din cazarma lor de la periferia Moscovei, fusese un coşmar ca urmare a unor ordine contradictorii. Mai întâi, fuseseră trimişi cu trenul spre sud, până la Voronej, în ceea ce părea a fi o primă etapă a unei desfăşurări de trupe în direcţia Ceceniei. Odată ajunşi acolo însă, fuseseră strămutaţi într-un alt tren, cu direcţia înapoi spre vest, către Briansk. De-acolo, Iudenici împreună cu oamenii săi au fost înghesuiţi în aceste autobuze

antice şi trimişi să orbecăiască prin pădure, pe nişte drumuri de ţară proaspăt desfundate.

Brusc, în faţa lor se ivi un soldat îmbrăcat într-un costum alb de camuflaj şi luminat de fascicule tremurătoare de faruri auto. Soldatul se urcase pe un morman de zăpadă adunată pe o latură a drumului forestier. Banderola de un roşu strălucitor de pe braţul lui şi bastonul reflectorizant îl identificau ca aparţinând Serviciului de Comandă – o unitate distinctă a armatei, care se ocupa de securitatea deplasării unităţilor de trupe în teren şi de controlul traficului.

Soldatul în costum de camuflaj începu să le facă deodată semne cu bastonul reflectorizant, îndrumându-i imperativ să o ia la dreapta. Ascultând de indicaţia lui, autobuzele ieşiră unul după altul de pe drumul forestier şi se angajară pe un drumeag şi mai îngust, recent croit să iasă din pădure judecând după cioturile unor copaci proaspăt tăiaţi de pe ambele părţi ale drumeagului. Încruntat de-a binelea acum, Iudenici se agăţă şi mai strâns de speteaza scaunului şoferului clătinându-se în sus şi-n jos după cum vehiculul de mare tonaj sălta pe drumeagul accidentat. După câteva minute ajunseră într-o poiană şi se opriră.

Alţi soldaţi din trupele de securitate, cu banderole roşii pe braţe şi cu automate în poziţie de tragere se adunaseră în jurul autobuzelor, strigând:

— Coborâţi toţi! Toată lumea! Mai repede! Mai repede!

Iudenici a coborât primul. Sări uşor pe pământul îngheţat, tare ca piatra al poienii, după care îl salută pe cel mai apropiat ofiţer – căpitan ca şi el. Compania lui coborî după el, grăbindu-se să se încoloneze în spatele sergenţilor şi locotenenţilor.

— Ordinele de serviciu? se răsti celălalt căpitan.

Fără un cuvânt, Iudenici scoase din buzunarul de la piept un teanc gros de documente.

Celălalt căpitan le despături şi le studie la lumina unei mici lanterne camuflate pe care o ţinea ordonanţa lui.

— Înţeleg că ţineţi de Divizia a Patra de Tancuri, de Gardă, comentă el, după care îi înapoie primului documentele şi se uită pe o listă de pe planşeta sa de acte. Corect. Tu şi cu compania ta sunteţi repartizaţi la Tabăra Cincisprezece, în Corturile-Dormitor Patru până la Opt.

— Tabăra Cincisprezece? întrebă Iudenici fără să se ostenească să-şi ascundă surprinderea.

— În direcţia copacilor de colo, căpitane, îi zise celălalt plictisit, arătând cu capul spre pădurea de dincolo de poiană. O

să fiţi îndrumaţi.

Supus, Iudenici se uită în direcţia indicată şi rămase cu gura căscată. Acum, că ochii i se mai obişnuiseră cu bezna, putu vedea că se aflau la marginea unei enorme tabere militare, înălţată chiar printre copaci. Deasupra lor erau nişte panouri gigantice de reţea de camuflaj cu radiaţii infraroşii şi radar absorbant, iar colacii de sârmă ghimpată se întindeau cât vedeai cu ochii, probabil înconjurând toată tabăra. Grupuri de paznici înarmaţi până-n dinţi – după uniforme, din trupele Ministerului de Interne – însoţite şi de câini care mârâiau, patrulau nervos perimetrul.

— Ce naiba se petrece aici? murmură el.

— Vei fi informat în clipa-n care va fi cazul să ştii, îi răspunse căpitanul, ridicând din umeri. Până atunci, vei comunica doar prin intermediul propriului vostru lanţ de comandă. Ai înţeles?

Iudenici dădu din cap.

— Asta-i bine, rosti sever celălalt bărbat. Şi ai grijă ca băieţii tăi să nu umble de colo-colo. Oricine iese în afara perimetrului taberei fără autorizaţie va primi un glonţ în ceafa şi un mormânt superficial, săpat în zăpadă şi noroi îngheţat. Fără somaţie, fără Curte Marţială, fără apeluri, fără milă. Clar?

Iudenici dădu din nou din cap, începând să dârdâie instantaneu sub haina lui groasă de camuflaj.

Moscova

Erich Brandt ieşi de pe scara rulantă în vasta sală subpământeană a staţiei de metrou Novokuzneţkaia. Cohorte de muncitori cu aspect obosit, ieşiţi din schimbul doi şi îndreptându-se către casele lor, îl împresurară din toate părţile. Chiar atât de târziu în noapte, trenurile din măruntaiele pământului rătăceau cu zgomot prin tuneluri, sosind şi plecând în calde răbufniri de aer cu iz de ulei, la intervale de timp de două sau trei minute între ele. Sistemul de transport pe calea ferată din subsolul Moscovei era cel mai bun din întreaga lume, servind zilnic un număr de aproape nouă milioane de pasageri – mai mulţi decât cele din Londra şi din New York luate laolaltă. Şi în contrast cu mohorâtele staţii utilitare din Vest, multe dintre staţiile moscovite de metrou erau adevărate bijuterii de arhitectură şi artă. Ca un mijloc de a demonstra forţa crescândă şi cultura

acum răposatei Uniuni Sovietice, fiecare dintre aceste staţii fusese placată cu marmură şi împodobită cu sculpturi, basoreliefuri, mozaicuri şi imense candelabre atârnând din tavan.

O clipă, Brandt rămase nemişcat, contemplând basoreliefurile colorate în kaki de pe pereţi. Înfăţişau soldaţi şi conducători militari de la vigurosul mareşal Kutuzov, cel care se luptase cu Napoleon la Austerlitz şi la Borodino şi până la panourile sculptate în onoarea infanteriştilor din flota navală sovietică din cel de-al Doilea Război Mondial, cei care părăsiseră bărcile lor de asalt pentru a se alătura bătăliei decisive de la Stalingrad. Pe înalt-boltitul tavan al sălii, mozaicuri răzleţe înfăţişau zâmbăreţi muncitori din fabrici şi uzine şi ţărani mulţumiţi de vieţile lor idilice şi fericite de servitori în slujba Statului Comunist.

Bărbatul blond, voinic, pufni dezgustat. Staţia de metrou Novokuzneţkaia fusese construită în 1943, la apogeul brutalului război sovietic împotriva Germaniei naziste. Operele de artă din staţie omagiau o anumită victorie contra lui Hitler şi a dragilor săi fascişti. Aleksei Ivanov alesese intenţionat această staţie pentru întâlnirea cu nedoritul lui coleg est-german. Cu toată subtilitatea sa vestită de superspion, şeful Celui de-al Treisprezecelea Directorat avea un grosolan şi stângaci simţ al umorului.

După o clipă, Brandt îl zări pe şeful spionajului rusesc şezând liniştit pe o bancă de marmură şi se îndreptă direct spre el, aşezându-se alături. Cei doi aveau cam aceeaşi înălţime.

— *Herr* Brandt, spuse încet Ivanov.

— Am la mine varianta specială de HYDRA pe care ai solicitat-o, spuse Brandt.

— Arată-mi-o!

Bărbatul blond deschise servieta şi dădu la iveală un mic termos de mărimea unei cutii de bere. Fără să-şi scoată mănuşile groase de piele, deschise capacul cilindrului metalic, de unde ieşi un nor mic de vapori, trase afară o mică fiolă plină cu un lichid limpede, îngheţat şi i-o întinse celuilalt.

Ivanov ridică fiola în lumină.

— O moarte lentă sub un aspect atât de nevinovat. Este cât se poate de remarcabil, murmură el, uitându-se din nou la interlocutorul său. Dar cum pot fi sigur că fiola conţine un lichid ceva mai letal decât obişnuita apă de la robinet?

— Sincer, nu poţi. Nu poţi să te convingi decât prin utilizarea ei împotriva ţintei căreia îi este destinată. Va trebui să ai încredere în mine.

Şeful Celui de-al Treisprezecelea Directorat zâmbi crispat.

— Încrederea nu este ceva ce acord cu uşurinţă oricui, *Herr* Brandt. Şi în special nu atunci când este vorba despre ceva care valorează mai bine de un milion de euro din banii statului.

Fostul ofiţer Stasi îi întoarse acelaşi surâs subţire şi îngheţat.

— Este de înţeles, însă n-ai încotro. Mi-ai solicitat un mijloc de asigurare a unei cooperări continue a angajatorului meu – sau unul de a te răzbuna pe el în cazul în care acest lucru s-ar impune. Renke şi cu mine ţi-am îndeplinit cererea. Este problema ta personală dacă ne crezi ori ba. Luând în considerare circumstanţele, preţul nostru este perfect rezonabil.

Ivanov scoase un geamăt.

— Foarte bine, o să vă dau banii, mârâi el. Diseară voi autoriza telefonic şi cel de-al doilea transfer de fonduri în Elveţia. Bărbatul ridică iar fiola în lumină, apoi se uită îndeaproape la Brandt. Şi dacă savanţii noştri vor încerca să folosească materialul din această fiolă pentru a descifra tehnologia de fabricaţie a HYDREI? În caz de reuşită, nu am mai avea nevoie nici de tine, nici de profesorul Renke şi nici de stăpânul tău.

— Presupun că ai putea să încerci, zise blondul, ridicând din umerii masivi. Dar, Renke m-a asigurat că o astfel de încercare ar fi sortită inevitabil eşecului. Cercetătorii voştri nu ar recupera decât câteva fragmente rupte de material genetic inutilizabil, plutind într-o mare de bacterii muribunde.

Şeful Celui de-al Treisprezecelea Directorat dădu încet din cap.

— Mare păcat. Introduse fiola la loc în termosul pe care îl strecură într-un buzunar de la palton.

Brandt nu mai spuse nimic.

— Şi încă ceva, *Herr* Brandt, adăugă brusc Ivanov. Aş vrea să mă asiguri personal cum că securitatea HYDREI este încă intactă. Acum, când demarăm fazele finale ale propriilor noastre pregătiri militare, secretul absolut este vital. Americanii şi aliaţii lor nu trebuie să descopere ceea ce urmează să se întâmple.

— Şi Kirianov şi Petrenko sunt morţi, zise răspicat Brandt, ascunzându-şi temerile referitoare la dispariţia colonelului Jon Smith. Nu mai există alte ameninţări importante la adresa HYDREI, minţi el fără să clipească.

— Bine. Ivanov zâmbi, dar în ochii lui căprui-închis nu exista nici urmă de căldură sau veselie. Şi cred că înţelegi că dumneata vei purta întreaga responsabilitate pentru orice eşec.

Brandt dădu din cap încordat, simţind pe frunte broboane de transpiraţie.

— Da.

— Atunci nu-mi mai rămâne decât să-ţi urez noapte bună, prietene. Căruntul şef al Celui de-al Treisprezecelea Directorat se ridică greoi în picioare. De-aici încolo, nu mai avem nimic de discutat.

15

18 februarie

Bine încălzită în mantoul ei lung, căptuşit cu blană, Fiona Devin ieşi din staţia de metrou Borovitkaia şi se îndreptă spre sud. Călca cu grijă pe pavajul acoperit cu gheaţă, mişcându-se graţios laolaltă cu alţi pietoni aflaţi în drum spre locurile lor de muncă, în întunericul prelungit. Cu toate că după ceas era deja dimineaţa, lunga noapte de iarnă nu se grăbea să elibereze oraşul din ghearele ei. Nu prea departe în faţă, un conac mare se înălţa deasupra străzii pe o masivă fundaţie de piatră. Faţada albă a construcţiei era împodobită cu coloane şi sculpturi decorative, iar acoperişul avea în vârf o rotondă perfect proporţionată. Către răsărit, străzile şi celelalte clădiri ale Moscovei scădeau treptat în înălţime, coborând în direcţia zidurilor şi turnurilor roşii ale Kremlinului.

Femeia schiţă în sinea ei un zâmbet timid. Nu o surprindea că bogătaşul Konstantin Malkovici îşi alesese drept reşedinţă de afaceri una dintre cele mai frumoase şi mai ostentative case din capitala Rusiei. Miliardarul de origine sârbă era vestit atât pentru grandomanie, cât şi pentru risipa pe care o făcea. Conacul, denumit Casa Paşkov, fusese construit pe la sfârşitul secolului al optsprezecelea pentru un fabulos de bogat ofiţer rus, adică pentru căpitanul Piotr Paşkov, un bărbat hotărât să aibă cea mai grandioasă locuinţă privată din întreaga Moscovă, cocoţată pe o costişă de deal, cu vederea chiar către Kremlin. După revoluţia bolşevică din 1917, casa devenise o anexă a Bibliotecii de Stat a Rusiei din vecinătate, depozitară a peste patruzeci de milioane de inestimabile cărţi, periodice şi fotografii.

La scurtă vreme după ce hotărâse să facă din Moscova unul dintre centrele imperiului său mondial de afaceri, Malkovici donase mai bine de douăzeci de milioane de dolari pentru restaurarea comorilor uzatelor şi anticelor arhive ruseşti. Una dintre condiţiile care însoţeau donaţia fusese aceea de a primi

permisiunea să-şi deschidă o serie de birouri la etajul superior al Casei Paşkov. Protestele câtorva purişti în ale arhitecturii nu şi-au găsit ecou în urechile recent surzite ale autorităţilor îmbogăţite peste noapte.

În momentul acela, începură să bată în apropiere clopotele Catedralei Mântuitorului Iisus Hristos, de curând reconstruită după ce fusese distrusă de Stalin, sunetele reverberându-se în întreg cartierul. De-abia trecuse de ora nouă dimineaţa. Interviul ei cu miliardarul era programat să înceapă peste zece minute.

Grăbind paşii, Fiona urcă treptele largi de piatră şi intră în holul principal. Acolo, o recepţioneră cu un aer plictisit îi verifică numele într-un registru, apoi o îndrumă în direcţia scării interioare principale. Doi paznici gravi care aşteptau la etaj examinară atent actul de identitate, aparatul de fotografiat şi reportofonul, după care o trecură printr-o serie întreagă de detectoare, controlând-o de arme sau materiale explozive.

În continuare, o luară în primire alte două tinere angajate. Vorbind foarte politicos pe un ton scăzut, o conduseră repede prin aglomeratul semihaos al unui spaţios birou exterior, plin cu mese de lucru, calculatoare şi persoane care introduceau date sau emiteau ordine de vânzare, ori de cumpărare, pentru pieţele bursiere din toată Europa. Una dintre cele două tinere îi luă paltonul şi dispăru. Cealaltă o conduse într-o încăpere ceva mai mică şi decorată fără cusur – biroul privat al lui Konstantin Malkovici.

Pe un perete, trei ferestre înalte ofereau o spectaculoasă privelişte panoramică asupra zidurilor, turnuleţelor şi cupolelor aurii, luminate de reflectoare, ale Kremlinului. Icoane ortodoxe ruseşti, vechi de secole, inestimabile originale, luminate indirect din tavanul înalt şi complicat zugrăvit erau adăpostite în nişe construite pe ceilalţi pereţi. Podeaua era acoperită de un splendid covor persan. Eleganta masă de lucru din secolul al optsprezecelea a lui Malkovici era aşezată în faţa ferestrelor. Un computer cu monitor plat şi un set de telefoane subţiri, ultramoderne, păreau unicele concesii din încăpere la adresa secolului al douăzeci şi unulea.

Miliardarul în persoană se ridică, ieşi dindărătul mesei de lucru şi o întâmpină cu mâna întinsă.

— Fii binevenită, doamnă Devin! Fii bine venită! zise el, zâmbind larg şi etalându-şi astfel dantura imaculată. Sunt un mare admirator al activităţii dumitale. Ultimul articol din *The Economist* – cel referitor la avantajele competitive ale sistemului

rusesc moderat de impozitare – mi s-a părut impecabil.

— Sunteţi mult prea amabil, domnule Malkovici, zise ea liniştit, dând mâna cu el şi întorcându-i zâmbetul. Femeia recunoscuse efuziunea lui ca pe una dintre tacticile obişnuite pe care le folosea faţă de persoanele pe care spera să le influenţeze. La urma urmei, eu am scris doar câteva mii de cuvinte de analiză a efectelor sale probabile. Dar mi s-a spus că dumneavoastră aţi dat o mână de ajutor chiar la întocmirea codului fiscal.

Bărbatul ridică din umeri.

— O mână de ajutor? N-am fost chiar atât de implicat. Ochii lui sticliră. Sau poate că într-adevăr am mai spus câte o vorbă pe ici, pe colo. Nimic exagerat, totuşi. Ca simplu om de afaceri, nu mă amestec niciodată prea mult în nici o politică internă a unei naţiuni.

Fiona nu comentă politicoasa fabulaţie. Potrivit surselor ei, acest bărbat nu putea rezista fără să se amestece în problemele politice mai mult decât ar putea rezista un leu flămând fără să se atingă de mielul gras de lângă el.

Malkovici era mai înalt decât se aşteptase ea, cu o coamă de păr alb şi des, ceva mai lung în creştet, în timp ce pe părţi şi la ceafă era tuns scurt. Pomeţii înalţi şi ochii de un albastru spălăcit indicau originea slavă. Tonul repezit şi vocalele uşor prelungite ale englezei lui reflectau anii pe care îi petrecuse în Marea Britanie şi în America, mai întâi, ca student la Oxford şi la Harvard, iar apoi ca om de afaceri de mare succes, investitor şi specialist în speculaţii bursiere cu mărfuri.

— Te rog să iei loc, o invită el, arătându-i unul dintre cele două fotolii tapisate, aşezate în unghi în faţa mesei lui de lucru.

După ce se aşeză Fiona, se aşeză şi Malkovici degajat în celălalt fotoliu.

— Poate doreşti mai întâi un ceai? întrebă el. Este încă foarte frig afară – cel puţin aşa mi s-a spus. Am venit aici în dimineaţa asta foarte devreme – chiar cu mai multe ore în urmă, de fapt. Pieţele financiare ale lumii au din păcate un program imposibil, în epoca şi în zilele noastre.

— Mulţumesc, da. Aş bea un ceai cu plăcere, răspunse ea, ascunzându-şi amuzamentul la auzul lăudăroşeniei abia voalate, în legătură cu multele ore de când lucra deja.

Aproape imediat, o altă secretară aduse o tavă cu un samovar de argint masiv, două pahare înalte şi două mici boluri de cristal – unul cu feliuţe proaspăt tăiate de lămâie, celălalt cu gem pentru a îndulci ceaiul tare. Femeia le turnă ceai în pahare, apoi

se retrase repede.

— Acum să ne întoarcem la treburile noastre, doamnă Devin, spuse el amical, după ce sorbiseră amândoi de câteva ori din ceaiul aburind. Oamenii mei mi-au spus că vă interesează mai ales rolul pe care consider că îl am eu, împreună cu companiile mele, aici, în noua Rusie.

Fiona dădu din nou din cap.

— E-adevărat, domnule Malkovici, răspunse ea, intrând într-un rol care îi era familiar, acela al unei jurnaliste în căutarea unui subiect bun. Nu era greu. În cursul ultimilor câţiva ani, îşi clădise o binemeritată reputaţie de reporter de mare talent şi curaj. Se specializase în urmărirea şi explicarea adesea complicatelor interacţiuni dintre economia şi politica rusească. Articolele ei apăreau regulat în ziare de primă mărime şi în jurnale de afaceri din întreaga lume. Luându-i acum acest interviu unuia dintre cei mai mari şi mai influenţi investitori privaţi din industria Rusiei, ar fi fost ceva cât se poate de firesc pentru ea chiar fără interesul ei de a se folosi de acest miliardar ca de încă o modalitate de a penetra, în favoarea lui Covert-One, secretele birocraţiei medicale ruseşti de stat.

Şi, cel puţin aparent, Malkovici era un om uşor de intervievat. Mereu încântător şi în aparenţă perfect relaxat, răspundea prompt la întrebările ziaristei despre proiectele şi relaţiile de afaceri, preferând să evite răspunsurile doar la câteva întrebări despre care până şi ea îşi dădu seama că erau prea intime sau că ar putea dezvălui informaţii utile pentru concurenţă.

Cu toate astea, Fiona simţea că miliardarul rămânea în permanenţă stăpân pe el. Omul îşi alegea cuvintele cu precizie, ferm hotărât să influenţeze felul în care îl percepea ziarista şi felul în care le va apărea cititorilor dacă interviul avea să fie publicat. Fiona se resemnă, spunându-şi că ăsta era marele joc, eternul dans pentru oricare om de presă – în special pentru un liber-profesionist care lucra fără suportul unui ziar important sau al unei reviste cunoscute, ori reţele de televiziune. Dacă pui prea multe întrebări incomode, interlocutorii refuză să-ţi mai vorbească altădată. Dacă pui prea puţine, nu reuşeşti să scrii decât materiale pe care le-ar putea furniza orice firmă de relaţii publice de mâna a doua.

Încet şi atent, ea aduse treptat conversaţia şi pe tărâmul politicii, concentrând-o delicat asupra autoritarismului în continuă creştere al guvernului Dudarev.

— Nu încape îndoială că te gândeşti la riscurile pe care le

implică o conducere arbitrară pentru orice investitor şi cu atât mai mult pentru un investitor străin ca dumneavoastră, spuse într-un târziu Fiona. Aţi văzut doar ce s-a întâmplat cu proprietarii cartelului petrolier Yukos – unii au înfundat puşcăria, iar ceilalţi au căzut în dizgraţie şi au fost nevoiţi să-şi vândă toate proprietăţile. Cât ai clipi din ochi, până şi ultimul dolar sau euro pe care îl investeşti aici s-ar putea să-ţi fie înhăţat de Kremlin prin cine ştie ce decret. Iar în cazul în care legile sau reglementările pot fi adoptate şi anulate după bunul plac al câtorva oameni, prin ce modalitate îţi mai poţi planifica raţional viitorul?

Malkovici ridică din umeri.

— Întotdeauna există riscuri în orice afacere, doamnă Devin, replică el binevoitor. Credeţi-mă, ştiu foarte bine. Dar sunt un om care priveşte în perspectivă, pe termen lung, dincolo de schimbările de la o zi la alta şi de capriciile norocului. Cu toate greşelile ei nenumărate, Rusia rămâne în continuare o ţară a unor mari posibilităţi. După căderea comunismului însă, ţara asta a devenit victima exceselor capitaliste – a propriei sale Epoci de Aur, a erei lacomilor mari magnaţi ai afacerilor şi oligarhi financiari. Aşa că acum e cât se poate de normal să existe şi o reacţie inversă, de control mai sever al statului asupra vieţii şi politicii. Dar aceeaşi reacţie va bascula până la urmă spre o cale moderată. Şi aceia dintre noi care au avut înţelepciunea de a rămâne în aşteptare în Rusia acestor vremuri ceva mai dificile vor fi recompensaţi pe măsură când va veni ziua aceea.

— Păreţi foarte încrezător, zise ea încet.

— Chiar sunt încrezător, încuviinţă miliardarul. Nu uitaţi că îl cunosc personal pe preşedintele Dudarev. N-o fi el chiar un sfânt, însă sunt ferm convins că este un bărbat hotărât să instaureze aici legea şi ordinea după care tânjeşte întreaga ţară, să readucă simţul disciplinei şi al seriozităţii, să distrugă puterea *mafiei* şi să reîntroneze siguranţa pe străzile Moscovei şi ale celorlalte oraşe.

Ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— M-aş fi aşteptat ca dumneavoastră, doamnă Devin, mai mult ca oricine să apreciaţi importanţa vitală a acestor lucruri. Moartea fulgerătoare şi prematură a soţului dumneavoastră a fost o mare tragedie, care nu ar fi putut avea loc într-o societate mai bine pregătită să apere vieţile şi proprietăţile cetăţenilor ei – tipul de societate pe care sunt sigur că noii conducători ai Rusiei speră sincer să o poată edifica aici.

Pentru o clipă, Fiona se holbă la Malkovici în tăcere, conştientă

de furia rece care se ridica îndărătul trăsăturilor ei strict controlate. Până şi acum, după doi ani, amintirea asasinării lui Serghei era o rană aproape sângerândă în sufletul ei. Auzind cât de nonşalant era abordat acest subiect şi mai ales ca un argument retoric pentru susţinerea tiraniei crescânde a lui Dudarev, i se părea un soi de sacrilegiu grotesc.

— Eu însămi am ajutat la aducerea ucigaşilor soţului meu în faţa justiţiei, spuse ea într-un târziu, vorbind calm şi egal, cu o voce care masca adevăratele ei sentimente.

Luni de zile îi hăituise Fiona pe cei care porunciseră omorârea soţului ei, adunând cu riscul pierderii propriei sale vieţi probele care să-i incrimineze. În final, protestele publice pe care le adusese prin articolele ei obligaseră autorităţile să acţioneze. Iar acum, nemernicii care avuseseră cea mai mare vină în uciderea soţului ei îşi ispăşeau lungi pedepse în închisoare.

— Ştiu că aşa aţi făcut, încuviinţă Malkovici. Şi v-am urmărit cu mare admiraţie îndrăzneaţă cruciadă contra *mafiei.* Însă chiar dumneavoastră trebuie să recunoaşteţi că această misiune v-ar fi fost mai uşoară dacă poliţia ar fi fost mai puţin coruptă, mai eficientă şi mai disciplinată.

Fiona se abţinu să se încrunte. De ce îi arunca miliardarul acum atât de brusc în faţă asasinarea soţului ei? Acest om nu spunea niciodată nimic fără un scop bine determinat, aşa încât ce obiectiv urmărea el, încercând acum cu tot dinadinsul să o descumpănească? Era acesta un mod de a o avertiza şi de a o îndepărta de incomodul subiect al alunecării Rusiei înapoi, la starea de stat poliţienesc? Încerca el să o abată de la dorinţa de a-i mai pune întrebări incomode sau stânjenitoare în legătură cu eventualele lui relaţii de afaceri cu regimul Dudarev?

Dacă aşa stăteau lucrurile, trebuia să se grăbească înainte ca el să pună capăt interviului sub un pretext sau altul.

— S-ar putea să existe şi lucruri mai grave decât corupţia şi incompetenţa poliţiei, replică ea. De exemplu, acest cult crescând al secretomaniei oficiale – secretomanie pe care eu, una, o consider a fi obsesivă, inutilă şi chiar primejdioasă. Şi cu atât mai mult în momentul în care este în discuţie o chestiune de sănătate şi de siguranţă publică.

El ridică dintr-o sprânceană.

— N-am înţeles la ce faceţi aluzie, doamnă Devin. La ce „cult al secretomaniei” vă referiţi?

Fiona înălţă din umeri.

— Cum altfel ai putea să denumeşti încercarea de a ascunde

informaţiile referitoare la o boală incurabilă nou-apărută şi nu numai de a le ascunde faţă de populaţia rusă, ci şi de agenţiile de sănătate publică din întreaga lume?

— O boală nouă? Malkovici se aplecă, dintr-odată foarte concentrat. În ochii lui se citea nelinişte. Continuaţi, o îndemnă el blând.

Omul ascultă atent în timp ce ea îi prezenta esenţa celor ce aflaseră, ea şi Smith, separat de la Kirianov şi respectiv de la Petrenko, dar trecu sub tăcere faptul că ştia şi că cei doi medici fuseseră ucişi sau că misterioasa afecţiune letală se răspândea acum chiar şi în afara Rusiei. Când Fiona termină, Malkovici strânse îngrozit din buze.

— Şi ai vreo dovadă care să confirme aceste zvonuri despre o nouă şi stranie maladie?

— Dovadă? Încă nu. Nici unul dintre ceilalţi doctori implicaţi nu vrea să discute cu mine, iar toate fişele medicale importante aferente sunt inaccesibile, răspunse Fiona, dând din cap. Se încruntă din nou. Dar sper că vă daţi seama de pericol. Până la urmă, tot se va afla. În cazul în care Kremlinul – sau doar un singur reprezentant al Ministerului Sănătăţii – muşamalizează izbucnirea unei necunoscute boli epidemice într-o încercare prostească de a nu produce panică în rândurile populaţiei şi nici probleme în relaţiile internaţionale, consecinţele ar putea fi catastrofale.

Malkovici schiţă o strâmbătură.

— Ai dreptate. Asta ne-ar putea costa enorm din punct de vedere economic şi politic. Comunitatea internaţională şi pieţele financiare n-ar ierta cu uşurinţă o naţiune dovedită că ar ascunde ceva ce ar putea deveni o epidemie la fel de gravă ca SIDA – sau poate mai gravă.

— Eu mă gândeam la consecinţele posibile în materie de pierderi de vieţi omeneşti, spuse încet Fiona.

Bărbatul zâmbi glacial.

— Drept la ţintă, doamnă Devin! spuse el. Este de neiertat. Acum o privea cu un respect sporit. Şi la urma urmei, ce aţi vrea să fac eu? Presupun că toate întrebările dumneavoastră n-au fost decât de formă, o modalitate de a aduce vorba despre această evidentă muşamalizare a unei chestiuni medicale.

— Nu e chiar aşa, îl contrazise ea, roşind uşor. Dar într-adevăr sper să vă folosiţi de toată influenţa dumneavoastră, pentru ca ministerele implicate să facă ceva lumină în legătură cu misterioasa boală.

— Aşadar, vă aşteptaţi ca eu să vă ajut să daţi lovitura, cu un reportaj de senzaţie? întrebă sec Malkovici. Din pură mărinimie?

Fiona zâmbi intenţionat la fel ca interlocutorul său.

— Dar vi s-a dus vestea pentru mărinimia dumneavoastră, domnule Malkovici, replică ea. Şi chiar dacă n-aţi fi deloc mărinimos, sunt sigură că sunteţi în stare să vă daţi seama de cât valorează o publicitate favorabilă.

— În acelaşi timp, ştiu foarte bine cât valorează o publicitate nefavorabilă, ripostă el cu un scurt hohot de râs sardonic. Apoi dădu încet din capul lui mare, lăsând să se înţeleagă că se dă bătut. Bine, doamnă Devin, voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a vă deschide câteva uşi la oficialităţi, chiar dacă nu o voi face decât în interesul meu.

— Vă mulţumesc, spuse ea, după care închise agenda şi se ridică cu graţie de pe scaun. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră să mă puteţi ajuta. Secretarele dumneavoastră ştiu cum să mă contacteze.

— Nu aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi, replică Malkovici, ridicându-se politicos în picioare. Acum avea o expresie dură. Dacă-i adevărat tot ce mi-aţi povestit în această dimineaţă, atunci s-ar putea ca amândoi să putem remedia la vreme o greşeală îngrozitoare şi aproape de neiertat.

Jon Smith porni pe o alee care ducea tot mai adânc în liniştitul şi împăduritul parc denumit Heleşteul Patriarhului. Pantofii lui scârţâiau uşor pe zăpada îngheţată care mai acoperea potecile. Puţine alte sunete se mai auzeau. Atât de departe printre copaci, zgomotul traficului rutier de pe şoseaua de centură Sadovaia era mult estompat, redus la un murmur slab. În depărtare, copiii râdeau şi strigau, ocupaţi să construiască forturi şi să arunce unii în alţii cu bulgări de zăpadă printre formele ninse ale construcţiilor de pe terenul de joacă. Sculpturi bizare, imagini caricaturale ale unor creaturi frecvent prezente în fabulele ruseşti din secolul al nouăsprezecelea se zgâiau la el printre trunchiurile arborilor şi printre contorsionatele crengi dezgolite.

Ajunse la marginea unui heleşteu întins, acoperit cu o pojghiţă subţire de gheaţă, aflat drept în mijlocul parcului şi se opri o clipă, rămânând cu mâinile în buzunare ca să se apere de temperatura sub zero grade. Pe timp de vară, acest mic petic de parc retras era unul dintre locurile preferate de picnic ale moscoviţilor, plin de feţe zâmbitoare, de cântece şi voie bună. În ziua aceea cenuşie şi noroasă de iarnă, parcul avea un aspect

mai trist şi mai dezolant.

— Ştiţi că aici şi-a făcut odată apariţia chiar Satana, auzi în spatele lui un glas de femeie.

Smith întoarse capul.

Nu departe de el stătea Fiona Devin, încadrată de doi tei desfrunziţi. Avea obrajii îmbujoraţi de ger, iar peste părul ei negru purta o căciulă elegantă de blană. Se apropie de Jon.

— Diavolul? întrebă Smith. La propriu sau la figurat?

Ochii ei verzi-albaştri sclipiră ghiduşi.

— E doar o poveste. Sau cel puţin aşa se speră. Făcu un semn cu capul spre heleşteu. Scriitorul Mihail Bulgakov şi-a ales acest loc pentru prima scenă din cartea lui *Maestrul şi Margareta.* Necuratul îşi face apariţia chiar aici, pregătit să dea o raită prin Moscova atee din epoca stalinistă.

Pe Smith îl trecu un fior din cauza frigului care îl pătrunsese prin paltonul negru de lână sau cel puţin aşa spera el.

— Grozav loc de întâlnire ai mai ales, n-am ce zice, spuse el, rânjind în direcţia Fionei. Îngheţat, pustiu şi blestemat. Întruneşte toate cele trei elemente specifice ruseşti. Nu ne mai lipseşte decât să mergem cu sania şi în urma noastră să urle o haită de lupi înfometaţi.

Fiona chicoti.

— Pesimism debordant dublat de un umor macabru, colonele? S-ar putea să te potriveşti în locul ăsta mai bine decât mi-aş fi putut închipui. Femeia înaintă apoi până ajunse lângă Jon, la marginea pavajului acoperit cu zăpadă. Capul ei ajungea la umărul lui. Oamenii mei au terminat de verificat lista de medici şi de oameni de ştiinţă pe care mi-ai dat-o, spuse ea brusc, coborând tonul. Acum sunt pregătită să te informez.

Surprins, Smith fluieră uşor a mirare.

— Şi?

— Dr. Elena Vedenskaia constituie varianta cea mai sigură şi mai demnă de încredere, declară ea ferm.

Smith dădu încet din cap. Ca şi cu Petrenko, se întâlnise şi cu Vedenskaia pe la diferitele conferinţe medicale din ultimii câţiva ani. Avea despre ea amintirea vagă a unei femei manierate şi mai degrabă modeste, undeva pe la cincizeci de ani – o femeie pe care talentul, pasiunea şi competenţa o ridicaseră direct în elita profesiei sale, dominată de bărbaţi. Acum, Vedenskaia ajunsese şefa departamentului de Citologie, Genetică şi Biologie Moleculară de la Institutul Central de Cercetări Epidemiologice. Cum acest institut era unul dintre centrele ruseşti de vârf în

domeniul studierii bolilor infecţioase, era sigur că ea participase la încercarea de a identifica misterioasa maladie la originile căreia încercau ei să ajungă acum.

— Există vreun motiv special care te-a făcut să crezi că pot avea încredere în ea? întrebă Jon.

— Există, răspunse Fiona. Dr. Vedenskaia are o bună reputaţie de adeptă a democraţiei şi a reformelor politice, spuse ea încet. Şi asta încă din vremea studenţiei, atunci când la Kremlin tăiau şi spânzurau Brejnev şi alţi şefi ai partidului comunist.

Smith se uită drept în ochii ei.

— În cazul ăsta trebuie să aibă un dosar de securitate mare cât braţul meu. Cu un Kremlin care ţine socoteala tuturor savanţilor suspecţi, ea trebuie să se afle în capul listei celor care nu sunt scăpaţi din ochi.

— S-ar putea, încuviinţă Fiona, după care ridică din umeri. Din fericire însă, dosarul ei nu mai reflectă realitatea. După cât ştie la ora actuală FSB, Elena Vedenskaia este o persoană demnă de toată încrederea şi un lucrător apolitic de valoare în slujba statului.

Smith ridică dintr-o sprânceană.

— Cineva i-a curăţat dosarul? Te-ar deranja să-mi spui şi mie cum a avut loc acest mic miracol de extirpare?

— Mi-e teamă că acest lucru nu ţi l-aş putea spune decât dacă ar fi absolut necesar să-l afli, colonele. Iar dumneata nu ai nevoie să ştii din câteva motive cât se poate de evidente.

Jon dădu din cap, acceptând blânda dojană.

— Ai dreptate, spuse el. Şi cum anume eşti de părere că ar trebui s-o contactez? Prin institut?

— În nici un caz, răspunse ea. Este foarte probabil ca liniile telefonice fixe ale spitalelor şi instituţiilor de cercetare din Moscova să fie permanent ascultate. Fiona îi pasă un bileţel pe care era notat, cu un scris de mână feminin şi îngrijit, un număr cu zece cifre, după care adăugă: Din fericire însă, Vedenskaia are un telefon celular neînregistrat.

— O s-o sun chiar în după-amiaza asta, decise Smith. Şi o să încerc să o conving să cineze cu mine diseară la un restaurant cât mai îndepărtat de laboratorul ei. Cea mai sigură modalitate de a o aborda este aceea de a face în aşa fel încât totul să pară doar o întâlnire dintre doi vechi colegi de profesie.

— Mi se pare cât se poate de raţional, aprobă Fiona. Dar să faci rezervarea pentru o masă de trei persoane.

— Ai de gând să vii şi dumneata?

— Da, răspunse femeia. Surâse poznaş. Doar dacă nu sperai să o vrăjeşti pe buna doctoriţă.

Smith roşi uşor.

— Nu chiar.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Foarte înţelept din partea dumitale, colonele.

La o sută de metri depărtare de ei, doi bărbaţi şedeau pe locurile din faţă ale unui BMW argintiu, parcat pe marginea unei străduţe înguste. Unul dintre ei, un neamţ numit Wegner, se aplecă şi făcu câteva fotografii prin parbrizul fumuriu, cu un aparat digital echipat cu teleobiectiv de mare putere. Celălalt introduse o serie de comenzi în micul calculator portabil pe care îl ţinea în poală.

— Am stabilit legătura, zise el. Numele lui era Cernov şi servise ca tânăr ofiţer în vechiul KGB. Imaginile pot fi transmise oricând eşti gata.

— Bine, mormăi tovarăşul său. Mai făcu o serie de poze, după care lăsă aparatul în jos şi zise: Cred că sunt de-ajuns.

— Ai vreo idee cine ar putea fi bărbatul?

Cel care fotografiase dădu din umeri.

— Nu. Însă vom lăsa pe altcineva să lămurească enigma asta. Între timp, noi ne vedem de treaba noastră – să o urmărim pe ziarista Devin şi să raportăm cu cine se întâlneşte.

Cernov dădu posomorât din cap.

— Ştiu, ştiu. Însă devine prea riscant. Azi-dimineaţă am crezut că i-ai pierdut definitiv urma la metrou. A trebuit să conduc nebuneşte ca să vă prind urma. Se încruntă. Nu-mi place felul în care se prezintă situaţia. Ea pune prea multe întrebări. Ar trebui s-o lichidăm pur şi simplu.

— Să omorâm un gazetar? Un american? întrebă glacial omul cu aparatul. Domnul Brandt va trebui să ia el singur această decizie – când va veni vremea.

La o distanţă nu prea mare, un bărbat înalt, cu pieptul bombat, stătea în intrândul unei uşi şi se balansa înainte şi înapoi. Îşi ţinea braţele încolăcite în jurul corpului, înfăşurându-se mai strâns în haina ponosită ca să se încălzească. Pantalonii lui erau decoloraţi şi peticiţi. La prima vedere, omul nu părea nimic mai mult decât unul dintre bătrânii pensionari loviţi de sărăcie care rătăceau adesea pe străzile Moscovei într-o perpetuă euforie de origine bahică, însă dedesubtul sprâncenelor stufoase

şi cărunte, privirea lui era limpede şi chiar pătrunzătoare. Se încruntă şi memoră atent numărul de înmatriculare al BMW-ului. Situaţia se complica, devenind din ce în ce mai primejdioasă, într-un ritm ameţitor, îşi spuse bărbatul îngrozit.

16

Peste complicatele turnuleţe ale clădirii Kotelniceskaia, pe cerul care se întuneca lent, alergau spre vest nori groşi. Prin aer pluteau câţiva fulgi proaspeţi de zăpadă, mângâind diafan ferestrele apartamentului de lux de la ultimul etaj în care se aflau birourile Grupului Brandt. Însuşi Erich Brandt stătea în faţa ferestrei şi se uita în jos, prin ninsoarea rară, la străzile aglomerate ale oraşului, mult dedesubt.

Bărbatul simţea o tensiune crescândă în ceafa lată şi în umerii zdraveni. Dintotdeauna îi displăcuseră aceste perioade de leneveală silită – timpul pe care îl petrecea aşteptând ca subordonaţii lui să-i prezinte rapoartele sau ca superiorii să-i dea noi ordine. O parte din el tânjea mereu după descărcarea fizică şi emoţională pe care o simţea doar în acţiune, delectându-se cu brusca violenţă ca şi cu un drog. Însă anii petrecuţi pândind inamicul, mai întâi pentru Stasi, iar mai târziu pentru propria desfătare şi pentru umplerea propriului portofel, îl învăţaseră atât necesitatea, cât şi mijloacele prin care îşi putea ţine sub control chiar şi cele mai brutale instincte.

Auzind o bătaie uşoară în uşa deschisă, se întoarse.

— Da? se răsti el. Ce aste?

Unul dintre oamenii săi, ca şi el un fost ofiţer Stasi, intră în încăpere aducând o mapă de documente. Pe faţa colţuroasă a bărbatului uscăţiv se citea îngrijorarea.

— Cred că avem o nouă breşă în sistemul de securitate, răspunse el încordat. De data asta însă, una gravă.

Brandt se încruntă uşor. Ieşirile nervoase nu erau ceva obişnuit la Gerhard Lange.

— Cum anume?

— Echipa de supraveghere a acelei jurnaliste americane ne-a transmis fotografiile astea, spuse Lange deschizând mapa şi etalându-i pe birou un set de imagini în alb-negru. Imaginile o înfăţişau stând de vorbă cu însufleţire cu un bărbat suplu cu

părul negru. Aceste poze au fost făcute doar cu două ore în urmă, în cursul a ceea ce părea a fi o întâlnire clandestină la Heleşteul Patriarhului.

— Şi?

— Uită-te şi tu! Lange îi întinse pe deasupra mesei încă un document. Asta ne-a fost trimisă acum prin fax de către una dintre sursele noastre de informaţii.

Coala de hârtie conţinea un rezumat al unei fişe de serviciu a armatei Statelor Unite – anume a locotenent-colonelului Jonathan Smith, doctor în medicină. Rezumatul cuprindea şi o fotografie cam neclară şi puţin defocalizată.

Brandt se holbă la imagine şi o compară în tăcere cu imaginile luate de cei din echipa lui de supraveghere. Omul se încruntă. Nu încăpea nici o îndoială. Era vorba despre una şi aceeaşi persoană. Smith era la Moscova – şi luase legătura cu jurnalista aceea independentă ale cărei întrebări insistente le atrăseseră atenţia asupra ei.

Bărbatul blond se înfioră uşor. În ciuda solemnelor asigurări pe care i le dăduse lui Aleksei Ivanov, securitatea operaţională a HYDREI continua să fie în mare primejdie.

Ridică privirea de pe pozele blestemate.

— Şi unde locuieşte Smith?

Lange dădu din cap cu un aer ostenit.

— Asta-i prima noastră problemă. Încă nu ştim. Am verificat deja listele de pasageri care au trecut prin toate aeroporturile şi gările de cale ferată din zona Moscovei. Numele lui nu apare pe nici una dintre aceste liste.

Brandt se aşează la masa de lucru.

— Prin urmare, Smith a sosit aici sub o identitate fictivă, cugetă el cu glas tare. Şi se foloseşte şi de nişte documente suficient de bine contrafăcute încât să poată păcăli autorităţile ruseşti.

— Aproape sigur, încuviinţă Lange, adăugând: Iar acest lucru trădează faptul că este spion, fie pentru CIA, fie în slujba altei organizaţii americane de informaţii.

Blondul dădu din cap mânios.

— Aşa s-ar părea.

— Ne-ar putea ajuta FSB-ul, îndrăzni să sugereze Lange. Dacă am avea acces la evidenţa paşapoartelor a Ministerului de Interne din ultimele câteva zile, am putea rula un program de căutare pentru a confrunta fotografia lui Smith cu…

— Şi să le oferim pe tavă prietenilor noştri ruşi pretextul de

care aveau nevoie pentru a prelua ei capătul de aici al operaţiunii HYDRA? Brandt dădu din cap. Nu, Gerhard. O să izbutim şi singuri să rezolvăm problema asta. Nu vreau ca FSB-ul şi, în special, Cel de-al Treisprezecelea Directorat al lui Ivanov, să se amestece în vreun fel, pe nici o cale şi sub nici o formă. Nu încă. E limpede?

Lange dădu din cap fără prea mare tragere de inimă.

— Cât se poate de limpede.

— Bine. Brandt se mai uită o vreme la fotografii şi bătu uşor cu degetul într-una care îi înfăţişa pe cei doi cetăţeni americani adânciţi în conversaţie. Ziarista asta, doamna Devin, e cheia care ne va duce la Smith. El a contactat-o o dată. Cu siguranţă nu va ezita să o contacteze şi altă dată. Unde este ea în clipa de faţă?

Celălalt bărbat ridică posomorât din umeri.

— Asta-i cea de-a doua problemă. I-am pierdut urma.

Brandt îl fulgeră cu privirea.

— I-aţi pierdut urma? Cum asta?

— După întâlnirea ei cu Smith, ziarista i-a purtat pe Wegner şi pe Cernov prin jumătate din Moscova, răspunse Lange. Mai întâi a schimbat de mai multe ori liniile de metrou, iar, în final, a dat o raită şi prin magazinele din Pasajul Petrovski. Oamenii noştri cred că s-ar putea să-şi fi schimbat căciula şi mantoul pentru a-şi lua o altă înfăţişare, apoi s-a strecurat neobservată prin mulţime.

Brandt dădu ţeapăn din cap. Într-un oraş de mărimea Moscovei existau destule posibilităţi să scapi de nişte urmăritori – în cazul în care ai şti că te urmăreşte cineva şi cum să procedezi.

— Oamenii noştri au revenit după aceea la locuinţa ei, sperând să o regăsească acolo, continuă prudent Lange. Însă s-ar putea ca ea să se fi dat la fund.

— Mai mult ca sigur, bodogăni Brandt, încruntându-se. Acum doi ani a reuşit să scape de mai multe echipe de asasini ale *mafiei,* văzându-şi de treburile ei de una singură. Poate că femeia asta e o amatoare, dar e cert că nu este proastă. Probabil că i-a zărit pe Wegner şi Cernov pe urmele ei. De-acum nu mai încape îndoială că şi-a luat o cameră într-un hotel pe undeva sau stă pe la nişte prieteni.

Lange oftă.

— Dacă aşa stau lucrurile, am rămas fără nici un mijloc efectiv de a-l localiza pe Smith. Vrând-nevrând, tot va trebui să cerem până la urmă ajutorul Celui de-al Treisprezecelea Directorat, indiferent dacă-ţi place sau nu.

— Nu fi chiar aşa de sigur de asta, replică Brandt,

concentrându-se. Dispunem de o alternativă.

Celălalt se arătă derutat.

— Smith a venit aici cu un scop bine determinat, îi reaminti Brandt. Iar noi ştim care trebuie să fie acel scop, nu-i aşa?

Lange dădu încet din cap.

— El încearcă să afle ce voia să-i spună Petrenko la Praga. Sau şi mai grav, încearcă să adune probe care să confirme ceea ce i-a spus deja Petrenko.

— Exact. Brandt îşi dezgoli dinţii. Spune-mi, Gerhard, care este cea mai bună modalitate de a vâna un animal sălbatic, în special un prădător periculos?

Subordonatul său nu-i răspunse nimic.

— Apa este cheia, îl lămuri Brandt. Toate animalele trebuie să se adape. În consecinţă, afli locul de unde se adapă şi după aceea aştepţi acolo cu puşca pregătită, să vină creatura la tine.

Împinse deoparte fotografiile şi fişa de serviciu a lui Smith, după care începu să răsfoiască dosarele aranjate cu grijă pe biroul lui, căutând copia după cel mai recent mesaj pe care îl primise de la Wulf Renke. Savantul îi trimisese lista pe care i-o ceruse cu ocazia ultimei lor întrevederi – numele celorlalţi doctori şi oameni de ştiinţă moscoviţi a căror cunoştinţă despre prima izbucnire a HYDREI s-ar fi putut dovedi primejdioasă.

Cu un zâmbet fluturând pe buzele sale subţiri, Brandt îi înmână lui Lange lista lui Renke şi spuse:

— Undeva pe-aici prin lista asta se află şi locul din care va încerca să se adape americanul. Concentrează-te mai întâi asupra persoanelor care au participat la conferinţe internaţionale, acolo unde s-ar putea ca ele să fi făcut cunoştinţă cu colonelul Smith. Mai curând sau mai târziu, acesta va fi nevoit să contacteze pe cineva dintre bărbaţii şi femeile de pe lista de faţă. Iar în momentul în care o va face, noi vom fi acolo înaintea lui, aşteptând să doborâm vânatul.

Situată la graniţa dintre cartierele Noul Arbat şi Tverskaia, cafeneaua Karetnîi Dvor ocupa o veche şi încântătoare clădire, o rară supravieţuitoare a posomorâtelor excese de beton ale redezvoltării urbane din era sovietică. În apropiere se aflau Grădina Zoologică din Moscova şi un alt mamut dintre cele „Şapte Surori” construite de Stalin – blocul de locuinţe Kudrinskaia, imediat de partea cealaltă a largii şosele de centură Sadovaia. În serile fierbinţi de vară, clienţii restaurantului şedeau în aer liber, în umbra curţii interioare, mâncând salate şi bând

vin, votcă sau bere. Când vremea era mai rece, muşteriii savurau condimentata bucătărie azerbaidjană, servită în saloane vesele, calde şi intime, pline de plante agăţătoare.

Aşezat într-un separeu din colţul cel mai îndepărtat al sălii principale, Smith o văzu pe Fiona Devin intrând pe uşa din faţă. Rămase pe loc câteva clipe, scuturându-şi zăpada de pe palton, întorcând în acelaşi timp capul dintr-o parte în cealaltă, căutându-l pe el. Uşurat, Smith se ridică. Dând degajat din cap, ea porni spre el, traversând sprintenă restaurantul aglomerat şi plin de fum de ţigară.

— Presupun că dânsa este partenera mult-aşteptată, zise calm Elena Vedenskaia, uitându-se la atrăgătoarea femeie elegantă, care se apropia, privindu-i cu nişte ochi negri şi lipsiţi de expresie. Vedenskaia îşi stinse ţigara în scrumieră şi se ridică şi ea să o întâmpine pe Fiona.

Ca înfăţişare, cercetătoarea rusoaică era la fel de urâţică precum şi-o amintea Smith. Faţa ei îngustă şi ridată, tenul palid, ca şi părul sur şi aspru, prins cu agrafe într-un coc strâns, o făceau să pară cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât era în realitate. Fusta şi bluza ei erau terne, alese evident din raţiuni de comoditate nu pentru stil. Totuşi, mintea ei rămăsese la fel de ageră şi de pătrunzătoare cum şi-o amintea el, iar aici, în oraşul în care locuia, stăruiau puţine urme din timiditatea rezervată pe care o remarcase Jon cu ocazia ultimei lor întâlniri – la o conferinţă de biologie moleculară, de la Madrid.

— Doamnă Devin, ţi-o prezint pe dr. Elena Borisovna Vedenskaia, spuse Smith, având grijă ca vorbele lui să sune cât mai oficial.

Cele două femei dădură din cap una către cealaltă, rece, dar şi politicos, după care se aşezară în cele două capete diametral opuse ale separeului semicircular. După o scurtă ezitare, Smith se aşeză şi el mai aproape de Vedenskaia. Fără a obiecta, ea se trase mai spre mijlocul separeului, făcându-i loc.

— Îmi pare rău că am întârziat, Jon, spuse încet Fiona. S-au ivit câteva… complicaţii. La un moment dat, mi-au sunat la uşă doi oaspeţi nepoftiţi – doi comis-voiajori cred – pe care am vrut să-i evit.

Smith ridică dintr-o sprânceană. În limbajul codificat al membrilor Covert-One, termenul „comis-voiajor” era utilizat pentru a desemna o operaţiune ostilă de supraveghere îndreptată asupra agentului respectiv.

— Indivizii nu vindeau nimic din ceea ce te-ar fi putut

interesa? o întrebă el, alegându-şi cu grijă vorbele, în aşa fel încât să nu o sperie pe doctoriţa de lângă el.

— Nu, sau cel puţin nu cred, răspunse Fiona. Glasul ei trăda doar o slabă impresie de incertitudine. E posibil să-mi fi făcut doar o vizită de rutină. Acum, există la Moscova o mulţime de vânzători ambulanţi pisălogi.

John dădu din cap, înţelegând ce voia ea să-i transmită. Pe măsură ce Dudarev şi amicii lui înăspreau tot mai tare controlul asupra Rusiei, ziariştii şi mai ales ziariştii străini, făceau obiectul din ce în ce mai multor supravegheri – adesea ostentative – din partea poliţiei şi a FSB-ului. Era un procedeu folosit de autorităţi pentru a hărţui şi intimida presa fără a impune restricţii făţişe care ar fi putut atrage protestele străinătăţii.

Tăcură apoi toţi trei, în timp ce de masa lor se apropiară doi tineri chelneri zâmbăreţi, aducând fiecare câte o tavă plină cu farfurii şi boluri cu mâncare. Mişcându-se cu o eficacitate bine antrenată, lăsară totul pe masă şi plecară. Un al treilea chelner, mai în vârstă decât ceilalţi, veni imediat după ei, aducând băuturile: o sticlă de Moskovskaia Vodka uşor frapată şi o altă sticlă cu suc de mere îndulcit.

— Pentru a mai economisi din timp, am făcut comanda înainte să ajungi aici, îi spuse dr. Vedenskaia Fionei. Femeia cu părul cărunt ridică interogativ dintr-o sprânceană. Sper că nu te superi, nu?

— E perfect, răspunse Fiona, zâmbind. Nu ştiu cum vă e vouă, dar eu mor de foame.

De pe masă se înălţau nişte arome delicioase. Toţi trei se năpustiră cu mare poftă asupra bogatului sortiment de specialităţi culinare azere: felii aburinde de *satsivi,* adică piept de pui marinat în sos de usturoi cu smântână, ardei graşi umpluţi cu un amestec de carne tocată de miel, mentă şi chimen dulce. În bolurile mici era *dovgra,* o supă deasă şi fierbinte, făcută din iaurt, orez şi spanac. În timp ce terminau antreurile, li se aduseră alte farfurii cu diverse *şaşlik*-uri, adică frigărui de miel, viţel şi pui, într-un sos de ceapă cu oţet şi suc de rodii şi fripte la jăratic, servite cu felii subţiri de *lavash,* un fel de pâine nedospită.

Odată sătui, Elena Vedenskaia ridică un pahar de votcă.

— *Za vaşe zdarovie!* În sănătatea voastră! le spuse ea şi goli băutura limpede şi rece dintr-o singură înghiţitură, urmată imediat de un pahar de suc de mere.

Smith şi Fiona îi urmară exemplul, delectându-se cu combinaţia de arome profund contrastante care completau la

perfecţie mâncarea picantă.

— Şi acum să trecem la treabă, zise erudita rusoaică. O privi atent pe Fiona. Prietenul nostru comun aici de faţă, dădu femeia din cap în direcţia lui Jon, mi-a spus că eşti ziaristă.

— Aşa este.

— Atunci, hai să stabilim noi două un lucru, doamnă Devin, spuse ferm Vedenskaia. Nu vreau ca numele meu să apară cu litere de-o şchioapă pe prima pagină a cine ştie căror publicaţii de scandal. Zâmbi apoi subţire, adăugând: Şi nici măcar într-un ziar respectabil.

Fiona încuviinţă dând din cap.

— Este perfect rezonabil.

— Cu toate că nu agreez guvernul care mă plăteşte, mă descurc de minune la serviciu şi sunt foarte apreciată, continuă doctoriţa. Şi depun o muncă importantă. Care salvează vieţi omeneşti. Aşa încât n-am o dorinţă arzătoare să-mi pierd inutil poziţia.

Fiona se uită peste masă la interlocutoarea ei.

— Atunci îţi dau cuvântul meu că nu-ţi voi aminti numele în nici un articol pe care îl voi scrie, o asigură ea cu toată seriozitatea. Crede-mă, dr. Vedenskaia, sunt mult mai interesată să aflu adevărul despre această misterioasă boală decât să-mi vând articolul unui ziar sau unei reviste.

— În cazul acesta avem cel puţin un lucru în comun, replică sec rusoaica, după care se întoarse în direcţia lui Smith. După cum mi-ai spus la telefon, crezi că aceeaşi maladie se răspândeşte acum în afara Rusiei.

Smith dădu trist din cap.

— Fără mai multe informaţii în legătură cu prima manifestare a bolii aici, nu pot fi absolut sigur, dar simptomele par să fie identice. Iar dacă este aceeaşi maladie neidentificată, stoparea difuzării oricăror informaţii ordonată de Kremlin este eminamente mortală pentru foarte multă lume.

— Proştii! Neisprăviţii! exclamă mânioasă Vedenskaia, după care dădu la o parte farfuria golită doar pe jumătate şi îşi aprinse încă o ţigară, încercând evident să-şi păstreze cumpătul. Muşamalizarea este un act criminal iresponsabil. Eu am avertizat guvernul în legătură cu pericolele deciziei de a face un secret din atât de straniile decese. Şi aşa au făcut şi alţi colegi de-ai mei. Se încruntă. Ar fi trebuit să ni se permită să ne consultăm şi cu alte autorităţi medicale internaţionale de îndată ce au apărut primele patru cazuri. Umerii ei înguşti se lăsară în jos. Iar eu ar fi

trebuit să fi spus ceva sau să fi făcut ceva pentru a stârni mai multă vâlvă. Dar după aceea, pe măsură ce treceau săptămânile fără să se mai fi îmbolnăvit şi altcineva, mi-am îngăduit să sper că temerile mele iniţiale referitor la o epidemie de mai mari proporţii au fost exagerate.

— Aici, la Moscova, n-a mai apărut de atunci nici un nou caz de îmbolnăvire? o întrebă Fiona.

Savanta rusoaică dădu hotărât din cap.

— Nici unul.

— Eşti sigură? o întrebă surprins Smith.

— Absolut sigură, Jonathan, răspunse Vedenskaia. Este adevărat că guvernul ne-a interzis să dezvăluim dincolo de graniţele Rusiei datele concrete în legătură cu izbucnirea acelor cazuri, dar avem instrucţiuni explicite să continuăm cercetările pe cont propriu. Kremlinul încă este profund interesat să afle mai multe despre această maladie, cauzele şi modul de transmitere, despre mecanismele prin care ucide şi despre vreo cale de a încetini sau de a inversa evoluţia inexorabilă.

— Totuşi, Valentin Petrenko mi-a spus că i s-a ordonat să renunţe la cercetările cu privire la primele patru decese, spuse Smith, încruntându-se.

— Da, e-adevărat, încuviinţă Vedenskaia. Echipele de investigare de la spital au fost oprite, probabil, pentru a ţine sub control scurgerile posibile de informaţii. În schimb, toate cercetările referitoare la această boală au loc acum în alte amplasamente, de un nivel mai înalt, printre care şi secţia mea de Biologie, Citologie şi Genetică Moleculară de la institut.

— Amplasamentele alea cuprind cumva şi laboratoarele din Bioaparat? întrebă încet Smith, făcând referire la o serie de complexe ştiinţifice superpăzite, despre care se zicea că sunt centrul cercetării ultrasecrete ruseşti în domeniul armelor biologice. În cazul în care, aşa după cum bănuiau Klein şi preşedintele Castilia, ruşii chiar utilizau această ciudată boală drept o armă, atunci nu se putea ca oamenii de ştiinţă şi tehnicienii care lucrau în Bioaparat să nu fie implicaţi.

Doctoriţa negă dând din cap.

— Eu n-am cum să ştiu ce se petrece dincolo de gardurile de sârmă ghimpată de la Ekaterinburg, Kirov, Sergiev Posad sau Strizhi. Strânse din buze. Nivelul meu de acces nu este chiar atât de ridicat.

Smith dădu din cap în semn că înţelesese. Apoi se încruntă, încercând zadarnic să potrivească noile informaţii printre

celelalte. Dacă această nouă boală era o armă de-a ruşilor şi era deja folosită împotriva unor oameni importanţi din Occident şi din alte ţări, atunci de ce era Kremlinul atât de dornic ca oamenii săi de ştiinţă, civili de vârf, să continue cercetarea în domeniu?

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Ţi-am adus copii după însemnările mele asupra acelor cazuri, aşa cum mi-ai cerut, spuse în cele din urmă Vedenskaia. Arătă spre haina grea de iarnă, îngrămădită pe bancheta separeului. Sunt toate acolo, ascunse printre vechi publicaţii medicale. O să ţi le dau după ce plecăm. Acum sunt prea mulţi ochi aici.

— Îţi mulţumesc, Elena, spuse grav Smith, cu sinceră recunoştinţă. O privi apoi pieziş. Dar ce se aude cu mostrele de sânge şi de ţesut prelevate de la victime? Există vreo posibilitate să faci rost şi de aşa ceva?

— Mi-ar fi absolut imposibil, îi răspunse ea concis. Prietenii voştri, Petrenko şi Kirianov, s-au ocupat de asta. Toate specimenele biologice sunt ţinute acum strict sub cheie. Nimeni nu le poate obţine fără să semneze pentru ele şi fără aprobare de la minister să efectueze cu ele anumite experimente sau teste specifice.

— Altceva ce ne mai poţi spune? întrebă şi Fiona în final. Vreun amănunt cât de mic?

Vedenskaia şovăi o clipă, se uită să vadă dacă nu mai trage cineva cu urechea, apoi răspunse cu glas scăzut, de-abia auzibil, din cauza zgomotului veselei şi a murmurului din restaurant.

— Am mai auzit ceva, ceva ce m-a tulburat mult…

Cei doi americani rămaseră tăcuţi, aşteptând să continue.

Femeia oftă.

— Unul dintre infirmierii de la spital, un bărbat care şi-a petrecut mulţi ani ca deţinut politic într-un lagăr de muncă a pretins că l-a văzut pe ţicnitul de Wulf Renke examinându-l pe unul dintre pacienţii muribunzi.

Uluit, Smith se îndreptă de spate.

— Pe Renke? murmură el neîncrezător.

— Wulf Renke? Cine este Wulf Renke? întrebă Fiona.

— Un om de ştiinţă est-german. În două cuvinte, un expert în materie de arme biologice cu mizerabila reputaţie de a fi născocit noi şi înspăimântătoare modalităţi de a ucide oameni, răspunse Smith, după care dădu din cap. Nu se poate să fi fost el. În nici un caz. Nemernicul a murit de ani mulţi.

— Aşa se zice, şopti Vedenskaia. Însă din nefericire infirmierul

îl cunoştea bine pe acest neamţ... dureros de bine. Pe când era deţinut, a fost silit să fie martor la o serie de macabre experimente pe care le-a efectuat Renke pe alţi deţinuţi din lagăr.

— Şi unde se află acum infirmierul cu pricina? se repezi Fiona. Am putea sta cu el de vorbă?

— Doar dacă aţi putea invoca spiritele morţilor, răspunse lapidar Elena. Din păcate, a căzut între timp sub roţile unui tramvai – la scurtă vreme după ce se apucase să povestească ceea ce văzuse la spital.

— A căzut? Sau i-a dat cineva brânci? întrebă îngrozit Smith.

Vedenskaia ridică din umeri.

— Se spune că era beat când s-a întâmplat nenorocirea. Şi din câte ştiu eu, s-ar putea să fie chiar adevărat. Aproape toţi ruşii se îmbată din când în când. Rusoaica zâmbi amar prin fumul care se ridica de la ţigara ei şi bătu uşor cu un deget pătat de tutun în paharul de votcă pe care îl golise.

Afară, ninsoarea se mai înteţise, începând să acopere mormanele mai vechi de zăpadă şi de gheaţă înnegrite de funingine. Fulgi proaspeţi şi imaculaţi cădeau acum pe străzi şi pe maşinile parcate, acumulându-se constant într-un strat de pudră albă care sclipea în lumina felinarelor şi a farurilor maşinilor care treceau.

Strângându-şi încă cu cordonul scurta groasă, un bărbat cu aspect juvenil şi cu un nas uşor coroiat ieşi din cafeneaua Karetnîi Dvor. Se opri câteva clipe, aşteptând un moment de acalmie în trafic, apoi traversă strada în diagonală. Odată ajuns pe trotuarul de vizavi, omul o luă repede spre est, de-a lungul străzii Povarskaia, printre pietonii care se grăbeau sub umbrelele lor deschise. Mulţi duceau sacoşe pline cu cumpărăturile din seara aceea de la buticurile şi galeriile ultramoderne din cartierul Arbat. Tânărul însă ducea şi el umbrela strânsă, ţinând-o cu degajare sub braţ.

La câteva sute de metri mai în susul străzii, se opri ca să-şi aprindă o ţigară chiar lângă un sedan mare şi luxos care staţiona lângă bordură. Imediat, geamul lateral de la portiera din spate coborî fără zgomot, dezvăluind prea puţin din interiorul întunecat.

— Vedenskaia este încă în restaurant, murmură tânărul.

— Şi e împreună cu cei doi americani? întrebă încet o voce venită din maşină.

— Da. L-am lăsat pe unul dintre oamenii mei să-i ţină sub supraveghere. El ne va anunţa în momentul în care cei trei se vor ridica să plece. După cum mi s-a părut mie, aş zice că nu va mai dura mult.

— Echipa ta este pregătită?

Tânărul dădu din cap, trăgând apoi adânc din ţigară. Jarul din capătul acesteia străluci.

— Perfect pregătită.

Erich Brandt se aplecă uşor, doar atât cât o slabă rază de lumină de la felinarul de pe stradă să cadă pe trăsăturile lui aspre.

— Bine. Ochii săi îngheţaţi şi cenuşii sticliră o clipă. Atunci să sperăm că dragul nostru colonel Smith şi cu cele două prietene ale sale au mâncat pe săturate şi le-a plăcut mâncarea. În definitiv, va fi ultima lor masă.

17

Smith ţinu uşa deschisă pentru Fiona Devin şi Elena Vedenskaia şi le urmă afară din cafeneaua Karetnîi Dvor. După căldura din restaurantul azer, aerul îngheţat al nopţii muşca adânc, trecând prin toate straturile hainelor. Încleştă dinţii ca să nu mai clănţăne şi strânse din umeri, recunoscător pentru haina sa groasă de lână.

Parcurseră toţi trei împreună o mică distanţă în susul străzii Povarskaia, după care se opriră într-un mic grup de oameni de pe trotuar pentru a-şi lua rămas-bun. Ceilalţi pietoni treceau pe lângă ei, grăbindu-se să ajungă pe la casele lor sau pe unde mai aveau treabă. Din când în când treceau şi maşini pe stradă, într-o procesiune de faruri aprinse, de rare claxoane mânioase şi de slabe scrâşnete de pneuri antiderapante, rostogolindu-se pe stratul proaspăt de nea.

— Asta este pentru tine, Jonathan, murmură Vedenskaia, băgând mâna în străfundurile paltonului ei şi scoţând de-acolo un pachet gros din material plastic. Foloseşte cu înţelepciune conţinutul acestui pachet.

Smith luă în tăcere pachetul şi îl desfăcu, văzând că era plin de jurnale medicale jerpelite, scrise unele în limba engleză, iar altele în ruseşte şi în nemţeşte. Deschise coperta unui exemplar

vechi de câteva luni din *The Lancet.* Înăuntru se aflau, împăturite îngrijit, mai multe pagini acoperite cu un scris cu caractere chirilice, constituind evident câteva dintre însemnările savantei rusoaice asupra cazurilor cu pricina. Bărbatul ridică privirea şi dădu repede şi recunoscător din cap, ştiind cât risca ea făcând acest lucru.

— Mulţumesc. O să am grijă ca aceste informaţii să ajungă acolo unde trebuie.

— E foarte bine. Cu puţin noroc, mai pot fi încă salvate multe vieţi. Apoi Vedenskaia se uită aprig la Fiona Devin şi o întrebă: Ai să respecţi înţelegerea noastră?

— Fără îndoială! Fii liniştită! răspunse încet Fiona. Nu se va folosi nici un nume, în nici un articol pe care îl voi scrie pe această temă, dr. Vedenskaia. Poţi să fii sigură de asta.

Cealaltă femeie dădu şi ea din cap, de data asta cu un surâs amar pe buze.

— În cazul acesta aş vrea să vă urez…

Deodată, Vedenskaia se clătină în faţă, cât pe ce să cadă, izbită de un bărbat care dădu peste ea venind din spate. Omul mergea prea repede, uitându-se în jos şi cu fularul înfăşurat peste faţă ca să se apere de ninsoare. Femeia reuşi să evite căderea doar prinzându-se de braţul lui Smith. Înfuriată, se întoarse şi îl apostrofa:

— Hei! Ai grijă pe unde mergi!

Ruşinat, bărbatul – un tânăr cu nasul uşor coroiat – se dădu iute înapoi.

— *Izvinite!* Iertaţi-mă! murmură el. Rânjind prosteşte, îşi recuperă umbrela pe care o scăpase în momentul impactului şi plecă mai departe, acum exagerat de atent.

Vedenskaia pufni dezgustată.

— Era deja beat, spuse ea. Iar seara e abia la început. La dracu’. Alcoolul e blestemul naţiei noastre. Până şi tinerii se intoxică.

— N-ai păţit nimic? o întrebă Smith.

Ea dădu din cap, strângând încă din buze, supărată.

— Nu. Şi totuşi cred că mârlanul trebuie să mă fi zgâriat la picior cu umbrela aia afurisită, zise ea, frecându-se pe dosul coapsei stângi. Apoi dădu din umeri. Dar nu e nimic grav.

— Eu cred însă că a venit vremea să ne despărţim şi să o pornim mai departe fiecare pe alt drum, zise Fiona îngrijorată, urmărindu-l cu ochii mijiţi pe aşa-zisul beţiv. Am obţinut ceea ce doream. Nu mai are rost să pierdem vremea pe-aici în văzul

lumii, riscând să atragem şi mai mult atenţia.

Smith dădu din cap.

— Ai dreptate. Se întoarse apoi spre Vedenskaia, mângâind uşor pachetul pe care i-l dăduse. Ascultă, o să te ţin la curent prin e-mailul tău privat cu privire la ceea ce vom mai descoperi în…

Jon se întrerupse la mijlocul propoziţiei. Rusoaica se holba la el cu o expresie îngrozită.

— Elena? Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el repede. Te doare ceva?

Ea inspiră adânc, o singură dată, tremurând, după care horcăi, sufocându-se şi căutând în disperare aerul. Jon îi văzu muşchii gâtului încordându-se când femeia se străduia din răsputeri să vorbească. Ochii îi erau larg deschişi, aproape ieşiţi din orbite, iar pupilele se micşoraseră, ajungând doar cât nişte vârfuri de ac mici şi negre. O lăsară genunchii.

Şocat, Smith întinse mâinile către ea, dar înainte să apuce să o prindă, Elena Vedenskaia îşi pierdu cunoştinţa şi se prăbuşi ghemuită pe trotuarul acoperit de zăpadă ca o păpuşă din cârpe. Braţele şi picioarele ei tresăriră violent, cuprinse de spasme tot mai mici pe măsură ce ea se chircea, cuprinsă de un şir de sinistre convulsii.

— Cheamă numaidecât o ambulanţă! Repede! zbieră Smith la Fiona.

— Asta fac! Dădu din cap, scoase telefonul celular şi formă 03, adică numărul serviciului medical de urgenţă din Moscova.

Jon se lăsă în genunchi lângă femeia muribundă. Freneticele spasme sălbatice scădeau în intensitate, lăsând-o contorsionată pe spate. El lăsă pe jos pachetul din material plastic, îşi scoase o mănuşă şi îi puse doctoriţei două degete pe gât, căutându-i pulsul. Era foarte rapid şi foarte slab, zbătându-se sub pielea ei ca o pasăre cu aripile frânte. Nu era deloc bine. Jon se aplecă şi puse urechea ia nasul şi la gura femeii. Nu mai respira.

Dumnezeule! îşi zise Smith disperat. Ce naiba a păţit ea? Să fi suferit un atac de cord? Improbabil, după simptomele pe care le văzuse. Un accident vascular cerebral sau un atac de apoplexie? Poate. O altă posibilitate, mult mai înfricoşătoare, îi fulgeră vag prin subconştient, însă el dădu din cap, ştiind că nu avea nici timpul şi nici informaţiile necesare pentru a se limpezi. Un diagnostic ferm avea să se stabilească de-abia mai târziu. Între timp, el trebuia să facă tot posibilul pentru a o menţine în viaţă până la sosirea ambulanţei.

— Unul dintre spitale trimite imediat o ambulanţă cu un echipaj de urgenţă, colonele, o auzi el pe Fiona Devin spunându-i peste murmurul glasurilor unui cerc de privitori care se adunau repede. Însă s-ar putea să facă cinci minute până aici sau poate chiar mai mult.

Smith dădu din cap, încruntat. Cinci minute. Pentru cele mai multe dintre situaţiile medicale de urgenţă, era un timp bun de reacţie – ba chiar foarte bun. Însă în circumstanţele de faţă cele cinci minute păreau o eternitate. Mişcându-se iute, îşi scoase haina, o împături de mai multe ori şi i-o puse sub umeri femeii, lăsând-o cu capul dat pe spate pentru a-i uşura pe cât posibil respiraţia. Apoi îi trase mandibula înainte şi îi dădu limba la o parte, ascultând din nou. Femeia tot nu răsufla. Cu blândeţe, îi întoarse capul într-o parte şi îi palpă cu degetele fundul gâtului, căutând mucozităţi sau o bucată de aliment care ar fi putut s-o sufoce. Nu găsi nimic.

Cu o expresie cruntă, Smith luă în braţe capul Elenei Vedenskaia, o strânse uşor de nări cu degetele şi începu să-i facă respiraţie artificială gură-la-gură, suflând suficient de tare încât să-i vadă pieptul umflându-se. Din când în când se oprea şi apropia urechea de gura şi de nasul ei pentru a verifica dacă nu începuse să respire din nou singură. Însă ea zăcea tot ca paralizată, holbându-se la cer cu ochi care nu mai clipeau.

El continuă eforturile, suflându-i femeii aer în plămâni. *Respiră!* o ruga în gând Jon. *Hai, Elena, respiră!* După două sau trei minute de febril efort, din depărtare se auzi ţipătul unei sirene apropiindu-se.

Simţi sub degetele cum pulsul Elenei Vedenskaia devenea tot mai slab, după care se poticni preţ de câteva bătăi neregulate, apoi se opri pentru totdeauna. La naiba! Smith încercă atunci să-i facă resuscitare cardio-pulmonară, alternând respiraţia artificială gură-la-gură cu scurte şi puternice comprimări ale pieptului, într-un efort frenetic. Totul se dovedi însă zadarnic.

Fiona îngenunche lângă el.

— Ai reuşit ceva? întrebă ea cu un aer întunecat, având grijă să vorbească în ruseşte.

Smith dădu din cap, frustrat.

— Cred că s-a dus deja.

Câţiva dintre cei prezenţi care se uitau la Vedenskaia îi auziră şi îşi făcură repede cruce. Unul sau doi dintre ei îşi scoaseră căciulile în semn de respect faţă de femeia decedată. Alţii se întoarseră să plece. Spectacolul se încheiase.

— Dacă aşa stau lucrurile, ar cam trebui să ne vedem şi noi de drum, colonele, îi sugeră cu blândeţe Fiona. Sub nici un motiv nu ne putem permite să riscăm vreo complicaţie cu autorităţile. Femeia ridică de pe pavaj pachetul conţinând însemnările Elenei Vedenskaia. Şi cu atât mai puţin acum, mai adăugă ea.

Smith dădu iar din cap, continuând încă resuscitarea cardio-pulmonară. Din punct de vedere raţional, el ştia că Devin avea dreptate. Era deja aproape sigur că nici un om de pe lume nu o mai putea ajuta pe Elena. Iar a se lăsa târâţi în ancheta miliţiei cu privire la moartea ei ar fi o mare primejdie atât pentru el, cât şi pentru Fiona, în primul rând, din cauză că identitatea falsă a lui John Martin nu ar rezista unei cercetări amănunţite. Cu toate astea, el era mai întâi medic, înainte de a fi spion. Avea îndatorirea morală de a o ajuta pe femeia în pericol de moarte. Câtă vreme îi pompa oxigen în plămâni şi făcea tot posibilul să-i repornească inima, ea tot mai putea avea o şansă de scăpare, oricât de mică.

Apoi, dintr-odată, era deja prea târziu pentru a se mai face nevăzuţi.

Cu sirena încă urlând, o ambulanţă vopsită în alb şi roşu se oprise lângă bordură. Când sirena tăcu, uşile din spate ale ambulanţei se deschiseră şi din vehicul sări jos un bărbat sfrijit şi palid, într-un halat alb mototolit, strângând sub braţ o trusă medicală. În urma lui ieşiră din maşină şi doi brancardieri solizi.

Doctorul îi făcu un semn autoritar lui Smith să se dea la o parte şi se lăsă pe vine lângă trupul căzut pentru a-l examina scurt şi aproape de mântuială.

Cu un aer ostenit, Jon se ridică în picioare, scuturându-şi zăpada de pe genunchi. Îşi luă privirea de la cadavrul contorsionat al Elenei, luptându-se cu un sentiment de eşec şi de profundă tristeţe. Pacienţii mai şi mureau. Aşa se întâmpla. Dar întotdeauna îi era la fel de greu. În astfel de cazuri, se simţea întotdeauna înfrânt.

Medicul rus încercă să găsească pulsul femeii. Apoi se lăsă înapoi pe călcâie şi dădu din umeri.

— Biata de ea. E prea târziu. Nu mai am ce-i face. Dădu din cap în direcţia brancardierilor care stăteau alături în picioare, cu o targă pe care o scoseseră din vehicul. Hai, băieţi, urcaţi-o în ambulanţă. Măcar s-o îndepărtăm cât mai repede de ochii curioşilor.

Cei doi zdrahoni dădură din cap fără o vorbă şi se aplecară stângaci să ridice trupul.

Dând însă din cap, doctorul se ridică în picioare. Se întoarse încet, uitându-se arogant la martorii care se îndepărtau pe rând. Privirea lui ajunse şi la cei doi americani.

— Cine îmi poate spune ce i s-a întâmplat bietei femei? Presupun că avut un atac de inimă?

— Nu cred, răspunse Smith categoric.

— De ce?

— A căzut aproape brusc, prezentând convulsii şi spasme musculare – la o secundă sau două după ce păruse că se sufocă, îi răspunse iute Smith, enumerând simptomele pe care le remarcase. Până şi muşchii pupilelor prezentau semne ale unor contracturi severe. Am încercat să-i fac respiraţie gură-la-gură, apoi resuscitare cardio-respiratorie când i s-a oprit şi inima, dar totul a fost în zadar.

Doctorul de pe ambulanţă ridică dintr-o sprânceană.

— A fost un rezumat extrem de convingător. Presupun că aveţi o pregătire medicală, domnule...?

— Martin. John Martin, răspunse băţos Smith, mustrându-se în gând pentru utilizarea atât de firească şi de inconştientă a unui jargon medical care nu se prea potrivea cu identitatea lui de împrumut. Moartea înfiorătoare a Elenei Vedenskaia îl zguduise evident mai mult decât îşi dădea el seama. Ridică din umeri. Nu, nu am pregătire medicală. Însă am urmat nişte cursuri pentru acordarea primului ajutor.

— Numai nişte cursuri pentru acordarea primului ajutor? Ce vorbeşti, domnule? Dovedeşti remarcabile aptitudini. Doctorul îi zâmbi cu un aer de politicoasă neîncredere. Şi am avut mare noroc să te afli aici.

— Da? În ce sens? îl întrebă prudent Smith.

— Cunoştinţele şi observaţiile tale îmi vor fi de mare ajutor la întocmirea raportului asupra acestui tragic eveniment, zise liniştit celălalt, dând din cap către Fiona Devin. Şi tocmai de-aceea mă sunt nevoit să vă rog, pe tine şi pe încântătoarea ta însoţitoare, să veniţi cu noi până la spital.

Fiona se încruntă.

— Nu fiţi îngrijoraţi, este o simplă chestiune de rutină, continuă doctorul, ridicând o mână pentru a respinge orice împotrivire. Vă pot asigura că acest neajuns nu va dura prea mult.

Cei doi brancardieri o săltaseră şi o legau pe decedată pe targă.

— Fii atent la piciorul stâng, îl auzi Smith pe unul dintre ei

murmurând grăbit printre dinţi către celălalt. Doar nu vrei să iei pe mâini un strop din substanţa aia!

Substanţă? Jon simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Îşi aminti de tânărul „beţiv” care se ciocnise cu Vedenskaia, zgâriind-o „din greşeală” pe piciorul stâng cu vârful umbrelei. Şi, brusc, toate blestematele simptome pe care le remarcase la ea se potriveau perfect: colapsul respirator, convulsiile, pupilele contractate şi, în final, stopul cardiac.

Dumnezeule! îşi spuse îngrozit bărbatul. Femeii trebuie să i se fi injectat atunci cine ştie ce agent neurologic letal cu acţiune rapidă, probabil vreo variantă de Sarin, ori VX. Şi o singură picătură din oricare dintre aceşti compuşi toxici, direct pe piele, putea omorî. Injectând VX sau Sarin direct în fluxul sanguin, efectul mortal era şi mai rapid. Ridică repede privirea şi îl văzu pe doctor uitându-se la el cu o expresie rece şi calculată.

Smith făcu un pas înapoi.

Schiţând un surâs vag, bărbatul în alb scoase din buzunarul halatului un pistol miniatural – un Makarov PSM, o variantă rusească a pistolului Walther PPK. Ţinând arma jos, pe lângă corp şi ţintind cu ea drept către inima americanului, aşa-zisul doctor de pe ambulanţă clătină din cap şi spuse:

— Sper din toată inima că îţi vei reprima tentaţia de a acţiona fără să te gândeşti, colonele Smith. În caz contrar, vom fi siliţi să te omorâm şi pe tine şi pe încântătoarea doamnă Devin. Şi ar fi mare păcat, nu-i aşa?

Furios că ignorase avertismentele cu privire la această ambuscadă, Smith făcu o grimasă. Celălalt era la o distanţă de el la care nu-l putea atinge nici cu mâna întinsă. Cu coada ochiului, văzu că şoferul ambulanţei, un zdrahon la fel de voinic şi de încruntat ca şi brancardierii, coborâse din cabină şi se afla acum chiar în spatele Fionei Devin, împungând-o în spinare cu gura ţevii pistolului său.

Chipul femeii se făcuse pământiu, fie de furie, fie de teamă, fie şi de una şi de alta.

Smith se strădui să stea liniştit. Cu grijă, îşi arătă mâinile goale.

— Nu sunt înarmat, zise încordat.

— O decizie înţeleaptă, colonele, aprobă doctorul. Nimănui nu i-ar fi de nici un folos un act inutil de bravură.

Cei doi brancardieri se opintiră şi urcară în ambulanţă cadavrul înfăşurat într-o pătură al Elenei Vedenskaia. Apoi se dădură la o parte şi rămaseră în picioare, în aşteptarea

următoarelor ordine.

— Vă rog să urcaţi în vehicul, mai spuse liniştit bărbatul în alb. Mai întâi, doamna Devin.

Stupefiată, Fiona se sui în ambulanţă. Targa ocupa partea centrală, lăsând pe fiecare latură câte o banchetă îngustă. Ea se grăbi către bancheta din stânga, înaintând până în capăt. Unul dintre brancardieri se îngrămădi în urma ei, aşezându-se greoi pe partea cealaltă. Odată aşezat acolo, îndreptă propriul pistol în direcţia Fionei pentru a o ţine la respect.

— Şi acum tu, colonele, dădu din cap indicând interiorul maşinii bărbatul îmbrăcat în alb. Aşază-te lângă doamna Devin. Dar ţine mâinile la vedere. Altminteri mi-e tare teamă că Dmitri cel de colo ar putea deveni nervos şi, din păcate, ai sfârşi imediat ca biata dr. Vedenskaia.

Încă furibund, Jon se supuse. Bărbatul se strecură pe banchetă în direcţia Fionei. Ea se uită la el cu o expresie indescifrabilă în ochii albaştri-verzui. Ţinea încă în mână pachetul cuprinzând însemnările savantei rusoaice.

— Să nu vorbiţi între voi, bodogăni brancardierul în direcţia lor, într-o engleză stricată, subliniind comanda cu o mişcare din ţeava pistolului.

Fiona ridică abia perceptibil din umeri, apoi întoarse capul fără să scoată o vorbă.

Smith simţi un fior. Situaţia lor era în cea mai mare măsură din vina lui. Dacă n-ar fi întârziat atât de mult încercând inutil s-o salveze pe Elena Vedenskaia, ar fi izbutit să evite capcana.

Doctorul se urcă şi îşi făcu şi el loc în maşina deja aglomerată, aşezându-se faţă în faţă cu cei doi americani, îngrămădit lângă subordonatul lui mult mai voinic. Şi cu un uşor zâmbet cinic pe buze, îndreptă ţeava pistolului în direcţia pieptului lui Jon.

Cel de-al doilea brancardier, împreună cu şoferul, trântiră uşile din spate ale ambulanţei.

La scurtă vreme după aceea, maşina se puse în mişcare. Fură puse apoi din nou în funcţiune sirena şi semnalizatorul cu lumină albastră intermitentă, pentru ca ambulanţa să-şi croiască mai uşor drum prin traficul de seară şi-aşa nu prea aglomerat. Maşina întoarse încet, printr-o mişcare amplă, fiind evident că o luase înapoi spre mult mai aglomerata şosea de centură Sadovaia.

Smith simţea cum i se prelingeau pe spinare picăturile reci de sudoare. Trebuia neapărat să găsească o soluţie. Şi cât mai repede. Bineînţeles că nu-şi făcea nici o iluzie asupra sorţii lor dacă dădea greş. Odată ajunşi cine ştie unde îi duceau, el şi

Fiona ar fi morţi.

18

Nu departe mai jos, pe strada Povarskaia, un bărbat înalt şi cărunt care şedea chircit la volanul unui autoturism rusesc de teren, o Lada Niva bleumarin, înjură în surdină, văzându-i pe cei doi americani urcaţi cu forţa în spatele ambulanţei. Maxilarul lui se încleştă.

Oftând, verifică dacă centura de siguranţă era bine strânsă, după care porni motorul. Se spunea că proştii şi nebunii îşi au îngerii lor păzitori. Iar dacă asta era adevărat, spera din tot sufletul să nu-i scape din vedere şi să-i ajute, fiindcă e sigur că nu mai rămăsese timp pentru a întreprinde ceva inteligent sau măcar raţional.

Puternicul motor al Nivei se trezi la viaţă, mugind. Fără a mai zăbovi nici o clipă, bărbatul folosi schimbătorul de viteză, apăsă până la podea pedala de acceleraţie şi ţâşni de lângă bordură, îndreptându-se direct către ambulanţă, chiar când aceasta cotea pe strada Povarskaia.

În ambulanţă, Smith şedea încremenit, uitându-se atent la pistolul îndreptat spre el. Mintea lui lucra febril, născocind şi abandonând rapid o serie de planuri disperate. Din nefericire, toate planurile care îi veneau în minte păreau să le grăbească şi mai tare moartea în loc să o întârzie.

Deodată, şoferul ambulanţei strigă ceva, alarmat. Jon o simţi lângă el pe Fiona încordându-se.

Un motor vui în apropiere, crescând brusc în intensitate. Frânele scrâşniră strident. Claxoanele maşinilor şi camioanelor de pe drum trâmbiţară panicate. Apoi Smith simţi o izbitură zdravănă când un alt vehicul se ciocni în viteză de ambulanţă. Impactul îl îmbrânci de pe banchetă, aruncându-l peste cadavrul Elenei Vedenskaia. Ceilalţi trei scoteau strigăte de spaimă.

Lovită în plin din lateral, ambulanţa pierdu direcţia şi fu aruncată de-a curmezişul străzii, învârtindu-se necontrolat, într-un zgomot asurzitor de metal şi sticlă spartă. Trusele de prim ajutor şi celelalte materiale medicale se rostogoliră afară din compartimentele lor. Un puternic iz înţepător de benzină şi o

duhoare iritantă de cauciuc ars se împrăştie în interiorul înghesuit şi răvăşit.

Răsucindu-se însă, ambulanţa lovi dintr-o parte o Volgă veche şi ruginită, parcată pe marginea drumului, după care se clătină şi se opri, înclinată într-un unghi bizar, cu roţile din faţă distruse şi proptite sus, pe bordură. Zgomotul asurzitor încetă.

Smith ridică privirea.

Prima izbitură neaşteptată îl aruncase pe „doctor" pe spate, dându-l cu capul de peretele interior din metal. Omul părea ameţit. Firişoare de sânge se scurgeau pe obrazul lui supt şi palid, dar pistolul Makarov PSM nu-i scăpase din mână.

Reacţionând rapid, Jon se ridică în genunchi.

„Doctorul" făcu ochii mari. Mârâind, ridică pistolul. Cu degetul încordat pe trăgaci, se pregătea să apese.

În momentul acela, Smith se repezi asupra lui, lovind în jos cu muchia mâinii drepte pentru a schimba direcţia ţevii pistolului exact în clipa în care porni împuşcătura. Într-un spaţiu atât de mic, zgomotul fu îngrozitor. Într-o străfulgerare de foc, micul glonţ de 5,45 mm găuri podeaua ambulanţei şi lovi cu un sunet înfundat în caldarâmul de dedesubt, ricoşând la întâmplare.

În acelaşi moment, Jon îl izbi cu pumnul stâng în faţă.

Lovitura directă îl dădu din nou pe „doctor" cu capul de perete cu o forţă cumplită. Mai mult sânge se împrăştie pe metalul ambulanţei. Bărbatul în halat alb gemu. Dădu ochii peste cap şi se prăbuşi înainte, gata să-şi piardă cunoştinţa. Pistolul căzu pe banchetă, lângă el.

Smith întinse mâna după pistol, după care încremeni.

Cu o lovitură cu dosul palmei, namila de brancardier de-alături o doborâse deja pe Fiona Devin, care zăcea acum chircită la picioarele lui, cu o urmă roşie vizibilă pe obraz. Iar brancardierul ţintea acum cu pistolul său, un Makarov mai mare, de 9 mm, faţa lui Smith.

Dar Fiona îşi reveni şi intră iute în acţiune. Ridicându-se în genunchi, scoase dintr-un toc ascuns într-o cizmă de piele un cuţit rabatabil. Apăsând pe un buton de pe mâner, Fiona dădu la iveală o lamă de oţel de zece centimetri, care străluci ameninţător în lumină. Acţionând cu o hotărâre rece, îl înjunghie pe uriaş drept în gât. Lama lungă şi îngustă pătrunse adânc, secţionând dintr-o singură împunsătură traheea bărbatului şi artera carotidă.

Îngrozit, brancardierul scăpă pistolul din mână, pipăindu-şi frenetic cu mâinile rana din care sângele ţâşni zvâcnind la

început cu fiecare bătaie de inimă, după care scăzu în intensitate pe măsură ce viaţa îl părăsea. Cu mâinile încă încleştate în disperare pe gaura căscată în gâtul său, muribundul alunecă încet pe-o parte şi se prăbuşi pe podeaua ambulanţei, lângă cadavrul învelit în pătură al Elenei Vedenskaia. Bărbatul mai tresări o dată, apoi rămase nemişcat.

Albă şi ea la faţă, Fiona îşi şterse cuţitul de sânge pe haina bărbatului ucis. Mâinile îi tremurau uşor când închise lama cuţitului şi îl puse la loc.

— Până acum n-ai mai omorât pe nimeni? o întrebă încet Smith.

Ea dădu din cap.

— Nu, răspunse şi schiţă un biet zâmbet. Dar am să mă gândesc la asta mai târziu... bineînţeles presupunând că vom supravieţui şi următoarelor câteva minute.

El dădu din cap. „Doctorul” şi unul dintre cei doi brancardieri erau scoşi din luptă, dar mai aveau de înfruntat cel puţin încă alţi doi duşmani.

— Ştii să tragi cu pistolul?

— Ştiu.

Smith culese ambele pistoale şi i-l dădu Fionei pe cel mai mic. Controlă iute pistolul de 9 mm, asigurându-se că are glonţ pe ţeavă şi piedica deblocată. Fiona procedă la fel cu arma ei.

În momentul acela, în uşa din spate a ambulanţei se auzi un ciocănit puternic.

— Fiona? tună un glas profund. Sunt eu, Oleg. Sunteţi teferi, tu şi cu dr. Smith?

Jon se şi întoarse în direcţia uşii, cu Makarovul ridicat şi pregătit să deschidă focul la nevoie. Dar Fiona puse uşor o mână pe mâna lui, împingând arma în jos.

— Să nu tragi, zise ea încet. Este un prieten. Apoi Fiona ridică tonul şi răspunse: Da, suntem teferi. Şi liberi.

— Dar ceilalţi?

— Sunt scoşi din circulaţie, răspunse laconic Fiona. Unul pentru totdeauna. Celălalt e încă în viaţă, dar mai târziu va avea o cumplită durere de cap.

— Asta-i bine. Uşile se deschiseră. În faţa lor stătea un bărbat înalt şi spătos, cu o chică deasă de păr argintiu. Ţinea într-o mână un pistol cu amortizor, cu cealaltă le făcu semn celor doi să se grăbească. Veniţi! Repede! Mai avem foarte puţin timp până o să ajungă aici şi miliţia.

Uluit, Smith se uită lung la celălalt bărbat. Nu putea fi

confundat acest profil semeţ, cu nas proeminent, un profil care ar fi putut să apară chiar şi pe o monedă antică romană.

— Kirov, să fiu al naibii dacă nu eşti chiar tu! General-maior Oleg Kirov din Serviciul de Securitate al Federaţiei Ruse.

— Nu mai lucrez acolo, doctore. Kirov ridică din umeri. Am fost trecut în rezervă sau scos la pensie şi trimis cu oile la păşune, cum spuneţi voi, americanii, răspunse el. Şefii de la Kremlin au hotărât că nu sunt destul de loial faţă de visurile lor de reîntronare a vechii ordini.

Jon dădu scurt din cap. Cu câţiva ani în urmă, colaborase îndeaproape cu înaltul ofiţer FSB cu piept de taur, într-o încercare disperată de a da de urma unui container plin cu germeni virulenţi de vărsat de vânt, container care fusese furat dintr-o fabrică rusească de arme biologice. Încă de pe-atunci, se întrebase adesea cum de Kirov, atât de strâns legat de reformatorii politici ai ţării, se resemna să muncească sub conducerea preşedintelui Dudarev şi a amicilor lui.

Acum ştia.

— Sporovăială şi noutăţile despre carieră trebuie să mai aştepte, interveni Fiona. Acum e musai să plecăm de-aici, zise ea şi flutură o mână în direcţia străzii. După cum vedeţi, se adună lumea ca la urs.

— Adevărat, încuviinţă Kirov, aruncând o scurtă privire peste umăr. Maşinile care frânaseră brusc pentru a evita accidentul pe care îl provocase el, erau răspândite pe stradă. Câţiva şoferi coborâseră şi se uitau la vehiculele tamponate. Alţii, care doar auziseră zgomotul accidentului, ieşeau de-abia acum din clădirile din vecinătate, din restaurante şi din cafenele. Mai mulţi privitori vorbeau cu aprindere la telefoanele celulare, probabil alertând miliţia şi serviciul medical de urgenţă. Kirov se uită din nou la cei doi americani şi întrebă: Aţi obţinut ce-aţi vrut? Însemnările pe care vi le-a adus Vedenskaia?

— Sunt chiar aici, răspunse Fiona, recuperând precaut pachetul de plastic, acum pătat de sânge.

Smith se întoarse furios către bărbatul în alb care căzuse ghemuit într-un colţ al ambulanţei. „Doctorul” gemea acum încetişor, pe cale să-şi revină.

— Să-l luăm cu noi şi pe nenorocitul ăsta. Aş avea câteva întrebări să-i pun. Şi, în primul rând, aş vrea să aflu de unde naiba îmi cunoaşte el numele şi gradul militar.

Fostul ofiţer FSB dădu din cap.

— Este o întrebare excelentă. Ar fi util să aflăm şi de la cine

primeşte ordinele şi unde avea de gând să vă ducă pe voi.

El şi Smith se opintiră şi îl traseră din ambulanţă în stradă. Sângele i se scursese în părul rar de la ceafa şi se închegase. Ochii lui pe jumătate închişi erau evident incapabili să focalizeze imaginile. Sprijinindu-l între ei, Smith şi Kirov îl duseră când pe sus, când târâş, dând ocol ambulanţei. Fiona mergea pe-alături, aruncând priviri prevăzătoare în direcţia micii, dar din ce în ce mai numeroasei mulţimi de curioşi.

Jon fluieră în surdină. Coliziunea lovise partea frontală a ambulanţei, transformând-o într-o masă de oţel contorsionat şi sticlă spartă. Încă blocaţi în centurile de siguranţă, cei doi bărbaţi din cabină erau prăbuşiţi pe scaunele lor. Ambii aveau armele în mâini şi fuseseră împuşcaţi mortal de gloanţe cu traiectorii orizontale.

Americanul se uită la Kirov.

— Presupun că tu i-ai aranjat atât de frumuşel.

Celălalt dădu din cap trist.

— Regretabil, dar absolut necesar. N-am mai avut vreme pentru jumătăţi de măsură. Arătă către Niva răsucită de-a latul străzii, lângă ambulanţa strivită. Veniţi! Caleaşca ne aşteaptă.

Smith se holbă la micul automobil de teren 4x4, remarcând masca frontală strivită, capota şifonată şi farurile sparte. El arcui o sprânceană şi îl întrebă pe rus:

— Şi tu chiar crezi că rabla asta se mai poate urni singură de-aici?

— Să sperăm, Jon, răspunse Kirov, zâmbind posomorât. Altminteri ne-ar aştepta un drum foarte lung pe jos, în văzul tuturor şi în frig.

Rusul îl propti pe prizonierul lor ameţit de partea laterală a Nivei şi deschise portiera din spate.

— Să-l băgăm înăuntru. Doamna Devin o să şadă în faţă, lângă mine. Tu, Jon, urcă în spate, cu pistolul îndreptat spre musafirul nostru. Şi ai grijă să stea întins pe podea ca să nu poată fi văzut.

Smith dădu din cap, întorcându-se către „medicul” de pe ambulanţă, cu privirea acum împăienjenită.

— Hai, copăcel! mormăi el, folosindu-se de ţeava pistolului, pentru a-l îmboldi pe bărbatul care se clătina să urce în maşină.

Trosc!

Capul prizonierului lor explodă, lovit de un glonţ de mare viteză pornit dintr-o carabină. Pe tapiţeria Nivei se împrăştiară sânge şi bucăţi de os zdrobit. Cadavrul bărbatului alunecă încet în jos, lângă automobil.

— La pământ! Adăpostiţi-vă! urlă Smith. El plonjă pe asfaltul acoperit de zăpadă exact în clipa în care un alt glonţ lovi geamul maşinii, chiar deasupra capului său. Pe ceafa îi căzură aşchii şi cioburi de sticlă spartă.

Kirov şi Fiona Devin se grăbiră să se adăpostească, lungindu-se în spatele solidei maşini de fabricaţie rusească.

Înfricoşaţi de neaşteptatul foc de armă, trecătorii care se simţiseră atraşi de scena accidentului o luară acum la sănătoasa, răspândindu-se în toate direcţiile ca un cârd de gâşte speriate. Unii se ascunseră în spatele maşinilor parcate pe carosabil, în timp ce alţii se retrăseseră în clădirile din preajmă. Prins la vedere pe latura expusă a vehiculului lui Kirov, Smith se rostogoli spre dreapta, încercând să apuce să se adăpostească îndărătul ambulanţei tamponate. Un al treilea glonţ de 7,62 mm lovi pavajul la doar câţiva centimetri de Jon. Glonţul muşcă din caldarâm şi aruncă în văzduh fragmente de asfalt, ricoşând şi şuierând apoi pe lângă urechea americanului ca o agresivă şi mortală viespe.

Gâfâind de teamă şi de efort, bărbatul se aruncă într-o parte, rostogolindu-se acum cu o şi mai mare iuţeală. Izbuti să ajungă la adăpostul ambulanţei contorsionate şi acolo se opri. Cel de-al patrulea glonţ lovi metalul maşinii şi ricoşă din caroseria de oţel, împroşcându-l pe Jon cu scântei şi cu mici fragmente metalice zimţate şi aproape topite. Tresărind, Jon le îndepărtă iute de pe piele.

Smith gândea febril, cântărind posibilităţile de care dispunea. Ce aveau de făcut? Atâta vreme cât stăteau ascunşi în spatele unor paravane solide, se aflau relativ la adăpost de lunetistul nevăzut, dar erau nevoiţi să stea la pământ, fără putinţa de a se deplasa sau de a riposta eficient, iar sirenele se auzeau acum apropiindu-se din mai multe direcţii diferite.

Omul dădu din cap. A rămâne acolo să se predea miliţiei din Moscova nu era o opţiune şi cu atât mai puţin în situaţia în care aveau asupra lor însemnările răposatei Elena Vedenskaia, iar în preajmă zăceau morţi patru agenţi inamici. Mută pistolul în mâna cealaltă, făcându-şi curaj să se năpustească spre locul în care se adăpostiseră Kirov şi Fiona Devin.

La o sută cincizeci de metri depărtare pe strada Povarskaia, Erich Brandt îngenunchea lângă portiera deschisă a sedanului său Mercedes. Un alt bărbat stătea întins pe burtă pe drum, alături de el, ochind concentrat prin luneta telescopică a puştii

sale cu ţeavă lungă de tip Dragunov SVD.

— Acum sunt toţi perfect camuflaţi, raportă calm lunetistul. Însă cel puţin am izbutit să-l nimeresc pe Sorokin.

Brandt îl privi încruntat. Aşa-zisul „doctor”, un fost ofiţer din vechiul KGB pe nume Mihail Sorokin, fusese unul dintre cei mai destoinici şi de încredere agenţi ai săi, un ucigaş profesionist cu sânge rece, unul care nu ratase niciodată vreo însărcinare. Adică niciodată până atunci. Apoi Brandt dădu din umeri, reprimându-şi regretul de moment. Cu toate că îi fusese extrem de greu să ordone eliminarea lui Sorokin, nu avusese încotro. Nu putea risca să lase nici un agent să cadă viu în mâinile duşmanului.

— Şi nu poţi să-i faci cumva pe americani să iasă la vedere?

Celălalt dădu uşor din cap.

— Nu suficient de repede. Ridică din umeri. Dacă se vor mişca în orice direcţie pe stradă, îi voi omorî, dar nu pot să lovesc o ţintă pe care nu o văd.

Brandt dădu din cap încordat.

Lunetistul renunţă să mai ochească şi se uită la şeful său, continuând:

— Aşteptăm să-i aresteze miliţia? Primele maşini de patrulare vor ajunge aici în câteva minute.

Brandt cântări mintal situaţia. Datorită lui Aleksei Ivanov, el deţinea împuternicirea oficială de a superviza acţiunile poliţiei locale. În cazul în care miliţienii ar reţine pe cineva, el îi putea ţine la respect, cerând să-i fie încredinţaţi prizonierii. Indiferent de succesul imediat, nu încăpea însă îndoială că bănuitorul şef al Celui de-al Treisprezecelea Directorat va descoperi atunci că fusese minţit şi că cel puţin un ofiţer american de spionaj explora deja breşa apărută în sistemul de securitate operaţional de la Moscova al HYDREI.

Neamţul făcu o strâmbătură. Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi mult mai bine să-i prezinte şefului contraspionajului rusesc un fapt împlinit, adică grupul format din Smith, Fiona Devin şi complicele lor necunoscut – la nevoie chiar şi morţi, iar dacă ar fi posibil – vii şi în curs de interogare. Se uită în jos la lunetistul care aştepta răbdător ordinele lui.

— Le vom tăia prima cale de retragere, decise Brandt. Scoate-le din circulaţie vehiculul cu care ar putea să fugă.

Celălalt bărbat dădu calm din cap.

— Asta-i uşor, domnule Brandt.

Şi omul ţinti iar prin lunetă, schimbă uşor obiectivul şi apăsă lin pe trăgaci. Iar carabina SDV cu lunetă trase, de-abia săltând

puţin în sus ţeava lungă şi perfect echilibrată.

Smith se ridică repede în picioare şi traversă într-o goană disperată micul spaţiu liber dintre ambulanţă şi automobilul de teren cu tracţiune integrală al lui Kirov. În momentul acela, răsună încă o împuşcătură. Scăpând neatins, el se aruncă înainte, se rostogoli pe un umăr şi se ghemui în spatele botului tamponat al Nivei, ţinând pistolul cu ambele mâini, în poziţie de tragere, gata să riposteze de îndată ce ar fi apărut o ţintă.

— Foarte acrobatică evoluţie, doctore, îi strigă în glumă Kirov, rânjind. El şi Fiona Devin stăteau întinşi cu faţa-n jos pe pavaj, la câţiva metri depărtare de Smith. Îţi invidiez agilitatea juvenilă, mai adăugă Kirov.

Jon se strădui să rânjească şi el drept răspuns, în timp ce în urechi îi bubuiau bătăile propriei inimi. Lunetistul care îi vâna era al dracului de priceput. Şi destul de aproape ca să expedieze gloanţele cu maximă precizie aproape oriunde dorea.

Maşina se clătină deodată, lovită de încă un glonţ de 7,62 mm care pătrunsese în compartimentul motorului, ricoşase în sus din blocul motor şi ieşise prin capota strâmbată. Imediat după aceea, lunetistul schimbă din nou ţinta şi trase iar, de data asta lovind rezervorul de combustibil al Nivei. Benzina începu să se scurgă din ce în ce mai repede în stradă prin metalul găurit. Următorul glonţ lovi drept în tabloul de bord, spărgând instrumentele indicatoare şi sfâşiind firele electrice.

Smith înţelese brusc că puşcaşul se apucase să le distrugă metodic maşina – trăgând pe rând în toate sistemele şi componentele-cheie.

— Nemernicii încearcă să se asigure că nu vom mai putea s-o ştergem de-aici, le spuse el cu îngrijorare celorlalţi. Ne blochează aici, ca să ne prindă miliţienii.

Fiona dădu din cap şi îşi muşcă uşor buzele.

— Are cineva o altă idee genială?

— Să plecăm de-aici, zise simplu Kirov. Chiar acum.

Fiona îl privi neîncrezătoare.

— Şi cum propui să facem asta? întrebă ea. Peste un minut sau două, strada asta va colcăi de miliţieni. Mergând pe jos, n-o să ajungem prea departe. Iar staţia de metrou cea mai apropiată este la mai bine de un kilometru.

— Propun să punem mâna pe o maşină, replică rusul, aproape îngâmfat. Arătă peste umăr cu degetul mare: Uită-te şi tu! Avem de unde alege.

Smith şi Fiona se întoarseră. Rusul avea dreptate. Cel puţin şase maşini rămăseseră împrăştiate pe drum, părăsite de proprietarii lor speriaţi de împuşcături. Cele mai multe fuseseră abandonate atât de în grabă, încât mai aveau cheile în contact. Ba câteva rămăseseră chiar şi cu motoarele pornite.

Jon dădu iute din cap.

— Bună idee! Se uită în urmă, la Kirov. Însă vom avea nevoie de o diversiune. Şi încă de una mare. Altfel, lunetistul o să ne doboare rând pe rând mai înainte de a apuca noi să parcurgem măcar zece metri.

În clipa aceea, Niva se zgudui din nou, lovită de un alt glonţ în rezervorul de combustibil. Izul de benzină deveni şi mai puternic. Combustibilul scurs ieşea acum de sub autovehicul, şerpuind încet prin zăpada murdară adunată în jurul roţilor.

— E cât se poate de adevărat, încuviinţă Kirov, după care scoase tacticos din buzunar o cutie de chibrituri şi îşi dezgoli rapid dinţii într-un rânjet ca de animal de pradă, continuând: Dar, din fericire, mijloacele pentru o asemenea distracţie ne sunt foarte la îndemână.

Scăpără un chibrit şi aprinse cu el toată cutia, care deveni imediat o vâlvătaie. După aceea, fără ezitare, fostul înalt ofiţer FSB zvârli sub Niva cutia de chibrituri în flăcări, direct în cea mai întinsă baltă de benzină. Flăcările albe şi strălucitoare se ridicară, aprinzând şi benzina care se scurgea încă din rezervorul ciuruit de gloanţe. În câteva clipe, toată partea din spate a maşinii fu înghiţită de flăcări.

Din locul în care se găsea în susul străzii, Brandt văzu flăcările ieşind brusc de sub Niva, întinzându-se rapid până ce întregul vehicul deveni o uriaşă torţă. Colaci groşi de fum negru ieşeau acum din rugul aprins.

— Bună treabă, Fadeev, îşi lăudă el lunetistul.

Smith şi ceilalţi erau acum prinşi în cursă. Cu puţin noroc, incendiul acela avea să-i gonească de la adăpost drept în bătaia puştii lunetistului nerăbdător. Dacă nu, atunci pierderea maşinii cu care voiau să fugă le răpise oricum americanilor orice posibilitate de a scăpa de miliţia care se grăbea să ajungă la faţa locului.

Dar pe măsură ce norul de fum se răspândea tot mai repede, zâmbetul lui Brandt se estompa. Clădirile şi toate benzile de circulaţie dindărătul maşinii cuprinse de flăcări dispăreau înghiţite de vălul de fum. Vălul creat de foc acţiona ca un ecran,

ascunzându-i vederii pe fugari.

— A apărut deja vreo ţintă? îl întrebă el pe lunetist.

— Nici una. Fumul e prea gros, răspunse lunetistul întins pe jos, după care îşi luă privirea de la maşina incendiată şi se uită în sus. Ce ordonaţi?

Brandt ascultă sirenele care se auzeau din ce în ce mai aproape. Se întunecă la faţă. Ruşii vor sosi dintr-o clipă-ntr-alta. În final, răcni:

— O să-i lăsăm acum în seama miliţiei şi o să-i ridicăm după ce vor fi prinşi. Smith şi prietenii lui nu vor ajunge prea departe mergând pe jos.

Smith stătea culcat în spatele automobilului cuprins de flăcări. Atât de aproape de foc, simţea fierbinţeala arzându-i faţa. Fumul infernal îi înţepa ochii. Nu răsufla prea adânc, încercând să inhaleze cât mai puţin din gazele iritante. Vizibilitatea în jurul lor scăzu la doar câţiva metri pe măsură ce norul de fum se îngroşă pe stradă. Omul se uită la Kirov şi la Fiona. Rusul dădu mulţumit din cap.

— Acum putem pleca.

Fără să mai zăbovească, se întoarseră şi se îndepărtară iute. Kirov îi conduse la o maşinuţă cu două uşi, un prăfuit Moskvici foarte deschis la culoare, care cunoscuse sigur la viaţa lui şi momente mai bune. Motorul uzat de mărimea unei maşini de tuns iarba tuşea şi huruia, lăsat inutil în funcţiune când şoferul o rupsese la fugă.

John aprobă în gând alegerea făcută de celălalt bărbat. Dintre toate automobilele abandonate pe strada aceea, Moskviciul avea preţul cel mai mic şi coloritul cel mai puţin vizibil. Pe străzile Moscovei umblau zeci de mii de maşini asemănătoare. Chiar dacă îi zărea cineva luând-o, miliţia ar avea mult de furcă până ce ar depista-o printre toate celelalte.

Fiona se urcă pe locul îngust din spate, în timp ce Smith şi Kirov se aşezară în faţă, ultimul la volan. Rusul băgă în marşarier şi dădu repede înapoi, întorcând cu greu volanul. Moskviciul descrise un arc de cerc şi sfârşi prin a ajunge cu faţa în direcţia din care venise.

Kirov îndreptă apoi maşinuţa spre est cu viteză moderată, rămânând intenţionat sub limita maximă permisă.

— Oleg, îl avertiză pe neaşteptate Fiona, aplecându-se peste umărul rusului. Arătă cu degetul întins prin parbrizul murdar. La orizont apăruseră lumini intermitente, albastre, care se apropiau

cu mare viteză, venind din faţă către ei. Ne ies în întâmpinare.

Primele echipaje de miliţie se apropiau de locul unde avuseseră loc împuşcăturile şi accidentul reclamat.

Kirov dădu liniştit din cap.

— Îi văd. El răsuci iar volanul şi coti pe o străduţă laterală mai îngustă. Merse încă puţin şi trase apoi maşinuţa lângă bordură, oprind-o chiar în dreptul ambasadei mongole. Vizavi se înălţa o elegantă vilă datând din secolul al nouăsprezecelea, care găzduia actualmente ambasada Lituaniei. Fostul ofiţer FSB întinse mâna şi stinse farurile, lăsând motorul în funcţiune. Smith se întoarse pe scaunul înghesuit şi întinse gâtul ca să poată vedea prin luneta.

După câteva secunde, maşina primului echipaj de miliţie trecu fulgerător de străduţa lor laterală, fără să încetinească, grăbindu-se către vest, spre strada Povarskaia. Celelalte maşini ale miliţiei îi urmară exemplul, gonind una după alta cu sirenele urlând.

Cei trei răsuflară uşuraţi. Apoi, încet, Kirov lăsă mâna în jos, băgă din nou în viteză şi porni, îndreptându-se spre sud, din ce în ce mai adânc în cartierul Arbat.

— Care-i următoarea noastră mişcare? întrebă încet Smith.

Bărbatul mai în vârstă dădu din umeri.

— În primul rând, vom căuta un loc în care să abandonăm discret, dacă este posibil, maşina asta. Apoi vom găsi o locuinţă sigură pentru tine şi pentru doamna Devin.

— Şi după aceea?

— După aceea voi încerca să mă gândesc la o cale de a vă scoate pe amândoi din Rusia cât mai curând, zise hotărât Kirov. După ceea ce s-a întâmplat în seara asta, Kremlinul îşi va mobiliza tot aparatul de securitate ca să pună mâna pe voi.

— Nu plecăm, Oleg, îl contrazise ferm Fiona Devin. În nici un caz acum.

— Fiona! protestă Kirov. Nu fi naivă! Ce speri că ai mai putea face rămânând în Moscova?

— Încă nu ştiu, răspunse ea, îndărătnică. Dar ştiu sigur că mai avem o treabă aici. Şi câtă vreme aşa stau lucrurile, n-am intenţia să fug cu coada-ntre picioare.

Fiona ridică pachetul de plastic pătat cu sânge.

— Nenorociţii ăia au ucis-o pe Elena Vedenskaia ca să o împiedice să ne dea aceste fişe medicale, nu?

Ambii bărbaţi dădură încet din cap.

— Păi atunci, continuă ea cu înverşunare, după cum văd eu lucrurile, asta înseamnă că noi doi, colonelul Smith şi cu mine,

suntem obligaţi să ne dăm toată silinţa să descifrăm tainele pe care le conţin.

PARTEA A TREIA

19

Berlin

Bundeskriminalamt (BKA) – Poliţia Criminală Federală – era echivalentul german al Biroului Federal de Investigaţii din America. Ca şi în cazul FBI-ului, cele câteva mii de ofiţeri BKA pentru apărarea legii şi de experţi criminalişti BKA asigurau asistenţa şi coordonarea diverselor forţe separate de poliţie ale celor şaisprezece landuri care alcătuiesc Germania. Şi tot ca FBI-ul, BKA se ocupa cu anchetarea unei largi palete de infracţiuni de înalt nivel, printre care traficul internaţional de arme şi de droguri, spălarea de bani şi terorismul.

Agenţia era în toiul unei reorganizări de mare anvergură. Grosul personalului şi al sediilor era în curs de mutare treptată la Berlin, cu previzibilul rezultat al unei anumite doze de haos şi de confuzie pe măsură ce unităţile BKA se instalau în locaţii noi.

Divizia pentru Securitatea Statului – însărcinată cu investigarea infracţiunilor politice de înalt nivel care ameninţau Republica Federală – nu făcea nici ea excepţie de la regulă. Ofiţerii şi personalul ei funcţionăresc din Berlin ocupa acum o clădire cu cinci etaje, situată în Nikolaiviertel – Cartierul Sf. Nicolae, un adevărat labirint de străzi aglomerate, alei, restaurante şi mici muzee înşirate de-a lungul malurilor de cărămidă ale râului Spree. Clădirea în sine era o modernă reconstrucţie a unei structuri vechi de secole care îi adăpostise odinioară pe negustorii şi pe artizanii medievali.

În holul clădirii, Otto Fromm şedea în spatele unei lungi tejghele, aranjându-şi pupitrul principal la începutul lungului şi plictisitorului schimb de noapte. Căscă, deja plictisit de ziarul de scandal pe care şi-l cumpărase pentru a avea cu ce îşi omorî timpul. Ca un tânăr de-abia ieşit de pe băncile şcolii tehnice, se angajase la BKA ca umil agent de pază în uniformă, visând ca într-o bună zi să fie promovat detectiv principal pe baza unor reale merite personale. Douăzeci de ani după aceea, se găsea

încă în aceeaşi modestă ultimă poziţie din schemă, deşi acum cu un salariu substanţial mărit şi cu un concediu de odihnă plătit, de şase săptămâni pe an.

La un moment dat, uşa exterioară se deschise, lăsând să pătrundă un val de aer curat şi rece.

Se uită pe deasupra ziarului pe care îl citea. O tânără înaltă şi cu picioare interminabile, cu părul castaniu-roşcat, tuns scurt după ultima modă, aproape perie, nasul drept, bărbia bine conturată şi ochi strălucitori de un albastru-închis, traversă holul, apropiindu-se de pupitru. Din mers, îşi descheie paltonul lung, dezvăluind o siluetă suplă, cu sâni mici, dar fermi, care îi accelerară pulsul lui Otto.

Ochii lui Fromm scânteiară la vederea femeii atât de atrăgătoare, mai ales una fără verighetă pe inelarul stâng. Ultima prietenă cu care trăise îl dăduse afară din apartamentul ei exact cu şase luni în urmă, iar acum amicii lui de băutură îl îndemnau să „pornească din nou la vânătoare”. Fără să conştientizeze ceea ce făcea, bărbatul se îndreptă de spate şi îşi netezi peste cap părul rebel, în curs de rărire accentuată.

— Da, domnişoară? zise el politicos. Vă pot fi de folos cu ceva?

Aruncându-i un zâmbet răpitor, femeia îi întinse legitimaţia BKA şi răspunse:

— Sunt sigură că puteţi. Mă cheamă Vogel. Petra Vogel. Lucrez la Divizia de Tehnologie a Informaţiilor din Wiesbaden. Apoi ridică pe tejghea servieta de piele, o desfăcu şi îi arătă o mulţime de CD-ROM-uri, fiecare într-un compartiment separat. Mă aflu acum aici pentru a instala noi programe, mai performante, pentru reţeaua locală de calculatoare.

Fromm se uită în sus la ea, incapabil să-şi ascundă consternarea.

— La ora asta? Dar e noapte şi aproape toată lumea de aici a plecat deja acasă.

— Păi tocmai asta este ideea, explică ea amabilă, surâzând în continuare. Vedeţi, pentru a instala programele noi, s-ar putea să fiu nevoită să opresc o oră sau două anumite părţi din sistemul vostru. Dar în felul acesta nimeni nu va fi deranjat şi nu va mai pierde nimic din preţiosul timp de lucru.

— Aveţi totuşi nevoie de o autorizaţie specială pentru aşa ceva, murmură Fromm, răsfoind repede prin hârtiile aşezate teanc pe pupitru şi uitându-se apoi nedumerit la ea. Nu găsesc nici o aprobare pentru această îmbunătăţire de software. Nu scrie nimic în acest sens. În plus, domnul Zentner, specialistul

nostru în IT, este plecat în concediu pentru următoarele trei săptămâni, cred că pe undeva pe plajele din Thailanda.

— Norocul lui, zise femeia cu părul castaniu-roşcat. Mi-ar plăcea şi mie să pot pleca undeva pe nisip la soare. Oftă. Uite ce este, nu ştiu de ce nu ai hârtia cu pricina. Cineva, cândva, trebuie să fi încurcat lucrurile. Trebuia să primiţi încă de ieri, prin fax, de la Wiesbaden, toată documentaţia.

Femeia se apucă să scotocească printr-unul dintre compartimentele servietei şi scoase de acolo o foaie de hârtie împăturită. Uite, am aici copia mea. Vezi?

Muşcându-şi neliniştit buza inferioară, agentul de pază se ridică de pe scaun. Citi repede copia pe care i-o înmânase ea. Scrisă pe o hârtie cu antet oficial şi semnată de însuşi directorul Diviziei de Tehnologie a Informaţiilor, adresa o împuternicea pe specialista în calculatoare Petra Vogel să instaleze un set de programe mai performante la sediul BKA din Nikolaiviertel.

Lui Fromm îi sticliră ochii când descoperi o nepotrivire.

— Am găsit buba! îi spuse el tinerei, arătând un număr de telefon înscris în partea de sus a documentului. Hârtia a fost transmisă în altă parte. Numărul nostru de fax de-aici se termină cu 4646. Însă biroul vostru din Wiesbaden a trimis documentul la acelaşi număr, doar cu terminaţia 4647. Ăsta poate fi numărul de fax al cine ştie cărei brutării sau al cine ştie cărei florării de pe-aici.

Tânăra femeie se aplecă să se uite şi ea, apropiindu-şi foarte mult faţa de a lui. Bărbatul înghiţi în sec, simţind deodată că îl sufocă gulerul cămăşii şi cravata. Aroma proaspătă cu miros de flori a parfumului ei îi intră în nările dilatate.

— De necrezut, murmură ea. Au încurcat-o rău. Iar acum, biroul din Wiesbaden este închis până mâine de dimineaţă. Oftă. Şi eu ce să fac? Să mă întorc la hotel şi să stau cu ochii pe pereţi, aşteptând ca secretara grea de cap a directorului meu să facă bine şi să repare pocinogul?

Fromm ridică neajutorat din umeri.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar nu văd ce altceva aţi putea face.

Roşcata suspină cu regret.

— Ce păcat! Uşor îmbufnată, începu să-şi strângă servieta. Vedeţi, doream să-mi termin toată treaba în seara asta şi să-mi rămână ziua de mâine liberă, ca să pot vizita Berlinul.

Fromm socoti că s-ar fi putut să existe în vorbele ei o anume nuanţă subtilă. El îşi drese glasul şi o întrebă:

— Aveţi şi nişte prieteni de vizitat aici? Sau poate nişte

rubedenii?

— La drept vorbind, nu. Îl privi semnificativ pe sub genele lungi şi pe jumătate coborâte. Sperasem să-mi găsesc un nou prieten. Pe cineva care să cunoască bine Berlinul şi care să mă însoţească... poate să mă invite chiar la cele mai deosebite discoteci. Apoi oftă din nou. Dar probabil că voi fi prinsă aici toată ziua, străduindu-mă să termin treaba înainte de plecarea trenului...

— Nu, nu, domnişoară, zise Fromm cu vocea gâtuită de emoţie. Nu trebuie să se întâmple aşa ceva. Luă scrisoarea ei de autorizare. Uite, e simplu: fac încă o copie după acest document, copie care o să rămână la noi. Apoi vom pretinde că respectivul exemplar a ajuns aici prin fax, aşa precum ar fi trebuit. Iar dumneata poţi rezolva totul în seara asta, după cum ţi-ai propus.

— Ai putea să faci asta pentru mine? Adică să încâlci astfel regulile de dragul meu? întrebă tânăra.

— Ooo, da, bineînţeles, rosti Fromm expansiv, umflându-se în pene. Eu sunt agentul principal de pază acum de serviciu. Aşa că nu va fi nici o problemă. Absolut nici o problemă.

— Ar fi minunat, exclamă ea încântată şi zâmbindu-i bărbatului direct, într-o manieră care îl făcu să-şi simtă gura uscată.

Douăzeci de minute mai târziu, ajungând la etajul cinci al clădirii, pustie acum, femeia care se dădea drept Petra Vogel stătea şi se uita în urma lui Fromm care tropăia greoi în jos pe scara principală a clădirii şi alergă până la parter. De îndată ce nu se mai află în raza vizuală a bărbatului, ofiţerul CIA Randi Russell strâmbă din nas dezgustată.

— Ce noroc pe mine să dau peste un asemenea idiot, murmură ea.

Apoi răsuflă adânc, pregătindu-se mental pentru riscanta muncă pe care o avea în faţă. Acum, că îşi croise deja drum prin porţile castelului, venise vremea să ia cu asalt şi fortăreaţa interioară. Băgă mâna în buzunarul paltonului şi scoase o pereche de mănuşi chirurgicale.

Îşi trase mănuşile pe mâini, după care se întoarse şi intră în încăperea pe care i-o descuiase acelaşi săritor Otto Fromm. Avea la ea un set de şperacle cu care ar fi rezolvat oricum problema, însă era bine că nu avusese nevoie de ele. Chiar şi cele mai sofisticate chei false lăsau mici zgârieturi în interiorul încuietorilor, zgârieturi care puteau fi descoperite la o cercetare

mai minuţioasă. Succesul operaţiunii depindea de talentul ei de a intra şi de a ieşi din clădirea din Nikolaiviertel fără a lăsa nici o dovadă care ar fi putut să trădeze legătura între CIA şi straniile acţiuni de neînţeles ale falsei Petra Vogel.

Randi închise bine uşa după ea şi examină atent echipamentele din încăpere. Zumzăind, clincănind şi păcănind încetişor, diverse aparate miniaturizate – servere sofisticate, o unitate centrală modulară şi mai multe repartizoare – se înşirau pe lângă pereţi, interconectate printr-un labirint de cabluri. Asta era inima reţelei locale de calculatoare a Diviziei pentru Securitatea Statului. Fiecare staţie de lucru, imprimantă şi calculator personal din clădire avea legătură cu celelalte prin intermediul echipamentelor din această unică încăpere. Şi tot de aici porneau legăturile de mare viteză şi de înaltă securitate care conectau fiecare birou cu sistemele, bazele de date şi arhivele computerului principal de la sediul BKA din Wiesbaden.

Femeia dădu din cap mulţumită. Era exact locul în care avea nevoie să fie. Karl Zentner, specialistul IT al diviziei, fiind încă plecat în lunga lui vacanţă în Thailanda, era puţin probabil ca oricine altcineva de-aici, din Berlin, să-şi piardă prea multă vreme cercetând interiorul reţelei de calculatoare de întreţinerea căreia răspundea Zentner. Iar până una-alta, datorită legitimaţiei sale false, a ordinului de serviciu inventat şi a superinfatuatului ego al lui Fromm, ea avea acum cale liberă să încerce să cerceteze adânc, pe cont propriu.

Randi se uită la ceas. În cazul cel mai fericit, avea să dispună de un interval de timp de circa o oră până ce chelbosul agent de pază de la BKA şi-ar lua următoarea pauză de cafea şi ar urca tropăind scările ca să o deranjeze. Venise vremea să treacă la treabă. Se apropie repede de o staţie de lucru dintr-un colţ al camerei. Câteva şiruri de manuale de software şi hardware îndelung studiate, pline de însemnări pe nişte bileţele galbene lipite pe ele indicau că acesta trebuia să fie locul în care îşi petrecea Zentner cea mai mare parte din timp. Randi trase cel mai apropiat scaun rotativ, se aşeză în faţa staţiei de lucru şi deschise servieta.

Pe trei dintre cele şase CD-ROM-uri erau stocate variante standard ale aceloraşi programe de acces, management al informaţiilor şi regăsire a datelor pe care le folosea şi BKA. Alte două discuri erau goale. Al şaselea disc însă conţinea într-adevăr ceva cu totul deosebit, un extrem de avansat software de înaltă specializare, pregătit de către Biroul de Cercetare şi Dezvoltare

al CIA.

Fredonând uşurel o melodie, Randi apăsă tasta „space”, scoţând din regimul de adormire ecranul plat al monitorului. Apăru o pagină cu emblema BKA – un stilizat vultur heraldic german cu aripile întinse – pagină care îi ura bun venit în reţeaua locală de calculatoare a Diviziei pentru Securitatea Statului. Introduse apoi în locaşul potrivit CD-ROM-ul special. Computerul se tângui în surdină, transferând rapid o copie după informaţiile de pe CD în propria lui memorie permanentă. Imaginea iniţială dispăru de pe ecran.

Timp de aproape un minut, Randy îşi ţinu respiraţia, aşteptând. Brusc, pe ecranul gol apăru un mesaj: DESCĂRCARE COMPLETĂ. SISTEMUL ESTE PREGĂTIT.

Muşchii umerilor i se încordară. Miji ochii. Acum urma să afle dacă programatorii Agenţiei care concepuseră acest software meritau mai mult decât modestele lor salarii şi pensii din partea guvernului. În caz contrar, ceea ce se pregătea ea să facă avea să declanşeze semnale computerizate de alarmă la înalt nivel, de la Berlin la Wiesbaden şi înapoi.

Încruntându-se pe măsură ce se concentra, Randi se aplecă în faţă şi tastă cu grijă o comandă proprie: ACTIVARE JANUS.

JANUS, codificat după numele zeului roman al porţilor, al uşilor şi al începuturilor, era un program ultrasecret conceput de experţii tehnici ai CIA pentru a evita sau a trece peste sistemele de protecţie şi de alarmare ale unei reţele-ţintă de calculatoare. Odată aceste sisteme de apărare contra intruşilor depăşite, programul era destinat identificării, descoperirii şi decriptării tuturor identităţilor şi parolelor stocate în sistem. Apoi, îngăduindu-i ei să se dea drept orice utilizator din personalul BKA – de la cel mai umil funcţionar şi până la însuşi directorul agenţiei – softwareul JANUS trebuia să-i permită lui Randi să pătrundă în orice program şi fişier din cea mai secretă arhivă a BKA.

Asta cel puţin teoretic.

Însă din câte ştia ea, acesta era primul test operaţional al programului. Iar dacă ar exista un virus în codul JANUS, Randi Russell ştia că ar risca extrem de mult la descoperirea acestuia.

O perioadă pe care o aprecie ca interminabilă, echipamentul nu păru decât să păcăne şi să ţiuie încet ca pentru sine. JANUS era în plină desfăşurare prin întregul sistem informatic al BKA, scormonind mai întâi prin şervetele şi prin staţiile de lucru din clădirea asta, întinzându-se apoi în toate celelalte din Berlin, până la Bonn şi până la sediul din Wiesbaden.

Randi se străduia din răsputeri să reziste tentaţiei de a se ridica şi a se fâţâi de colo-colo, pentru a-şi mai degaja din energia ei nervoasă pe care o simţea crescând. Deşi în situaţia asta ştia că trebuie să se bazeze pe competenţa tehnicienilor din CIA, nu-i prea plăcea să depindă de alţii. Dintotdeauna ţinuse să-şi controleze destinul, o trăsătură de caracter pe care nu reuşea să şi-o mascheze. Astfel că în fişa ei de cadre de la Agenţie existau câteva rapoarte din care reieşea o explicabilă îngrijorare birocratică atât pentru tendinţele de comportament autoritar ale unui „lup singuratic”, cât şi pentru dispoziţia ei de a încălca regulamentele ori de câte ori socotea că era necesar.

În momentul acela pe ecran apăru o nouă casetă cu următorul text: PENETRAREA SISTEMULUI DE SECURITATE REALIZATĂ. TOATE FIŞIERELE ACCESIBILE. NICI UN SISTEM DE ALARMĂ DETECTAT.

Randi se rezemă de spătarul scaunului, răsuflând uşurată şi simţind că i se relaxează ceafa şi umerii. Intrase fără probleme în sistemul BKA. Apoi se aplecă din nou, preocupată de următoarea etapă a operaţiunii. Degetele ei alergară pe tastatură, trimiţând turnătoarele comenzi către JANUS. Ceru programului să adune toate rapoartele, dosarele şi întreaga corespondenţă în care era menţionat numele lui Wulf Renke.

Şi se văzu iar nevoită să-l aştepte pe JANUS să efectueze magia lui neagră, răspunzând parolelor cerute la fiecare nivel de secretizare şi trecând apoi prin sute de mii de fişiere arhivate, unele dintre ele fiind exemplare digitizate ale unor documente datând până la treizeci de ani în urmă. Pe ecran apăreau rezumate de câte un rând ale documentelor în speţă, derulându-se într-un ritm din ce în ce mai rapid. Cele mai multe aparţineau chiar BKA, altele păreau însă nişte documente guvernamentale est-germane clasificate, obţinute după reunificarea celor două Germanii.

Randi aşteptă să se termine enorma listă, după care tastă o nouă comandă: COPIERE INTEGRALĂ PE CD. Controlat de cerinţele pretinse de JANUS, sistemul informatic al BKA se conforma, copiind ascultător toate fişierele solicitate referitoare la Renke, respectiv pe cele două CD-ROM-uri goale pe care ea le introduse pe rând. După efectuarea operaţiunii, Randi mai dădu o ultimă comandă – ştergerea din sistem a programului intrus al CIA, eliminând astfel orice urmă a operaţiunilor pe care le efectuase ea.

De cum apăru din nou pe monitorul lui Zentner imaginea

iniţială a emblemei BKA, femeia se ridică, vârî CD-urile în servietă şi ieşi. Părăsind clădirea, putu să meargă la o casă conspirativă deţinută de agenţie pentru a scăpa de deghizare. Astfel, experta în computere şi în acelaşi timp vânătoarea de bărbaţi Petra Vogel avea să dispară pentru totdeauna, spre profunda dezamăgire a nefericitului Otto Fromm.

Iar Randi avea să ducă discurile la sediul CIA din Berlin, acolo unde analiştii de contraspionaj vor începe să caute diverse anomalii sau alte indicii prin care s-ar putea explica misterioasa capacitate a lui Wulf Renke de a se sustrage arestării de către autorităţile germane.

O oră mai târziu, o mică subrutină ascunsă adânc între programele care supravegheau funcţionarea sistemelor de calculatoare ale BKA începu obişnuita scanare zilnică prin anumite fişiere anexe, încercând să descopere orice urmă a unui eventual acces forţat sau neautorizat în sistemul informatic. Aproape imediat, respectiva scanare detectă nişte anomalii semnificative şi începu să le înregistreze. Datele culese cu această ocazie activară apoi şi nişte secţiuni încă neutilizate de program ale subrutinei cu pricina, declanşând o alarmă de urgenţă, conectată prin e-mail la un calculator personal din afara reţelei oficiale a BKA.

De acolo, mesajul încriptat fu rapid direcţionat spre est şi trecu printr-o întreagă succesiune de servere ale Internetului, până ce ajunse la destinaţia finală – birourile din Moscova ale Grupului Brandt.

Gerhard Lange parcurse într-o tăcere îngrijorată raportul autogenerat. Strânse din buzele lui subţiri, gândindu-se la implicaţiile presupuse de informaţiile cuprinse în mesaj. Sosită imediat după totalul eşec al capturării lui Smith şi a Fionei Devin, această complicaţie suplimentară era profund supărătoare.

Fostul ofiţer Stasi ridică imediat receptorul şi formă numărul direct al celularului lui Brandt.

— Da? răcni Brandt, răspunzând încă de la primul apel. Ce s-a mai întâmplat acum?

— Cineva îşi bagă nasul prin fişierele referitoare la Renke, îl anunţă abia auzit Lange.

— Cine anume?

Lange oftă.

— Tocmai asta este partea dificilă. Potrivit subrutinei –

santinelă pe care am strecurat-o în sistemul de calculatoare al BKA, mai multe sute de fişiere diferite referitoare la domnul profesor Renke au fost recent accesate de către mai bine de douăzeci de utilizatori distincţi, printre care chiar şi directorul însuşi, totul petrecându-se în acelaşi interval de zece minute. Ba mai mult, toate aceste solicitări de fişiere au fost făcute de la una şi aceeaşi staţie de lucru, anume de la cea repartizată administratorului de sistem pentru reţeaua locală de calculatoare din Berlin.

Câteva clipe, pe linia telefonică se aşternu tăcerea. Apoi Brandt mârâi:

— Nu e cu putinţă aşa ceva.

— Nici mie nu-mi vine să cred, zise încet Lange.

— Şi crezi că aici este mâna americanilor, spuse Brandt.

— Pare răspunsul cel mai plauzibil, încuviinţă Lange. Cu siguranţă că atât CIA, cât şi Agenţia pentru Siguranţa Naţională dispun de mijloacele tehnologice pentru a desfăşura o pătrundere de o atât de mare amploare în arhivele BKA.

— Iar americanii au şi motivaţia, îşi dădu seama Brandt, vorbind rar şi fără tragere de inimă.

Lange dădu din cap.

— Da. Iar dacă aşa se prezintă situaţia, ar trebui să admitem probabilitatea ca sistemul nostru de securitate pentru HYDRA să fi fost compromis într-o proporţie mult mai mare decât am presupus noi iniţial.

— Aşa s-ar părea, zise Brandt printre dinţi. Atunci nu putem decât să sperăm că această informaţie de ultimă oră nu va ajunge şi la urechile ruşilor.

În continuare, Lange îşi alese cu multă grijă vorbele.

— În cazul în care americanii investighează cu adevărat trecutul lui Renke, ei ar putea începe să depisteze sursele noastre de informaţii şi oamenii pe care i-am infiltrat în guvernul german…

— Sunt foarte conştient de tot ce ar putea să afle americanii, îl întrerupse Brandt. Ascultă-mă cu atenţie, Gerhard. Vreau să organizezi o echipă de urmărire şi nimicire şi să zbori cu ea la Berlin. Chiar din seara asta dacă este posibil.

— Şi care sunt ordinele?

— Tu şi cu oamenii tăi veţi descoperi şi veţi bloca această nouă breşă din sistemul nostru de securitate, îi răspunse glacial Brandt. Cu orice preţ.

20

Washington, D. C.

Amplasat în Piaţa Lafayette, vizavi de Casa Albă, hotelul Hay-Adams era un însemnat punct de reper în Washington. De aproape optzeci de ani, călători şi importanţi oameni americani de toate felurile – printre care politicieni influenţi, funcţionari federali, înalţi membri ai personalului de la Casa Albă, vestiţi actori şi bogaţi directori de mari corporaţii – au fost atraşi de camerele frumos decorate şi de holurile splendide.

Principalul restaurant al hotelului, Salonul Lafayette, era faimos pentru bucătăria lui, premiată în repetate rânduri, ca şi pentru impresionanta listă de vinuri. De aproape un an de zile devenise şi refugiul preferat al unui grup de personalităţi marcante de la Casa Albă, din Senat şi din comitetele forţelor armate. O dată pe săptămână, acest grup se întrunea în Salonul Lafayette la un „prânz de lucru” cu diverşi analişti şi consilieri de rang înalt de la Pentagon, CIA şi Ministerul de Externe. Aceste întâlniri regulate erau considerate ocazii de a face schimb de informaţii, de a comenta diversele dispute politice şi de a îndulci anumite divergenţe şi conflicte dintre diferiţii politicieni, de o manieră mai amicală şi mai colegială de abordare, cu totul altfel decât atitudinea politică obişnuită de pe Colina Capitoliului.

În imaculata bucătărie a restaurantului, unul dintre cei mai noi bucătari secunzi ai Salonului Lafayette, un imigrant român, pe nume Dragoş Brătianu, lucra îndemânatic, combinând rapid, într-un castron larg, puţin adânc, mazăre, sparanghel şi păstăi de fasole verde, cu câteva linguri de arpagic proaspăt tocat mărunt şi tarhon. Era pe punctul de a termina salata special comandată de unul dintre cei mai bine apreciaţi experţi în politica internaţională a Rusiei de la Ministerul Afacerilor Externe.

Brătianu îndrăzni să arunce o privire precaută peste umăr. Ceilalţi bărbaţi şi celelalte femei în alb din bucătărie aveau toţi treabă să pregătească alte feluri de mâncare pentru cei care luau masa de prânz acolo în ziua aceea lucrătoare. Nimeni nu era atent la ceea ce făcea el. Era ocazia de care avea nevoie.

Cu gura uscată acum, scundul şi îndesatul bărbat băgă mâna dreaptă în buzunarul de la şorţ şi scoase o sticluţă transparentă. Cu o mişcare iute şi hotărâtă, o desfăcu şi turnă lichidul limpede

şi incolor în salata pe care o preparase. Apoi stropi uşor conţinutul cu puţin sos din ulei proaspăt de nuci şi amestecă ingredientele pentru a se combina toate aromele, după care sună dintr-un clopoţel.

O chelneriţă se ivi imediat.

— Da, şefule?

— Salata de primăvară pentru Masa Cinci, zise liniştit Brătianu.

Fără ezitare, femeia puse pe tava de argint castronul cu salata şi ieşi prin uşile batante, înaintând în eleganta sufragerie. Ajutorul de bucătar născut în România răsuflă uşurat când chelneriţa dispăru. Câştigase încă douăzeci de mii de dolari neimpozabili, sumă care avea să-i întregească frumuşel contul de la banca din Panama de îndată ce îi va raporta celui care îi dădea ordine şi acest cel mai recent succes al său. Între timp, încă o doză mortală de HYDRA se îndrepta spre proiectata victimă.

Moscova

Canalul Vodootvnodnîi făcea un cot larg, descriind un uriaş arc de cerc dinspre est spre vest, la aproximativ un kilometru sud de Kremlin, înainte de a se reîntâlni cu râul Moscova. Canalul constituia şi graniţa de nord a cartierului Zamoskvorecie, locul unde îşi găsise adăpost o populaţie de străini, din ce în ce mai mulţi, dintre care majoritatea erau oameni de afaceri europeni şi americani cu familiile lor. De-a lungul malului dinspre sud al canalului îngheţat se înălţa un lung şir de clădiri de un galben spălăcit, cu câte trei şi patru etaje fiecare. Construite iniţial ca nişte luxoase şi spaţioase locuinţe urbane, fuseseră deja de mult împărţite în apartamente mai mici.

În camera de zi a unuia dintre aceste apartamente, locotenent-colonelul Jonathan Smith se retrase puţin de la fereastră. Era foarte târziu, aproape de miezul nopţii şi afară străzile întunecate erau aproape complet pustii. O maşină alb-albastră de miliţie trecuse încet, după care cotise la stânga pe un pod care ducea în final drept la Kremlin. Luminile roşii din spate se pierdură în bezna adâncă a iernii. Bărbatul lăsă draperiile groase să cadă în urma lui, se uită cu mare atenţie la Kirov şi îl întrebă:

— Eşti convins că locul acesta e sigur?

Rusul ridică din umeri.

— Absolut sigur? Nu. Nu-ţi pot garanta aşa ceva. Dar incontestabil este cel mai sigur adăpost pe care l-am putut găsi eu într-un timp atât de scurt. Omul zâmbi şi continuă: Proprietarul apartamentului este un vechi prieten de-al meu, care îmi este profund îndatorat – care îmi datorează, printre altele, libertatea şi chiar viaţa. Iar cel mai bun lucru este că toţi ceilalţi chiriaşi ai amicului meu sunt conducători de corporaţii în trecere prin Moscova, pentru misiuni de scurtă durată, aşa că cel puţin tu şi cu Fiona nu veţi fi altfel decât restul locatarilor.

Smith dădu din cap. Kirov avea dreptate. Într-un oraş atât de aglomerat ca Moscova, vecinii care vedeau ceva sau pe cineva ieşit din nota obişnuită deveneau lesne suspicioşi şi era foarte probabil ca ei să raporteze autorităţilor apariţia unor străini. Dar dacă toţi ceilalţi locatari erau şi ei tot nişte nou-veniţi, atunci era mult mai puţin probabil ca el şi Fiona să atragă atenţia.

— Şi cât timp putem rămâne aici fără să provocăm prea mult deranj nici pentru tine, nici pentru prietenul tău, proprietarul clădirii?

— Două sau trei zile sigur, îi răspunse rusul. Poate chiar şi mai mult. După aceea însă, s-ar putea să fie mai înţelept să vă mut într-o altă casă şi mai sigură – posibil una situată în afara oraşului.

— Dar tu cum te vei descurca? îl întrebă Fiona.

Palidă şi trasă la faţă după sângeroasa încăierare din ambulanţă, aceasta şedea pe o canapea, uitându-se îndeaproape la cei doi bărbaţi. Însemnările Elenei Vedenskaia erau împrăştiate în faţa Fionei, pe o măsuţă pentru cafea, împreună cu un blocnotes în care ea şi Smith schiţaseră traduceri brute ale obscurei terminologii medicale din jargonul folosit de savanta rusoaică. Întrerupseseră treaba în momentul în care rusul se întorsese din scurta lui plimbare după ceva alimente, după alte câteva diverse produse, printre care unele de igienă. Noi obiecte de îmbrăcăminte mai aveau de aşteptat până a doua zi dimineaţă.

— Cine, eu? dădu Kirov din cap. Dar pe mine nu mă ameninţă nici un pericol imediat. Sunt cât se poate de sigur că oamenii care vă hăituiau pe tine şi pe Jon n-au apucat să se uite cu luare-aminte la mutra mea. Ochii lui erau trişti. Oricum, nu cei care mai sunt încă în viaţă.

— Însă ce zici despre maşina pe care ai abandonat-o la locul accidentului? Nu s-ar putea să te depisteze pe calea asta?

— Nu, răspunse încrezător Kirov. Am cumpărat Niva cu bani-gheaţă printr-un întreg şir de intermediari; înregistrarea oficială a maşinii nu va putea conduce în nici un caz la mine.

— Mai este o problemă, interveni şi Smith.

Kirov ridică dintr-o sprânceană.

— Oh?

— Tu şi cu mine am lucrat cândva împreună, atât aici, cât şi la Washington, în timpul crizei din cazul Cassandra, acela cu vărsatul de vânt, îi reaminti Jon. Iar aceşti indivizi, oricine ar fi ei, ştiu cum mă cheamă şi cunosc cel puţin o parte din activitatea mea. S-ar putea ca ei să înceapă să pună unele întrebări periculoase despre Oleg Kirov, fost general în Serviciul Federal de Securitate.

— Asta-i foarte improbabil, răspunse simplu rusul. Dinţii i se dezgoliră într-un scurt rânjet. Vezi tu, mai înainte ca eu să fi părăsit FSB-ul, am avut grijă ca anumite fişiere ultrasecrete să fie... şterse. Te pot asigura că nici o persoană care ar scotoci prin fişierele rămase la sediul din Lubianka nu va găsi măcar o singură informaţie care să mă poată lega, în vreun fel, de notoriul colonel Jonathan Smith. Ridică din nou din umeri. Dacă-ţi mai aduci aminte, chiar şi atunci, amănuntele asocierii noastre temporare nu erau cunoscute decât de foarte puţini oameni.

Amintindu-şi de acel detaliu, Smith dădu din cap.

Deodată extrem de obosit, Jon traversă încăperea şi se prăvăli greoi într-un fotoliu vechi şi uzat din faţa Fionei. Excesul de adrenalină din timpul fugii lor se risipise deja, lăsându-l ostenit şi slăbit. Era acum o adevărată binefacere să nu mai stea în picioare chiar şi numai câteva clipe. Apoi el se uită iar la celălalt.

— E-n regulă, m-am lămurit acum, situaţia ta este cât se poate de sigură. Este o uşurare şi încă una enormă. Însă mi-ar plăcea să cunosc exact ce rol joci tu în balamucul ăsta. Rânji extenuat. Şi nu că m-aş plânge de ceva, îţi dai seama – nu după ce ne-ai salvat amândurora vieţile. Doar că aş fi oarecum curios să aflu cum de s-a întâmplat să apari chiar la momentul oportun şi înarmat adecvat şi la volanul unei maşini neidentificabile.

— M-a rugat Fiona să-i asigur o discretă supraveghere de la distanţă în timpul întrevederii voastre cu dr. Vedenskaia, spuse încet rusul. Iar eu am fost bucuros să-i fac pe plac.

— Oleg conduce o firmă particulară de consultanţă în domeniul securităţii, firmă care în cea mai mare parte sfătuieşte diversele companii interesate să afle cum să procedeze pentru a face diferite afaceri aici, la Moscova, explică Fiona Devin. Pentru

prima oară de la „aventura” lor, în ochii ei mari licări o veselie moderată. Însă el are o gamă destul de extinsă de clienţi.

— Printre care şi misteriosul vostru domn Klein, interveni liniştit Kirov. Îi aruncă lui Jon un zâmbet larg, adăugând: Aşa că, suntem iar colegi.

Încet, Smith dădu din cap pe măsură ce în mintea lui lucrurile începeau să se aşeze. Ofiţerul rus pensionar constituia unul dintre atuurile Fionei Devin la Moscova, un membru ales cu grijă de grupul ei Covert-One. Pensionat, ori ba, puteai pune pariu că rusul mai avea încă prieteni demni de încredere la toate nivelurile guvernului rus. Nu era de mirare că ea fusese atât de încrezătoare în faptul că putea verifica atât de repede lista lui de surse potenţiale. Şi nici că fusese atât de sigură că dosarul Elenei Vedenskaia de la FSB fusese curăţat de orice informaţie dăunătoare. Oare cât de multe alte dosare mai cosmetizase Kirov înainte de a se lăsa trecut pe linie moartă de regimul Dudarev?

Jon îl cercetă în tăcere, câteva momente, pe celălalt, întrebându-se cum de acceptase el să lucreze pentru o organizaţie americană de spionaj după ce servise o viaţă întreagă ca fidel înalt ofiţer în armata şi în serviciile de securitate ale Rusiei. Cazurile de dublă loialitate se terminaseră rău mult prea adesea. Bărbaţii, chiar cei mai buni, clacaseră de multe ori sub tensiunea alegerii între nişte idealuri abstracte şi mai strânsele legături de sânge şi de naţionalitate. Fără să se gândească cum puteau suna vorbele sale, îşi exprimă gândurile şi cu voce tare.

— Încă sunt un patriot rus, doctore, răspunse Kirov, cu maxilarele vizibil încleştate. Dar nu sunt un patriot orb sau care nu gândeşte. Dudarev şi susţinătorii săi duc patria înapoi în întuneric, urmând o cale veche şi tiranică, ceea ce nu ne va duce decât spre dezastru. Aşa că atâta vreme cât acest lucru nu se va schimba şi atâta vreme cât nu sunt afectate adevăratele interese ale ţării mele, nu văd nimic rău în a face tot ce pot pentru a te ajuta în această chestiune. Se uită fix la american, iar când vorbi din nou, în glasul său era o evidentă înflăcărare. În trecut, noi doi am luptat umăr la umăr şi ne-am vărsat împreună sângele, Jon. Iar acum îţi cer să-mi acorzi încă o dată încrederea. Ar fi prea mult să mă aştept la asta după cât am riscat deja pentru tine – ca şi pentru doamna Devin?

— Nu, nici vorbă, recunoscu Smith, dându-şi brusc seama că întinsese prea mult coarda. Se ridică, aşa ca să-l poată privi pe

Kirov drept în ochi şi îi spuse încet: Îmi pare rău, Oleg, te rog să mă ierţi. Apoi îi întinse mâna. Am greşit îndoindu-mă de onoarea sau de cinstea ta.

— Şi eu, dacă aş fi fost în locul tău, mi-aş fi pus aceeaşi întrebare, ţinu rusul să-l asigure. Suspiciunea şi îndoiala sunt primejdii inerente în jocul pe care îl jucăm noi – jocul de-a spionii.

Stânjeniţi, cei doi bărbaţi îşi strânseră îndelung mâinile.

— Acum, că tu şi Oleg aţi hotărât că sunteţi amândoi loiali, nobili, demni de încredere şi pilde vii pentru toate celelalte virtuţi existente pe lume, nu crezi că ai putea continua să mă ajuţi la descifrarea însemnărilor Elenei Vedenskaia? îl întrebă Fiona pe Smith, incapabilă să-şi reprime un mic zâmbet. Arătă apoi spre hârtiile împrăştiate pe măsuţa de cafea. Ştiu foarte bine limba rusă, însă cunoştinţele mele în materie de temeni medicali de înaltă tehnologie sunt aproape nule. Aşa că, dacă nu-mi vei explica semnificaţia tuturor acestor expresii, nu voi putea ajunge prea departe cu traducerea acestui material într-o engleză inteligibilă.

Drept răspuns, Smith rânji jalnic, recunoscând că avea dreptate să se plângă. Uşor îmbujorat de jenă, se sprijini de spătarul fotoliului şi trecu la următorul set de notiţe.

— Când eşti gata, putem începe, doamnă Devin, spuse bărbatul. Creierul meu este la dispoziţia dumitale.

Abia stăpânindu-şi un chicotit, Kirov se duse în bucătărioara apartamentului pentru a aranja proviziile cumpărate. Vârî apoi capul înapoi în camera de zi, doar atât cât să întrebe dacă vrea cineva să le facă un ceai, ca să-i ţină treji. Amândoi se declarară de acord. Când fu gata ceaiul, el li se alătură şi împreună se aplecară asupra coloanelor de caractere chirilice, străduindu-se să înţeleagă diversele abrevieri şi scurtele note de mână pe care le utilizaseră Vedenskaia şi ceilalţi doctori din echipa ei.

Plicticoasa şi dureros de dificila muncă dură ore întregi, până spre ivirea zorilor. Deşi greu de citit şi uneori chiar încriptate, însemnările Elenei Vedenskaia erau remarcabil de minuţioase. Femeia listase orice detaliu imaginabil în legătură cu cele patru prime victime – numele, vârsta, sexul, statutul socio-economic şi caracteristicile lor psihice şi mentale semnificative. Adăugase observaţii detaliate asupra evoluţiei misterioasei boli la fiecare persoană în parte, începând din primul moment în care fuseseră aduse victimele la spital şi până în clipa în care muriseră. Se aflau acolo toate rezultatele analizelor şi toate rapoartele de autopsiere, cu toate datele relevante fărâmiţate şi studiate în

zeci de feluri diferite.

În final, Smith se lăsă pe spate în fotoliu şi oftă descurajat. Ochii lui înroşiţi îl usturau de parcă şi i-ar fi frecat cu şmirghel, iar ceafa şi umerii erau atât de înţepeniţi, încât îl dureau la cea mai mică mişcare.

— Ce părere ai? îl întrebă încet Fiona.

— Că nu suntem câtuşi de puţin mai aproape de rezolvarea acestei enigme decât eram atunci când ne-am apucat de lucru, declară el sincer. Adnotările astea confirmă tot ce mi-a povestit Petrenko înainte să moară. Victimele nu se cunoşteau între ele. Locuiau în cartiere diferite din Moscova sau de la periferie. Nu aveau nici prieteni, ori cunoştinţe comune. La naiba! Se pare că nu aveau nici acelaşi fel de viaţă sau de experienţă profesională. Nu se află nici cel mai mic indiciu în legătură cu cel mai obişnuit agent patogen care ar putea fi responsabil pentru declanşarea acestei boli.

— Agent patogen?

— Un agent patogen este reprezentat de orice persoană, animal sau microorganism care poate transmite o anumită boală, explică Smith.

Kirov se uită la el cu atenţie.

— Şi crezi că asta este relevant?

Smith dădu din cap.

— S-ar putea să fie extrem de relevant, dat fiind că de aici putem înţelege că boala nu-şi are originea în natură. Ceea ce înseamnă că orice a provocat moartea acestor oameni ar putea fi ceva obţinut într-un laborator, fie accidental, fie intenţionat…

Bărbatul tăcu brusc, îngândurat.

— Ce-i, colonele? întrebă Fiona.

— Mi-a trecut prin minte ceva îngrozitor, zise încet Smith, după care se încruntă. Nu se putea ca cele patru victime să fie mai diferite decât oricare alţi patru oameni, nu credeţi? Ceilalţi doi încuviinţară şi ei uluiţi, dând din cap. E ca şi cum ar fi fost alese dinadins pentru a fi supuse unui experiment, adică pentru testarea acţiunii unui organism sau unui procedeu letal pe fiinţe umane diferite ca vârstă, sex şi metabolism.

— Ăsta este într-adevăr un gând îngrozitor, spuse Fiona, ridicând din sprâncene. Te gândeşti la zvonul acela despre care ne-a vorbit Vedenskaia referitor la savantul est-german?

— Da, răspunse Smith. În cazul în care Wulf Renke ar mai fi încă în viaţă, maladia asta ar fi exact genul de armă biologică sinistră pe care i-ar fi plăcut ticălosului să o pună în aplicare.

Umerii lui Jon se încovoiară. Continuă: Cu toate astea, mare lucru n-am descoperit încă. Tot n-am izbutit să descifrez notiţele astea. Oricum, ele nu conţin nici o informaţie cu privire la provenienţa bolii, cum ucide victimele şi nici măcar cum se transmite.

— Ceea ce ne aduce în faţa unui paradox tulburător, încercă să explice Kirov. Ochii lui deveniseră ca de gheaţă. Dacă aceste notiţe nu folosesc la nimic, la ce bun au trebuit să moară atâţia oameni doar ca să te împiedice pe tine să le cercetezi?

21

19 februarie
Berlin

La optsprezece kilometri sud de centrul oraşului, Aeroportul Internaţional Brandenburg din Berlin era încă învăluit în prima ceaţă a dimineţii, când un mic avion particular cu reacţie ateriză pe Pista Douăzeci-Cinci-R. Motoarele gemene ale aparatului vuiau încă asurzitor în vreme ce aeronava decelera lin, rulând între două şiruri de lumini verzi şi roşii care mărgineau lunga panglică de beton. La jumătatea drumului până la clădirile puternic luminate ale terminalului, avionul părăsi pista de aterizare, fiind condus către o platformă de descărcat mărfuri din apropierea unui uriaş hangar de întreţinere al companiei Lufthansa, apoi se opri.

În apropiere se afla un sedan BMW negru, parcat pe pista umedă şi strălucitoare.

Din avion debarcară patru bărbaţi supli şi atletici, în paltoane groase şi cu căciuli de blană, şi se îndreptară iute spre automobilul care îi aştepta. Fiecare ducea câte o geantă uşoară de voiaj, dar nici un bagaj. Ochii lor reci şi hotărâţi se roteau întruna în toate direcţiile, verificând neobosit împrejurimile, pentru a descoperi potenţiale ameninţări sau alte semne de îngrijorare.

Un al cincilea bărbat, de data asta mai scund, mai îndesat şi ceva mai în vârstă decât ceilalţi, le ieşi în întâmpinare din BMW. Dădu scurt din cap, cu o politeţe sobră şi reţinută, în direcţia şefului din grupul celor patru.

— Fii binevenit în Germania, domnul meu. Cum mai e pe la

Moscova zilele astea?

— Frig şi întuneric, răspunse sec Gerhard Lange. Ca şi aici. El se uită în jos la bărbatul mai în vârstă. Sunt îndeplinite formalităţile vamale şi de imigrare?

— Totul este rezolvat. Autorităţile nu ne vor face nici o dificultate, ţinu să-l asigure celălalt bărbat.

— Excelent. Fostul ofiţer Stasi dădu satisfăcut din cap. Dar ce se aude cu echipamentul special de care vom avea nevoie? Îl ai?

— Este în portbagajul maşinii, răspunse bărbatul îndesat.

— Arată-mi-l!

Bărbatul mai în vârstă îi conduse pe Lange şi pe ceilalţi trei membri ai grupului în spatele BMW-ului. Descuie cu un gest larg încăpătorul portbagaj, apoi se dădu la o parte, permiţându-le celorlalţi să examineze conţinutul celor cinci lădiţe metalice aflate acolo.

Lange trecu în revistă cu un zâmbet sinistru mortala cantitate de arme din patru lădiţe: puşti-mitralieră Heckler & Koch, pistoale H&K şi Walther, muniţie de rezervă din belşug, pachete de exploziv plastic, detonatoare şi dispozitive de temporizare şi sincronizare. A cincea lădiţă conţinea veste antiglonţ, sisteme de comunicaţii, combinezoane negre, haine de atac şi berete de un verde închis, foarte asemănătoare celor purtate de detaşamentele germane de elită GSG-9, de luptă antitero. Evident, Brandt nu voia să rişte nimic. Echipa lui de urmărire şi nimicire avea să fie dotată pentru aproape orice eventualitate imaginabilă.

— Aveţi deja şi o ţintă? întrebă curios bărbatul îndesat.

Lange strânse din buzele lui subţiri.

— Încă nu. Încruntându-se, închise capota portbagajului şi făcu un pas înapoi. Însă aştept să primim cât de curând de la Moscova următorul set de ordine, adăugă el.

În apropierea frontierei dintre Kazahstan şi Rusia

La nord de râul Derkul se înălţa un şir de coline joase şi sterpe. Câteva pâlcuri răzleţe de arbori piperniciţi încoronau înălţimile, dar cea mai mare parte dintre pantele molcome erau pustii, acoperite doar de un covor de ierburi înalte şi uscate. Dincolo de râu, terenul se aplatiza, întinzându-se către sud şi est până

dincolo de zarea îndepărtată. Era capătul nord-vestic al vastelor stepe care formau cea mai mare parte a Kazahstanului.

Locotenentul Iuri Timofeiev se lungise la adăpostul ierbii înalte şi uscate, imediat sub creasta uneia dintre colinele acelea joase. Desenul decolorat al pelerinei şi glugii sale de camuflaj se confunda aproape perfect cu ascunzişul natural, făcându-l pe bărbat totalmente invizibil pentru oricine s-ar fi aflat la mai mult de douăzeci de metri depărtare. Omul se uita prin binoclu, baleind din nou şoseaua şi calea ferată care treceau mai jos de el, paralel cu râul.

După un minut, locotenentul lăsă jos binoclul şi aruncă o scurtă privire către bărbatul aflat lângă el, spunându-i:

— Ora: 07.00. Văd două camioane de câte zece tone fiecare, ambele civile, precum şi un autobuz aproape plin. Mai este şi un automobil negru, o Volgă, probabil, un vehicul oficial. Toate vehiculele astea se îndreaptă către est, spre Uralsk, cam cu optzeci de kilometri pe oră. Momentan, dinspre vest nu vine nici o maşină.

Colegul său, subofiţerul Pausin, notă docil într-un carneţel ceia ce îi spusese, adăugând noile date la o lungă listă care detalia vehiculele şi traficul de cale ferată pe care le observaseră cei doi în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Am notat, domnule, spuse subofiţerul.

— Cât o mai trebui să ne tăbăcim fundurile pe-aici ca să numărăm nenorocitele astea de camioane şi de locomotive, bombăni un al treilea oştean care stătea camuflat la câţiva metri depărtare de primii doi. Omul ţinea un pistol automat cu ţeavă scurtă, tip AKSU-74, o variantă miniaturizată a armei ruseşti standard de asalt.

— Vom rămâne aici atâta timp cât o să hotărăsc eu, Ivan, i-o reteză Timofeiev, după care înălţă din umeri. Asta înseamnă că vom sta până ce vom primi noi ordine de la centru prin intermediul acestui micuţ aparat, mai adăugă el, mângâind uşor aparatul portabil de radioemisie-recepţie cu rază lungă de acţiune, aşezat în iarbă, alături de el.

Cei trei ruşi din grupul de cercetaşi, toţi trei fiind veterani hârşiţi în nesfârşitele bătălii din Cecenia, făceau parte dintr-o echipă specială de recunoaştere pe spaţii largi. Trecuseră cu două nopţi în urmă graniţa cu Kazahstanul şi se postaseră în locul acela ascuns de observare din care puteau fi văzute: intersecţia a două importante şosele şi unicul nod important de cale ferată de lângă frontiera de nord a statului kazah. Primiseră

ordinul de a monitoriza toată circulaţia de pe aceste căi de comunicaţie, cu un interes deosebit faţă de eventualele unităţi de patrulare militare şi de frontieră. Până în momentul acela, văzuseră foarte puţine. Cea mai mare parte a micii şi prost echipatei armate a Kazahstanului staţiona departe în estul ţării, de-a lungul graniţei comune cu Republica Populară Chineză.

— Este o pierdere de vreme inutilă, se căină cel de-al treilea oştean, sergentul Belukov, evident plictisit şi nemulţumit.

— Ai fi preferat să alergi după mujahedini? întrebă Pausin, zâmbind sarcastic şi referindu-se la nemiloşii luptători ceceni de gherilă.

— Doamne-fereşte! se văzu nevoit Belukov să recunoască, simţind un fior pe şira spinării. Ultimul lor stagiu de luptă în Cecenia fusese un nesfârşit coşmar, cu nenumărate şi cumplite ambuscade surprinzătoare, ca şi cu mai multe raiduri de asalt, cu victime din ambele părţi. Însă nu văd ce rost are recunoaşterea asta. Unicul scop al acestei mizerabile acţiuni ar fi putut fi doar acela de a invada acest teritoriu, dar ce rost ar avea să ocupăm o asemenea hazna? întrebă el, arătând cu mâna spre trista şi pustia stepă care se întindea până hăt, departe, în semiîntuneric.

— Rostul e acela că odinioară Kazahstanul a fost al nostru. Aproape jumătate din cei care locuiesc în Kazahstan sunt de origine rusă, au acelaşi sânge ca şi noi, explică liniştit Timofeiev. Şi fiindcă ţara asta este aşezată deasupra unor zăcăminte de petrol, gaze naturale, bauxită, aur, crom şi uraniu – lucruri la care visează preşedintele Dudarev...

Bărbatul tăcu brusc, auzind în spatele lor un nechezat. Locotenentul şi cei doi subalterni întoarseră miraţi capetele şi văzură un băiat care se holba la ei din vârful dealului.

Băiatul, nu mai mare de doisprezece sau treisprezece ani, era îmbrăcat în haina de lână, lungă, cu cămaşă cândva albă şi largă şi cu pantaloni cafenii legaţi la brâu cu o frânghie, specifice ciobanului cazah. Băiatul ţinea de hăţuri un prăpădit de ponei de stepă care acum amuşina prin ierburile uscate; în spate, pe şa, erau aşezate: un ţol de dormit făcut sul, un cort şi ceva provizii de alimente.

Timofeiev se ridică grijuliu, împreună cu cei doi subalterni ai săi.

— Ce cauţi aici, se răsti rusul la băiat, ducându-şi mâna încet, abia perceptibil la tocul armei de la brâu. Răspunde!

— Împreună cu tata, am plecat în recunoaştere prin împrejurimi ca să ne pregătim de primăvară, răspunse repede

băiatul, continuând să se holbeze la cei trei bărbaţi în haine de camuflaj. Mai înainte de a urni turmele din adăposturile lor de peste iarnă, din jurul Ural'sk-ului, trebuie să vedem unde sunt cele mai bune păşuni şi cea mai bună apă pentru ele.

— Este şi tatăl tău acum prin apropiere?

— Aaa, nu. Băiatul dădu mândru din cap. El cercetează acum păşunile dinspre vest. Eu mă ocup de zona asta deluroasă.

— Eşti un băiat bun, îl lăudă locotenentul, distrat. Încet, îşi scoase pistolul din toc, un Makarov P6 cu amortizor, îl armă, ţinti şi apăsă pe trăgaci.

Lovit în piept, băiatul se arcui pe spate sub impact. Ochii lui se holbară şi mai tare, acum plini de groază la vederea sângelui care şiroia pe cămaşa lui albă. Apoi băiatul căzu încet în genunchi. Timofeiev mai ochi încă o dată şi trase din nou în băiat, de data asta în cap. Tânărul kazah se chirci şi căzu la pământ fără suflare, ca o moviliţă inertă printre smocurile înalte de iarbă uscată.

Poneiul sforăi speriat. Iritat de mirosul cald de cupru al sângelui proaspăt, micul şi vânjosul animal de povară se ridică pe picioarele de dinapoi, după care o zbughi în galop peste deal, până ce dispăru din raza vizuală. Sergentul Belukov pufai şi o luă la fugă spre vârful dealului, urmat îndeaproape de camarazii săi.

Ajuns pe creastă, rezemă puşca-mitralieră de umăr şi ochi micuţul ponei care alerga în josul pantei. Sergentul pregăti arma pentru foc automat.

— Nu! Timofeiev îi împinse în jos ţeava armei mai înainte ca sergentul să fi apucat să tragă. Dacă tragi acum în animalul acela, o să faci prea mult zgomot. Mai bine lasă-l în plata Domnului. Cu cât mai departe va ajunge el, cu atât mai bine o să fie pentru noi, fiindcă în felul ăsta, atunci când vor veni să-l caute pe băiat, kazahii nu vor şti de unde să înceapă căutarea. Belukov dădu morocănos din cap, acceptând dojana. Tu cu Pausin săpaţi-i amândoi o groapă băiatului, spuse în continuare locotenentul, arătând în direcţia celui mai apropiat pâlc de copaci. Iar cât timp voi veţi fi ocupaţi să îngropaţi cadavrul, eu o să anunţ la centru că ne schimbăm amplasamentul postului de observaţie.

— N-ar fi mai bine să trecem înapoi graniţa? întrebă mirat Belukov. Şi asta mai înainte de a ne trezi cu kazahii pe cap căutându-şi copilul.

— Ne vom conforma ordinelor, îi reaminti cu răceală Timofeiev, după care ridică din umeri. Pentru misiunea noastră n-are nici o importanţă o regretabilă moarte. Până la urmă,

atunci când se va inflama situaţia, vor mai muri şi alţi oameni nevinovaţi. Aşa-i la război.

22

Berlin

Randi Russell urcă scările până la etajul trei al ambasadei, câte două trepte o dată. Se opri pe palier pentru a-şi prinde legitimaţia CIA cu fotografie de buzunarul de la piept al sacoului bleumarin. Apoi deschise o uşă ignifugă şi coti la stânga, pornind-o rapid de-a lungul unui coridor larg. Funcţionari cu aspect obosit, cărând de la un birou aglomerat la altul braţe pline de cereri de viză şi teancuri de corespondenţă oficială, o vedeau venind şi se dădeau la o parte din calea ei.

Caporalul de marină, un bărbat înalt care asigura paza la intrarea în sala de conferinţe securizată, păşi înainte pentru a-i ieşi în întâmpinare. Cu o mână sprijinită pe tocul armei, se uită atent la legitimaţia ei agăţată ca ecuson, după care dădu din cap.

— Puteţi intra, domnişoară Russell. Domnul Bennett vă aşteaptă.

Înăuntrul sălii de conferinţe, Curt Bennett, şef al echipei tehnice trimise de la sediul din Langley al CIA, de-abia catadicsi să ridice privirea la intrarea ei. Cu ochii înroşiţi de oboseală, neras şi ciufulit, şedea aplecat în faţa a două calculatoare personale interconectate, la unul dintre capetele unei mese lungi. El şi echipa lui petrecuseră toată noaptea precedentă şi toată dimineaţa până acum disecând materialul pe care îl copiase ea din arhivele BKA. Prin încăpere erau împrăştiate ceşti de cafea răcită şi pahare cu apă carbogazoasă, parţial golite, unele pe masă, altele direct pe pardoseală, iar câteva lăsate chiar pe scaune. Până şi aerul mirosea a stătut.

Randi îşi trase un scaun şi se aşeză lângă Bennett.

— Am primit apelul tău, Curt, îi zise ea analistului-şef – un bărbat scund şi neliniştit, cu foarte puţin păr pe cap şi cu o pereche de ochelari cu lentile groase şi rame de sârmă. Ce-mi poţi spune?

— Te pot anunţa că presupunerea ta, în aparenţă hazardată, a nimerit drept la ţintă, în plin, răspunse el, dezgolindu-şi dinţii

într-un rânjet fugar. Cineva din interiorul BKA a fost un băieţel rău, rău de tot – cel puţin în privinţa domnului profesor Wulf Renke.

Randi răsuflă prelung, ca şi cum i s-ar fi luat o povară enormă de pe umeri. Cu cât studiase mai mult trecutul lui Renke, cu atât se convinsese mai mult că o persoană sus-pusă din sistemul german de control al respectării legilor îl proteja pe omul de ştiinţă. Cum ar fi izbutit altfel savantul specializat în arme biologice să evite atâta de uşor să fie prins după dărâmarea Zidului Berlinului? Şi cum ar fi fost posibil ca el să călătorească, după cum se pare fără nici o oprelişte, oriunde dorea, în multe dintre cele mai diverse ţări periculoase ale lumii – printre care Irak, Coreea de Nord, Siria şi Libia?

Bineînţeles că una era să fie convinsă că presimţirea ei era întemeiată şi cu totul alta să-şi rişte cariera şi să pună în pericol relaţiile Agenţiei cu aliaţii ei germani, pătrunzând prin efracţie în arhivele BKA. A auzi acum că mizase pe varianta corectă era o imensă uşurare. Dacă această operaţiune avea să eşueze, conducătorii CIA de la Langley încă o puteau arunca drept hrană lupilor, dar cel puţin nu o mai puteau face pretinzând că ea se înşelase asupra faptelor.

Randi se aplecă.

— Arată-mi şi mie!

— Cele mai multe dintre fişierele pe care le-a cules JANUS s-au dovedit inofensive, începu Bennett. În timp ce omul vorbea, degetele lui dansau pe claviatura unuia dintre cele două calculatoare interconectate, afişând rapid pe ecran tot felul de documente. Ele conţin doar informaţii standard, asemănătoare cu cele pe care le aveam şi noi despre Renke în bazele noastre de date – adică rapoarte referitoare la zvonuri auzite de către agenţii din teritoriu în legătură cu Renke, menţiuni despre diverse posibile reperări, care nu s-au confirmat, anchete de rutină conduse de importante persoane oficiale... şi încă multe alte poveşti.

— Dar ce a apărut acum diferit? întrebă ea.

— Diferit, Randi, este că sistemul informatic al BKA este plin de fantome, răspunse Bennett, rânjind din nou.

— De fantome? insistă Randi.

— De fişiere şi de e-mailuri şterse, explică expertul în informatică de la CIA. Vezi tu, cele mai multe programe de editare de texte, de prelucrare a cuvintelor şi de exploatare a bazelor de date au aceeaşi hibă comună, cel puţin din punctul de

vedere al celor care încearcă să şteargă documente, ori înregistrări compromiţătoare.

— Hibă care constă în ce anume?

Bennett ridică din umeri.

— Poţi să apeşi tasta de ştergere şi atunci vezi cum fişierul dispare ca prin farmec. Însă asta nu înseamnă că a dispărut realmente pentru totdeauna, ca o coală de hârtie mărunţită în bucăţele irecuperabile. De fapt, documentul a fost făcut doar neinteligibil, pregătit pentru a se putea scrie în el altceva atunci când sistemul va avea nevoie de spaţiu. Dar cum e-mail-urile şi cele mai multe fişiere nu ocupă chiar atât de mult loc – mai ales în sistemele gigantice şi interconectate – ele sunt încă acolo, aşteptând să fie recuperate prin intermediul unui software adecvat.

— Curt, lasă-mă să ghicesc! zise Randi sec. E ceva ce aţi inclus în JANUS.

— Da. Chiar asta am făcut.

— Şi totuşi nu există şi programe destinate să şteargă definitiv fişierele? întrebă ea după o clipă de gândire.

Bennett dădu din cap.

— Ba bine că nu! Sigur că există. Iar o mulţime de companii private şi de agenţii guvernamentale le folosesc acum curent. Însă aproape nimeni nu se mai osteneşte să facă o curăţenie generală prin sisteme şi să ia pe rând la şters toate materialele vechi şi presupuse şterse care s-au acumulat în diversele unghere şi ascunzişuri din memoria computerelor.

— Cum ar fi şi aceste fişiere-fantomă pe care le-aţi descoperit voi, înţelese Randi.

— Exact, confirmă expertul tehnic CIA. Şi aşa am aflat cum cineva din BKA îi asigură protecţia lui Wulf Renke. Uită-te la câteva dintre manevrele trecute ale respectivului protector. Prin câteva comenzi rapide, Bennett afişă pe unul dintre monitoare un anumit document.

Câteva clipe Randi studie în tăcere documentul deschis pe ecran, urmărindu-l în timp ce Bennett trecea de la o pagină la alta. Era o versiune digitizată a variantei oficiale guvernamentale est-germane a dosarului personal al lui Renke, completată cu o fotografie în alb-negru a omului de ştiinţă, cu amprentele lui digitale, cu o descriere fizică amănunţită şi cu date personale concise referitoare la origine, educaţie şi munca lui de cercetare. Imaginea înfăţişa un bărbat fălcos, guşat şi cu faţa rotundă, cu un păr negru vâlvoi şi sprâncene groase şi stufoase.

— Acesta este fişierul pe care îl deţine BKA-ul în arhivele sale curente, spuse fără nici o ezitare Bennett. Conţine informaţiile pe care le furnizează BKA ori de câte ori o agenţie de informaţii – să zicem noi, sau FBI-ul, sau MI6 – se arată interesată să-i ia urma lui Renke şi solicită date din partea guvernului german.

— Însă mai există şi o altă versiune a acestui dosar? ghici Randi. Un exemplar mai vechi al originalului pe care acel cineva l-a şters la un moment dat?

Bennett dădu din cap a încuviinţare.

— Uită-te şi la asta! Şi din nou degetele lui alergară pe tastatură, iar pe ecranul celuilalt computer se ivi un alt set de imagini digitizate ale dosarului personal est-german al lui Renke.

Randi se uită de la un monitor la celălalt, comparând cele două fişiere. Ridică din sprâncene consternat.

— Dumnezeule, murmură ea.

Versiunea iniţială a fişierului înfăţişa o fotografie diferită, a unui bărbat arătând cu totul altfel decât celălalt, mult mai suplu, cu părul scurt şi alb şi cu o mustaţă şi o barbă tunse foarte îngrijit. Descrierea fizică tipărită se potrivea cu această fotografie şi era limpede, chiar şi la o cercetare rapidă, că amprentele digitale din cele două variante de dosar erau diferite.

— Nu-i deloc de mirare că nimeni n-a pus încă mâna pe Renke, zise cu amărăciune Randi. Datorită acestui dosar falsificat am căutat mereu pe cine nu trebuia, probabil, pe cineva mort cel puţin din 1989. Iar între timp, adevăratul Wulf Renke a putut bântui cam prin orice ţară a vrut el, ştiind că nici amprentele şi nici figura sa nu vor trezi suspiciuni.

— Aşa-i! se declară de acord Bennett. Mângâie delicat carcasa unui calculator şi continuă: Iar cu cât săpăm mai adânc în materialele pe care le-ai subtilizat tu, cu atât mai bine desluşim un permanent sistem de protejare a domnului profesor Renke. În cea mai mare parte a ultimilor cincisprezece ani, orice reperare reală ale lui Renke a fost sistematic deformată de aceeaşi sursă din BKA. Iar toţi cei care au încercat să se ia după aceste rapoarte falsificate trebuie să se fi trezit că aleargă după cai verzi pe pereţi.

O clipă, Randi se uită atent la bărbatul de lângă ea. Apoi rânji.

— Foarte bine, Curt. Ştiu că arzi de dorinţa să-mi împui capul cu toate cunoştinţele de care dispui. Aşa că mai scurteaz-o. Spune-mi cine este trădătorul din interiorul BKA. Cine i-a acoperit urmele lui Renke în toţi aceşti ani?

— Individul se numeşte Ulrich Kessler, zise liniştit Bennett. În

esenţă, amprenta lui electronică – adică numele de identificare ca utilizator de reţea şi parolele sale – se află peste tot în fişierele şterse. În plus, în momentul dărâmării Zidului, omul se afla într-o poziţie foarte avantajoasă pentru a-l ajuta pe Renke să evite arestarea.

— Cum aşa?

— Kessler a fost ofiţerul de rang înalt din BKA însărcinat cu supravegherea anchetei iniţiale, spuse el direct. Cazul Renke a fost aproape în întregime opera lui, încă de la promiţătorul start şi până la finalul frustrant şi lipsit de glorie.

— Perfect! Absolut încântător, n-am ce zice! Minunat! Randi se mai uită câteva momente la fişierul „fantomă”, după care dădu din cap dezgustată. Şi unde se află acum nemernicul?

— Chiar aici, în Berlin, răspunse Bennett. Însă a fost promovat rapid pe scara ierarhică. Bărbatul zâmbi cinic. Probabil ca o răsplată pentru primul său mare eşec răsunător, cel puţin în cazul în care şi la nemţi se lucrează la fel ca la noi.

Randi pufni.

— Hai! Dă-mi acum şi vestea cea rea!

— Ulrich Kessler este în prezent unul dintre cei mai importanţi şefi din BKA, spuse calm Bennett, dând apoi din umeri. La drept vorbind, a ajuns unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai ministrului de Interne al Germaniei.

23

Comandamentul Forţei de Şoc, Regimentul 164 de Avioane de Vânătoare şi Bombardament

Avionul cu coadă dublă Su-34 de vânătoare şi bombardier zbura la mică altitudine, deasupra paşnicelor peisaje campestre, mugind spre sud-est prin noaptea neagră ca smoala, cu o viteză de aproape opt sute de kilometri pe oră.

Aeronava vibra şi se cutremura din când în când, lovită de curenţii turbulenţi de aer mai cald şi mai rece.

Cei doi bărbaţi care formau echipajul avionului Su-34 şedeau unul lângă altul în cabina încăpătoare, pilotul comandant în

stânga, iar navigatorul ofiţer însărcinat şi cu armamentul în partea dreaptă. Ambii membri ai echipajului asudau acum în costumele lor G, intens concentraţi asupra misiunii lor. Instrumentele de afişare multifuncţională care licăreau stins pe panoul de bord permiteau fiecăruia dintre ei să monitorizeze sistemele esenţiale care-i erau repartizate. Dar pilotul, un robust maior rus între două vârste din Forţele Aeriene Militare ale armatei ruse, îşi petrecea aproape fiecare clipă uitându-se atent prin dispozitivul de vedere în infraroşu sau la afişajul indicatorului direcţiei de zbor, supraveghind concentrat cerul şi pământul din faţă.

Pentru a evita să fie detectaţi de către radiolocatoarele inamice, zburau la o altitudine de mai puţin de două sute de metri – iar la viteza cu care se deplasau nu era loc de nici o eroare de pilotaj sau de scăderea atenţiei. Mici porţiuni de lumină albă, semne ale satelor izolate şi ale complexelor de ferme agricole, le ieşeau înainte apropiindu-se de ei din întunecimea verzuie, după care dispăreau, lăsate rapid în urmă.

— Douăzeci de kilometri până la ţinta principală, anunţă calm în cele din urmă navigatorul, un căpitan ceva mai tânăr decât pilotul. Apăsă un buton de pe afişajul de lângă genunchiul său drept şi adăugă: Am activat indicatorul.

— Am înţeles, murmură maiorul, clipind iritat pentru a îndepărta o mică picătură de transpiraţie care ameninţa să-i intre în ochiul drept. Pe afişajul direcţiei de zbor apăru o minusculă casetă, deasupra şi doar cu câteva grade mai la stânga faţă de traiectoria curentă de zbor a avionului Su-34. Caseta era un indicator de navigaţie asigurat de computerul lor de bord – un îndrumător vizual către principala lor ţintă de atac de la sol. Bărbatul trase de manşă înapoi, urcând brusc până la aproximativ două mii de metri şi cotind uşor până ce caseta ţintei se centră pe afişajul său.

În faţă se ivi strălucirea mai intensă a luminilor unui oraş, împrăştiindu-se pe linia orizontului pe măsură ce se apropiau. O reţea de şosele şi de căi ferate convergea spre luminile care se înmulţeau, despicând priveliştea întunecată. Panglica mai întunecată a unui fluviu lat, Niprul, apăru şi ea mai la est. Zilele şi săptămânile de studiu intensiv al hărţii îşi arătau acum roadele pe măsură ce omul recunoştea suburbiile estice de la marginea Kievului, capitala Ucrainei.

— Cincisprezece kilometri, raportă navigatorul de pe Su-34, apoi atinse un alt grup de butoane. Am activat sistemele de

ghidare a armamentului. Coordonatele sunt introduse.

Deodată, în căştile maiorului răsună un ton de avertizare.

— Caută vârful radarului! îi strigă navigatorul, baleind în disperare cu privirea display-urile defensive. Alarmă de detectare! Cvadrantul din dreapta spate!

— Bruiază-l! urlă maiorul.

Fuseseră localizaţi de radarul ucrainean, probabil, de acela situat în marele complex de apărare antiaeriană de lângă Konotop. Pufni încet, dezgustat. Potrivit planului de asalt, trupele de comando infiltrate ar fi trebuit să fi distrus respectivele radiolocatoare acum un sfert de oră. Însă asta ar fi fost prea mult pentru arogantele şi peste măsură de lăudatele comandouri ale armatei, îşi spuse în sinea lui.

Apoi ridică din umeri. Chiar în aceste zile ale luptei înalt-tehnologizate, ale sateliţilor şi ale armamentului ghidat cu extremă precizie, adagiul potrivit căruia nici un plan nu reuşeşte vreodată perfect în contact cu inamicul se confirma încă. Războiul fusese dintotdeauna tărâmul norocului întâmplător, al incertitudinii şi al erorilor umane şi de echipament.

Lângă el, navigatorul era ocupat cu comenzile de pe consola lui, străduindu-se să bruieze puternicul radar ucrainean de căutare cu sistemele electronice de contracarare încorporate la bordul lui Su-34. Ar fi fost un adevărat miracol dacă ar fi izbutit, dar fiecare secundă în plus pe care o obţinea era foarte valoroasă. Indicatorul distanţei până la ţintă de pe afişajul de direcţie a zborului indica acum valoarea de doisprezece kilometri. Caseta reprezentând ţinta clipi în culoarea roşie. Aproape că aveau deja în raza de acţiune a armamentului ţinta principală – comandamentul pe timp de război al Consiliului Ucrainean de Apărare.

Un nou ton strident răsună în căştile maiorului.

— Radarul armamentului inamic ne-a prins în colimator, îl avertiză colegul său de echipaj. Am detectat lansarea de rachete sol-aer. Două rachete sunt pe urmele noastre. Forma lor arată că sunt de tipul S-300. Pornesc în acest moment măsurile active şi pasive de apărare!

— La naiba, mormăi printre dinţi maiorul. S-300 era una dintre cele mai moderne rachete sol-aer cu rază lungă de acţiune din dotarea arsenalului ucrainean de luptă, echivalentă cu racheta americană Patriot.

Su-34 se zdruncină scurt în momentul în care fură lansate proiectilele de împrăştiat fragmente de camuflare de la bord.

Cartuşele ieşiră şi fură detonate în urma avionului, într-o secundă, în aer înfloriră nori formaţi din mii şi mii de minuscule fâşiuţe de material Mylar. Fiecare dintre aceste fragmente extrem de subţiri avea dimensiunea precisă pentru a se potrivi cu lungimea de undă utilizată de radarul care îi prinsese în obiectiv. Cu puţin noroc, norul acesta care se împrăştia rapid avea să atragă şi să devieze rachetele departe de ei.

— Haide, haide! se auzi maiorul murmurând printre dinţi, menţinând îndârjit cursul de zbor al avionului, în ciuda tentaţiei de a începe imediat urgentele manevre de retragere, în momentul acela caseta ţintei deveni verde.

Aveau acum ţinta în raza de acţiune a armamentului.

— Trag spre obiectiv! se răsti el, apăsând pe butonul de declanşare de pe manşă. Imediat după aceea, Su-34 se săltă în sus cu câteva mii de kilograme mai uşor decât înainte, în timp ce de sub aripile sale erau eliberate patru bombe ghidate cu maximă precizie. Fără să mai aştepte nici o clipă, maiorul smunci tare de manşă spre stânga, răsturnă avionul cu susul în jos şi plonjă către pământ într-o spiralăstrânsă şi periculoasă.

Ieşi din picaj de-abia la o sută de metri altitudine – atât de aproape de pământ încât copacii, hambarele, casele şi stâlpii de energie electrică se iviră din beznă şi dispărură aproape înainte de a-i fi înregistrat ca obiecte solide. Tonul de avertisment din căşti dispăruse.

— Radarul ne-a scăpat din colimator, îi confirmă navigatorul său, răsuflând cu uşurare. Ne aflăm sub înălţimea minimă de detectare.

Maiorul întoarse brusc capul, întinzând gâtul ca să privească prin spaţiul transparent din spatele lor. La marginea zării, o succesiune de explozii de un alb orbitor transformaseră întunericul nopţii într-o strălucire ca de zi.

— Impactul bombelor, zise liniştit navigatorul. Computerul estimează că toate bombele au lovit ţinta prestabilită.

Deodată, totul în jurul cabinei avionului Su-34 se cufundă în beznă.

O altă voce se auzi în căştile lor:

— Simularea atacului terminată. Rămâneţi în aşteptare. Cu un ascuţit vaiet hidraulic, acoperişul cabinei se ridică, dezvăluind un hangar cavernos umplut cu încă alte câteva mari simulatoare de zbor pe Su-34. Celelalte simulatoare se mai aflau încă în mişcare, răsucindu-se şi balansându-se rapid, în vreme ce ecranele comandate prin calculator asigurau echipajelor imaginile reale

ale cerului şi ale pământului de la exteriorul avioanelor manevrate energic.

Maiorul se încruntă, trecând mintal în revistă evenimentele din ultima oră.

— Să reluăm misiunea, şefule, spuse el, vorbind în laringofon. De data asta aş vrea să încerc un culoar de zbor uşor diferit, ca să văd dacă putem evita detectarea de la Konotop atunci când ne ridicăm pentru a lansa bombele.

Navigatorul său se uită la el de-a curmezişul cabinei cu un rânjet ostenit.

— Am repetat de cinci ori deja acest atac astăzi, Serghei Nikolaievici. De trei zile stăm prin simulatoarele astea, câte douăsprezece ore în fiecare zi, încercând orice posibilă permutare sau chichiţă. N-am putea să mai luăm şi câte o mică pauză, doar cât să ne mai întindem şi să ne mai dezmorţim puţin picioarele?

Maiorul dădu din cap.

— Încă nu, Vladimir, răspunse el ferm, după care dădu din umeri. Ai văzut şi tu ordinele de avertizare venite de la Moscova. Mai avem doar două zile de antrenamente aici înainte de a ne deplasa, împreună cu întregul regiment, la Briansk. Şi eu nu cred prostia aia cum că am merge acolo numai în vederea unui aşa-numit exerciţiu urgent în caz de alertă. Comandantul escadronului de avioane Su-34 se uită cu toată seriozitatea la subordonatul său, adăugând: Aminteşte-ţi că, în cazul în care vom desfăşura în realitate acest raid aerian asupra Kievului, nu va mai fi loc pentru greşeli serioase sau calcule eronate. Nu vom mai avea o a doua ocazie dacă vom da greş în misiunea reală. Mai bine să fim pregătiţi, căci altminteri pe-acolo ne vor rămâne oasele.

24

Kremlin

Preşedintele rus Viktor Dudarev continua să-şi păstreze biroul personal din secţiunea centrală a triunghiularei clădiri alb-galbene a Senatului. Într-un contrast izbitor cu încăperile de ceremonie peste măsură de înzorzonate, de prin toate celelalte palate ale Kremlinului, această odăiţă rectangulară era mobilată

simplu şi practic, doar cu câteva accente de sobră eleganţă clasică.

Pe peretele din spatele mesei de lucru cu blat de malahit a lui Dudarev atârna complicata stemă a Federaţiei Ruse. Masa era încadrată de două steaguri – în stânga – drapelul naţional alb-albastru-roşu al Rusiei, iar în dreapta – mult mai complicatul şi mai viu – coloratul Stindard Prezidenţial. Aceste flamuri erau unicele pete de culoare din tot biroul, care în rest se distingea prin lambriurile de stejar de culoare închisă, tavan cu mulaje, zugrăvit în nuanţe stinse de galben şi alb, ca şi prin formele geometrice, colorate palid în vernil, roşu şi ocru, ale unui covor de Astrahan vechi de sute de ani. De-a lungul pereţilor interiori erau înşirate vitrine de cărţi pline cu volume rare şi cu lucrări moderne de referinţă. Între cele două ferestre ale camerei se afla o masă lungă de stejar, înconjurată de scaune cu spătarul drept.

Pe unul dintre aceste scaune şedea Konstantin Malkovici. Se uita peste masă la Dudarev, apoi iute la bărbatul scurt şi gras, cu părul cărunt, care şedea alături de preşedintele rus. Miliardarul originar din Serbia îşi reprimă intenţia de a se încrunta. Îl deranja neaşteptata prezenţă a lui Aleksei Ivanov, neînduplecatul şef al Celui de-al Treisprezecelea Directorat din FSB, la această importantă întâlnire.

Intui aceeaşi nelinişte la bărbatul care şedea în dreapta sa, pe nume Erich Brandt. Înainte de a fi ajuns ei doi la Kremlin, fostul ofiţer Stasi îl anunţase că era probabil ca Ivanov să le facă necazuri din pricina problemelor apărute în sistemul de securitate al HYDREI. Studiind acum sumbra figură impasibilă a şefului spionajului rus, Malkovici îşi spuse că Brandt avea probabil dreptate. Ceva din privirea furişată a lui Ivanov îi sugera o felină mare – un tigru sau un leopard – care îi fixa lenevos pe cei pe care îi considera o potenţială pradă.

Era o imagine pe care o găsea extrem de neliniştitoare.

Atunci când deschisese prima oară negocierile cu partenerii ruşi, neamţul îl avertizase în privinţa potenţialelor primejdii care îi păşteau, amintindu-i faptul că: „În momentul în care încerci să călăreşti un tigru, câteodată fiara te poate înfuleca”.

Pe atunci, Malkovici respinsese grijile pe care şi le făcea Brandt, considerându-le exagerat de pesimiste. Acum, aşezat la masa aceea vizavi de periculosul şef al Celui de-al Treisprezecelea Directorat, miliardarul începuse să înţeleagă avertismentele subordonatului său.

Cu un mare efort, Malkovici izbuti să-şi alunge din minte

gândurile neplăcute. Poate că de vină erau doar nervii săi suprasolicitaţi. Acesta era un moment al unui iminent triumf, răsplată pentru anii de costisitoare şi riscante cercetări, precum şi de minuţioase proiecte. Nu era vreme de supărare; îşi concentră atenţia din nou asupra marelui ecran de la capătul mesei. Acolo stătea colonelul Piotr Kiricenko, consilierul militar al lui Dudarev şi manevra o telecomandă pentru a afişa diversele hărţi şi diagrame care alcătuiau această informare ultrasecretă.

— Unităţile de luptă ale aviaţiei, ale trupelor de comando, de tancuri şi de artilerie motorizată, desemnate pentru a participa la Operaţiunea JUKOV, continuă să se desfăşoare din bazele lor de pe timp de pace spre zonele de concentrare care le-au fost repartizate, spunea Kiricenko, folosind telecomanda pentru a evidenţia punctele-cheie aflate de-a lungul frontierelor comune ale Rusiei cu Ucraina, cu Georgia, cu Azerbaidjanul şi cu Kazahstanul. Până acum nu există semne care să indice cum că Statele Unite sau aliaţii lor ar fi detectat ordinul de mărime al acestor deplasări de trupe. Şi nici că ar fi înţeles adevărata lor semnificaţie.

— Ignoranţa Occidentului în această privinţă este cauzată în cea mai mare parte de HYDRA, arma specială pe care v-am furnizat-o eu, interveni Malkovici. Indiferent de scopul prezenţei lui Ivanov în ziua aceea şi în locul acela, întotdeauna era bine să le reamintească acestor ruşi cât de mult îi datorau. Omorând atât de mulţi dintre cei mai valoroşi analişti ai lor din domeniul informaţiilor, agenţii mei au făcut aproape imposibil pentru CIA, MI6 sau oricare altă agenţie asemănătoare să destrame convenţionalul văl de secret cu care aţi înconjurat toate aceste mişcări. Zâmbi curtenitor şi continuă: Fireşte, acelaşi lucru se poate spune şi în legătură cu ţările care constituie victimele voastre preconizate. Odată ce HYDRA îşi va continua cursa, prea puţini dintre comandanţii lor militari şi politici, oameni-cheie, vor mai rămâne în viaţă pentru a coordona contracararea eficientă a operaţiunilor voastre.

— Da, este cât se poate de limpede că această armă virală de asasinare şi-a dovedit valoarea... până acum, încuviinţă rece Dudarev.

Ivanov ridică doar din umeri. Faţa lui lătăreaţă nu trăda nici o emoţie reală.

Preşedintele Rusiei dădu din cap în direcţia lui Kiricenko, spunând:

— Continuă, Piotr.

— Am înţeles. Colonelul se supuse. Când Operaţiunea JUKOV se va declanşa, regimentele noastre de aviaţie cu rază mare de acţiune vor da lovituri simultane asupra unei largi palete de obiective – puncte de comandă şi control, unităţi de apărare antiaeriană, aeroporturi şi zone de concentrare de trupe inamice.

Bărbatul apăsă un buton de pe telecomandă. Zeci de steluţe roşii apărură imediat pe harta de pe ecran, indicând ţintele răspândite peste tot în fostele republici sovietice alese pentru a fi recucerite.

— În acelaşi timp, tancurile şi unităţile noastre de infanterie motorizată vor avansa, mişcându-se rapid în teritoriul inamic pentru a asigura obiectivele desemnate. Şi Kiricenko continuă cu patos. Pe hartă începură să clipească multe săgeţi, pătrunzând pe distanţe de sute de kilometri în interiorul teritoriului ostil, pentru a pune stăpânire pe importante oraşe, poduri, noduri de transport rutier şi pe calea ferată, precum şi pe zonele industriale vitale. Porţiuni întregi de pe hartă se înroşiră, indicând zonele planificate pentru a fi ocupate şi întoarse sub controlul rusesc – în întregime Kazahstanul, Gruzia, Azerbaidjanul şi Armenia, precum şi toată jumătatea de est a Ucrainei.

Malkovici dădu din cap, din ce în ce mai puţin atent pe măsură ce aghiotantul lui Dudarev începea enumerarea precisă a unităţilor participante, efectivele, dotările şi sarcinile specifice. După cum gândea el, acestea erau detalii tactice importante doar pentru generali şi pentru ceilalţi militari participanţi la această amplă acţiune. Pe el îl interesa mai mult imaginea de ansamblu, felul în care operaţiunea avea să modifice raportul de forţe pe plan global.

Planul JUKOV avea o excelentă semnificaţie strategică, politică şi economică. Pentru Rusia, el însemna întărirea unor graniţe mai uşor de apărat, recuperarea unor întinse regiuni bogate în resurse naturale şi industrie grea, precum şi readucerea sub autoritatea şi sub protecţia Kremlinului a zeci de milioane de etnici ruşi. Pe termen lung, avea să marcheze începutul unui imens efort al Rusiei de a-şi redobândi locul cuvenit ca una dintre marile puteri ale lumii, de naţiune imperială a cărei forţă avea să rivalizeze din nou într-o bună zi cu aceea a Statelor Unite. Pe termen scurt, zdrobirea celor mai de succes dintre proaspetele democraţii care înconjurau Rusia era vitală pentru propria supravieţuire politică a lui Dudarev. Până în prezent, majoritatea cetăţenilor Rusiei suporta conducerea sa autoritară, însă existau semnele creşterii unei nemulţumiri generale pentru care el găsea

vinovate exemplele democratice date de nişte popoare cândva supuse Rusiei.

Pentru Malkovici însuşi, JUKOV reprezenta ocazia de a deveni unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici bărbaţi din întreaga istorie a umanităţii. Era un vis pe care îl nutrise încă din frageda pruncie, ca refugiat dispreţuit şi sărac-lipit pământului, rătăcitor prin Europa. Înaintând în vârstă şi începând să conştientizeze dimensiunea talentelor sale – şi mai ales tulburătoarea lui abilitate de a prevedea mişcările ulterioare ale pieţelor financiare şi de mărfuri – visul s-a transformat într-o dorinţă arzătoare, într-o pasiune care îl mistuia mai mult decât oricare alta.

Deja fantastic de bogat, bărbatul îşi impunea în măsură considerabilă voinţa multor guverne din Europa, Africa şi Asia – atât indirect, prin influenţa lui economică covârşitoare, cât şi direct, prin mita oferită politicienilor şi funcţionarilor susceptibili. Averea lui nemăsurată îi permitea, de asemenea, să manipuleze subtil, prin companiile sale, operaţiunile bancare, casele de brokeraj, firmele de investiţii, laboratoarele farmaceutice, companiile petroliere, fabricanţii de arme şi alte industrii pe plan mondial. Prin Grupul Brandt, el comanda o forţă de asasini plătiţi şi spioni, ceea ce îi permitea să acţioneze la nevoie clandestin şi violent, împotriva duşmanilor săi personali şi a rivalilor în afaceri. Dar în ultima vreme descoperise că puterea lui avea încă limite. Spre disperarea şi consternarea lui, existau şi politicieni pe care nu-i putea nici mitui şi nici intimida prin ameninţări, existau şi companii pe care nu le putea cumpăra, existau şi legi şi reglementări pe care încă nu le putea modifica sau ignora fără urmare.

Astfel, Malkovici începuse să se gândească la o cale de a-şi mări averea şi puterea personală de zece ori cel puţin. Cu mult timp în urmă, imediat după terminarea Războiului Rece, el îşi asigurase serviciile mai multor oameni de ştiinţă din industria de armament a fostului bloc sovietic – oameni de ştiinţă printre care se număra şi Wulf Renke. Pe vremea aceea nu se gândea doar să dezvolte o discretă iniţiativă colaterală pentru una dintre companiile sale producătoare de muniţie care să asigure armamente neconvenţionale celor mai bogate ţări teroriste din lume în schimbul unor sume gigantice de bani lichizi murdari.

Însă când Wulf Renke venise la el cu ideea epocală a HYDREI – arma absolută, ghidată cu maximă precizie, pe care şi-ar dori-o oricare ucigaş – miliardarul de origine sârbă întrezărise într-o clipă potenţialul uriaş al unei asemenea arme. Controlul asupra

acestei arme nedetectabile, incurabile şi de neoprit i-ar oferi acea putere după care tânjise de atâta timp. Cu ea, Malkovici ar fi putut nimici naţiunile ai căror lideri i se opuneau şi le-ar fi putut recompensa pe acelea care se aliaseră cu scopurile sale.

Sub conducerea lui Viktor Dudarev, Rusia alesese calea înţelepciunii.

Drept răsplată pentru utilizarea HYDREI ca armă de îmblânzit duşmanii lor occidentali şi din fostele republici sovietice, Dudarev şi aliaţii acestuia de la Kremlin semnaseră cu Malkovici nişte tainice înţelegeri solemne, pecetluind un acord de afaceri din care urmau să profite ambele părţi. Văduvind serviciile occidentale de informaţii de cei mai valoroşi analişti, HYDRA îi permitea Rusiei să plănuiască, să organizeze şi să declanşeze campania militară fără ştirea şi fără amestecul americanilor şi al aliaţilor acestora. De îndată ce vor începe să se audă împuşcăturile, europenii şi americanii vor protesta energic, dar dacă erau luaţi prin surprindere, era extrem de puţin probabil să rişte un război şi mai mare prin intervenţia lor. Cu trupele ruseşti deţinând controlul peste tot la faţa locului, americanii vor înghiţi găluşca şi vor fi nevoiţi să accepte realitatea.

În schimb, când cuceririle ruseşti vor fi complete, miliardarul avea să ia partea leului din petrolul, gazele naturale, zăcămintele minerale, armamentele şi celelalte industrii capturate. Iar la scurtă vreme după aceea, profiturile de pe urma acestor noi proprietăţi l-ar face cel mai bogat om din lume, eclipsând de departe orice eventual rival posibil.

Malkovici era foarte mândru de această perspectivă din ce în ce mai apropiată. Proştii susţineau că bogăţia constituia rădăcina tuturor relelor. Înţelepţii ştiau însă mai bine: banii nu constituie decât un instrument, o unealtă care poate fi folosită pentru a reclădi o lume aşa cum s-ar cuveni.

— Şi când veţi porni la atac? îl auzi el pe Brandt întrebând.

Kiricenko se uită întrebător la Dudarev, primi scurta încuviinţare a acestuia şi răspunse la întrebare:

— JUKOV va fi declanşat în mai puţin de cinci zile. Primele raiduri ale comandourilor şi primele lovituri aeriene vor începe la câteva minute după miezul nopţii, pe data de douăzeci şi patru februarie. Tancurile noastre şi celelalte trupe vor trece frontierele la puţin timp după aceea.

— Fără provocare preliminară? zise cinic Brandt. Te rog să mă ierţi, colonele, dar acest lucru mie mi se pare oarecum… lipsit de eleganţă.

Ivanov se aplecă cu un surâs abia schiţat pe buze.

— Vor avea loc ample provocări la adresa noastră, domnule Brandt. Ochii bărbatului erau ca de gheaţă. De exemplu, în Ucraina, spionii noştri speciali sugerează intens că în curând s-ar putea să aibă loc un regretabil incident terorist, prilej cu care vor muri foarte mulţi etnici ruşi nevinovaţi.

Brandt dădu glacial din cap.

— Înţeleg. Asta-i convenabil, desigur. Şi bineînţeles că atacul terorist va presupune un răspuns militar imediat al forţelor ruseşti.

— Fireşte, încuviinţă laconic Ivanov. În cazul în care guvernul de la Kiev nu se arată în stare să ne protejeze oamenii de propriii lui ucraineni ultranaţionalişti, ne vom vedea siliţi să facem noi înşine acest lucru.

Ascultându-l, Malkovici pufni, după care se întoarse către Dudarev:

— Şi ce pretexte veţi găsi pentru a vă justifica intervenţiile în Georgia şi în celelalte ţări?

Preşedintele Rusiei ridică din umeri.

— În Georgia şi în restul fostelor republici unionale există deja semnele unei crescânde instabilităţi politice. Omul înclină din cap în direcţia miliardarului cu un zâmbet ironic. Mulţumită, desigur, deceselor conducătorilor militari şi civili, decese provocate de virusul vostru HYDRA.

Malkovici dădu din cap.

Însă Ivanov izbucni:

— Din nefericire, domnule Malkovici, actualmente însăşi HYDRA ar putea să constituie cea mai mare ameninţare la adresa succesului nostru. Şeful Celui de-al Treisprezecelea Directorat se uită cu răceală peste masă, în direcţia lui Brandt. Eşecul încercării domnului Brandt de a-l elimina pe dr. Petrenko mai înainte ca acesta să apuce să vorbească a fost o greşeală monumentală. Iar continuarea eşecului de a-i prinde sau ucide pe colonelul Smith şi pe colaboratorii săi este un potenţial dezastru. Cu cât Smith va rămâne mai multă vreme liber aici, la Moscova, cu atât mai mare va fi riscul ca el să afle secretul HYDREI. Şi ca să vorbim fără ocolişuri, acesta este un risc pe care nu ne putem permite să ni-l asumăm.

— Cât se poate de adevărat, Aleksei, se declară de acord Dudarev. Preşedintele Rusiei arătă înspre ecranul care înfăţişa forţele blindate de avangardă penetrând adânc în teritoriul ucrainean, georgian şi al celorlalte state vizate. Succesul

operaţiunii JUKOV depinde integral de reuşita noastră de a-i lua pe adversari cât mai pe neaşteptate. Dar dacă americanii află de amestecul nostru în decesele produse de arma voastră virală, atunci va fi pus în primejdie tot ce sperăm noi să realizăm.

— Şi ce propuneţi? întrebă înţepat Malkovici.

— În primul rând, propun ca directoratul meu să preia integral conducerea operaţiunilor de căutare a lui Smith şi a ziaristei americane, doamna Devin, răspunse Ivanov întorcându-se apoi în direcţia lui Brandt. Însă de data asta doresc să avem o cooperare deplină. Trebuie să nu mi se mai ascundă nimic. Nimic. Ne-am înţeles?

O clipă, fostul ofiţer Stasi rămase tăcut. Strânse din dinţi, încercând să-şi ascundă mânia. Apoi omul dădu din umeri cu un gest studiat, simulând o indiferenţă totală.

— Cum vreţi.

Malkovici nu-l slăbea din ochi pe Dudarev. Cu toată îndârjirea lui, Ivanov nu era decât un simplu executant, ca şi Brandt. Preşedintele rus era acela care trăgea toate sforile. Miliardarul ridică dintr-o sprânceană.

— Ei bine, Viktor, asta-i tot?

Dudarev dădu din cap.

— Nu chiar, prietene. Bătea uşor cu degetele în tăblia mesei. Aceste strădanii ale spionajului american mă cam îngrijorează. În ciuda realului ei succes, până acum cel puţin este evident că HYDRA nu i-a orbit îndeajuns pe americani. Mai sunt îngrijorat şi de faptul că preşedintele Castilia s-ar putea dovedi mai încăpăţânat decât înţelept. Dacă până la urmă tot nu va fi dispus să se resemneze şi să accepte cuceririle noastre, riscul unei nedorite confruntări directe între noi şi Statele Unite va creşte exponenţial. Date fiind avantajele strategice pe care le avem în Ucraina şi în Asia Centrală, ar trebui să rămânem încă în avantaj, dar costurile, în trupe, echipament şi bani, s-ar putea să fie exorbitante. Toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere dădură încet din cap. Din acest motiv, continuă Dudarev, am hotărât să mă asigur că acest preşedinte american anume nu va mai fi multă vreme o ameninţare la adresa noastră. Omul îl privi intens pe Malkovici. În consecinţă, vei da ordin oamenilor tăi să pună cât mai curând posibil la dispoziţia unuia dintre curierii lui Ivanov varianta de HYDRA adecvată acestui scop.

Surpriza îl înlemni pe Malkovici.

— Însă riscurile omorârii lui Castilia sunt…

— Suportabile, îl întrerupse calm conducătorul rus. Se uită

apoi la Ivanov, întrebându-l: Am dreptate?

Şeful Celui de-al Treisprezecelea Directorat dădu cu răceală din cap.

— Avem un om de-al nostru infiltrat acolo, chiar la Casa Albă, confirmă el. Administrarea cu succes a HYDREI nu ar trebui să prezinte nici o problemă.

Malkovici simţi că-l ia cu frig.

— Dar va fi o întreagă dandana în cazul în care Statele Unite măcar vor bănui vreodată ce-am făcut noi, replică el, încordat.

Dudarev ridică din umeri.

— Lasă-i pe americani să bănuiască ce vor atâta vreme cât n-or să poată dovedi nimic. Zâmbi subţire, continuând: Ceea ce îmi furnizează o altă preocupare. În circumstanţele actuale, cu agenţii americani dând târcoale, ai analizat posibilele pericole care ameninţă laboratorul în care se fabrică HYDRA?

— Laboratorul este în deplină siguranţă, replică Malkovici hotărât. Americanii n-au cum să-l descopere.

Lângă el, Brandt dădu din cap a încuviinţare.

Dudarev se uită la ei cu un cinism amuzat.

— Asta-i o veste bună, spuse el după un moment, întârziind suficient încât să fie evident că nu-i crede. Şi totuşi, s-ar putea să fie mai sigur pentru noi toţi dacă dr. Renke şi echipa lui ar fi transferaţi aici – de exemplu, într-unul dintre complexele noastre speciale de maximă securitate din Bioaparat. Nu eşti de aceeaşi părere?

Malkovici făcu o strâmbătură. Înţelegea acum jocul preşedintelui rus. Controlul absolut asupra HYDREI şi secretul fabricării acesteia constituiau tocmai atuurile sale pentru miza atât de ridicată a jocului. Arma virală unică pe care o realizase Renke făcea din miliardar un aliat de neînlocuit, un om pe care Dudarev trebuia să-l trateze pe picior de egalitate. Însă în cazul în care el şi-ar pierde monopolul asupra tehnologiei letale, cei de la Kremlin ar fi liberi să acţioneze după bunul lor plac. Din acest motiv, miliardarul ţinuse în cel mai mare secret şi asta mai ales faţă de ruşi, informaţia cu privire la locul în care îşi desfăşura Renke activitatea.

— Laboratorul se află în deplină siguranţă, repetă el glacial. În privinţa asta aveţi cuvântul meu cel mai solemn.

Dudarev dădu încet din cap.

— Foarte bine, sunt dispus să-ţi accept chezăşia. Apoi, dintr-o dată, expresia lui aparent blândă şi parţial amuzată se înăspri. Şi totuşi, un lucru trebuie să fie lămurit cât se poate de limpede,

domnule Malkovici: întrucât nu ne dai voie să ne ocupăm noi de protejarea secretului acestei arme, te vom face direct răspunzător pentru orice erori ulterioare. Au mai rămas doar cinci zile până ce vom putea declanşa operaţiunea JUKOV. Cinci zile scurte. Dar până ce soldaţii şi avioanele noastre de luptă nu vor fi intrat în acţiune, americanii nu trebuie să afle absolut nimic despre existenţa HYDREI. În cazul contrar, viaţa ta nu va mai valora nici cât o ceapă degerată. Reţine asta.

Ceva mai târziu, pe scurtul drum de înapoiere până la birourile sale din Casa Paşkov, Malkovici se gândi abătut la ameninţarea preşedintelui rus. Prin urmare, tigrul mi-a arătat în cele din urmă colţii şi ghearele, îşi zise el înfuriat. Se încruntă. Un motiv în plus de a ţine tigrul şi mai strâns de beregată.

Se uită apoi în direcţia lui Brandt. Neamţul şedea cu spatele către direcţia de mers, privind absent pe fereastră.

— Va izbuti Ivanov să-i prindă sau să-i ucidă pe americani? îl întrebă încet Malkovici.

Brandt pufni.

— Mă îndoiesc.

— De ce?

— Fiindcă miliţia şi serviciile de securitate sunt fundamental incapabile, explică pe îndelete neamţul printre dinţii încleştaţi. Cu toate epurările cu care se împăunează atâta Dudarev, ambele instituţii cuprind încă prea mulţi ofiţeri care sunt fie corupţi şi dornici să vândă informaţii sau să asigure protecţie fugarilor contra unor sume substanţiale, fie molipsiţi de aşa-numitele idealuri „reformatoare”. Sunt prea multe şanse ca Smith şi Devin să găsească persoane oficiale dispuse să-i ajute sau măcar să închidă un ochi, prefăcându-se că nu i-au văzut fugind. Dacă Ivanov crede altfel, atunci e un prost.

Malkovici cântări amarele argumente cinice ale subordonatului său. Simţindu-se grav ameninţat, părerea defavorabilă a lui Brandt la adresa miliţiei şi a FSB-ului era profund îngrijorătoare pentru el.

Miliardarul se hotărî.

— Atunci vei continua şi propria ta acţiune pentru găsirea lui Smith şi a doamnei Devin, îi ordonă Malkovici. Vreau să fie prinşi şi asta cât mai repede. Aş prefera să-i găsească oamenii tăi, nu ruşii.

— Dar ce ne facem cu Cel de-al Treisprezecelea Directorat? se întrebă cu voce tare celălalt bărbat. Doar ai auzit ce-a spus

Ivanov. El va dori să-i comunicăm orice informaţie vom afla. Va fi şi aşa destul de greu să le luăm urma americanilor fără să dăm la tot pasul peste agenţii FSB.

Malkovici dădu din cap.

— Înţeleg. Apoi ridică din umeri. Comunică-le şi ruşilor suficiente date din cele pe care le-ai dobândit despre acest individ, Smith, atâtea cât să fie şi ei mulţumiţi. Iar între timp, grăbeşte cât poţi propria ta investigaţie.

— Va fi dificil să-i prindem pe cei doi americani chiar de sub nasul lui Ivanov, îl preveni Brandt. Dar îţi promit că eu şi oamenii mei vom face tot posibilul.

— Nu te plătesc ca să încerci, domnule Brandt, replică glacial miliardarul. Ci ca să reuşeşti. Ţi-aş sugera să nu scapi nici o clipă din vedere deosebirea.

— Şi dacă eu îi voi prinde vii pe Smith şi pe doamna Devin? întrebă foarte calm neamţul, ignorând ameninţarea subînţeleasă. Adică fără să ştie şi Ivanov de treaba asta. Care sunt ordinele în cazul ăsta?

— Stoarce tot de la ei, răspunse brutal Malkovici. Află pentru cine lucrează şi cât de multe au aflat despre HYDRA şi au transmis în Statele Unite…

— Iar după aceea?

— După aceea omoară-i, se răsti Malkovici. Repede, la nevoie. Dar încet dacă este posibil. Colonelul Smith şi doamna Devin mi-au făcut multe necazuri şi mi-ar plăcea grozav ca ei să regrete acest lucru.

25

Moscova

Jon Smith reacţionă pe loc la zgomotul unei uşoare bătăi în uşa de la intrarea în apartament. Ridicându-se de pe sofaua pe care încercase să aţipească, înşfacă de pe măsuţa pentru cafea pistolul Makarov de 9 mm, deblocă piedica şi introduse un cartuş pe ţeavă. Apoi se întoarse, ţinând pistolul cu ambele mâini, gata de tragere. Răsuflă adânc, liniştindu-se în timp ce ochea. Bărbatul ţinti drept în mijlocul uşii, rămânând apoi nemişcat.

Cu propria ei armă pregătită de tragere, Fiona Devin veni şi ea tiptil din dormitor, în picioarele goale pe pardoseala de lemn

tare, mişcându-se ca o pisică.

— Cine este? strigă ea în ruseşte, schimbându-şi glasul pentru a imita tremurai din vocea unei femei în vârstă.

De-afară îi răspunse un bărbat, al cărui ton era înfundat de uşa grea din lemn.

— Sunt eu, Oleg.

Smith se relaxă puţin. Recunoscuse glasul lui Kirov. Şi, mai important, folosind doar numele de botez, îi anunţa că totul e în regulă. Dacă s-ar fi prezentat şi cu numele de familie, i-ar fi avertizat că acţionează constrâns, ca prizonier fie al miliţiei, fie al altcuiva care îi urmărea pe ei.

Încet, Smith coborî Makarovul şi îi puse piedica. Fiona procedă la fel, după care se apropie de uşă şi o descuie, trăgând şi zăvoarele.

Rusul înalt şi cu pieptul ca de taur intră iute, aducând două valize grele. Omul ridică din sprâncene când văzu pistoalele.

— Sunteţi îngrijoraţi? întrebă el. Apoi dădu din cap. Ei bine, aşa se şi cuvine.

— Ce s-a întâmplat?

Kirov lăsă valizele jos şi se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră, trăgând colţul draperiei.

— Veniţi să vedeţi cu ochii voştri, le zise el, dând din cap în direcţia străzii de dedesubt.

Smith şi Fiona i se alăturară degrabă.

Automobilele şi camioanele de mărfuri erau oprite de-a lungul podului peste Canalul Vodootvodnîi. Miliţieni în pelerine cenuşii şi cu şepci cu cozoroc treceau doi câte doi de la vehicul la vehicul, aplecându-se ca să examineze actele şi să schimbe câteva vorbe cu fiecare şofer. O trapă de soldaţi înarmaţi cu carabine de atac şi în uniforme de camuflaj de iarnă stăteau de pază la cea mai apropiată intersecţie.

— Sunt trupe ale Ministerului de Interne, le spuse liniştit Kirov. Din ceea ce am văzut eu, există puncte de control în cele mai multe intersecţii importante şi lângă cele mai mari staţii de metrou.

— La naiba! murmură Smith, după care se uită la celălalt şi îl întrebă: Care este motivul oficial invocat de ei?

Kirov ridică din umeri.

— Potrivit ştirilor care circulă, astea nu sunt decât o parte din măsurile obişnuite de securitate luate pentru găsirea celor bănuiţi a fi terorişti ceceni. Însă eu am reuşit să mă apropii suficient de unul dintre punctele de control încât să pot vedea ce

utilizează ei pentru a căuta în mulţime. Omul se uită din nou la cei doi americani. Miliţia are copii după fotografiile de pe paşapoartele voastre.

Fiona oftă.

— Presupun că era doar o chestiune de timp.

— Da, îi răspunse grav Kirov. Iar acum trebuie să facem faţă situaţiei. Nu mai putem amâna. Amândoi aveţi urgentă nevoie de acte noi – cu feţe noi şi cu nume noi.

Smith îl privi şi el pe Kirov, izbit de ceva din ceea ce spusese. O vagă posibilitate se strecură în subconştientul lui, mai mult o presimţire decât ceva concret. Însă după aceea, pe măsură ce alte mici fragmente de dovezi începeau să-i revină în memorie, noua ipoteză începu să prindă contur şi greutate, ca un tăciune aprins brusc de vânt.

Făcu ochii mari.

— Numele, zise el brusc. Asta trebuie să fie legătura care ne lipsea. Ne tot întrebăm de ce au fost ucişi atâţia oameni doar ca să ne împiedice pe noi să punem mâna pe însemnările Elenei. Ei bine, poate că răspunsul a fost tot timpul sub nasul nostru.

— Despre ce anume vorbeşti, colonele? întrebă în şoaptă Fiona, la fel de nedumerită ca şi Kirov.

Înflăcărat de noua lui teorie, Jon îi conduse pe ceilalţi doi lângă măsuţa pentru cafea.

— Numele, repetă bărbatul, răsfoind vraful de hârtii bătute la maşină şi traducerea lor. Cu un creion roşu, înconjură anumite porţiuni. Uitaţi-vă şi voi. Asta conţin notiţele Elenei... numele victimelor primei izbucniri a bolii. Şi numele lor de familie. Şi adresele lor. Da?

Ceilalţi doi dădură încet din cap, încă neînţelegând ce voia el să spună.

— Priviţi, le explică Smith. Cumva, undeva trebuie să existe o conexiune între cei care au murit şi familiile lor. Una care ne-ar putea face să înţelegem mai bine cum acţionează această nouă maladie şi locul de unde provine.

Fiona se încruntă.

— Eu, una, nu văd nici o astfel de conexiune. Femeia clătină din cap. Ai subliniat deja că nu există nici o legătură evidentă între aceşti bieţi oameni – nici prietenie, nici relaţii de familie, nimic care ar putea explica de ce s-au îmbolnăvit şi au murit într-un fel atât de îngrozitor.

Smith dădu din cap.

— E-adevărat. Elena, Valentin Petrenko şi ceilalţi oameni de

ştiinţă ruşi care au studiat declanşarea bolii n-au izbutit să identifice nici o legătură obişnuită între cele patru victime. Bătu din nou uşor cu degetele în teancul de notiţe. Dar dacă legătura dintre ei este cumva de o natură mai subtilă, constând poate din unele asemănări genetice sau din alte trăsături biochimice comune – din vreo slăbiciune sau condiţie preexistentă care să-i facă vulnerabili la această nouă boală?

— Şi chiar crezi că ar fi posibil să descoperi această trăsătură comună? întrebă Kirov. Chiar acum?

Smith dădu din nou din cap.

— Da, cred că da. Se uită la celălalt bărbat. Însă nu va fi uşor. Mai întâi, va trebui să găsim o cale de a intervieva familiile victimelor. Dacă le-am putea convinge pe rudele victimelor să ne permită să prelevăm mostre de sânge, de ţesut şi de ADN, o serie de analize ulterioare de laborator s-ar putea să reuşească să evidenţieze orice eventuale zone de asemănare.

— Şi ai de gând să faci toate astea în timp ce tu şi doamna Devin sunteţi pe lista neagră a Kremlinului? obiectă sec Kirov.

— Da, cam aşa ceva. Smith se sili să afişeze un surâs. Cum suna vorba aceea din bătrâni? Ceva de genul: „Dacă nu poţi suporta nici o batjocură, atunci n-ar fi trebuit să accepţi să devii soldat”. Ei bine, noi toţi am acceptat acest lucru, aşa că e momentul să ne meritǎm solda.

Berlin

Construit în interiorul şi în jurul unei păduri presărate cu mai multe mici, dar pitoreşti lacuri, cartierul Grunewald era una dintre cele mai costisitoare suburbii de elită ale Berlinului. Casele mai vechi fuseseră construite la distanţă unele de altele, înconjurate de grădini minunate, de ziduri de piatră, garduri vii şi pâlcuri de copaci.

O camionetă utilitară, vopsită în alb şi roşu – culorile tradiţionale ale companiei germane de telefonie Deutsche Telecom – era parcată pe Hagenstrasse, una dintre cele mai largi străzi rezidenţiale din Grunewald. Era într-o după-amiază foarte târzie, iar palidul soare al iernii coborâse deja spre linia orizontului, aruncând umbre de-a curmezişul drumului. Frigul era muşcător, iar afară, în aerul îngheţat, se vedea foarte puţină lume. Un alergător pântecos, învăluit în ritmurile muzicii pe care

o asculta prin căşti, gâfâia traversând strada prin faţa camionului şi continua să fugă, executând efortul fizic pe care i-l recomandase medicul. Omul dispăru rapid în întunecimea crescândă dintre copaci. Două persoane în vârstă, ieşite la o mică hoinăreală de după-amiază, treceau clătinându-se şi trăgând cu forţa după ele nefericitul lor terier care dârdâia de frig. Apoi şi grupul acela o luă pe după un colţ şi se făcu nevăzut.

În cabina camionetei, Randi Russell şedea lăsată în jos, în spatele volanului. Purta mănuşi subţiri din piele, o şăpcuţă simplă de baseball, care ascundea părul scurt şi blond, precum şi o mohorâtă salopetă cenuşie de lucru. Femeia se uită nerăbdătoare la ceas. Cât va mai trebui să aştepte acolo?

Gura lui Randi se strâmbă într-un rânjet, când îşi privi mănuşile. Dacă va mai zăbovi multă vreme fără rost, nu era imposibil să înceapă să-şi roadă unghiile chiar prin pielea subţire.

— Servitorii se pregătesc să plece, raportă deodată în căşti vocea unei tinere femei. Par să fi terminat, în cele din urmă, ziua de muncă.

Randi se îndreptă de spate, urmărind cu privirea un vechi şi rablagit Audi care dădea încet înapoi de pe alee, nu departe în faţa ei. Cei doi imigranţi ilegali slovaci pe care îi plătea Ulrich Kessler ca să-i întreţină curăţenia casei, să-i gătească şi să aibă grijă de grădină plecau acum acasă, în apartamentul lor sărăcăcios din extremitatea opusă a Berlinului. Automobilul Audi vira la stânga pe Hagenstrasse şi trecu pe lângă camionul lui Randi. Ochii ei urmăriră prin oglinda retrovizoare laterală luminile din spate până ce dispărură.

— Dar ce se mai aude cu băieţelul Kessler însuşi? se interesă femeia, vorbind încet în microfonul prins de salopeta ei.

— E încă la serviciu, în biroul lui, răspunse un alt glas, de data asta de bărbat ceva mai în vârstă. Glasul îi aparţinea ofiţerului CIA însărcinat cu supravegherea clădirii BKA în care lucra Kessler. Însă ştim sigur că va participa ca oaspete la o mare petrecere pe care o dă Cancelarul în seara asta la Biblioteca de Stat. După câte ştim, Kessler nu scapă nici un prilej de a se gudura pe lângă politicieni. Nu va rata nici ocazia asta de a se pune bine cu personalităţile importante din conducerea ţării, aşa încât poţi intra nestingherită în casă.

— Am pornit, zise calm Randi. Acum, când era gata să acţioneze, nervii ei erau mult mai liniştiţi. Intru în parcul casei.

Fără a mai zăbovi, puse în mişcare camioneta utilitară şi coti pe aleea care şerpuia printre copacii care înconjurau vila lui

Kessler. Casa în sine, construită în primii ani de după 1900, era o replică fidelă a unui conac englezesc de ţară, din perioada regelui Edward, de la pereţii de un alb strălucitor, înveşmântaţi în iederă şi până la veranda largă care se întindea pe toată lungimea etajului doi al clădirii.

Randi dădu ocol casei şi parcă lângă un garaj imens, care trebuie să fi servit odinioară atât pentru a adăposti trăsura, cât şi ca grajd. Coborî din camionetă şi rămase nemişcată o clipă, iscodind cu privirea împrejurimile şi trăgând cu urechea. Nimic nu părea să se mişte, nici în interiorul casei, nici afară, printre copaci.

Liniştită, îşi prinse iute peste salopeta gri o vestă de asalt model SAS, în buzunarele şi locaşurile speciale ale căreia se găseau tot felul de mici unelte şi dispozitive electronice în locul obişnuitului sortiment de arme şi muniţii de rezervă. Astfel echipată, Randi ocoli din nou vila şi se duse direct spre uşa principală de intrare. Era singura cale de acces la care putea fi sigură că nu dădea peste cine ştie ce încuietoare de siguranţă sau sistem de alarmă.

Se opri în faţa uşii şi îngenunche pentru a examina broasca, după care scoase din buzunarele vestei sculele adecvate pentru a o descuia. Se pregăti să le introducă uşor în mica deschizătură, dar se opri şi murmură la microfonul staţiei sale de radioemisie-recepţie, adresându-i-se celei care supraveghea bunul mers al întregii operaţiuni:

— Am ajuns la uşa de la intrarea principală, Carla. Când am să-ţi spun eu, aş vrea să aud cronometrul pornind o numărătoare inversă de treizeci de secunde. Ai înţeles?

— Am înţeles, răspunse femeia mai tânără. La semnalul tău o să pornesc cele treizeci de secunde. Cronometrul e pregătit.

— Mă auzi şi tu, Mike? întrebă Randi, adresându-i-se de data asta specialistului în electronică din echipa ei.

— Sunt pe recepţie, Randi, o asigură liniştit tehnicianul.

— Bine. Riscă o privire rapidă peste umăr. Oricine ar fi trecut pe stradă, ar fi putut s-o zărească, deşi doar dacă s-ar fi uitat cu atenţie. Un motiv în plus să nu mai piardă vremea. Răsuflă adânc, simţi oxigenul proaspăt şi rece pătrunzându-i în organism, după care expiră tot aerul şi zise: I-am dat drumul!

Folosindu-şi ambele mâini, Randi manevră cu delicateţe cele două şperacle în mecanismul încuietorii. După câteva clipe de atentă migălire, simţi broasca cedând şi descuie. Cu un abia auzit suspin de satisfacţie, puse la loc în vestă instrumentele şi

se ridică.

— Fiţi foarte atenţi, dragii mei, zise ea în şoaptă. Intrarea mea forţată începe... acum!

Fără să mai ezite, deschise uşa şi intră în locuinţa lui Kessler, apoi închise imediat uşa în urma ei. Se afla acum într-un larg hol de intrare, luminat de un candelabru atârnat deasupra capului. Pe fiecare dintre cele două laturi ale holului erau uşi care dădeau către alte încăperi – o zonă pentru luat masa sau un salon pe partea stângă, iar pe dreapta în ceea ce părea o cameră de zi convenţională. O scară lată şi curbată urca până la etajul doi al casei.

— Treizeci de secunde, răsună în căşti vocea supraveghetoarei, repetând distinct şi hotărât numerele care se succedau pe afişajul digital al cronometrului.

Randy mătură cu privirea întregul hol, căutând un panou de control al sistemului antifurt al casei pe care îl găsi. Zărise o carcasă mică din material plastic gri, montată pe perete chiar la înălţimea ochilor, în dreapta uşii. Pe partea frontală clipea o luminiţă roşie, imediat deasupra unei tastaturi cu zece butoane, indicând că sistemul fusese activat în clipa în care intrase ea pe uşă. Randi miji ochii. În cel mai bun caz mai avea treizeci de secunde, perioadă în care sistemul îi oferea locatarului timp suficient pentru a introduce codul. După aceea, alarma avea să se declanşeze, alertând cea mai apropiată secţie berlineză de poliţie cum că este în curs o spargere.

Instantaneu, scoase dintr-un alt buzunar al vestei o mică şurubelniţă electrică. Apăsând pe un buton lateral al şurubelniţei, aceasta intră în funcţiune, deşurubând rapid primul dintre cele două şuruburi care fixau capacul frontal din material plastic.

— Douăzeci şi cinci de secunde.

Primul şurub căzu în mâna înmănuşată a lui Randi, care trecu imediat şi la cel de-al doilea şurub. Cedă la fel de uşor ca primul. Scoase capacul şi se uită înăuntru, peste o încâlceală de fire colorate conectate la o placă de circuit, în căutarea micii inscripţii care identifica sistemul de alarmă.

— Douăzeci de secunde.

Randi simţi deodată că i se usucă gura. Unde naiba era scris blestematul ăla de cod? Risca să expire timpul. În sfârşit, zări şi eticheta lipită pe peretele posterior al cutiei de comandă.

— Mike! Sistemul este TURING 3000.

— Am înţeles, Randi, confirmă tehnicianul CIA. Foloseşte Cartela Cinci. Scoate firul verde pe care-l vezi şi conectează-l la

noua cartelă, la Poziţia Unu. Apoi procedează la fel cu firul de culoare neagră, la Poziţia Doi. Ai înţeles?

— Am înţeles, încuviinţă ea, scoţând din vestă o cartelă de sistem special preconfigurată.

— Zece secunde.

Mişcându-se iute şi precis, Randi urmă întocmai instrucţiunile primite prin radio, schimbând firele de la vechea placă de circuit la cea nouă pe care o adusese cu ea. Pulsul îi crescuse şi acum îşi auzea bătăile inimii bubuind asurzitor în urechi. O voce interioară înfricoşată o acuza că nu lucrase suficient de rapid şi că alarma era gata să se declanşeze, indiferent ce ar face ea. Se străduia din răsputeri să ignore vocea aceea, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut.

— Cinci secunde. Patru. Trei…

Cel de-al doilea fir fu şi el conectat la cartela din mâna ei înmănuşată. Imediat, de la noua cartelă către cutia de control a sistemului de alarmă porniră alte comenzi, identice cu instrucţiunile care ar fi fost trimise de la distanţă de către compania de securitate la care era înscris Kessler, pentru resetarea sistemului după o eventuală alarmă falsă. Luminiţa roşie deveni verde.

Randi răsuflă uşurată. Acum, după ce va termina ceea ce avea de făcut în casă, va trebui să inverseze procesul, să monteze la loc capacul cutiei şi să iasă tot pe unde intrase, fără să lase nici o urmă cum că s-ar fi atins cineva de sistemul de alarmă.

— Am rezolvat cu alarma, anunţă ea cu glas scăzut, încep acum cercetarea casei.

Mişcându-se în continuare cu toată îndrăzneala, Randi începu să scotocească amănunţit vila lui Kessler – mai întâi, odăile de la parter, apoi sus, până la etajul doi. Chiar de la bun început, o izbi faptul că Ulrich Kessler era un colecţionar de artă şi încă unul serios, cu gust pentru lucrările originale, extrem de scumpe, de artă modernă. Dacă nu se înşela, recunoscu acolo piese ale Diebenkom, Kandinsky, Klee, Pollock, Mondrian, Picasso şi aţi câţiva pictori faimoşi din secolul douăzeci, atârnate la loc de cinste pe pereţii diverselor încăperi.

Se opri în faţa tuturor tablourilor, făcându-i fiecăruia câte o fotografie digitală.

— Nu-i deloc rău pentru un simplu funcţionar public, *Herr* Kessler, murmură Randi, înregistrând imaginea a ceea ce părea să fie un original de Kooning. Cu toate că era dificil de estimat cu precizie cât valorau acele picturi, ea ar fi fost dispusă să pună

rămăşag că valoarea lor totală trecea bine peste suma de zece milioane de dolari. Nu era deci de mirare că omului îi mersese vestea că nu era niciodată dispus să-şi invite colegii de muncă acasă la el.

Randi clătină din cap dezgustată. După toate aparenţele, funcţionarul BKA fusese remarcabil de bine retribuit pentru a-l proteja pe profesorul Wulf Renke. O atentă examinare a imaginilor pe care le fotografia pentru experţii de artă din CIA trebuia să ofere un aspect interesant al detaliilor financiare ale lui Kessler. Detalii despre care ea ştia că individul ar fi nespus de nefericit dacă ar ajunge de notorietate publică.

Punând la loc în vestă aparatul de fotografiat, Randi trecu mai departe, cotrobăind atent mai întâi prin dormitorul neamţului, după care deschise o uşă ce dădea în ceea ce părea să fie biroul lui personal. Situată chiar în partea din spate a vilei, încăperea era spaţioasă şi mobilată somptuos, ferestrele ei având vederea către copacii din jur, în direcţia strălucitoarelor lumini ale aglomeratului centru citadin al Berlinului. Din uşă, Randi se uită cu ochii mijiţi, remarcând imediat computerul şi telefonul de pe un pupitru antic, artistic sculptat, remarcând apoi pereţii de-a lungul cărora erau înşiruite vitrine cu cărţi, precum şi o altă pictură scumpă – una despre care era sigură că ascunde uşa unui mic seif. Rezistă tentaţiei de a începe să răscolească prin sertarele pupitrului sau să încerce să deschidă seiful.

Funcţionarul BKA era corupt, dar nu idiot. Era greu de imaginat că ar putea găsi acolo un document, etichetat convenabil sub titlul: „Viaţa mea secretă şi Wulf Renke”. Randi mai era sigură şi că Ulrich Kessler şi-a instalat în încăperea aceea dispozitive de semnalizare foarte bine camuflate şi poate chiar încă un sistem de alarmă care să protejeze informaţiile sale atât de preţioase. Dacă ar umbla pe-acolo, n-ar face decât să-l pună imediat în gardă pe Kessler.

Aşa că Randi începu să-şi deschidă diverse buzunare ale vestei şi să scoată din ele o gamă întreagă de dispozitive miniaturizate de ascultare. Femeia zâmbi sfidător. Bănuitor sau nu, domnul Ulrich Kessler va afla că există şi alte modalităţi de a afla secretele cele mai adânc ascunse.

26

Moscova

Era ora de vârf a serii şi mii de moscoviţi istoviţi după o lungă zi de muncă umpleau până la refuz scările rulante ale staţiei de metrou Smolenskaia. Printre ei se afla şi un mic grup de trei persoane, dintre care se evidenţia un bărbat înalt şi solid, de vreo cincizeci şi cinci de ani. Ducea pe umăr o geantă grea, din pânză groasă, plină-ochi, cu o expresie de martir, însoţindu-şi răbdător mama bătrână şi senilă şi tatăl la fel de bătrân, ajutându-i să iasă de pe scara rulantă.

— Am ajuns aproape afară, mămico, îi spuse el blând. Mai avem puţin de mers acum. Se uită înapoi, peste umăr, la bărbatul în vârstă. Vino, tăticule. Încearcă să ţii pasul cu noi.

Sus, tot mai mulţi călători împingeau în barierele care duceau spre stradă, aşteptând nerăbdători să le vină rândul să introducă în aparate cartelele magnetice de acces şi să treacă mai departe. Dar cele mai multe aparate erau blocate, silind mulţimea să folosească doar trei bariere. Murmure de exasperare se ridicau din mulţimea care stătea la coadă când oamenii văzură motivul întârzierii. La fiecare intrare şi ieşire erau postate echipe de miliţieni în uniforme cenuşii. Se uitau atent la feţele tuturor celor care intrau sau ieşeau din staţia Smolenskaia. Din când în când, miliţienii trăgeau afară din rând câte una sau două persoane pentru interogări mai amănunţite – adeseori, dar nu mereu, bărbaţi supli şi bruneţi sau femei subţirele şi atrăgătoare, cu părul negru.

După ce examină actele de identitate ale perechii care îi trecuse cel mai recent prin faţă, locotenentul de miliţie Grigor Pronin le înapoie celor doi şi făcu semn cu mâna bărbatului şi femeii care arătau îngrijoraţi.

— E-n regulă, mormăi el. Totul este în ordine. Acum luaţi-o din loc!

Omul se strâmbă. El cu întreaga sa unitate fuseseră blocaţi ore întregi în ridicola vânătoare de oameni, postaţi aici pentru o nobilă şi inutilă misiune de santinelă ordonată de Kremlin. Nici un terorist cecen nu semănase vreodată cu persoanele din fotografiile care le fuseseră arătate. Iar în tot acest timp, îşi zise el cu amărăciune, adevăraţii infractori din Moscova trebuie să fi avut o zi foarte spornică – jefuind nestingheriţi de nimeni, furând de prin magazine şi spărgând maşini după pofta inimilor lor.

Pronin se întoarse iritat la auzul neaşteptatei izbucniri a unor sonore drăcuieli şi înjurături care veneau din direcţia barierei. Oamenii se împingeau şi se îmbrânceau unii pe alţii lângă unul dintre aparatele pentru bilete. Se uită încruntat. Ce naiba se mai întâmplase acolo? Ofiţerul de miliţie se apropie, sprijinind o mână pe tocul lateral al armei.

Mulţimea de lângă barieră îl văzu venind şi brusc se făcu tăcere. Cei mai mulţi se dădură înapoi un pas sau doi, lăsând trei persoane încă adunate în jurul aparatului. Una dintre cele trei persoane, un bărbat înalt cu părul argintiu, părea să o îndemne blând să treacă prin îngusta deschizătură pe o femeie rotofeie mult mai în vârstă decât el. Sprijinit într-un baston, un bărbat bătrân, cu favoriţi lungi şi cu un păr alb murdar şi încâlcit, se apleca cu greu din cealaltă parte peste barieră, împingând-o uşor pe femeia bătrână să înainteze. Două medalii prinse la pieptul hainei murdare a bătrânului atestau calitatea lui de veteran al Marelui Război pentru Apărarea Patriei împotriva Fascismului.

— Ce se petrece aici? întrebă fioros Pronin.

— Mama mea, domnule, zise pe un ton de scuză bărbatul cu părul argintiu. Are probleme cu biletul ei. Îl bagă mereu invers. Omul se întoarse iar spre bătrână. Vezi ce ai făcut acum, măicuţă? A venit până şi miliţia să vadă tevatura.

— N-are importanţă, se răsti Pronin. Întinse braţul peste barieră, luă din mâna tremurătoare a femeii cartela magnetică şi o introduse corect în aparat. Bariera cedă, permiţându-i femeii să şontâcăie până în partea cealaltă, urmată de fiul ei. Aproape imediat, un miros cumplit luă cu asalt nările locotenentului de miliţie, o duhoare puternică şi înţepătoare care îl amuţi. Se dădu înapoi, stupefiat. Doamne-Dumnezeule! murmură şocat bărbatul. Ce-i izul ăsta?

Celălalt bărbat ridică trist din umeri.

— Mi-e teamă că este vezica ei. În ultima vreme se cam scapă pe ea. Eu încerc s-o conving să-şi schimbe mai des scutecul absorbant, însă este foarte încăpăţânată, ştiţi – a ajuns chiar ca un copil mic.

Îngreţoşat, Pronin le făcu semn celor trei să treacă printre oamenii săi cât mai repede. Prin urmare, aşa putea arăta bătrâneţea, gândi el mohorât. Apoi se întoarse să supravegheze din nou mulţimea în mişcare, alungând deja din minte deprimantul incident.

Odată ieşiţi în siguranţă toţi trei din staţia de metrou, bătrâna

se apropie mergând greoi de o bancă şi se aşează. Cei doi bărbaţi o urmară.

— Pentru Dumnezeu, Oleg! murmură Fiona Devin cu arţag în direcţia bărbatului care juca rolul fiului ei. O să-mi vină să-mi vărs şi maţele dacă n-o să scap de hainele astea împuţite... şi cât mai repede!

— Îmi pare rău, spuse liniştit Kirov. Însă a fost absolut necesar. Ridică dintr-o sprânceană stufoasă, amuzat şi adăugă: Pe de altă parte, draga mea, trebuie să recunoşti că puţină vomă n-ar face decât să mai adauge ceva autenticitate deghizării tale.

Aplecându-se gârbovit deasupra toiagului său, Jon Smith făcea eforturi să nu râdă. Peruca lipită şi favoriţii săi de recuzită teatrală pe care îi purta îi dădeau acum nişte mâncărimi îngrozitoare, dar cel puţin haina şi pantalonii lui ponosiţi erau pătaţi doar cu ulei de maşină şi cu noroi întărit. Fiona, încotoşmănată cu multe straturi pe dedesubt ca să pară grasă, apoi îmbrăcată cu nişte haine oribil îmbibate, avea de îndurat mult mai multe.

Smith observa cum ceilalţi trecători plecaţi la cumpărături îi ocoleau pe departe, grăbindu-se să se îndepărteze, strâmbând din nas şi aruncându-le priviri semnificative. Chiar în aer liber, mirosurile pe care le emanau erau pătrunzătoare. Jon dădu din cap. Aceste costumaţii, inconfortabile şi înjositoare cum erau, se dovediseră remarcabil de eficiente.

— Vino, Fiona, o îndemnă Kirov. Aproape că am ajuns. Mai avem doar o sută şi ceva de metri până la următoarea străduţă laterală.

Continuând să bombăne printre dinţii încleştaţi, Fiona se ridică greoi în picioarele încălţate cu nişte ghete cu cel puţin un număr mai mici decât măsura ei şi porni târşâit în direcţia indicată de Kirov. Înaintară şchiopătând şi poticnindu-se de-a lungul Căii Arbat şi cotiră pe o alee mărginită de mici magazine care vindeau cărţi, haine noi şi la mâna a doua, cosmetice şi antichităţi.

Răbdător, rusul îi conduse spre o uşă îngustă de pe la mijlocul aleii. Alături, într-o vitrină murdară şi prost luminată erau expuse samovare vechi, păpuşi *matrioşka,* casete lăcuite şi boluri, cristaluri, porţelanuri din era sovietică şi vechi veioze. Deasupra ferestrei, cu litere aurii şi foarte decolorate, scria: ATIKVAZ-AVIABARI.

În orice caz, magazinaşul dindărătul uşii era încă şi mai învălmăşit, plin de obiecte îngrămădite pe rafturi şi pe tejghele

prăfuite, fără nici o noimă sau scop evident. Existau acolo copii după icoane vestite, catarame de curea şi căşti căptuşite de tanchist, rămase de la Armata Roşie, sfeşnice aurite, servicii ciobite de porţelan pentru ceai, accesorii pentru îmbrăcăminte, precum şi postere sovietice de propagandă, înrămate şi decolorate.

La intrarea lor, proprietarul, un bărbat trupeş care mai avea pe cap doar o urmă de păr creţ în jurul ţestei chelite, ridică privirea de la ceaşca spartă de ceai pe care o lipea. Ochii lui întunecaţi sclipiră la vederea lui Kirov şi bărbatul, mişcându-se cu greu, ieşi de după tejghea în întâmpinarea acestuia.

— Oleg, tună el cu un glas baritonal care mai păstra o urmă de accent georgian. Presupun că aceştia sunt *prietenii* despre care mi-ai vorbit la telefon, nu?

Kirov dădu liniştit din cap.

— Ei sunt. Bărbatul se întoarse apoi către Fiona şi Smith şi le spuse: Iar acest pungaş supraponderal este Lado Iaşvili, care se autointitulează drept năpasta comercianţilor autentici de antichităţi din Moscova.

— E foarte adevărat ce zice generalul aici de faţă, recunoscu Iaşvili, ridicând îngăduitor din umeri. Afişă un rânjet larg, dezvăluind două şiruri de dinţi tociţi şi pătaţi de tutun. Dar şi eu am de câştigat biata mea existenţă, aşa cum o au şi ei pe-a lor. Prosperă fiecare cum poate.

— Tot aşa auzisem şi eu, acceptă Kirov.

— Dar să trecem acum la afaceri, da? vorbi expansiv Iaşvili. Nu-ţi face griji, Oleg. Cred că tu şi cu prietenii tăi veţi fi foarte încântaţi de marfa mea.

— Aşa să fie? îl întrebă prudent Fiona, uitându-se cu un dispreţ de-abia disimulat la toată harababura din jurul lor.

Iaşvili chicoti.

— Vai, *bunicuţo,* dacă vorbeşti în felul ăsta, înseamnă că înţelegi greşit natura afacerii mele. Flutură nepăsător o mână în direcţia vechiturilor împrăştiate prin întreaga dugheană. Toate fleacurile astea sunt în mare măsură doar de faţadă. Ele constituie numai un hobby de-al meu, ceva care să-i descurajeze pe poliţiştii prea curioşi sau pe ocazional băgăciosul perceptor. Vino! Am să-ţi arăt şi adevărata mea pasiune!

Şi cu asta, omul se întoarse şi îi conduse printr-o altă uşă în partea din spate a magazinului său – o altă încăpere, plină până sus cu acelaşi amestec de antichităţi veritabile şi de vechituri inutile. În ungherul cel mai îndepărtat al depozitului, un şir

abrupt de trepte cobora la subsol. Scara se termina în faţa unei uşi de oţel, încuiată.

Iaşvili o descuie şi o deschise cu un larg gest teatral.

— Uitaţi-vă şi voi, îi îndemnă el pompos. Aici este atelierul meu, micul templu al artei mele.

Smith şi Fiona se uitară uimiţi în jur. Se aflau într-o încăpere mare şi puternic luminată, plină cu costisitoare echipamente fotografice, calculatoare, mai multe tipuri diferite de imprimante laser color, fotocopiatoare, maşini de gravat şi rafturi peste rafturi cuprinzând ceea ce părea să fie aproape toate felurile imaginabile de hârtie, tuşuri, cerneluri şi chimicale utilizate la îmbătrânirea artificială a documentelor. O întreagă latură a camerei era aranjată ca un studio fotografic, completat cu diferite fundalurii, o cadă de baie cu săpun, şampoane şi prosoape, precum şi cu un paravan.

Rânjind încă o dată cu gura până la urechi, georgianul se bătu uşor cu pumnul în piept şi continuă:

— Vorbind desigur cu toată modestia cuvenită, trebuie să afirm că eu, Lado Iaşvili, sunt cel mai bun în această aleasă meserie artistică – cu siguranţă cel mai bun din Moscova, însă poate chiar şi din întreaga Rusie. Generalul prezent aici înţelege asta şi tocmai de-aceea v-a adus la mine.

— Eşti incontestabil un falsificator cu mari aptitudini, încuviinţă laconic Kirov. Aruncă o privire spre Smith şi Fiona. Pe vremuri, KGB-ul deţinea monopolul asupra serviciilor destul de nemaiîntâlnite ale lui Iaşvili. Iar acum, când omul a trecut şi el în sectorul privat, s-a dovedit cel mai bun întreprinzător din acest gingaş domeniu.

Georgianul dădu din cap constatativ.

— Am într-adevăr o paletă extrem de largă de clienţi, acceptă el. Cei care se gândesc să-şi lase trecutul în urmă, indiferent din ce motive, s-au învăţat că se pot bizui pe ajutorul meu.

— Inclusiv membri ai *mafiei?* presupuse Fiona, fără să se vadă nimic pe faţa ei, dar Smith sesiză mânie în vocea ei. Femeia nu putea avea nici o simpatie pentru cineva care i-ar ajuta pe orice membru ai crimei organizate din Moscova.

Iaşvili dădu din umeri.

— Da’ cine mai poate şti? Poate că au fost şi din ăştia, însă eu nu pun niciodată întrebări stânjenitoare celor care mă plătesc ca să-şi asigure serviciile mele. Omul zâmbi sec. Iar pentru asta, cred că şi voi ar trebui să-mi fiţi recunoscători, nu-i aşa?

Fiona se uită în spate, la Kirov.

— Cât de multă încredere putem avea în omul ăsta? întrebă ea de-a dreptul.

Rusul îi zâmbi glacial.

— Deplină, la drept vorbind. Mai întâi, pentru că este un bărbat a cărui existenţă depinde în totalitate de reputaţia lui în privinţa unei absolute discreţii. Iar în al doilea rând, pentru că ştie exact cât îi poate pielea. Se întoarse spre Iaşvili şi îl întrebă: Ştii ce se va întâmpla, dacă s-ar afla ceea ce ai făcut pentru prietenii mei?

Pentru prima oară, exuberantul georgian păru să nu-şi mai găsească vorbele. Faţa lui rotofeie deveni pământie.

— Atunci o să mă omori, Oleg.

— Aşa voi face, Lado, spuse încet Kirov. Sau, dacă nu o voi putea face chiar eu, există alţii care o vor face în locul meu. În orice caz, moartea ta nu va fi rapidă. Mă înţelegi?

Nervos, Iaşvili îşi umezi buzele cu limba. Dădu iute din cap.

— Da, înţeleg foarte bine.

Satisfăcut, Kirov lăsă pe o masă din apropiere geanta de pânză şi începu să scoată repede lucruri din ea. În câteva clipe, masa se umpluse cu pantofi şi haine noi, curate şi elegante, cu măsuri potrivite pentru cei doi americani, cu peruci şi meşe de păr de diverse culori, cu vopsele şi farduri şi cu o trusă conţinând alte elemente care serveau la schimbarea fizionomiei în diverse feluri.

— Şi mai doreşti toate documentele despre care am vorbit mai devreme? îl întrebă Iaşvili cu titlu de încercare, uitându-se cu ochii mijiţi la grămada crescândă de haine şi de alte obiecte.

Kirov dădu din cap.

— Prietenii mei vor avea nevoie de noi paşapoarte străine… cred că suedeze ar fi cel mai bine. Şi, de asemenea, de fotocopii ale vizelor adecvate pentru afaceri, ca şi de permise de imigrare – unele emise la St. Petersburg ar fi cele mai bune. În plus, vor mai avea nevoie şi de nişte acte care să confirme că sunt angajaţi ai Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Apoi de un set de acte locale de identitate, ca o continuare firească, documente având pe ele nume neaoşe ruseşti. Ai vreo problemă cu unul dintre actele astea?

Georgianul dădu repede din cap.

— Nici cea mai mică problemă, răspunse el.

— Şi cât timp îţi va lua să le confecţionezi?

Iaşvili ridică din umeri.

— Trei ore. Poate cel mult patru.

— Şi preţul?

— Un milion de ruble, răspunse scurt celălalt. Bani-gheaţă.

Smith fluieră încetişor. La actualul curs de schimb, suma reprezenta mai bine de treizeci de mii de dolari americani. Şi totuşi, era probabil un preţ rezonabil pentru nişte acte false de identitate perfect contrafăcute, de care el şi Fiona vor avea nevoie când vor fi opriţi la un punct de control al miliţiei.

Kirov ridică din umeri.

— Foarte bine. Jumătate acum. Bărbatul scoase din geantă un teanc gros de bancnote ruseşti şi i-l întinse lui Iaşvili. Iar cealaltă jumătate mai târziu, când vei fi terminat treaba spre mulţumirea prietenilor mei.

În vreme ce brusc înveselitul falsificator îşi ducea banii la etaj, ca să-i pună bine, Kirov le spuse în şoaptă lui Smith şi Fionei:

— Ne întâlnim după ce Iaşvili termină treaba. Restul de bani se află în geantă. O să vă aştept în barul hotelului Belgrad, tot pe partea asta a podului Borodinski. Rânji spre ei. Dacă avem noroc, bineînţeles, nu vă voi mai recunoaşte pe nici unul dintre voi.

— Cum, nu rămâi şi tu aici cu noi? întrebă surprinsă Fiona.

Kirov clătină cu regret din cap.

— Am o întâlnire de la care nu pot lipsi, explică el. Mă văd cu un alt vechi prieten de-al meu care ne-ar putea oferi câteva răspunsuri de care avem atâta nevoie.

— Un vechi prieten în uniformă? presupuse cu voce tare Smith.

— Poate doar din când în când, Jon, încuviinţă celălalt, zâmbind abia perceptibil. Deşi ofiţerii de rang înalt din Serviciul Federal de Securitate preferă adesea un simplu costum civil pentru ocaziile în care apar în public.

27

Trecuse bine de ora zece seara când Smith şi cu Fiona Devin intrau în Barul din Hol al hotelului Belgrad şi totuşi localul era încă foarte animat. Bărbaţi şi femei în haine de zi, în majoritate ruşi, deşi cu mulţi străini împrăştiaţi printre ei, ocupau cele mai multe dintre separeurile şi mesele din bar, sau stăteau înghesuiţi lângă tejghea. În fundal se auzea în surdină o muzică de jazz, însă aproape complet acoperită de larma conversaţiilor aprinse şi

zgomotoase. Deşi Belgrad era un hotel mare şi paralelipipedic, fără prea mult farmec arhitectural, amplasamentul său, aproape de metrou şi de cartierul Arbat, precum şi preţurile rezonabile practicate aici făceau ca gradul de ocupare să fie ridicat şi în lunile de iarnă.

Oleg Kirov şedea de unul singur într-un colţ al zgomotoasei săli, fumând în tăcere o ţigară. Pe masă, în faţa lui, avea două pahare şi o sticlă de votcă pe jumătate goală. Bărbatul părea îngândurat.

Smith şi Fiona îşi croiră drum către el prin aglomerata încăpere.

— Ne permiteţi să ne aşezăm şi noi la masa dumneavoastră? îl întrebă Jon într-o rusească stricată.

Kirov se uită în sus la ei, dând grav din cap în semn de salut.

— Bineînţeles că da. Cu mare plăcere. Se ridică, îi ţinu Fionei scaunul, apoi îi ceru unei chelneriţe să aducă pahare curate. Să vă întreb şi cum vă cheamă? Sau ar fi prea nepoliticos din partea mea după ce ne-am cunoscut de atât de puţină vreme?

— Ba deloc, răspunse molcom Smith. Se aşeză şi el şi împinse de-a curmezişul mesei noul său paşaport suedez. Arătându-se demn de toate laudele cu care se împăuna, Iaşvili se întrecuse pe sine. Paşaportul contrafăcut părea de parcă americanul l-ar fi utilizat de ani de zile şi cuprindea vize de intrare şi de ieşire ale mai multor ţări. Să mă prezint: sunt dr. Kalle Ştrand, epidemiolog acreditat pe lângă Organizaţia Mondială a Sănătăţii.

— Iar pe mine mă cheamă Berit Lindkvist, zise Fiona zâmbind poznaş. Şi sunt asistenta personală a doctorului Ştrand.

Kirov îşi arcui întrebător o sprânceană.

— Cu accentul pus pe *„personală*”?

Femeia îi flutură pe sub nas un deget ameninţător.

— Nu toţi suedezii sunt înnebuniţi după sex, domnule Kirov. Relaţia mea cu dr. Ştrand este strict profesională.

— Accept precizarea, doamnă Lindkvist, replică rusul cu un zâmbet. Tăcu o vreme, cercetând aspectul lor schimbat, după care dădu din cap. Bună treabă! Cred că va fi de-ajuns.

— Să sperăm, spuse Smith. El rezista cu stoicism nevoii de a-şi freca sprâncenele. O perucă blondă îi acoperea acum părul negru, însă fusese nevoit să-şi decoloreze sprâncenele pentru a se potrivi cu peruca şi acum îl mâncau înnebunitor. O pereche de obraji falşi îi mai lăţeau acum faţa, în timp ce un bandaj din material de umplutură în jurul pieptului mai adăuga greutăţii sale reale încă vreo zece kilograme. Iar o pereche de ochelari cu

ramă groasă şi neagră, cu lentile fără dioptrii, trebuiau să le distragă celorlalţi atenţia de la ochii lui albaştri. Nici unul dintre aceste accesorii de recuzită nu era prea plăcut de suportat şi totuşi toate laolaltă îi modificau fizionomia suficient încât să treacă uşor prin orice filtru al miliţiei fără să fie recunoscut.

Fiona Devin suferise o transformare asemănătoare. Părul ei negru şi lung până la umeri era acum tuns mai scurt şi vopsit într-un roşcat închis. Tocurile mai adăugau câţiva centimetri înălţimii ei, în vreme ce rufăria groasă de corp îi schimba subtil silueta, dar destul ca să o facă să pară o femeie cu totul diferită.

Jon tăcu când chelneriţa înlocui paharele de votcă de pe masă cu altele curate. Apoi îl întrebă pe Kirov:

— Prietenul tău din FSB ţi-a furnizat vreo informaţie pe care să merite să ne-o împărtăşeşti şi nouă?

— Da, răspunse Kirov abătut. Ochii lui exprimau tulburare. În primul rând, mi-a confirmat că raziile pentru prinderea voastră au fost ordonate de la cele mai înalte niveluri ale Kremlinului. Miliţia şi Ministerul de Interne au instrucţiuni să-i raporteze direct lui Aleksei Ivanov.

— Direct lui Aleksei Ivanov? repetă Fiona, încruntându-se. Asta nu-i bine.

Smith se aplecă şi întrebă:

— Cine-i acest Ivanov?

— Şeful Celui de-al Treisprezecelea Directorat din FSB, răspunse Kirov. Nu primeşte ordine de la nimeni altcineva decât de la însuşi preşedintele Dudarev. Din raţiuni practice, departamentul lui funcţionează absolut independent de obişnuitele structuri de comandă ale FSB-ului. Se spune că oamenii săi încalcă legile ţării şi constituţia fără a fi traşi la răspundere de nimeni. Iar eu sunt convins că aceste zvonuri sunt perfect adevărate.

Fiona dădu din cap.

— Bărbatul ăsta este nemilos şi total lipsit de moralitate. Şi pe deasupra este şi extraordinar de competent. Faţa femeii se întunecă. Asta mă face să mă întreb cum de am izbutit noi să scăpăm din prima cursă care ne-a fost întinsă. De ce s-o fi omorât ei pe Vedenskaia în plină stradă şi apoi să fi încercat să ne răpească pe noi folosindu-se de un echipaj fals de ambulanţă? De ce nu a trimis pur şi simplu miliţia să ne prindă?

— Fiindcă aceea nu a fost acţiunea lui Ivanov, o lămuri liniştit Kirov. Sau cel puţin nu în întregime. Fostul meu coleg a reuşit să arunce o privire pe primele rapoarte ale miliţiei cu privire la

incidentul acela – mai înainte ca oficialităţile de la Kremlin să comande sistarea oricăror eventuale investigaţii ulterioare.

— Şi? întrebă Smith.

— Miliţia a izbutit să identifice doi dintre cei morţi, răspunse Kirov. Amândoi erau foşti KGB-işti, oameni folosiţi îndeosebi pentru „munca umedă” împotriva dizidenţilor şi a celor suspectaţi de trădare.

Smith dădu încruntat din cap. Expresia „muncă umedă” reprezenta un eufemism pentru orice omucidere autorizată de stat.

— Ai spus „foşti” KGB-işti?

— Corect, încuviinţă Kirov. În ultimii câţiva ani au fost angajaţi de Grupul Brandt. Bărbatul ridică din umeri. Sunt aceiaşi oameni care au încercat să te elimine şi la Praga.

— Însă Brandt şi bandiţii lui lucrează pentru un angajator de mai de sus, nu de capul lor, accentuă Fiona. Aşa că mă întreb cine anume a plătit cheltuielile pentru răpirea noastră? Kremlinul, prin intermediul lui Ivanov? Sau poate altcineva?

— Asta este încă ceva neclar, recunoscu Kirov. Dar colegul meu a aflat totuşi că ambulanţa era înregistrată ca aparţinând Centrului Medical Sfântul Chiril.

Fiona remarcă privirea nedumerită a lui Smith şi îi explică:

— Centrul este un fel de spital mixt ruso-occidental, înfiinţat pentru pregătirea profesională a cadrelor medicale, menit să ridice nivelul îngrijirii sănătăţii din această ţară. Se întoarse către Kirov: Şi ambulanţa a fost furată de-acolo?

— În cazul în care a fost furată, furtul nu pare să fi fost reclamat la autorităţi, declară rusul.

— Foarte ciudat, spuse Smith sec. Şi cine finanţează această clinică medicală?

— Un consorţiu mixt, cu fonduri publice şi private, răspunse Fiona. De-abia o treime din bugetul lui provine de la Ministerul Sănătăţii. Restul banilor este obţinut prin intermediul unei reţele de fundaţii de caritate şi din ajutoare umanitare din străinătate… Se opri brusc, aparent adâncită în gânduri. Apoi strânse din dinţi, ridică privirea şi adăugă îngrozită: Inclusiv un procent foarte substanţial, din partea unei fundaţii controlate de Konstantin Malkovici.

— Bizarerii peste bizarerii, spuse Smith, privind acum dintr-o cu totul altă perspectivă înlănţuirea de evenimente din ultimele două zile. O posibilitate foarte urâtă îşi făcu loc în momentul acela în subconştient, una pe care nu îşi puteau permite să o

ignore. Făcu un gest cu mâna în direcţia Fionei, continuând: Ia să analizăm următoarea variantă posibilă: Tu îi vorbeşti lui Malkovici despre declanşarea bolii şi muşamalizarea oficială a cazurilor. El îţi spune ţie că este îngrozit şi îţi promite că va face tot ce poate pentru a te ajuta să afli întreg adevărul. Însă iată că, brusc, după doar câteva ore, eşti sub stricta supraveghere a unei echipe profesioniste de urmărire şi acţiune. Ai fost atentă până aici?

Ea dădu din cap.

— Perfect, Smith merse mai departe cu raţionamentul: Tu reuşeşti să scapi de urmăritori, însă probabil nu înainte ca ei să ne fi zărit pe noi doi împreună la Heleşteul Patriarhului. Iar în momentul acela, în diverse locuri au şi început să sune tot felul de semnale de alarmă. Ceva mai târziu, în aceeaşi seară, Grupul Brandt se năpusteşte asupra noastră, ca să ne înhaţe pe amândoi. Pentru ca acum să reiasă şi faptul că ambulanţa utilizată în această acţiune se întâmplă să aparţină unui spital care primeşte bani grei din partea aceluiaşi bun şi drag domn Konstantin Malkovici.

— Crezi că el ar putea fi implicat în această conspiraţie, laolaltă cu Dudarev? întrebă Kirov, încruntându-se.

— Fără umbră de îndoială? întrebă la rândul său Smith, după care dădu din cap şi răspunse: Nu. Toată povestea asta ar putea să fie doar o coincidenţă. Dar e sigur că pare să iasă al naibii de mult fum din preajma domnului Malkovici ca să nu existe şi foc pe-acolo, nu credeţi? Iar coincidenţa pare cam prea mare.

— Chiar aşa pare, acceptă cu amărăciune şi Fiona. Există suficient fum încât să-ţi poţi imagina că s-ar putea ca sub el să danseze nişte flăcări ale dracului de strălucitoare. Se îmbujora tot mai tare de furie, pe măsură ce îşi amintea detalii din interviul pe care i-l luase lui Malkovici, detalii care puneau într-o altă lumină ceea ce îi spusese el. Scrâşni din dinţi frustrată şi adăugă: Şi nu că am avea prea mari şanse să-i punem chiar acum ceva în cârcă miliardarului.

— Aşa este, aveţi dreptate, aprobă Kirov, la fel de înverşunat. Dacă miliardarul a intrat în cârdăşie cu Kremlinul, el îşi va lua toate precauţiile, atâta vreme cât tu şi colonelul Smith sunteţi în viaţă. Nu va accepta pe nimeni necunoscut în preajma sa, care ar putea avea vreo dovadă care să-l incrimineze. Aşa că a-l urmări acum direct pe Malkovici ar însemna să ne legăm la cap fără să ne doară.

Smith dădu din cap.

— Ai dreptate. Însă are sigur rost să luăm legătura cu familiile

victimelor, când vom putea. Prioritatea noastră este aceea de a obţine cât mai multe informaţii despre noua boală. Cu toate astea, ar fi bine ca, înainte de a face pasul următor, să-l informăm pe Fred Klein în legătură cu bănuielile noastre.

— Şi mai există încă ceva despre care cred că ar trebui să afle domnul Klein, articulă rar Kirov. Potrivit colegului meu din serviciul de securitate, au apărut semne ale unui pericol şi mai mare care se apropie în ţara noastră, un pericol care poate avea legătură, într-un fel sau într-altul şi cu această misterioasă maladie, însă care o eclipsează atât ca dimensiune, cât şi ca importanţă.

În timp ce Kirov vorbea, Smith şi Fiona nu scoteau o vorbă, ascultând cu îngrijorare crescândă cum povestea rusul despre zvonurile despre nişte intense pregătiri militare, zvonuri care începuseră să circule la nivelurile superioare din comandamentul FSB din Piaţa Lubianka. Acolo se şoptea despre deplasări secrete de trupe şi despre manevre militare, despre transportul unor uriaşe cantităţi de muniţie, hrană şi combustibil la depozite de alimentare camuflate lângă graniţele Rusiei şi despre măsurile de securitate mai severe ca oricând din jurul Kremlinului şi al Ministerului Apărării. Şi toate zvonurile păreau să conveargă spre acelaşi punct de neconceput – o campanie de cucerire îndreptată contra fostelor republici sovietice.

28

Casa Albă

— Domnul Klein, domnule, zise înţepată Estelle Pike, conducându-l în Biroul Oval pe bărbatul palid cu nas lung. Insistă să vă vadă.

Cu un zâmbet nu prea amabil, preşedintele Sam Castilia ridică privirea din maldărul de dosare informative care umpleau masa lui de lucru. Avea cearcăne sub ochi, efectul multelor zile prea lungi de muncă şi al la fel de multelor nopţi nedormite. Preşedintele dădu din cap în direcţia unuia dintre scaunele din faţa mesei.

— Ia loc, Fred. Vorbim într-o clipă.

Klein se supuse, urmărind în tăcere cum vechiul său prieten termina de răsfoit un raport. Literele mari şi groase ştampilate deasupra indicau că acesta cuprindea informaţii ultrasecrete,

obţinute prin sateliţii de spionaj ai Statelor Unite. Castilia se opri, pufni dezgustat şi reintroduse documentul într-un dosar.

— Alte necazuri? întrebă precaut şeful lui Covert-One.

— Nenumărate! Castilia îşi trecu absent mâinile mari prin păr, apoi arătă în direcţia dosarelor stivuite în faţa lui. Sateliţii noştri de spionaj şi staţiile de interceptare a semnalelor par să capteze semnele unor mişcări militare ruseşti şi pregătiri în mai multe sectoare de frontieră – anume în cele învecinate cu Ucraina, Georgia, Azerbaidjan şi Kazahstan. Însă informaţiile culese de noi sunt vagi şi fragmentate şi nimeni de la Pentagon sau de la CIA nu pare dispus să rişte un verdict în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla cu adevărat acolo.

— Asta din cauza problemelor referitoare la datele disponibile? întrebă Klein. Sau fiindcă au greutăţi să analizeze faptele constatate?

— Din ambele motive, mormăi Castilia. Căută prin mulţimea de dosare, alese unul şi i-l împinse peste masă celuilalt. Iată aici un exemplu de ceea ce primesc. Uită-te şi tu!

Dosarul cuprindea un raport al Agenţiei de Informaţii pentru Apărare în legătură cu posibila acumulare de divizii ruseşti dislocate în Cecenia şi de-a lungul munţilor Caucaz. Bazându-se în cea mai mare parte pe fotografiile făcute din satelit care înfăţişau mari cantităţi de echipamente militare transportate pe calea ferată spre anumite zone din jurul oraşului Groznîi, unii analişti făceau speculaţii cum că ruşii s-ar pregăti pentru încă o ofensivă totală asupra regiunilor controlate de rebelii islamişti. Alţii însă contraziceau această concluzie, pretinzând că transporturile feroviare făceau parte doar din rotaţia obişnuită a trupelor. Foarte puţini specialişti susţineau că formaţiunile de tancuri şi de trupe motorizate de puşcaşi transportate în aparenţă în Cecenia erau de fapt redirecţionate în alte zone, deşi nimeni nu putea afirma cu exactitate unde anume.

Klein răsfoi în grabă dosarul, citindu-l cu o dezaprobare crescândă. Prin însăşi natura ei, analiza informaţiilor era într-adevăr o operaţiune imperfectă şi imprecisă însă raportul era mai dezlânat şi mai vag decât oricare altul. Teoriile contrare erau formulate în termeni neclari şi prezentate cu atâtea rezerve, încât le lipsea orice putere de convingere, fiind aruncate de-a valma, într-un stil confuz, fără nici o încercare de a le ordona în funcţie de probabilitate. Din punctul de vedere al unui factor decizional în materie de politică, mai ales al unuia de nivelul preşedintelui, analiza era fundamental inutilă.

Bărbatul ridică privirea descurajat.

— Ăsta-i un material de mâna a doua, Sam.

— Zi-i mai bine de mâna a treia, replică indignat Castilia. Cei mai buni analişti ai noştri specializaţi în problemele Rusiei sunt fie morţi, fie înspăimântaţi că le va veni rândul. Iar cei ce le urmează nu deţin aceeaşi experienţă în domeniu... şi asta se vede.

Klein dădu din cap. A şti să alegi grâul de neghină în materie de informaţii – adică în privinţa fragmentelor ciuntite din nişte comunicaţii interceptate, a fotografiilor din satelit greu de interpretat, a zvonurilor răzleţe comunicate de agenţi şi de personalul ambasadelor şi toate celelalte asemenea – era o îndemânare care necesita mulţi ani de pregătire şi practică.

Încă încruntat, preşedintele îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe birou, după care se uită la Klein şi spuse:

— Şi asta ne aduce la însărcinarea primită de Covert-One să descoperim cauza acestei maladii. Ce aţi aflat până acum?

— Mult mai puţin decât mi-aş fi dorit, recunoscu celălalt. Dar acum am primit un semnal urgent de la colonelul Smith şi de la doamna Devin.

— Şi?

— E sigur că au dat peste ceva foarte urât care se petrece la Moscova, spuse încet Klein. Omul se strâmbă, rezistând tentaţiei de a frământa în mână pipa lui uzată din lemn de iarbă neagră, ascunsă în interiorul sacoului. Unele noutăţi de la ei se leagă foarte bine cu cele din rapoartele pe care mi le-ai arătat. Dar, din păcate, mie unuia încă nu îmi este limpede ce poate însemna toată povestea asta.

Castilia ascultă cu mare atenţie rezumatul informaţiilor furnizate de la Moscova de echipa lui Klein, inclusiv bănuielile privind posibilul amestec al lui Konstantin Malkovici şi zvonurile despre iminenta declanşare a unei acţiuni militare aflate de la persoana de legătură a lui Kirov din serviciul rusesc de securitate.

Preşedintele american se încruntă şi mai tare.

— Nu-mi place asta, Fred. Nu-mi place deloc. Se sprijini de spătarul scaunului. Prin urmare, nu mai există nici un dubiu că boala care i-a omorât pe oamenii aceia la Moscova acum două luni este aceeaşi cu cea cu care ne confruntăm noi acum?

— Nu mai încape nici o îndoială asupra acestui lucru, îl asigură trist Klein. Smith a confirmat că toate simptomele şi rezultatele analizelor de laborator pe care le-a văzut se corelează perfect cu

cele raportate de CDC şi alte instituţii de cercetare. Însă... Vocea lui se stinse.

— Însă ce?

— În lipsa unor probe incontestabile asupra implicării oficiale ruseşti în răspândirea acestei maladii ca o armă, nu ne putem aştepta ca oricine altcineva – nici din NATO şi nici din celelalte state din jurul Rusiei – să fie de acord să se ia măsuri serioase de contracarare, continuă Klein, după care dădu din umeri în semn de scuză. Eforturile disperate ale Kremlinului de a muşamaliza o epidemie pot fi privite ca o prostie criminală, dar aliaţii noştri europeni nu vor vedea în asta o justificare pentru posibile sancţiuni economice sau pentru ridicarea nivelului de alertă NATO.

— Ce vorbeşti?! îl apostrofa sec Castilia. Îmi şi imaginez urletele de durere de la Paris, sau de la Berlin, sau de la Kiev, în cazul în care le-aş cere să ia o atitudine fermă împotriva lui Dudarev şi a regimului lui, doar pe baza însemnărilor unei doctoriţe decedate. Şi sigur că nu îi vor convinge nici nişte îndoielnice poze din satelit sau nişte zvonuri la mâna a doua despre o posibilă mobilizare militară rusească. Bărbatul oftă. La dracu', Fred! Ne trebuie fapte concrete! Deocamdată, nu facem decât să ne batem cu morile de vânt.

Klein dădu din cap.

— Am de gând ca mâine să convoc o întrunire de urgenţă a Consiliului Naţional de Securitate, când vom fi cu toţii aici, hotărî în cele din urmă preşedintele. Trebuie să întărim supravegherea forţelor armate ruseşti. Cel puţin am putea să reprogramăm sateliţii de spionaj şi să trimitem mai multe misiuni de recunoaştere de-a lungul zonelor de graniţă.

Incapabil să mai stea locului, Castilia se ridică şi traversă încăperea, apropiindu-se de fereastra înaltă care dădea spre Peluza de Sud. Ora de vârf a serii era în plină desfăşurare în capitală. Prin întunericul învăluitor, maşinile care se deplasau ca melcul pe îndepărtatul Bulevard al Constituţiei păreau nişte mici mărgele mobile de lumini colorate strălucitor. Se uită înapoi peste umăr.

— L-ai întâlnit vreodată pe Konstantin Malkovici?

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată, recunoscu Fred Klein, zâmbind uşor. A mă bate pe burtă cu miliardarii este mult peste nivelul meu financiar, domnule preşedinte.

— Eu l-am cunoscut, zise calm Castilia. Este un om puternic. Un om influent. Ambiţios.

— Cât de ambiţios?

Castilia afişă un zâmbet subţire.

— Suficient de ambiţios încât n-ar fi ezitat să şadă în locul meu la biroul acesta în cazul în care s-ar fi născut în Statele Unite, nu în Serbia.

Klein dădu din cap cu toată seriozitatea.

— O să încercăm să aflăm cât mai multe despre Malkovici şi despre imperiul afacerilor lui. Dacă lucrează în taină mână-n mână cu Kremlinul, poate că vom izbuti să găsim legăturile dintre ei, acelea care ne-ar ajuta să ne dăm seama ce pun la cale.

— Aşa să faci, Fred, încuviinţă preşedintele. Apoi clătină din cap, continuând: Dar nu cred să poţi afla cine ştie ce. Din câte îmi amintesc, fiscul american a încercat acum câţiva ani să-l cerceteze pentru o presupusă evaziune, dar s-a izbit de un zid şi a fost nevoit să se lase păgubaş. Se pare că omul ăsta şi-a rânduit finanţele ca pe un incredibil labirint de companii anonime din afara graniţelor şi de fundaţii private. Departamentul de Comerţ şi cel al Trezoreriei Statului îl suspectează şi că ar mai controla pe ascuns şi un mare număr de alte firme de afaceri prin intermediul unor terţi fictivi, pentru a evita orice legături făţişe care s-ar putea dovedi stânjenitoare sau ilegale. Necazul este însă că nimeni nu pare în stare să probeze nimic.

Klein se încruntă.

— Pare o înscenare perfectă pentru derularea unor operaţiuni clandestine.

— Şi nu-i deloc corect acest lucru, încuviinţă Castilia cu amărăciune. Apoi se întoarse de la fereastră şi se uită drept în ochii vechiului său prieten. Să vorbim acum despre echipa ta de la Moscova.

— Da, domnule.

— Presupun că acum, când camuflarea lor a fost descoperită, i-ai rechemat din Rusia pe colonelul Smith şi pe doamna Devin, nu?

Klein îşi alese cu mare grijă cuvintele.

— Eu, unul, le-am sugerat insistent să părăsească Rusia cât mai curând posibil.

Castilia înălţă surprins dintr-o sprânceană.

— Le-ai sugerat doar? La naiba, Fred, dar din câte mi-ai spus, toată poliţia din Moscova e pe urmele lor. Ce Dumnezeu speră ei să mai facă în condiţiile astea?

Şeful lui Covert-One făcu o grimasă.

— Sam, tu pe Jon Smith l-ai cunoscut. Încă n-o ştii pe Fiona Devin, dar te pot asigura că sunt amândoi grozav de încăpăţânaţi. Dădu încet din cap. De fapt, amândoi sunt aproape la fel de încăpăţânaţi cum eşti şi tu câteodată. Iar în momentul de faţă, nici unul dintre ei nu este dispus să recunoască cum că a fost înfrânt.

— Admir curajul şi perseverenţa, zise încet Castilia. Dar ştiu cei doi, doamna Devin şi cu Smith, că, în cazul în care vor fi arestaţi, îi vom lăsa lupilor? Faţa lui era acum cât se poate de serioasă. Ştiu că vom nega cu îndârjire că am ştiut ceva despre ei şi că ne vom spăla pe mâini de orice responsabilitate pentru faptele lor?

— Da, o ştiu foarte bine, domnule preşedinte, spuse cu un aer sumbru Klein. Este o condiţie a muncii pentru Covert-One şi ambii cunoşteau toate riscurile atunci când au acceptat. În cazul în care se va dovedi necesar, sunt absolut convins că vor face tot ce aşteptăm de la ei.

29

20 februarie
Berlin

Smuls fără voia sa din braţele buimace ale unui somn neodihnitor de peste noapte, Ulrich Kessler încercă mai întâi să ignore telefonul care suna pe noptiera de lângă patul lui. Apoi întredeschise un ochi. Cifrele luminoase ale ceasului deşteptător îl anunţau că de-abia trecuse de şase dimineaţa. Înspăimântat, gemu, se rostogoli într-o parte şi încercă să scape de înnebunitorul zgomot al telefonului, trăgându-şi perna pe cap. Să răspundă blestematul de robot telefonic, îşi zise el somnoros. Va fi timp suficient şi la o oră mai rezonabilă pentru a se ocupa de orice criză care i-ar solicita atenţia.

Criză. Deschise iar ochii. Numai gândindu-se, cuvântul acela era suficient ca să-l dezmeticească. Poziţia pe care o ocupa în cele mai înalte cercuri ale Ministerului de Interne depindea de condiţia în care şefii săi îl percepeau ca pe un om indispensabil, harnic şi mereu de încredere – importantul şef din BKA în care puteau avea încredere şi în cele mai primejdioase situaţii.

Gemând iar de efort, Kessler se împinse şi se ridică în şezut. Tresări fulgerat de o durere în tâmple şi de oribilul gust în gură. Băuse prea mult în seara precedentă, la recepţia Cancelarului, apoi înrăutăţise situaţia dând pe gât una după alta mai multe cafele turceşti tari, într-o zadarnică încercare de a-şi reveni mai înainte de a pleca acasă la volanul maşinii sale. Până ce stomacul său încărcat şi plin de aciditate se mai potolise, trebuie să fi trecut bine de ora trei dimineaţa.

Bărbatul bâjbâi prin întuneric după receptorul telefonului.

— Da? Kessler la telefon.

— Bună dimineaţa, domnule Kessler, auzi un glas de femeie, într-o limbă germană limpede, aproape obscen de veselă la ora aceea matinală. Numele meu este Isabelle Stahn. Sunt procuror special la Ministerul Justiţiei, unde lucrez la departamentul care instrumentează cazurile de corupţie a funcţionarilor publici. Acum v-am sunat ca să vă solicit o întrevedere urgentă pentru a discuta cu dumneavoastră despre un caz deosebit…

Durerea de cap a lui Kessler spori brusc. Îl trezise din somn încă înainte de a se lumina de ziuă cine ştie ce superzeloasă subalternă de la Ministerul Justiţiei? Încleştă mâna pe receptor, iritat.

— Ascultă, cum dracu’ îndrăzneşti să mă suni aşa acasă? Cunoşti procedura normală. Dacă ministerul vostru doreşte asistenţă BKA în orice anchetă, trebuie parcurse mai întâi etapele stabilite prin lege, acţionând pe canalele bine cunoscute! Trimite prin fax orice document ai la biroul nostru de relaţii, iar ofiţerul însărcinat cu aşa ceva te va contacta la momentul potrivit.

— M-aţi înţeles greşit, domnule Kessler, spuse femeia, de data asta uşor amuzată. Vedeţi, chiar dumneavoastră sunteţi cel vizat de investigaţia noastră oficială de corupţie de care v-am amintit.

— Ce? urlă Kessler, deodată treaz de-a binelea.

— S-au făcut unele afirmaţii extrem de grave la adresa dumneavoastră cu privire la comportamentul dumneavoastră, domnule Kessler, continuă femeia. Afirmaţii în legătură cu fuga profesorului Wulf Renke, acum şaisprezece ani…

— Asta-i o absurditate! strigă mânios Kessler.

— Aşa să fie? îl întrebă femeia. Glasul ei deveni mai rece, căpătând un ton dispreţuitor. În acest caz, de-abia aştept să aud explicaţiile dumneavoastră pentru următoarele achiziţionări de opere de artă plastică, extrem de costisitoare – achiziţionări făcute, pe cât se pare, numai cu bani lichizi – şi pe care am

izbutit cu oarecare dificultate să le asociem cu numele dumneavoastră. Mai întâi, în 1990, o pictură de-a lui Kandinsky, cumpărată dintr-o galerie de artă din Anvers contra sumei de 250 000 euro, la cursul de schimb de astăzi. Apoi, în 1991, un colaj de Matisse...

Ascultând din ce în ce mai îngrozit, Kessler era scăldat într-o transpiraţie rece, pe când interlocutoarea citea o listă dureros de precisă a tablourilor atât de dragi inimii lui, tablouri cumpărate cu banii pe care îi primise în schimbul asigurării libertăţii lui Renke vreme atât de îndelungată, înghiţi cu greu, străduindu-se cu disperare să nu vomite. Cum naiba putea şti anchetatoarea asta de la Ministerul Justiţiei atât de multe despre el? Fusese atât de grijuliu, cumpărând întotdeauna printr-un alt agent şi folosind de fiecare dată alt nume şi altă adresă. Ar fi trebuit să fie imposibil să-i ia cineva urma unei bucăţi de hârtie de la atâţia comercianţi de artă diferiţi şi atâtea galerii, până la el.

Mintea lui lucra febril. Ar putea să exercite el anumite presiuni pentru blocarea anchetei? Propriul său şef direct, ministrul de Interne, îi era îndatorat pentru multe favoruri. Instantaneu, Kessler îşi alungă din minte această posibilitate.

Ministrul nu se va compromite vreodată ca să muşamalizeze un scandal de o asemenea amploare.

Într-adevăr, nu, înţelese disperat bărbatul. Va fi nevoit să fugă, abandonându-şi toate valorile pentru care renunţase la integritatea şi la onoarea lui. Însă pentru a face acest lucru în deplină siguranţă, trebuia să primească asistenţă dintr-o altă sursă.

Înăuntrul unei dubiţe Ford de culoare verde-închis, parcată la câteva străzi depărtare de vila lui Kessler, Randi Russell încheie convorbirea telefonică şi închise.

— Asta ar trebui să-l umple de fiori pe şira spinării pe nemernic, spuse ea rânjind cu satisfacţie. Aş pune rămăşag pe orice că în momentul ăsta ţipă după ajutor.

Unul dintre cei doi tehnicieni de la CIA specializaţi în operaţiunile de interceptare audio, tehnicieni care şedeau lângă ea în înghesuita dubiţă plină cu echipamente, dădu din cap.

— Nu ţin rămăşagul ăsta. Arătă cu capul către un display care afişa semnele încordării pe care o înregistraseră în vocea lui Kessler în timpul convorbirii. De cum ai început să vorbeşti despre tablourile lui, pe ticălos l-a apucat brusc panica.

— Aşteptaţi, spuse deodată cea de-a doua tehniciană, ridicând

o mână şi ascultând atent sunetele venite prin căşti. Manevră o serie de comutatoare de pe consola din faţa ei, oprindu-se doar cât să asculte scurt semnalele transmise de fiecare dispozitiv de ascultare plantat de Randi în locuinţa lui Kessler. Apoi ridică privirea şi zise: Subiectul se mişcă. A ieşit din dormitor şi cred că se duce în birou.

— O să folosească telefonul de-acolo, opină Randi. Cel din dormitor era fără fir şi el nu va dori să rişte să fie ascultat.

Ambii ei colegi dădură din cap. Toate telefoanele fără fir acţionau ca nişte mici emiţătoare radio, permiţând o comodă interceptare a convorbirilor telefonice prin intermediul lor. Nici un om în toate minţile n-ar utiliza vreodată un telefon fără fir pentru a discuta ceva confidenţial.

Primul tehnician de la CIA introduse în calculator o serie de comenzi, folosind tastatura din faţa lui.

— M-am conectat la reţeaua companiei de telefonie Deutsche Telecom, rosti el calm. Sunt pregătit să iniţiez o primă identificare.

Încă asudând, Kessler se aşează încet la frumosul pupitru antic din camera lui de lucru. În tăcere, se uită o clipă la telefon. Să îndrăznească să stabilească legătura? Numărul de telefon care îi fusese dat era numai pentru cazuri de urgenţă. Apoi bărbatul râse aspru. O urgenţă! gândi el posomorât. Păi asta ce era?

Cu o mână tremurătoare, ridică receptorul şi formă atent lungul număr telefonic internaţional. În ciuda orei matinale, telefonul apelat sună doar de trei ori înainte de a veni răspunsul.

— Da? spuse brusc o voce glacială. Era chiar vocea de la care primise ocazional ordine în ultimii aproape douăzeci de ani.

Înaltul funcţionar BKA înghiţi în sec şi doar după aceea zise:

— Kessler la telefon.

— Ştiu foarte bine cine m-a sunat, Ulrich, replică profesorul Wulf Renke. Nu-mi mai irosi timpul cu politeţuri inutile. Ce vrei de la mine?

— Am nevoie să fiu scos de-aici şi să primesc o nouă identitate.

— Explică-mi de ce.

Făcând tot ce putea ca să pară calm, Kessler îi relată iute conţinutul convorbirii telefonice anterioare.

— Aşa că îţi dai seama că trebuie să ies din Germania cât mai curând posibil, concluzionă el. Am câştigat câteva ore acceptând să mă întâlnesc ceva mai târziu cu procuroarea aceea de la

Ministerul Justiţiei, însă ea ştie deja mult prea multe despre problemele mele financiare. Nu pot risca să mă prezint în faţa ei.

— Eşti convins că femeia, Stahn este cu adevărat ceea ce se pretinde a fi? întrebă glacial Renke.

Kessler rămase buimăcit de întrebare.

— Păi ce altceva ar putea să fie?

— Eşti un prost, Ulrich, replică dur celălalt. Ţi-a trecut măcar prin minte că ai putea să-i verifici povestea mai înainte de a apela într-un suflet la mine?

— Şi cu ce ar schimba asta situaţia? întrebă Kessler. Oricine ar fi ea, tot ştie prea multe despre mine. Nu mai sunt în siguranţă aici. Îl străbătu o tresărire de indignare. Îmi eşti dator cu asta, domnule profesor.

— Nu-ţi datorez nimic, răspunse cu răceală Renke. Ai fost răsplătit cu vârf şi îndesat pentru serviciile pe care le-ai făcut. Este într-adevăr regretabil că au mai aflat şi alţii că ai încălcat legea, însă asta nu te îndreptăţeşte să ai vreo pretenţie de la mine.

— Prin urmare, n-ai de gând să faci chiar nimic? întrebă Kessler înspăimântat.

— N-am spus una ca asta, ripostă Renke. La fel ca întotdeauna, am să-ţi onorez solicitarea, însă numai pentru că aşa vreau eu. Acum ascultă-mă cu atenţie şi urmează cu toată stricteţea instrucţiunile. Rămâi acolo unde eşti. Nu mai da nici un telefon – sub nici un motiv. După ce vor fi făcute aranjamentele pentru fuga ta, te voi suna ca să-ţi dau instrucţiuni suplimentare. E limpede?

Kessler dădu iute din cap şi răspunse:

— Da, da, este cât se poate de limpede.

— Bine. Eşti singur?

— Deocamdată da, zise Kessler şi aruncă o privire la ceasul de pe birou. Dar îngrijitorul casei şi bucătăreasa mea vor veni peste aproximativ o oră şi ceva.

— Scapă iute de ei, dă-le liber, îl îndemnă Renke. Spune-le că nu te simţi bine. Trebuie să nu existe nici un martor la plecarea ta.

— O să am grijă de asta, îl asigură repede Kessler.

— Mă bucur să aud asta din gura ta, Ulrich, zise Renke, părând sincer încântat. În felul acesta se va petrece totul mai uşor şi fără probleme.

În interiorul dubiţei de supraveghere a CIA, primul tehnician se

întoarse în direcţia lui Randi cu o expresie dezamăgită. Îşi scoase căştile şi i le întinse femeii, spunându-i:

— Asta-i tot ce am înregistrat, conectându-ne pe linia telefonică, în timpul convorbirii lui Kessler.

Randi îşi puse căştile şi ascultă atent, în vreme ce tehnicianul acţiona redarea semnalelor interceptate pe care le înregistraseră. Nu auzi însă decât un ţiuit de frecvenţe piţigăiate, întrerupt de pauze şi de paraziţi. Femeia ridică dintr-o sprânceană.

— Convorbire încriptată?

— Încriptată rău, încuviinţă tehnicianul. La o primă impresie, orice soft de încriptare ar utiliza băieţii ăştia mi se pare mult mai sofisticat decât am întâlnit eu până acum – poate cu excepţia celui pe care îl folosim noi.

— Interesant, comentă Randi.

Tehnicianul rânji.

— Foarte interesant totuşi, nu-i aşa? Presupun că Agenţia Naţională de Securitate ar putea fi în stare să înlăture bruiajul şi să separe convorbirea, însă asta ar putea dura săptămâni.

— Dar ai izbutit barem să depistezi numărul de telefon la care a sunat Kessler? întrebă Randi.

Tehnicianul dădu din cap.

— Nici asta din păcate. Oricine ar fi conceput reţeaua de comunicaţii pe care a accesat-o Kessler, acela îşi cunoştea perfect meseria. De fiecare dată când începeam să ne apropiem, semnalul era comutat pe un alt număr, resetând automat urma pe care o găsisem noi.

Randi se încruntă.

— Ai putea concepe şi tu un asemenea sistem?

— Eu? Bineînţeles, dădu el din cap, după care înălţă din umeri. Însă mi-ar trebui câteva săptămâni, o grămadă de bani şi acces aproape nelimitat la controlul asupra software-ului exclusiv de comutare al mai multor corporaţii diferite de telecomunicaţii.

— Ceea ce înseamnă că profesorul Renke mai are şi alţi câţiva prieteni foarte influenţi care îi asigură spatele, zise rar Randi.

Cea de-a doua tehniciană de la CIA o privi pe Randi zâmbind ca numai pentru sine şi spuse:

— Presupun că ai ştiut ce faci atunci când i-ai plantat lui Kessler în birou toate celelalte dispozitive de ascultare.

Randi dădu voios din cap.

— Hai să spunem doar că am avut o bănuială că e util să existe şi nişte echipamente de rezervă atunci când ai de-a face

cu astfel de indivizi.

— În cazul ăsta, află că transmisiile audio au funcţionat impecabil, ţinu s-o informeze cealaltă tehniciană. Am înregistrat toată partea de discuţie a lui Kessler. Iar după ce voi elimina şi o bună parte din zgomotul de fond şi voi amplifica nivelul sonor util, vom putea să auzim şi ce a spus şi interlocutorul lui, o asigură ea pe Randi.

— Poţi să separi şi să redai sunetele pe care le-ai înregistrat atunci când a format Kessler numărul de telefon? întrebă colegul ei.

— Nici o problemă.

— Perfect! El se întoarse din nou în direcţia lui Randi. În cazul ăsta, mai avem încă o şansă. Vezi tu? De flecare dată când apasă Kessler pe un buton al claviaturii telefonului său generează un ton unic. Şi după ce vom alătura toate aceste tonuri în ordinea în care s-au succedat ele, vom cunoaşte acel prim număr la care a sunat el.

Randi înţelese şi dădu din cap.

— Iar asta înseamnă că vom obţine o primă părticică pe care o putem urma pe traseul întortocheat pe care l-au conceput băieţii aceia, continuă serios tehnicianul. Ne va lua ceva timp, dar utilizând acel prim număr putem începe să reconstituim traseul prin reţelele de telecomunicaţii. Iar până la urmă vom reuşi poate să depistăm tot drumul până la adevăratul număr ascuns la celălalt capăt.

— Număr care trebuie să aparţină unui post telefonic în directă legătură cu Wulf Renke, comentă rece Randi, cu o voce severă. Iar atunci, profesorul şi cu mine vom avea o scurtă conversaţie particulară despre acei oameni puternici care îi asigură spatele, chiar cu puţin înainte de a-l azvârli într-o celulă pentru tot restul zilelor mizerabilei sale vieţi.

— Şi cu Kessler cum rămâne? întrebă cealaltă tehniciană de la CIA.

Randi schiţă un zâmbet.

— Domnul Kessler poate să mai stea să fiarbă o vreme. El a apăsat deja pe butonul de panică. Acum vom aştepta să vedem cine se va arăta la uşa lui pentru a-l lua de-acolo.

Moscova

Nerăbdător, Erich Brandt se fâţâia încoace şi-ncolo prin biroul său. Vorbea cu Berlinul pe o linie telefonică securizată.

— Ai primit ordinele, Lange, se răsti el. Acum du-le la îndeplinire!

— Cu tot respectul, replică celălalt, oamenii mei şi cu mine n-am venit aici ca să ne sinucidem.

— Lămureşte-mă!

— Cu siguranţă că americanii supraveghează casa lui Kessler, explică Lange. Şi de cum vom face noi vreo mişcare, vor şi pune mâna pe noi.

— Eşti convins că este o operaţiune a CIA? întrebă Brandt, străduindu-se să-şi ţină în frâu furia.

— Sunt mai mult decât sigur, răspunse Lange. De îndată ce am primit semnalul tău de alarmă, am început să verific cu ajutorul unora dintre celelalte surse ale noastre din guvern.

— Şi?

— Există într-adevăr o anume Isabelle Stahn, procuroare specială la Ministerul Justiţiei, zise Lange. Însă doamna Stahn se află actualmente într-un concediu de maternitate şi este aşteptată să se întoarcă la serviciu de-abia în luna următoare. Şi nici nu există o investigaţie internă care să-l aibă pe Kessler în colimator.

— Aşadar, consideri că americanii l-au păcălit aşa încât el să ne solicite nouă ajutorul? îl întrebă furios Brandt.

— Da, încuviinţă Lange. Şi încearcă deja, probabil, să meargă pe urmele apelului său telefonic către Renke, pentru a depista numărul de la celălalt capăt.

Brandt se opri brusc din mers. Dacă americanii îl găseau pe Renke, vor descoperi şi laboratorul de fabricare a HYDREI. Iar dacă se întâmpla aşa ceva, restul vieţii lui Brandt se va măsura, în cel mai bun caz, în ore.

— Şi crezi că vor reuşi să-l depisteze?

— Nu ştiu, răspunse Lange rar şi răspicat. Brandt parcă-l şi vedea ridicând din umeri. Însă acest soi de lucruri este tocmai domeniul în care excelează NSA şi CIA.

Brandt dădu din cap a lehamite, ştiind că evaluarea subordonatului său era corectă. De regulă, agenţii de teren ai americanilor erau deplorabili, însă aveau un aproape neîntrecut talent în privinţa maşinăriilor şi echipamentelor electronice. Ochii lui cenuşii deveniră reci ca gheaţa.

— În cazul ăsta, trebuie să distrugi unitatea de supraveghere CIA mai înainte de a fi prea târziu.

— Nu putem distruge ceea ce nu putem găsi, replică Lange pe şleau. S-ar putea ca americanii să lucreze într-un vehicul sau într-o clădire de pe o rază de peste un kilometru şi jumătate în jurul vilei lui Kessler. Echipa mea şi cu mine n-avem timpul necesar să orbecăim prin Grunewald în speranţa de a da peste ei. Pentru a ne concentra asupra unei ţinte concrete, am avea nevoie de mai multe informaţii despre operaţiunile CIA de-aici, din Berlin şi ar trebui să primim aceste informaţii cât mai repede.

Brandt dădu din cap. Iar avea dreptate Lange.

— Foarte bine, zise el glacial. O să iau imediat legătura cu Malkovici. Patronul nostru are la Koln o persoană de contact deosebită, un om care ne poate fi extrem de util în treaba asta.

30

Şoseaua de centură din jurul Moscovei era însoţită de imense cartiere de locuinţe care înconjurau oraşul cu rânduri dese de blocuri anoste şi cenuşii – furnicare lipsite de personalitate construite de autorităţile comuniste ca locuinţe pentru adăpostirea maselor anonime atrase către capitală în căutare de lucru. La aproape douăzeci de ani după căderea sistemului care le-a conceput, aceste blocuri de locuinţe continuau să fie căminele a sute de mii dintre cei mai săraci cetăţeni moscoviţi.

Jon Smith şi Fiona Devin urcau prudent scara uneia dintre aceste clădiri. Câteva beciuri simple şi răzleţe, atârnate de firele electrice, asigurau porţiuni de lumină chioară care mai întrerupeau din loc în loc bezna. Treptele de beton erau crăpate şi ciobite şi îngrozitor de murdare. Ici şi colo, de-a lungul scării, secţiuni întregi de balustrada de fier ruginit erau retezate din suporturi.

Aerul era saturat de mirosuri neplăcute – damful dezinfectantului ieftin care înţepa ochii, izul de varză fiartă care ieşea din bucătăriile apartamentelor, precum şi duhoarea de urină şi de scutece murdare de prin colţurile întunecate, pline de grămezi înalte de pungi necolectate cu gunoi menajer. Peste tot puţea acru de la mult prea mulţi oameni siliţi să trăiască nas în nas, fără suficientă apă caldă pentru a păstra curăţenia.

Micul apartament de două camere pe care îl căutau ei era la etajul patru, în capătul cel mai îndepărtat al construcţiei, după ce

treceai de şirurile de uşi identice, murdare şi coşcovite. Smith şi Fiona se aflau aici pentru a-i vizita pe părinţii lui Mihail Voronov, băiatul de şapte ani care contractase primul teribila boală pe urmele căreia umblau ei acum.

La prima vedere, lui Jon i se păru greu de crezut că respectiva femeie tăcută şi retrasă care le deschise uşa putea fi cu adevărat mama acelui băieţel. Părea mult prea bătrână, mai curând ca o bunică decât ca femeia comparativ mai tânără care s-ar fi cuvenit să fie. Părul ei era cărunt. Faţa, probabil deja uscată, era acum oribil de scofâlcită şi cu riduri adânc săpate. Apoi Jon îi văzu şi ochii, plini de o tristeţe continuu realimentată, mereu umeziţi şi iremediabil înroşiţi de-atâta plâns. Erau ochii unei femei dintotdeauna sărace căreia acum îi fusese smulsă şi ultima comoară adevărată – unicul ei copil. Chiar şi la două luni după aceea, era îmbrăcată tot în negru, tot plânsă.

— Da? răspunse femeia, surprinsă să vadă în pragul uşii sale doi străini bine îmbrăcaţi. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vă rog să primiţi condoleanţele noastre cele mai sincere pentru tragica pierdere, doamnă Voronova. Şi vă mai rog să ne scuzaţi că am venit la dumneavoastră într-un moment atât de dificil, spuse încet Smith. Dacă n-ar fi fost absolut necesar, n-am fi îndrăznit să vă deranjăm. Îi arătă femeii legitimaţia lui falsă şi continuă: Numele meu este Ştrand, sunt doctorul Kalle Ştrand de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Iar dânsa este doamna Lindkvist. Bărbatul arătă spre Fiona, adăugând: Este asistenta mea.

— Nu înţeleg, zise femeia, încă nedumerită. Ce v-a adus aici?

— Studiem boala care l-a omorât pe fiul dumneavoastră, explică Fiona blând. Încercăm să aflăm exact ceea ce s-a întâmplat cu Mihail, astfel încât alţii să poată fi salvaţi cândva.

Încet, expresia de pe faţa răvăşită de durere a femeii arătă că începuse să înţeleagă.

— Oo, bineînţeles! Intraţi! Intraţi! Poftiţi. Făcu un pas înapoi, invitându-i şi printr-un gest înăuntru.

Afară era o dimineaţă strălucitoare de iarnă, dar camera exterioară în care îi condusese ea era slab luminată de un singur bec din tavan. Draperii groase blocau unica fereastră a încăperii. Un reşou electric cu un singur ochi şi un lighenaş ocupau unul dintre colţurile odăiţei, în timp ce o canapea jerpelită, două scaune de lemn uzate şi o măsuţă joasă luau cea mai mare parte din restul suprafeţei camerei.

— Vă rog să luaţi loc, le spuse femeia, arătând spre canapea.

Să-l chem şi pe soţul meu, Iuri. Roşi, adăugând: încearcă să doarmă acum. Trebuie să-l iertaţi. Nu mai este acelaşi om de când fiul nostru…

Evident incapabilă să mai spună vreun cuvânt fără să izbucnească în plâns, ea se întoarse şi se grăbi să treacă în cea de-a doua şi ultima cameră a apartamentului.

Fiona îl înghionti pe Smith, arătându-i pe măsuţa joasă fotografia înrămată a unui băieţel zâmbitor. Un colţ al ramei era acoperit cu o panglică neagră. Două mici lumânări ardeau de-o parte şi de alta a fotografiei.

Bărbatul dădu din cap încordat, regretând nevoia de a-i minţi pe cei doi părinţi îndureraţi – fie şi pentru o cauză nobilă. Însă era necesar. Din ceea ce le spusese cu o seară înainte Fred Klein, era mai urgent ca oricând ca ei să obţină dovezi evidente asupra originilor crudei boli. Una câte una, bazele de sprijin ale serviciilor occidentale de informaţii fuseseră distruse, tocmai într-o perioadă în care se simţea cea mai mare nevoie de ele. Şi tot una câte una, noile republici din jurul Rusiei erau slăbite, prin pierderea celor mai valoroşi conducători politici şi militari.

Mama băieţelului decedat reveni în încăpere, însoţită acum de soţul ei. Ca şi nevasta lui, Iuri Voronov părea mai mult o umbră îndureratăă decât o fiinţă vie. Ochii lui iritaţi erau adânciţi în orbite, iar mâinile îi tremurau în permanenţă. Hainele de pe el, mirosind a sudoare stătută şi a alcool, păreau că atârnă pe un inutil suport gârbovit şi umil.

Dând cu ochii de Fiona şi de Smith care îi aşteptau, Voronov se îndreptă încet de spate. Zâmbindu-le jenat, îşi netezi părul aspru şi ciufulit şi făcu un dureros de corect şi de politicos efort de a-i întâmpina cu căldură pe cei doi străini care călcaseră pragul casei sale, oferindu-se să le servească un ceai, în lipsa oricărei băuturi tari. În vreme ce soţia lui pusese să încălzească apă într-un ibric, el se aşeză în faţa musafirilor.

— Tatiana mi-a spus că sunteţi oameni de ştiinţă, articulă rar Voronov. De la Organizaţia Naţiunilor Unite? Şi că studiaţi maladia care ni l-a răpit pe băieţelul nostru?

Smith dădu din cap.

— Aşa este, domnule. Dacă se poate, am vrea să vă punem amândurora câteva întrebări despre viaţa fiului vostru şi despre sănătatea lui în general. Răspunsurile pe care ni le veţi da s-ar putea să ne ajute să aflăm cum am putea lupta cu această boală înainte să mai omoare şi alţi copii, din alte părţi ale lumii.

— Da, zise simplu celălalt bărbat. Vom face orice ca să vă

ajutăm. Îşi reprimă lacrimile şi continuă: Nimeni n-ar mai trebui să sufere aşa cum a suferit Mişka.

— Vă mulţumim, spuse încet Smith.

Apoi, în timp ce Fiona îşi făcea însemnări detaliate, Jon îi supuse pe cei doi unui tir de întrebări despre trecutul medical al lor şi al fiului lor, străduindu-se să găsească ceva care să le fi scăpat din vedere lui Petrenko, Elenei Vedenskaia şi celorlalţi cercetători. La rândul lor, părinţii băiatului răspunseră cu răbdare, până şi atunci când cele mai multe dintre întrebările lui Smith păreau să le repete pe cele care le mai fuseseră puse de zeci de ori.

Da, Mihail suferise de obişnuitele boli ale copilăriei din Rusia – pojar, oreion şi întâmplătoare gripe banale. Cu toate astea, în general, el fusese un copil sănătos şi destul de fericit. Nici unul dintre părinţii lui nu consumaseră vreodată droguri ilegale, deşi tatăl său recunoştea oarecum ruşinat că, „din când în când", obişnuia să bea prea mult. Şi nu, nimeni dintre rudele apropiate sau îndepărtate ale familiei Voronov nu suferise niciodată de vreo boală cronică – nici de cancere stranii, nici de defecte congenitale şi nici de alte invalidităţi, de orice natură. Unul dintre bunici murise relativ tânăr într-un accident de tractor, la o fermă agricolă colectivă. Însă toţi ceilalţi bunici trăiseră fără probleme până aproape de vârsta de optzeci de ani, murind în cele din urmă din diverse motive proprii vârstei – un atac de inimă, un atac cerebral şi un caz grav de pneumonie.

Într-un târziu, Smith se sprijini de spătarul canapelei, frustrat. Până în momentul acela nu putea întrezări nimic care ar fi putut explica cum sau de ce contractase Mihail Voronov maladia anterior necunoscută şi care îl omorâse. Ce îl unea pe acest băieţel cu celelalte persoane din Moscova care se îmbolnăviseră de aceeaşi afecţiune letală?

Jon se încruntă. El avea puternica bănuială că răspunsul, în cazul în care ar exista unul, era adânc îngropat în moştenirea genetică sau în biochimia moleculară a victimelor. Pentru a-şi verifica teoria, era necesar să obţină mostre de ADN, sânge şi ţesut, de la rudele lor supravieţuitoare. Mai trebuia, de asemenea, să obţină acces nelimitat la cele mai sofisticate laboratoare ştiinţifice capabile să deruleze analizele solicitate. Deşi Oleg Kirov era sigur că putea să transmită în perfectă siguranţă în Statele Unite toate probele prelevate, acest lucru necesita timp. Iar efectuarea acelor analize de laborator ar dura şi mai mult timp – timp de care s-ar putea ca ei să nu mai

dispună.

Smith oftă, spunându-şi în sinea lui că, în cazul în care posibilităţile erau într-atât de restrictive, trebuia să se conformeze şi să facă tot ce putea în condiţiile date, sperând că va fi de-ajuns.

Spre uşurarea lui, ambii părinţi ai lui Mihail Voronov se arătară nerăbdători să-i ofere toate mostrele, atât de sânge, cât şi de orice altceva. El se temuse că va întâmpina mai multă rezistenţă la ideea de a fi înţepaţi şi străpunşi de ace.

— Ce altceva mai pot face aceşti bieţi oameni pentru a da mai mult sens vieţii lor? murmură abia auzit Fiona în timp ce îl ajuta pe Smith să aranjeze seringile şi toate celelalte dispozitive de recoltare şi de prelevare din trusele pe care le procurase unul dintre oamenii de legătură ai lui Kirov de pe piaţa neagră. Ea ridică privirea către Smith şi se uită la el cu o expresie serioasă. Tu le oferi acum încă o nesperată şansă de a lupta împotriva bolii care le-a răpus copilul. Cei mai mulţi părinţi pe care îi cunosc s-ar arunca şi-n foc pentru a nu scăpa o asemenea ocazie. N-ai face şi tu la fel?

Smith dădu încet din cap. Se întoarse cu umilinţă către soţii Voronov şi le spuse:

— Să începem cu recoltarea mostrelor de ADN. Le dădu celor doi câte o periuţă cu coadă lungă. Acum aş vrea să vă rog să…

Spre surprinderea lui, mai înainte de a apuca să le dea orice altă instrucţiune, amândoi soţii începuseră să-şi frece cu periuţele interiorul gurii, colectând celulele din ţesutul moale, cele mai folositoare pentru efectuarea testelor ADN. Jon se holbă la ei stupefiat.

— Aţi mai făcut vreodată aşa ceva? întrebă el încet.

Ambii soţi dădură din cap.

— Oh, da, răspunse tatăl copilului, după care înălţă din umeri. Pentru studiul cel mare.

— Şi a făcut asta şi micuţul Mişka, îi aminti cu blândeţe soţia. Ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de mândru în ziua aceea! Femeia se uită la bărbatul ei. Îţi aminteşti, Iuri, cât de mândru era?

— Îmi amintesc. Voronov îşi şterse ochii. Băiatul nostru a fost un omuleţ extrem de curajos în ziua aceea.

— Iertaţi-mă, vă rog, dar despre ce studiu este vorba? întrebă precaut Fiona.

— Am să vă arăt. Voronov se ridică şi se duse din nou în dormitorul din spate.

Câteva momente, îl auziră cotrobăind printre nişte hârtii, după care bărbatul se întoarse aducând un mare certificat de atestare, frumos tipărit în relief, certificat pe care i-l întinse lui Smith.

Cu Fiona care citea şi ea peste umărul lui, Jon parcurse înscrisul cu înfloriturі. În două cuvinte, certificatul le mulţumea celor din familia Voronov pentru „participarea lor vitală la studiul Originilor Slavilor, studiu desfăşurat de Centrul European de Cercetări în domeniul Populaţiei”. Certificatul data din anul precedent.

Smith schimbă cu Fiona o privire consternată. Ea dădu încet din cap, începând să înţeleagă. Prin urmare, cineva colectase ADN de la aceşti oameni, iar colectarea avusese loc doar cu câteva luni înainte ca fiul de numai şapte ani al soţilor Voronov să fi contractat o boală necunoscută până atunci – o maladie mortală, care distrugea organele şi sistemele vitale din tot corpul.

Încă o clipă, Smith rămase nemişcat, continuând să se holbeze la certificatul din mâinile sale. Omul miji ochii. Acum, în sfârşit, ştia ce ar trebui să caute ei.

Aeroportul din Zurich

Nikolai Nimerovski se opri puţin lângă uşa barului Alpenblick, uitându-se după persoana cu care urma să se întâlnească. Îi cercetă pe cei care păreau să călătorească singuri în interes de afaceri, cei mai mulţi şezând la mese diverse şi se opri la un bărbat palid, cu părul cărunt în faţa căruia era deschis la vedere un exemplar din numărul din ziua precedentă a ziarului Internaţional *Herald Tribune.* Se apropie de acesta, remarcând servieta din piele neagră – practic identică cu cea din mâna sa – precum şi micul ac dublu spiralat de la reverul hainei lui sport, de un albastru intens.

Rusul se apropie şi mai mult, conştient că pulsul i-o luase razna. Anii săi de serviciu în calitate de agent clandestin pentru Cel de-al Treisprezecelea Directorat al lui Ivanov îl învăţaseră să fie prudent. Se opri în faţa bărbatului cărunt şi arătă către scaunul liber.

— Îmi permiteţi? întrebă el într-o engleză cu accent american.

Celălalt ridică privirea din ziar. Ochii lui îl cântăreau.

— Cu plăcere, răspunse el tărăgănat. Zborul meu este

aproape gata de plecare. Sunt aici doar în *tranzit.*

Era parola de recunoaştere, gândi Nimerovski, auzind uşorul accent pus pe ultimul cuvânt. Bărbatul se aşeză şi îşi lăsă servieta pe pardoseală, lângă cealaltă servietă identică şi zise:

— Ca şi mine. Zborul meu are doar o întrerupere aici, la Zurich. Lumea este din ce în ce mai *conectată,* nu credeţi?

Contraparola.

Bărbatul cărunt zâmbi uşor.

— Aşa este, prietene. Apoi împături ziarul, se ridică, luă o servietă şi plecă, dând din cap cu o politeţe reţinută, în semn de rămas-bun.

Nimerovski mai aşteptă alte câteva momente, după care scoase de sub masă servieta pe care o lăsase celălalt bărbat şi o deschise repede. Înăuntru se aflau un teanc de hârtii, câteva reviste financiare şi o cutiuţă din material plastic gri pe care scria „SC-1”. În interiorul cutiei superetanşate, rusul ştia că este un mic tub de sticlă. Închise servieta la loc.

„Doamnelor şi domnilor, răsună politicos o voce feminină prin difuzoarele din sală, vorbind mai întâi în nemţeşte, apoi în franţuzeşte, în italieneşte şi în englezeşte. Compania SwissAir vă anunţă că zborul 3000, fără escală până pe Aeroportul Internaţional John F. Kennedy din New York, este pregătit pentru îmbarcarea pasagerilor”.

Rusul se ridică şi părăsi barul, ducând cu el varianta unică de HYDRA destinată preşedintelui Samuel Adams Castilia.

31

Koln, Germania

Era pe la mijlocul dimineţii. Rafale dese de ploaie îngheţată împroşcau turnurile gemene ale masivei catedrale gotice, ascunzându-le privirilor celor care se grăbeau pe străzile de dedesubt. În interiorul catedralei, câţiva turişti temerari se preumblau prin enorma navă, admirând cu sfială şi veneraţie nenumăratele comori nepreţuite – printre care frumoasele vitralii, statuile fin sculptate în piatră şi în marmură şi un antic crucifix din lemn cioplit, Crucea lui Gero, veche de mai bine de o mie de ani. Ici şi colo, credincioşi singuratici, fie îngenuncheau şi se rugau, fie se opreau scurt la plecare ca să aprindă mici

lumânări, înainte de a porni pe drumul lor spre obişnuitele poveri zilnice ale lumii laice de-afară. În rest, vastul spaţiu plin de umbre era aproape pustiu, îngheţat într-o eterică linişte nepământeană.

Pământiu de frică şi purtând o manta gri de ploaie, Bernhard Heichler îngenunche o clipă în faţa altarului. Omul îşi făcu cruce, se aşeză pe o bancă apropiată şi îngenunche cu evlavie. Rămase cu capul plecat, parcă cufundat în meditaţie profundă.

Pe pardoseala de piatră reverberă zgomotul unor paşi, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Heichler închise ochii, simţind cum îi bubuie inima în piept de teamă. Te rog, Doamne, spuse el în gând, disperat, ia de la mine acest pahar. Apoi îşi muşcă buzele, brusc îngrozit de grotesca blasfemie care-i trecea prin cap. Dintre toţi oamenii din acest loc sacru, el avea cel mai puţin dreptul de a invoca disperata rugăciune a lui Hristos în Grădină. El era un Iuda, un trădător.

Iar Bernhard Heichler ştia că avea multe de trădat. Era un înalt ofiţer din Bundesamtes fur Verfassunsschutz (BfV), adică din Biroul Federal pentru Apărarea Constituţiei. BfV-ul era principala agenţie nemţească de contrainformaţii, echivalenta germană a agenţiei britanice MI5. Autorizările lui de securitate îi permiteau un acces nelimitat la câteva dintre cele mai bine ascunse taine ale guvernului.

Cineva se strecură în strana din spatele lui.

Heichler dădu să ridice capul.

— Nu te întoarce, domnule Heichler, auzi o voce de bărbat în surdină. Eşti prompt. Te felicit.

— N-am avut de ales, replică înţepat Heichler.

— Asta-i adevărat, încuviinţă celălalt. Din momentul în care ai acceptat bani de la noi, ai devenit omul nostru. Şi vei rămâne omul nostru până-n ziua-n care vei muri.

Heichler tresări. De şase ani aştepta înspăimântat ca binefăcătorii săi să-şi ia înapoi ceea ce le datora el. Şi tot de şase ani spera ca această oribilă zi să nu vină niciodată.

Dar, acum venise.

— Ce doriţi de la mine? murmură Heichler.

— Un cadou, răspunse celălalt bărbat, uşor amuzat. Racla Magilor este imediat în spatele acestui altar, nu?

Oficialul BfV dădu neliniştit din cap. Se spunea că racla, o cutie de aur incrustată cu pietre preţioase, ar conţine moaştele celor trei Magi de la Răsărit, înţelepţii bătrâni care veniseră aducând daruri pentru copilul Iisus. Adus de la Milano în secolul

al doisprezecelea, relicvariul era cea mai mare comoară a catedralei şi însăşi raţiunea pentru care fusese construită.

— Nu te nelinişti, îi zise celălalt. Nu trebuie să-mi aduci aur, tămâie sau mir – ci numai ceva care este cu mult mai la îndemână. Informaţii vrem, domnule Heichler. De la dumneata aşteptăm să ne dai informaţii.

Pe bancă, lângă Heichler, bufni înăbuşit o cărticică de rugăciuni, făcându-l să tresară.

— Deschide-o!

Tremurând, el se supuse. În Cartea de rugăciuni era o unică bucată de hârtie pe care era notat un număr de telefon cu douăsprezece cifre.

— Ne vei transmite prin fax, la numărul acela, informaţia solicitată. Şi vei face acest lucru în cursul următoarelor două ore. Este clar?

Heichler dădu din cap. Luă în silă bucata de hârtie şi o puse în buzunarul interior al hainei sale de ploaie.

— Însă de ce informaţie aveţi nevoie?

— De numerele de înmatriculare şi de tipurile tuturor vehiculelor utilizate curent de către americanii de la secţia CIA din Berlin.

Heichler simţi că îi fuge sângele din obraji.

— Dar este imposibil! se bâlbâi el.

— Dimpotrivă, replică bărbatul din spatele său. Este cât se poate de posibil – pentru un ofiţer de rang înalt din Secţia V. De fapt, pentru cineva ca tine, domnule Heichler. Cu o precizie implacabilă, bărbatul continuă: Secţia V supervizează toate sucursalele agenţiilor străine de informaţii care acţionează pe teritoriu german, inclusiv pe ale ţărilor aliate cu Germania, precum Statele Unite. Ofiţerii de legătură din aceste organizaţii vă oferă regulat date reactualizate despre echipamentele pe care le folosesc, numele agenţilor lor de teren şi alte aspecte ale muncii lor clandestine dinăuntrul graniţelor Germaniei. Am dreptate sau nu?

Încet, înaltul ofiţer BfV dădu din cap.

— Prin urmare, poţi obţine uşor datele de care avem nevoie şi vei urma instrucţiunile noastre.

— E un risc prea mare! se tângui Heichler. Omului i se făcu ruşine când sesiză nota de panică din propriul glas şi se strădui din răsputeri să-şi recapete o brumă de autocontrol. A accesa atât de rapid informaţiile pe care mi le cereţi ar însemna să las inevitabil câteva urme care m-ar putea incrimina ulterior. Iar

dacă americanii vor descoperi vreodată ce am făcut eu…

— Ar fi cazul să te hotărăşti de cine te temi mai mult, se răţoi celălalt, dur. De noi sau de americani? Un om cu scaun la cap şi-ar cântări atent şansele.

Heichler se foi, frământat de oribila convingere că nu avea de ales. Era silit să se supună acestor ordine, altminteri ar trebui să plătească cumplitul preţ al crimelor şi al trădărilor sale anterioare. Umerii lui se prăbuşiră în semn de capitulare şi dădu trist din cap.

— Foarte bine. Am să fac ce pot.

— Ai făcut cea mai înţeleaptă alegere, lăudă sarcastic interlocutorul său. Nu uita că ai doar două ore. Iar eşecul este inadmisibil.

Lângă Orvieto, Italia

Profesorul Wulf Renke trecu încet cu o lupă peste foaia tipărită cu rezultatele celei mai recente secvenţierii ADN executate. Studie cu grijă formele complicate pe care le evidenţiau diagramele, căutând să descopere porţiunile unice ale secvenţei genetice – polimorfismele mono-nucleotidice rare, cele de care avea nevoie pentru a continua următoarea variantă HYDRA. Atunci auzi soneria ceasului său, amintindu-i că în curând va fi vremea să inspecteze următorul lot de culturi bacteriene de *E. coli.* Mai avea doar câteva minute ca să termine o analiză care altfel i-ar lua încă o oră.

Omul de ştiinţă german specializat în arme se încruntă, plictisit de cea mai recentă dovadă de grabă excesivă. Solicitările constante din partea Moscovei pentru a grăbi producţia îl sileau să conducă activitatea laboratorului, a personalului său şi a echipamentelor acestora, într-un ritm ameţitor, extrem de primejdios. Fiecare variantă unică de HYDRA era o operă de artă miniaturală, solicitând un timp îndelungat pentru concepţie şi analizare migăloasă, cu o precizie drăgăstoasă. Dar Malkovici şi Viktor Dudarev aşteptau din partea lui să fabrice de-acum pe bandă rulantă noile spirale mortale, de parcă laboratorul ar fi fost o fabrică demodată de armament care producea în serie proiectile de artilerie de mare putere.

Renke îşi zise în sinea lui că ar fi fost mai înţelept să fi aşteptat mai mult înainte de a-şi fi trimis creaţia în lume. Cu

numai câteva luni de pregătire în plus, n-ar mai fi fost nevoie de o asemenea grabă. Ar fi putut să aibă toate variantele necesare de HYDRA, stocate şi gata de utilizare la comandă. Din nefericire, angajatorii săi erau nişte bărbaţi impetuoşi şi mai mereu supăraţi. Ba mai rău chiar, din punctul său de vedere, cei de la Moscova erau încă devotaţi unei încrederi exagerate şi de mult depăşite, în forţa concentrărilor de blindate, infanterie şi bombardiere. Ca rezultat, orarul operaţiunii JUKOV se concentra asupra considerentelor meteorologice, asupra îndemânării ruşilor de a desfăşura forţe militare pe şosele şi pe căi ferate, precum şi a duratei necesare trupelor ruseşti să cucerească obiectivele stabilite după începutul ostilităţilor.

Pufni dispreţuitor. Nici Malkovici, nici preşedintele Rusiei nu apreciau la justa valoare puterea mai subtilă şi mai durabilă conferită de controlul asupra unei arme precum HYDRA. Creaţiile sale ar fi putut fi folosite pentru înspăimântarea eventualilor oponenţi, făcându-i să se teamă să calce pe degete partea rusă, fără a mai recurge la inutile violenţe extinse. În schimb însă, patronii săi nu vedeau în HYDRA decât încă un mijloc de a ucide. Lucru tipic pentru slavi, gândi Renke în derâdere. Ei înţelegeau exercitarea puterii numai sub înfăţişarea ei cea mai evidentă şi mai brutală.

Renke ridică din umeri. Eroarea naşte eroare. Prostia se hrăneşte din prostie. Era o poveste veche în cariera lui – indiferent dacă se afla în Germania de Est, în Uniunea Sovietică sau în Irak. Nu puteai avea niciodată încredere într-un profan să gândească şi să acţioneze clar. Lăcomia şi ignoranţa esenţială interferau întotdeauna cu procesul raţional de luare a deciziilor. Din fericire însă, el era imun la astfel de slăbiciuni.

— *Professore?* strigă unul dintre asistenţii săi, arătându-i un telefon. *Signor* Brandt vă caută pe linia securizată.

Nerăbdător, Renke îşi scoase ecranul pentru faţă, masca chirurgicală şi mănuşile. Le aruncă într-un coş de gunoi şi luă receptorul.

— Da? strigă omul de ştiinţă. Ce s-a întâmplat, Erich?

— Vreau să-ţi comunic o actualizare adusă celor mai deranjante două probleme ale noastre în materie de securitate, răspunse concis Brandt. Este vorba despre cele cu care ne-am confruntat la Berlin şi aici, la Moscova.

Renke încuviinţă în sinea lui. În cazul acesta, celălalt bărbat avusese dreptate să-l întrerupă.

— Dă-i-nainte!

Ascultă atent, în vreme ce Brandt îl punea la curent cu evenimentele recent petrecute. Veştile venite de la Berlin îl mai liniştiră. Dacă Lange şi echipa lui de şoc dobândiseră informaţiile de care aveau nevoie, succesul lor părea asigurat.

Noutăţile de la Moscova erau însă mult mai puţin plăcute.

— Încă nu li s-a dat de urmă americanilor ălora? întrebă el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu, răspunse Brandt. Nici unul dintre mult-lăudatele de către Aleksei Ivanov puncte de control ale miliţiei n-a descoperit măcar un indiciu asupra locului unde s-ar putea afla ei acum. Omul crede că Smith şi Devin s-ar putea să se fi dat la fund, ascunzându-se în cine ştie ce casă sigură din afara oraşului – sau poate că ei deja au şi fugit din Rusia.

— Dar tu ce crezi?

— Eu, unul, sunt convins că Ivanov este un prea optimist, replică Brandt. Poate că doamna Devin o fi doar o amatoare în ale spionajului, însă colonelul Smith este mai mult ca sigur un profesionist hârşit. El nu e omul să abandoneze aşa de uşor o misiune.

Renke cântări cele auzite. Evaluarea făcută de fostul ofiţer Stasi oponentului său părea corectă.

— Şi-atunci, care este următoarea ta mişcare? întrebă el glacial.

Brandt avu o ezitare.

— Nu prea ştiu.

Omul de ştiinţă înălţă dintr-o sprânceană, dezamăgit.

— Ei, hai, Erich, ridică el tonul. Smith şi Devin nu sunt proşti. Ştii cu siguranţă ce vor găsi în însemnările Elenei Vedenskaia, nu-i aşa?

— Domnule profesor, mârâi celălalt printre dinţii încleştaţi, ai uitat probabil că eu nu sunt un savant. Talentele mele se manifestă în cu totul alte domenii.

— Numele, rosti exasperat Renke. Americanii vor afla numele acelora pe care i-am utilizat noi drept primi subiecţi pentru testarea HYDREI. Indiferent de ceea ce mai este colonelul Smith, el este în acelaşi timp şi un om de ştiinţă, un cercetător în domeniul medicinei. Confruntat cu o boală atât de stranie, va încerca să determine agentul patogen prin intermediul căruia se propagă aceasta. În consecinţă, nu trebuie decât să le întinzi o cursă potrivită, după care să aştepţi ca ei să nimerească direct în ea.

32

Berlin

Adânc în interiorul unui garaj public multietajat la câţiva kilometri depărtare de cartierul Grunewald, Gerhard Lange auzi prin radio sunetul ascuţit şi bruiat al unei voci. Printre interferenţe şi din cauza văditei surescitări a bărbatului căruia îi aparţinea vocea, era imposibil de desluşit ce încerca el să-i raporteze. Încruntându-se, Lange se îndreptă de spate şi îşi împinse mai bine în ureche micuţa cască de recepţie.

— Ce ai spus, Muller? întrebă el. N-am înţeles. Te rog să repeţi!

De data asta, Muller, bărbatul gras care îi întâmpinase echipa la aeroport cu o zi înainte, vorbi mai rar şi mai limpede:

— Ţintele voastre mi-au fost confirmate, spuse el. Repet: Ţintele voastre mi-au fost confirmate.

Lange răsuflă adânc. Jocul aşteptării se încheiase. Omul se aplecă prin geamul lateral lăsat al BMW-ului lor negru şi luă din maşină copia listei trimise prin fax pe care o primiseră cu două ore în urmă.

— Citeşte-mi-le încă o dată!

În timp ce Muller îi citea numerele de înmatriculare şi mărcile vehiculelor pe care le zărise în timpul acţiunii sale de recunoaştere, fostul ofiţer Stasi confrunta datele cu cele din lista automobilelor şi a celorlalte vehicule înregistrate în Berlin pe numele CIA. Se potriveau perfect. Împături faxul şi îl strecură în buzunarul interior al hainei lui. Apoi desfăcu o hartă amănunţită a străzilor din partea locului.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită. Spune-mi şi unde anume sunt desfăşuraţi americanii ăştia!

Lange ascultă cu atenţie, folosind un creion roşu pentru a încercui poziţiile pe care i le furniza celălalt. Le studie apoi rapid, notându-şi distanţele relative şi posibilele trasee de abordare şi de retragere. În mintea lui începea să prindă contur un plan. Fulgerător şi josnic, îşi zise omul. Şi cu cât mai iute, cu atât mai bine pentru noi.

Bărbatul se întoarse către tovarăşii săi şi li se adresă în sârbeşte:

— Pregătiţi-vă! Avem o ţintă!

La comanda lui, cei trei bărbaţi cu feţe dure, toţi veterani ai Securităţii de Stat din Serbia şi ai brutalelor campanii de purificare etnică din Bosnia şi Kosovo, îşi aruncară ţigările şi se ridicară. Lange descuie portbagajul BMW-ului şi scoase şi împărţi echipamentele şi muniţia. După ce termină, fostul ofiţer Stasi şi membrii aleşi pe sprânceană ai echipei sale de exterminatori începură să se echipeze şi să-şi verifice armele.

Deşi după-amiaza era încă în toi, afară se întuneca repede. Cerul era acoperit de nori groşi. Spulberate de un vânt puternic dinspre răsărit, rafale de zăpadă proaspătă dansau pe străzile şi trotuarele aproape pustii ale cartierului Grunewald. Vântul stârnit şuiera prin copacii din apropiere şi aducea tot mai multă zăpadă, care aluneca de pe acoperişurile abrupte de ardezie ale caselor adăpostite printre arbori.

Pentru a se încălzi, Randi Russell se plimba acum în pas sprinten, îndreptându-se spre sud, pe Clayallee. Acest larg bulevard, însoţind aici marginea estică a parcului natural împădurit al oraşului, fusese astfel botezat după numele generalului american Lucius Clay, cel care ordonase instituirea Podului Aerian pentru salvarea oraşului de la înfometare în vremea Războiului Rece. Purtând o elegantă scurtă de schi, un jerseu negru cu guler înalt şi nişte jeanşi, femeia tocmai se întorcea la dubiţa CIA de supraveghere, după ce dăduse precaut târcoale prin liniştitele împrejurimi ale vilei lui Ulrich Kessler.

Până în momentul acela nu se întâmplase nimic deosebit. În cercetarea ei în jurul vilei nu descoperise decât o circulaţie normală. Oficialul BKA însuşi se afla încă în casă. Dar cum ziua se apropia de sfârşit fără nici un alt contact ca Wulf Renke, Kessler devenea tot mai neliniştit. Dispozitivele de ascultare pe care i le plantase ea mai devreme în locuinţă captau sunete ale unei permanente fâţâieli, înjurături ocazionale şi frecvente clinchete de sticle şi de pahare venind din apropierea barului bine garnisit cu băuturi.

Randi se gândi iar la această bizară tăcere din partea lui Renke. Să se fi hotărât renegatul om de ştiinţă să nu se mai complice şi să-l lase pe Kessler în plata Domnului? Cu cât trecea mai multă vreme fără nici o mişcare, nici în interiorul, nici în exteriorul casei, cu atât mai probabilă părea această din urmă variantă. Mai mult decât orice altceva, Renke era un supravieţuitor. El nu demonstrase niciodată o loialitate reală faţă de o persoană, ţară sau ideologie. Savantul nu l-ar fi salvat pe

Kessler decât în cazul în care ar fi obţinut anumite avantaje pentru el însuşi. Iar până în momentul acela, probabil că Renke suspecta deja că protectorul lui de atâta amar de vreme din BKA era sub o atentă supraveghere. În acest caz, Randi se întreba dacă meritase să se ocupe atât de mult de Kessler. Putea ea să obţină o informaţie utilă de la acest individ mai înainte ca cei din Langley să-şi piardă răbdarea şi să-i ordone să-l lase pe mâna compatrioţilor lui?

Femeia rânji, închipuindu-şi reacţia probabilă a birocraţilor din conducerea CIA, ostili riscurilor, dacă unul dintre agenţii lor de teren ar răpi un înalt funcţionar al poliţiei criminale federale germane. Nu, hotărî Randi dezgustată, a-l înşfăca pe Kessler nu putea fi o opţiune raţională. În schimb, cea mai bună variantă în ceea ce o privea era de a da puţin înapoi deocamdată. Mai târziu, putea căuta o modalitate discretă de a aduce la cunoştinţa superiorilor lui Kessler comportamentul lui criminal şi intolerabilele fapte comise de el. Bineînţeles, însă, că va trebui să facă acest lucru fără a le dezvălui că intrase ilegal în una dintre cele mai înalt securizate reţele ale lor de calculatoare.

În timpul ăsta, tehnicienii ei audio-operatori erau ocupaţi cu încercarea de a găsi traseul acelui prim număr de urgenţă pe care îl formase Kessler. Până acum izbutiseră să asocieze numărul cu un telefon celular înregistrat în Elveţia. Unde putea duce traseul de acolo rămânea încă o enigmă.

Un autobuz mare, galben, de transport în comun trecu în urlet de motor pe lângă ea, cu doar câţiva pasageri la bord. Randi ridică privirea ca să vadă unde ajunsese. În dreapta ei, spre vest, era pădurea înveşmântată în zăpadă. În stânga, peste drum – un şir de case şi câteva mici magazine. Mai multe maşini se deplasau pe porţiunea aceea a bulevardului – câteva particulare şi vreo două camioane de marfa care îşi făceau rondurile de aprovizionare, în ciuda vremii care se înrăutăţea puţin câte puţin. La o stradă distanţă de-acolo, putea vedea dubiţa Ford a echipei sale, parcată între un Audi mai vechi şi un Opel break nou-nouţ.

Ea apăsă pe un buton de pe ceea ce părea un ornament argintiu agăţat de centura ei. Destinat pentru operaţiuni sub acoperire, acesta era de fapt o sofisticată staţie miniaturală de radioemisie-recepţie, cu mai multe canale securizate.

— Baza, aici Şefa. Mă întorc.

— Am înţeles, Şefa, răspunse tehnicianul care lucra în dubiţă. Deodată, vocea lui deveni stridentă. Stai puţin, Randi. Am interceptat un apel către locuinţa lui Kessler. Cineva îi spune să

fie gata de plecare pentru că o echipă care o să-l scoată este deja în drum spre el!

Excelent! Cu pumnul drept încleştat, Randi izbi cu entuziasm în podul palmei mâinii sale stângi. Era şi timpul.

— Bine, Baza. Pregătiţi-vă de plecare. Când băieţii aceia se vor năpusti şi îl vor ridica pe Kessler, noi ne vom lua după ei ca să vedem unde îl duc.

— Am înţeles, răspunse tehnicianul de la CIA. Prin legătura radio, ea îl putea auzi acum mutându-se anevoie prin locul strâmt din partea din spate, fără geamuri, a dubiţei, în cabina din faţă, pe scaunul şoferului.

Mergând în continuare tot în direcţia Fordului, Randi comută frecvenţele pentru a vorbi direct cu tânăra agentă de teren de la sucursala CIA din Berlin, postată la pândă pe strada lui Kessler, ceva mai departe de vila acestuia.

— Observatorule, aici Şefa. Ai fost pe fază?

Nu răspunse nimeni.

Femeia se încruntă.

— Carla, aici Randi. Răspunde!

Dar nu veni nici un răspuns. Se auzea doar fâşâitul slab din căşti. Randi se întoarse alarmată, simţind un fior rece coborându-i pe şira spinării. Se întâmplase ceva rău. Ceva foarte rău. Îşi desfăcu fermoarul scurtei doar atâta cât să-şi poată scoate pistolul Beretta de 9 mm din tocul de umăr, fără să se încurce în haine – în cazul în care ar fi brusc necesar să folosească o armă.

În clipa aceea, văzu un sedan BMW negru mergând în mare viteză pe Clayallee, cu motorul turat la maximum pe când făcea slalom printre maşinile şi camioanele care mergeau mai încet, depăşindu-le. Instinctiv, băgă mâna în interiorul scurtei pentru a scoate pistolul. Dar grăbitul automobil trecu de dubiţa ei de supraveghere. Randi răsuflă uşurată.

Apoi, pe neaşteptate, BMW-ul puse o frână bruscă. Sedanul negru se învârti 180 de grade în şuierat de cauciucuri, oprind doar la câţiva metri distanţă de Fordul parcat la bordură.

Trei dintre cele patru uşi ale BMW-ului se deschiseră brusc şi din maşină săriră în stradă trei bărbaţi supli, cu priviri de gheaţă. Se mişcară repede în direcţia dubiţei CIA, formând în jurul ei un arc de cerc. Toţi trei aveau în mâini puşti-mitraliere – Heckler & Koch tip MP5SD dotate cu amortizoare integrale – proptite la umăr în poziţie de tragere. Randi făcu ochii mari când recunoscu combinezoanele negre şi beretele de un verde-închis, cu un vultur în frunte, purtate de unitatea de luptă antiteroristă de elită

a Germaniei, GSG-9, adică Grenzschutzgruppe-9.

— La naiba! murmură ea. Probabil că unul dintre cei care locuiau prin împrejurimi sau unul dintre patronii de magazine de prin partea locului remarcase echipa ei de supraveghere, devenise bănuitor şi alertase autorităţile. După dezastrul din 11 septembrie şi după ororile masacrelor din trenurile de navetişti de la Madrid, Germania, Franţa, Spania şi alte state ţineau acum unităţi de reacţie rapidă în permanentă stare de alertă. Randi luă iute mâna de pe patul pistolului ei Beretta. N-avea rost să întărâte astfel de comandouri înarmate până-n dinţi. Dacă ei credeau că porniseră acum contra unor terorişti, nervii şi reflexele lor erau cu siguranţă într-o stare de maximă încordare.

Îşi scoase în schimb din buzunarul hainei legitimaţia ei CIA şi porni într-un ritm şi mai accelerat în direcţia unităţii GSG-9. Poate că apuca să intervină mai înainte ca aceşti supernerăbdători soldaţi germani să-i spulbere întreaga ei operaţiune clandestină. După ce oamenii ei ar fi scoşi din dubiţă şi aliniaţi pe trotuar, în văzul tuturor curioşilor, n-ar mai exista nici o şansă ca povestea să nu ajungă de notorietate publică. Iar mass-media locală ar alerga într-un suflet să prezinte ştiri proaspete despre obraznicii agenţi americani prinşi în timp ce îi spionau pe paşnicii cetăţeni germani.

— Şefa, aici Baza, îi spuse prin radio unul dintre cei doi tehnicieni din dubiţă, părând speriat. Ce ar trebui să facem? Randi comută înapoi pe canalul anterior şi răspunse:

— Voi doar staţi acolo liniştiţi. Vin şi eu imediat. Lăsaţi-mă pe mine să lămuresc toată treaba.

Era încă la mai bine de cincizeci de metri depărtare când cei trei puşcaşi îmbrăcaţi în negru deschiseră pe neaşteptate focul asupra dubiţei, trăgând în ea fără nici o somaţie prealabilă şi fără să fi fost provocaţi.

Puştile lor mitralieră clămpăneau pe foc automat şi ciuruiau dubita dintr-o parte în cealaltă, trăgând asupra ei la orizontală, de la mică distanţă. În aer se împrăştiau nori de scântei, în timp ce zeci de gloanţe de 9 mm străpungeau caroseria vehiculului, găurind metalul, distrugând fragilele echipamente electronice şi sfârtecând trupurile oamenilor dinăuntru. Cele mai multe gloanţe treceau prin dubiţă şi ieşeau pe partea cealaltă cu o viteză încă apropiată de aceea a sunetului. Dar destule lovituri transformau interiorul Fordului într-un veritabil abator împroşcat cu sânge. În căştile ei, Randi auzea gemetele care se stingeau rapid din fericire, în vreme ce rafalele gloanţelor puştilor-mitralieră nu se

mai terminau.

Oamenii ăştia trebuie să fie trimişii lui Renke, îşi dădu ea seama, îngrozită. Nu veniseră să-i salveze pe Kessler, ci să-i ucidă pe cei care îl urmăreau.

Urlând de furie, Randi îşi scoase pistolul Beretta, îl ţinti repede pe cel mai apropiat agresor şi apăsă de două ori pe trăgaci. Un glonţ îşi rată ţinta, însă celălalt îl nimeri pe bărbat în partea de sus a pieptului. Şi totuşi, în loc să-l doboare, impactul glonţului îl aruncă doar câţiva paşi înapoi. Omul gâfâi, se îndoi o clipă de mijloc, după care se îndreptă din nou de spate. Randi putu vedea gaura sfâşiată din îmbrăcămintea lui, dar remarcă faptul că nu se zărea nici urmă de sânge.

Dumnezeule! îşi zise ea, ticăloşii ăştia poartă veste antiglonţ. Instinctul ei de conservare se dovedi precumpănitor, făcând-o să se arunce într-o parte şi să se adăpostească îndărătul unui Volvo parcat pe marginea bulevardului Clayallee.

Bărbatul se întoarse fulgerător către ea, ridicând în acelaşi timp puşca-mitralieră. Trase o rafală lungă în direcţia ei, ciuntind Volvo-ul.

Întinsă pe burtă în spatele maşinii parcate, Randi îşi acoperi capul cu mâinile, în timp ce maşina care o ascundea se legăna şi vibra, lovită repetat de la mică distanţă. Fragmente şi aşchii de metal sfârtecat, sticlă şi material plastic săreau pe stradă. Gloanţele ricoşate şi cele care greşeau cu puţin ţinta îi treceau aproape deasupra capului. Se înfigeau apoi în alte vehicule parcate sau izbeau caldarâmul, smulgând şi împrăştiind în toate direcţiile fărâme de beton. Asurzitoarele sisteme de alarmă ale maşinilor lovite începură să ţipe de-a lungul bulevardului, declanşate de impactul ploii de gloanţe abătute asupra lor.

Împuşcăturile încetară brusc.

Respirând cu greu, Randi se rostogoli pe trotuar cu pistolul gata de tragere în faţă. Văzu pe doi dintre trăgătorii îmbrăcaţi în negru sărind înapoi în BMW. Cel de-al treilea îşi atârnase de umăr puşca-mitralieră şi se aplecase, făcându-şi de lucru cu ceea ce părea să fie o mică geantă din pânză verde.

De data asta, ea ochi atent, întinzând pistolul ţinut bine cu ambele mâini. Aşteptă până ce îl luă bine în cătarea pistolului pe cel de-al treilea puşcaş, după care apăsă pe trăgaci. Pistolul lătră o dată, reculul fiind întâmpinat de priza fermă a lui Randi. Şi nimic. Ratase din nou. Ţinti iar şi mai trase încă o dată.

Acest din urmă glonţ nimeri în partea de sus a piciorului drept al bărbatului, îi zdrobi acestuia femurul şi ieşi prin partea opusă,

împrăştiind sânge şi fragmente de os. Omul căzu brusc în şezut, holbându-se neîncrezător la piciorul său sfârtecat. Gentuţa de pânză îi scăpă din mâini şi se rostogoli pe stradă.

Pe chipul bărbatului rănit fulgeră o expresie de disperare. Omul lovi cu piciorul stâng bocceaua, încercând s-o îndepărteze cât mai mult de el. Aceasta se rostogoli pe pavaj şi ajunse în cele din urmă sub dubiţa CIA de supraveghere.

Randi îl auzi pe trăgătorul schilodit strigând înspăimântat un avertisment în ceea ce părea a fi o guturală limbă slavă. Imediat, unul dintre tovarăşii lui se aplecă din BMW, îl înşfacă de sub braţe şi îl ridică în maşină, lăsând în urma lor, pe asfalt, o baltă de sânge de un roşu-aprins.

Fără să mai aştepte nici o clipă, şoferul sedanului apăsă vârtos pedala de acceleraţie şi o luă din loc pe Clayallee, în direcţia din care venise. Cu pistolul în mână, Randi se ridică iute în picioare. Descrise repede cu mâna o curbă largă şi înălţă pistolul, ochind către BMW, când acesta trecu în goana mare prin dreptul ei, la o viteză cu mult peste optzeci de kilometri la oră. Apăsă repetat pe trăgaci, încercând să trimită cât mai multe gloanţe în ţinta rapid mişcătoare.

Unul dintre gloanţele ei nimeri şi făcu ţăndări luneta. Un altul lăsă o gaură în portbagaj. Însă celelalte ratară ţinta. Înjurând printre dinţi, încetă să mai tragă pentru a nu risca să lovească vreun martor nevinovat al scenei.

BMW-ul îşi continuă drumul, îndreptându-se spre nord de-a lungul bulevardului, până ce dispăru în crepusculul tot mai accentuat.

Vreme de încă o clipă, Randi rămase perplexă în picioare, holbându-se în zare, parcă tot nevrând să-şi creadă ochilor. O stupefiase amploarea şi forţa acestui asalt deschis şi ucigaş asupra echipei sale de supraveghere. Cum Dumnezeu de li se putuse întâmpla una ca asta? se întrebă ea amărâtă. Cum de reuşiseră oamenii aceia ai lui Renke să le ia atât de repede urma şi cu o asemenea precizie?

Încet, lăsă pistolul în jos şi se strădui să-i pună piedica. Nu era uşor. Mâinile începuseră să-i tremure pe când tensiunea recentei lupte se retrăgea, lăsând în loc doar tristeţe şi o furie profundă. Apoi se uită înapoi peste umăr, la Fordul sfâşiat de gloanţe.

Mica sacoşă de pânză abia se vedea lângă una dintre roţile din spate.

O sacoşă, îi spuse mintea ei. Apoi, după câteva fracţiuni de secundă, mintea ei se corectă. Nu, gândi ea. E o bombă – o

geantă cu încărcătură explozivă.

Fugi, îşi zise Randi. Fugi imediat! Cu mintea brusc suprasolicitată, se întoarse şi o rupse la fugă, îndepărtându-se cât putea de rapid. Cu pistolul în mână, alerga pe lângă maşinile oprite, ai căror şoferi se uitau şocaţi în direcţia dubiţei distruse.

— Fugiţi! Fugiţi! zbieră femeia la ei în nemţeşte, făcându-le semne cu arma din mână. Acolo este o bombă!

Şi-atunci, încărcătura din geantă explodă.

În întunecimea din spatele lui Randi izbucni deodată un fulger orbitor de lumină albă. Din alergare, se aruncă la pământ, ghemuindu-se pentru a se feri, tocmai în momentul în care unda de şoc, pornită vuind din chiar centrul puternicei explozii, se rostogolea asupra ei. Masivul perete de aer supraîncălzit o săltă de pe pavaj şi o rostogoli de câteva ori. În acelaşi timp, ceva ca un pumn gigantic – de fapt suprapresiunea provocată de explozie – păru să-i scoată şi ultimul strop de aer din plămâni.

Încetul cu încetul, incandescenta lumină albă scăzu în intensitate. Totul deveni întunecat ca smoala. Lumea din jurul ei se estompa când ea îşi pierdu cunoştinţa.

Randi îşi reveni în simţiri doar câteva secunde mai târziu, atunci când zăcea chircită, sprijinindu-se de partea laterală a unui automobil aruncat de suflul exploziei de-a curmezişul, peste stradă. Pe jumătate asurzită, cu urechile încă ţiuindu-i, se strădui să se ridice mai întâi în şezut, apoi în picioare, tresărind involuntar din cauza durerilor din muşchii loviţi şi din porţiunile de piele zgâriate şi sângerânde.

De jur împrejurul ei pe stradă, mulţi oameni năuciţi şi răniţi se târau afară din maşinile lor care fuseseră izbite de unda de şoc a exploziei şi împroşcate cu rămăşiţe de sfărâmături aruncate de suflu. Alţii, plini de sânge şi oblojindu-şi membrele rupte, se poticneau orbecăind să iasă din magazinele şi din locuinţele lor afectate de explozia bombei. Uriaşa deflagraţie smulsese acoperişuri de pe case, dărâmase hornuri şi spărsese toate geamurile care dădeau spre stradă, umplând cu o ploaie de cioburi camerele de zi, bucătăriile, dormitoarele şi vitrinele magazinelor.

Încet, Randi se întoarse şi se uită la locul în care se aflase dubiţa lor.

Fordul se volatilizase la propriu, rămas acum doar o urâtă îngrămădeală de resturi contorsionate şi arzânde.

Toate celelalte maşini care fuseseră parcate la mai puţin de cincizeci de metri de dubiţa sfărâmată erau acum răsturnate şi

aruncate pretutindeni pe Clayallee – turtite, lovite şi învăluite în flăcări portocalii. Un fum gros şi negru se împrăştia pe drum.

Randi îşi reprimă lacrimile. Nu era vreme pentru tristeţe, hotărî ea. Dacă va trăi destul, va veni şi rândul tristeţii.

Străduindu-se să se concentreze, verifică rapid echipamentul. Staţia ei de radio era moartă acum, probabil stricată definitiv în momentul în care explozia o aruncase pe Randi la pământ şi o rostogolise pe pavaj. Dar, momentan, asta nu mai conta, gândi ea tristă. În definitiv, nici măcar nu mai avea cu cine să ia legătura. Apoi îşi zări pistolul Beretta căzut pe trotuar, la câţiva metri depărtare şi şchiopătă până acolo ca să-l recupereze.

Încruntându-se şi concentrându-se, Randi îşi examină atent arma. Cu toate că patul şi ţeava pistolului erau zgâriate şi lovite, percutorul, arcul trăgaciului, mecanismul închizătorului şi acul declanşator păreau neafectate. Un colţ al gurii ei se arcui în sus, într-un rânjet autopersiflant. După cum arăta la prima vedere, pistolul de 9 mm părea într-o formă mai bună decât ea însăşi.

Deblocă încărcătorul pe jumătate golit, îl scoase şi îl băgă într-unul din buzunarele scurtei sale. Apoi înfipse în pistol un alt încărcător plin cu cincisprezece cartuşe, trase de închizător introducând un glonţ pe ţeavă şi coborî încet percutorul. Acum era pregătită.

Repuse pistolul în tocul de umăr şi mai aruncă o ultimă privire în direcţia epavelor arzânde care erau risipite pe Clayallee. Se auzeau deja sirenele poliţiei, ale pompierilor şi ale ambulanţelor, urlând din ce în ce mai tare – autorităţile nemţeşti începeau să reacţioneze la dezastru.

Venise vremea să plece de-acolo.

Ea se întoarse şi plecă spre vest, adâncindu-se tot mai mult între copacii din rezervaţia naturală a parcului Grunewald, până ce nu mai putea fi zărită de pe drum. Odată ajunsă acolo, coti către nord şi începu o alergare aplecată şi dureroasă, mişcându-se din ce în ce mai repede printre umbre şi printre arborii înveşmântaţi în alb.

33

Centrul Spaţial Suprem de Comandă din apropierea Moscovei

Generalul-colonel Leonid Averkovici Nesterenko, înaltul şi spilcuitul comandant suprem al forţelor militare spaţiale din Federaţia Rusă, păşea sprinten pe coridorul care lega cartierul său general cu Centrul de Control Operaţional. Strălucitoarea iluminare fluorescentă din tavan şi o neîntreruptă adiere de aer răcoros şi proaspăt-mirositor din conductele de ventilaţie făceau să nu te gândeşti că această masivă instalaţie era îngropată la sute de metri sub pământ, ecranată şi protejată împotriva atacurilor prin intermediul unor plăci groase de beton armat cu oţel. Intrarea foarte bine apărată şi tunelurile de ieşire erau camuflate în pădurile dese de mesteceni de la nord de Moscova.

Cele două santinele înarmate care stăteau de pază în exteriorul Centrului de Operaţiuni încremeniră în poziţie de drepţi, cu atenţia încordată, la apropierea generalului.

Nesterenko le ignoră. Deşi pedant de obicei şi atent la fineţurile oficialei politeţi militare, acum se simţea prea presat de timp.

Nesterenko împinse repede uşa şi se precipită în gigantica sală din spatele ei. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu iluminarea mai scăzută din imensa încăpere, putu să vadă mai bine şirurile succesive de console de control. Ofiţerii de la fiecare consolă erau ocupaţi fie cu monitorizarea sistemelor de sateliţi şi de avertizare timpurie prin radiolocaţie, fie cu discuţii liniştite prin intermediul echipamentelor de telecomunicaţii securizate cu colegii lor din bazele de lansare a rachetelor, din staţiile de la suprafaţă şi din posturile locale de comandă, împrăştiate pe întreg teritoriul Rusiei.

În capătul cel mai îndepărtat al Centrului, un enorm ecran cât tot peretele înfăţişa planiglobul, precum şi navele spaţiale strategice şi sateliţii care se învârteau în jurul Terrei. Nişte linii punctate de un galben strălucitor descriau traiectoriile orbitale estimate ale tuturor obiectelor care se mişcau în spaţiul cosmic din jurul Pământului, în vreme ce mici săgeţi vectoriale verzi indicau poziţiile lor curente.

Ofiţerul de serviciu, un bărbat scund cu bărbie pătrată, pe nume Baranov, i se alătură lui Nesterenko, raportându-i:

— Domnule, americanii îşi remanevrează unul dintre sateliţii lor de recunoaştere, tip Lacrosse, cu captare de imagini prin radar.

Nesterenko se încruntă.

— Arată-mi şi mie.

Bărbatul se întoarse şi răcni un ordin către unul dintre subordonaţii săi de la cea mai apropiată consolă de con trol:

— Afişează datele lui Lacrosse-Cinci.

Una dintre săgeţile care clipeau intermitent pe giganticul ecran îşi schimbă imediat culoarea din verde în roşie. Concomitent, începu să apară încet o nouă linie punctată care se abătea de la traiectoria orbitală anterior înregistrată a satelitului.

— Am detectat modificarea orbitei acum aproximativ cinci minute, adăugă Baranov.

Nesterenko dădu din cap încruntat, urmărind atent noul curs estimat al lui Lacrosse-Cinci.

— Ce au de gând prietenii noştri americani? murmură el, după care se întoarse spre Baranov. Arată-mi acum o imagine detaliată a locului în care traiectoria nou-estimată traversează frontierele noastre. Şi mai pune şi câteva semne care să indice locurile în care ne putem aştepta ca americanii să câştige o mai bună posibilitate de recunoaştere de pe acest nou traseu orbital.

Imaginea din ecranul de pe perete tremură şi se extinse rapid, mărind anumite porţiuni şi focalizându-se pe o arie cu mult mai restrânsă – Ucraina, Belarus şi partea de vest a Rusiei. Casete strălucitoare marcau imense fâşii de teritoriu situate de-a lungul unei diagonale mergând spre nord-est, de la Kiev la Moscova şi dincolo de Moscova. Zonele de concentrare pentru diviziile de tancuri şi pentru trupele motorizate de puşcaşi, desemnate să invadeze Ucraina, se aflau exact în mijlocul uneia dintre aceste casete intens luminate.

— La dracu', murmură Nesterenko. Satelitul Lacrosse era echipat cu un extrem de puternic sistem de captare a imaginilor prin radar, cu o mare deschidere şi o mare forţă de sinteză a datelor culese, un sistem capabil să „vadă" prin stratul de nori şi de praf, ca şi prin întuneric. Zonele de reunire pentru operaţiunea JUKOV erau ele ascunse sub mai multe straturi de reţele de camuflaj care absorbeau undele radar, însă nimeni nu putea fi sigur că materialul acela experimental va izbuti să devieze cu succes o atât de atentă cercetare.

— Avem un Păianjen pe poziţie, îi reaminti Baranov liniştit, arătând către o altă săgeată vectorială care clipea pe ecran. Calculatoarele noastre pentru urmărirea ţintelor au previzionat că el va fi eficient încă treizeci de minute.

Nesterenko dădu încordat din cap. Păianjenul era unul dintre cele mai secrete sisteme de arme spaţiale pe care le deţinea Rusia. Deghizat sub forma unor comuni sateliţi civili de

telecomunicaţii, meteorologici sau pentru navigaţie, fiecare Păianjen cuprindea şi arme antisatelit care puteau fi folosite contra platformelor spaţiale inamice pe orbite circumterestre joase. În teorie, orice astfel de atac putea fi desfăşurat pe ascuns. Dar în practică? În cazul în care ar fi detectată, orice încercare rusească de a distruge un satelit american de spionaj ar putea fi lesne interpretată drept un act de război.

Apoi generalul ridică din umeri. Această decizie depăşea autoritatea lui. Bărbatul înaintă până la cea mai apropiată consolă şi ridică receptorul unui telefon roşu securizat.

— Sunt generalul-colonel Nesterenko. Fă-mi legătura cu Kremlinul, ceru el apăsat operatorului de la celălalt capăt al firului. Trebuie să vorbesc imediat cu preşedintele. Informează-l că este o convorbire cu prioritate de război.

Pe orbită

La patru sute de kilometri deasupra mărilor însorite ale Terrei şi a întinderilor cafenii, verzi şi albe de pământ, un satelit meteorologic rusesc, înregistrat oficial drept COSMOS-8B, se deplasa pe orbita lui eliptică obişnuită, mişcându-se cu o viteză de douăzeci şi şapte de mii de kilometri pe oră. În realitate, falsul satelit meteorologic era un purtător de arme, cu numele de cod Păianjenul Doisprezece. Acum, pe când satelitul zbura foarte sus pe deasupra coastei africane, antena de înaltă frecvenţă pentru recepţionare de date a acestui vehicul spaţial începu să primească transmisii încriptate, conţinând o nouă programare pentru computerele de la bord.

În cursul celor şaizeci de secunde după primirea ultimei transmisii, Păianjenul Doisprezece a devenit activ, lansând rachetele sale de mică altitudine care scuipau în urma lor în spaţiu mici nori de vapori. Încet, satelitul lung, de formă cilindrică, s-a întors pe un arc de cerc până ce botul lui bont s-a îndreptat spre un anumit punct din spaţiu, deasupra orizontului curb al Terrei. În momentul în care Păianjenul Doisprezece a atins unghiul dorit, a lansat alte rachete, începând să se rotească. A fost comutat atunci un releu şi au fost deschise trapele de la baza botului.

Şase vehicule spaţiale mai mici – de formă conică, cu încărcături explozive antisatelit – au ieşit prin trape şi şi-au

încetinit uşor deplasarea, frânate fiind de nişte ciorchini de minuscule servomecanisme de manevrare care funcţionau într-o secvenţă programată anterior. Pe măsură ce erau frânate, trapele începură să cadă spre pământ, descriind în jos o largă curbă care urma să le aducă, cu o remarcabilă precizie, către acel îndepărtat punct precis calculat.

În momentul în care cele şase trape ajunseseră la câţiva kilometri depărtare de el, Păianjenul Doisprezece trecu la efectuarea ultimei secvenţe programate. Încărcăturile autodistructive amplasate în punctele esenţiale din satelitul de zece tone explodară cu scurte, dar intense fulgerări orbitoare, suficient de strălucitoare încât să fie remarcate atât de senzorii americani, cât şi de cei ruseşti care orbitau la mare înălţime în jurul globului pământesc. Detonările focoaselor rupseră în bucăţi Păianjenul Doisprezece, sfărâmându-i antenele şi panourile solare şi găurind şi rezervoarele de combustibil ale acestuia.

Împrăştiind în toate direcţiile vapori de apă şi combustibil, epava distrusă începu să se deplaseze în derivă prin spaţiul cosmic, lepădând fragmente tot mai mici în timp ce cobora încet către marginile superioare ale atmosferei terestre. Camuflate de exploziile mai luminoase din spatele lor, cele şase trape antisatelit fură şi ele detonate. Fiecare dintre aceste şase explozii eliberă în spaţiu câte o grindină de mii de minuscule bucăţi de titan cu marginile extrem de ascuţite. Împreună, formară un gigantic nor de schije, un letal nor zburând înainte cu o viteză de peste şapte kilometri pe secundă.

La patruzeci şi cinci de secunde după aceea şi la mai mult de trei sute de kilometri mai jos, norul de schije intersectă traseul orbital al lui Lacrosse-Cinci, unul dintre singurii doi sateliţi americani dotaţi cu sistem de captare a imaginilor prin radar, sateliţi care se roteau pe orbite circumterestre.

Centrul Spaţial Suprem de Comandă

— Radarul nostru de urmărire confirmă multiple lovituri de schije asupra lui Lacrosse-Cinci, zise Baranov, jubilând, în vreme ce asculta atent raportul transmis de unul dintre ofiţerii săi de supraveghere. Baranov întoarse capul în direcţia lui Nesterenko. Evaluările preliminare ale stricăciunilor produse arată că satelitul

american de spionaj a fost total distrus.

Generalul-colonel Nesterenko dădu liniştit din cap. Ridică din nou receptorul telefonului roşu.

— Nesterenko la telefon, spuse el calm. Fă-mi urgent legătura cu Comandamentul Spaţial al Statelor Unite.

Omul se uită în direcţia lui Baranov cu un zâmbet uşor pe buze, aşteptând să se stabilească legătura directă şi îi spuse acestuia:

— Va trebui să-mi exprim cele mai sincere regrete şi cele mai serioase scuze pentru îngrozitoarele distrugeri provocate accidental de catastrofala explozie care a avut loc la bordul unuia dintre sateliţii noştri meteorologici din clasa COSMOS.

— Şi socotiţi că americanii vă vor crede?

Nesterenko înălţă din umeri.

— Poate că da, poate că nu. Mai important este că nu mai au posibilitatea de a lansa în timp util un înlocuitor pentru satelitul lor de spionaj prin radar. Iar curând, foarte curând, noi nu vom mai fi obligaţi să ne sinchisim prea tare de ceea ce cred sau nu cred americanii. Şi nici măcar de ceea ce ar fi ei în stare să facă.

Casa Albă

Era încă devreme de dimineaţă când un agent în uniformă de la Serviciul Secret îl conduse pe Fred Klein în biroul particular al preşedintelui de la etaj, în Aripa de Est. Încăperea, plină cu cărţi vechi, cu copii după lucrările lui Fredric Remington şi Georgia O'Keefe, precum şi cu fotografii ale peisajului accidentat din New Mexico, era numai şi numai a lui Castilia – refugiul lui personal, unde putea să scape de frenezia obişnuită din spaţiile mai populate ale Casei Albe.

Preşedintele şedea într-unul dintre cele două fotolii mari din odaie, răsfoind abătut informarea din dimineaţa aceea a serviciilor de spionaj. Lângă el, pe o tavă, era neatins micul dejun. Castilia făcu un semn în direcţia celuilalt fotoliu şi îl îndemnă pe Klein:

— Ia loc, Fred.

Musafirul se supuse.

Cu un gest ostenit, Castilia împinse la o parte maldărul de hârtii şi se întoarse spre vechiul său prieten.

— Au mai sosit veşti proaspete de la Smith sau de la ceilalţi

din Moscova?

— Încă nu, însă mă aştept să primesc următorul lor raport cel mai târziu peste câteva ore, răspunse Klein.

Preşedintele dădu din cap cu un aer sumbru.

— Asta-i bine, deoarece o să am nevoie de cât mai multe informaţii – şi asta cât de curând. Cu siguranţă în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Klein ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt din ce în ce mai convins că orice or plănui ruşii se va întâmpla în foarte scurt timp, explică Sam Castilia. Ceea ce înseamnă că noi avem şi mai puţină vreme pentru a-i contracara.

— Da, domnule, încuviinţă şeful lui Covert-One.

În cazul în care zvonurile auzite de Smith şi Fiona Devin cu privire la ritmul accelerat al pregătirilor militare ruseşti se dovedeau întemeiate, atunci Statele Unite şi aliaţii lor ar fi deja în situaţia de a se grăbi foarte tare pentru a putea reacţiona în timp util.

— Convoc o întâlnire secretă cu reprezentanţii la nivel înalt ai unora dintre cei mai apropiaţi aliaţi ai noştri, îl informă Castilia. Ai acelora care au încă o respectabilă forţă militară – Marea Britanie, Franţa, Germania şi Japonia, pentru început. Vreau să concepem un răspuns comun către Kremlin, o serie de măsuri concrete care îl vor sili pe Dudarev să renunţe încă *înainte* de a declanşa indiferent ce operaţiune ar avea el în pregătire acum.

— Când? întrebă liniştit Klein.

— În dimineaţa zilei de 22 februarie, răspunse preşedintele. Nu văd cum ne-am putea permite să aşteptăm mai mult decât atât.

Klein se încruntă.

— Este un termen foarte strâns, zise el într-un târziu. Nu ştiu dacă mă pot angaja să obţin rezultate concrete până atunci.

Castilia dădu din cap.

— Înţeleg, Fred. Dar ăsta este tot răgazul care ne-a mai rămas. Crede-mă, aceleaşi imposibile solicitări le-am transmis şi celorlalţi. La întrunirea de aseară a Consiliului de Securitate Naţională am ordonat redirecţionarea parţială a fiecărei componente a capacităţilor noastre de culegere de informaţii – sateliţi de spionaj, staţii de interceptare a semnalelor şi orice reţele de agenţi mai avem – către aceeaşi misiune comună. Atunci când aliaţii noştri îşi vor face apariţia în Biroul Oval, voi avea nevoie de probe solide şi convingătoare în legătură cu intenţiile agresive ale Rusiei.

— Şi dacă nu putem să ţi le furnizăm în timp util?

Preşedintele oftă.

— Întâlnirea va avea oricum loc, însă nu-mi fac prea mari iluzii. Fără nimic mai mult decât propriile mele temeri şi vagi bănuieli referitor la posibile tulburări, este foarte puţin probabil cu altcineva să fie dispus să ni se alăture pentru a ţine piept Moscovei.

Klein dădu încordat din cap.

— Am să-i comunic şi colonelului Smith, cât mai repede posibil, intervalul critic de timp.

— Aşa să faci, răspunse liniştit Castilia. Nu-mi place câtuşi de puţin să-ţi cer să-ţi expui oamenii unui pericol şi mai mare, dar n-am încotro. Preşedintele tăcu, auzind apelul telefonic de pe linia securizată. Răspunse imediat. Da?

În timp ce Klein îl urmărea, faţa largă şi adânc brăzdată a preşedintelui se lungi. Brusc, arătă cu mulţi ani mai bătrân.

— Când? întrebă Castilia, încleştând mâna pe receptor până ce i se albiră articulaţiile degetelor. Ascultă răspunsul, după care dădu din cap ferm. Înţeleg, amirale, zise el încet.

Castilia întrerupse convorbirea, după care formă un număr de interior de la Casa Albă.

— Charlie, la telefon, Sam Castilia, i se adresă el şefului său de cabinet. Convoacă imediat Consiliul Naţional de Securitate. Avem o situaţie de urgenţă.

Când termină convorbirea, preşedintele se întoarse spre Klein cu o privire ostenită şi descurajată şi îi spuse:

— La telefon a fost amiralul Brose. A primit adineaori o comunicare de urgenţă de la Sediul Comandamentului Spaţial din Colorado. În spaţiul cosmic a avut loc o explozie şi noi am pierdut unul dintre cei mai sofisticaţi sateliţi de spionaj – Lacrosse-Cinci.

34

În nordul Moscovei

Se făcuse întuneric beznă când Jon Smith şi Fiona Devin ajunseră la următoarea lor destinaţie, o mare proprietate deţinută cândva de Aleksandr Zakarov, bătrânul care fusese cea de-a doua victimă a suspectei izbucniri a bolii pe care o investigau. Înainte de a se pensiona, Zakarov fusese atât un

influent membru al Partidului Comunist, aflat la putere, cât şi director al unui combinat din industria grea. În decursul primilor ani sălbatici ai capitalismului de cumetrie care a urmat dezmembrării Uniunii Sovietice, el a câştigat o avere substanţială din vânzarea de aşa-zise „acţiuni” la fabricile pe care le controla.

Luxoasa proprietate pe care şi-o cumpărase cu o parte din banii pe care îi jefuise din avutul obştesc era amplasată la distanţă de o oră bună cu maşina spre nord, dincolo de şoseaua exterioară de centură. În timp ce trecea încet pe drumeaguri de ţară înguste şi acoperite de zăpadă, printre sumbre porţiuni împădurite şi pe lângă sate micuţe şi biserici părăsite, Smith se întreba de ce bogata văduvă a lui Zakarov optase să locuiască atât de departe în afara Moscovei – şi mai ales în lunile lungi, reci şi întunecoase de iarnă. Pentru cea mai mare parte a elitei bogate a oraşului, reşedinţele de la ţară erau în principal locuri rustice de refugiu pe timp de vară, locuri de evadare şi de relaxare în zilele şi nopţile caniculare atât de obişnuite în iulie şi august. Puţini dintre ei se mai gândeau să abandoneze confortul capitalei după căderea primilor fulgi de zăpadă, poate doar cu excepţia unor sporadice weekenduri sau vacanţe dedicate schiului pe coclauri sau practicării altor sporturi de iarnă.

În primele cinci minute după ce au fost conduşi în elegant mobilată ei cameră de zi, nici Jon şi nici Fiona nu se mai întrebau de ce văduva fostului personaj de marcă din partid locuia într-o astfel de izolare. Gazda lor, o persoană distantă, nici nu îşi dorea şi nici nu se bucura de compania altora. Prefera o viaţă de singurătate, însoţită doar de o mână de servitori plătiţi să gătească, să cureţe şi să-i satisfacă orice mărunt şi excentric capriciu.

Doamna Irina Zakarova era o femeie mărunţică, cu un nas ascuţit, ca un obleţ şi ochi mici, negri şi lacomi, care păreau tot timpul în mişcare – observând, judecând şi apoi ignorând cu dispreţ. Faţa ei îngustă şi brăzdată de cute adânci purta amara şi caustica încruntare a cuiva care nu aşteaptă niciodată prea mult de la nimeni şi care descoperă că aproape întotdeauna neînsemnatele aşteptări din partea celorlalţi oameni au fost pe de-a-ntregul justificate. Cu o căutătură pizmaşă, termină de examinat împuternicirile contrafăcute ale lui Smith din partea Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, după care îi înapoie documentele şi ridică nepăsătoare din umeri.

— Foarte bine. Poţi începe să mă întrebi, doctore Strand. Nu-ţi promit prea multe răspunsuri utile. Ca să-ţi spun drept, găsesc

că toată povestea cu ultima boală a soţului meu a fost foarte plictisitoare. Colţurile gurii ei se coborâră parcă şi mai jos. Toţi doctorii aceia ridicoli şi asistentele şi funcţionarii de la Ministerul Sănătăţii, care îmi puneau aceleaşi exasperante întrebări: Ce a mâncat ultima oară? A fost expus vreodată la radiaţii? Ce tratamente urma? Şi apoi iar şi iar, într-un interogatoriu fără de sfârşit. Totul era atât de absurd.

— În ce sens era absurd? întrebă Smith prudent.

— Pentru simplul motiv că Aleksandr era o enciclopedie ambulantă de boli şi de vicii, răspunse glacial doamna Zakarova. A fumat, a băut şi a mâncat prea mult toată viaţa lui. Ar fi putut să-l răpună orice – un atac de inimă, un accident vascular cerebral, un cancer… absolut orice maladie. Aşa încât faptul că trupul lui a cedat în final nu era o surpriză prea mare sau de vreun interes real pentru mine. Chiar nu înţeleg toată tevatura pe care au stârnit-o doctorii în legătură cu moartea lui.

— Au mai fost răpuşi şi alţi oameni de aceeaşi stranie maladie, aminti lapidar Fiona. Printre ei se numără şi un băieţel nevinovat, care n-avea nici unul dintre năravurile soţului dumneavoastră.

— Chiar aşa? o întrebă calm cealaltă femeie. Un copil altminteri sănătos?

Smith dădu din cap, străduindu-se să-şi ascundă propria antipatie la adresa acelei femei reci, remarcabil de egoistă.

— Ce bizar! comentă doamna Zakarova, dând încă o dată din umeri cu aceeaşi detaşare emoţională. Oftă plictisită. Păi, presupun că trebuie să vă ajut fără să ţin seama de faptul că nu-mi face plăcere.

Răbdător, mult mai răbdător decât ar fi presupus că se poate, Smith îi puse acelaşi set de întrebări referitoare la sănătate pe care îl pusese şi soţilor Voronov. Ca şi mai înainte, Fiona îşi notă cu grijă răspunsurile înnebunitor de incomplete cum erau.

În cele din urmă, când femeia bătrână începu să dea indubitabile semne că ajunsese aproape la capătul propriei sale răbdări, Jon hotărî că venise vremea să deplaseze întrebările spre aria lor de interes maxim – Centrul European de Cercetări în Domeniul Populaţiei şi prelevarea de mostre de ADN din jurul Moscovei.

— Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat, doamnă Zakarova. Ne-aţi fost de un real folos, minţi Smith, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi începând să-şi strângă hârtiile. Apoi se opri însă şi continuă: A, era să uit! Ar mai fi o singură chestiune mică.

— Da?

— Din datele pe care le avem rezultă că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră aţi fi participat anul trecut la un studiu asupra ADN-ului, spuse detaşat Smith, făcându-şi cruce cu limba în gură. Corect?

— Vorbiţi despre marele studiu genetic? Femeia pufai. Oh, da. Ne-am frecat cu nişte periuţe în gură, la cererea unor oameni cu totul străini, în numele ştiinţei. A fost un ritual dezgustător, dacă vreţi părerea mea. Însă Aleksandr s-a arătat foarte entuziasmat de întregul proces grotesc. Dădu dispreţuitor din cap. Soţul meu era un prost. El chiar credea că acest aşa-numit proiect al Originilor Slavilor va dovedi una dintre prosteştile lui teorii preferate – cum că noi, ruşii, constituim apogeul dezvoltării pe plan european evoluţionist, rasial şi etnic.

Jon se strădui să afişeze un zâmbet cât mai evaziv, ascunzându-şi propria exaltare. Acum era absolut sigur că descoperiseră o parte importantă a originilor acelei boli letale.

După ce el şi Fiona Devin terminaseră de discutat cu soţii Voronov, în dimineaţa aceea, se întorseseră amândoi în siguranţă la casa lor conspirativă din cartierul Zamoskvorecie. Apoi, în timp ce el revăzuse însemnările şi dăduse telefoanele necesare pentru a stabili această întrevedere, Fiona îşi petrecuse mai multe ore on-line, încercând să afle cât mai multe despre Centrul European de Cercetări în Domeniul Populaţiei (CECDP) şi despre proiectul acestuia privind Originile Slavilor. Deoarece era prea riscant să apeleze acum la sursele ei obişnuite de informaţii, datele amănunţite de care aveau nevoie erau dificil de găsit. Cu toate astea însă, două puncte importante ale enigmei deveniseră clare.

În primul rând, deşi Originile Slavilor constituia o foarte extinsă, costisitoare şi ambiţioasă iniţiativă ştiinţifică, cercetătorii nu colectaseră ADN decât de la o mie dintre cele peste nouă milioane de oameni care locuiau în regiunea Moscovei. Pentru evaluarea deplasărilor istorice ale populaţiilor slave, eşantionul era suficient – mai ales combinat cu miile de alte eşantioane colectate din alte ţări din Europa de Est şi din fostele republici sovietice. Dar asta însemna şi că această legătură între băiatul de şapte ani Mihail Voronov şi bătrânul de şaptezeci şi cinci de ani Aleksandr Zakarov era mai mult decât o operaţiune oarbă de alegere la întâmplare. Probabilitatea de a nu avea loc o asemenea coincidenţă era de ordinul a optzeci şi unu de milioane la unu.

În al doilea rând, numele lui Konstantin Malkovici apăruse şi aici. Corporaţii şi fundaţii controlate de el asigurau o substanţială proporţie din fondurile de finanţare ale CECDP. Puţine detalieri şi precizări asupra bugetului Centrului erau de domeniul public, însă Fiona era absolut sigură că banii miliardarului subvenţionau direct proiectul Originile Slavilor.

Smith făcu o grimasă. O potenţială legătură între Konstantin Malkovici şi ambulanţa de la Centrul Medical Sfântul Chiril putea fi considerată întâmplătoare şi scoasă din discuţie. Dar nu două coincidenţe. Malkovici era incontestabil amestecat în această conspiraţie, împreună cu amicul său de la Kremlin, Viktor Dudarev.

În pădurea care înconjura proprietatea, Oleg Kirov se lungise rezemat îndărătul unui buştean pe jumătate îngropat în zăpadă, supraveghind cu mare atenţie poteca desfundată, cu făgaşe adânci, care se desprindea din cel mai apropiat drumeag de ţară. Dispozitivul militar suplimentar de vedere pe timp de noapte transforma întunericul învăluitor într-o zi monocromatică de o nuanţă verde. La circa douăzeci de metri în spatele lui, acoperită cu crengi şi rămurele pentru a-i camufla silueta, se afla joasa structură a maşinii sale GAZ Hunter, în mare parte echivalentul rusesc al Jeep-ului american Wrangler.

Kirov venise la ferma lui Zakarov înaintea lui Smith şi a Fionei Devin. Prima lui sarcină fusese să cerceteze rapid zona pentru a descoperi eventuale semne de primejdie. A doua fusese aceea de a-şi găsi acest post ascuns de observaţie, camuflându-se într-un loc de unde putea ţine sub supraveghere cea mai probabilă cale de acces spre casă cât timp Jon şi Fiona desfăşurau ancheta. Colţurile gurii i se lăsară în jos. Spera ca ei să se grăbească.

Rusul cu umeri laţi dârdâia, frigul intrându-i în oase în ciuda protecţiei oferite de haina groasă de iarnă, de căciulă şi mănuşi. Temperatura, deja sub zero grade Celsius, scădea rapid pe măsură ce se înnopta.

Înţelesese nevoia prietenilor săi de a confirma informaţia pe care le-o furnizaseră soţii Voronov, însă avea grave presimţiri în legătură cu o deplasare la o atât de mare distanţă de Moscova. Aici, în acest aspru şi ameninţător peisaj, toţi trei erau foarte expuşi. Nu existau aglomerări umane în mijlocul cărora să se poată pierde. Nici staţii de metrou sau magazine universale în care puteai să intri ca să scapi şi să fugi. Aici nu erau decât copaci şi zăpadă şi câteva drumuri care rămâneau total pustii la

lăsarea întunericului.

Oftând, rusul se concentră asupra maşinii parcate lângă uşa de la intrare. Doamna Zakarova îşi ţinea Mercedesul într-un garaj încălzit, de lângă casă. Rarii ei oaspeţi trebuiau să se descurce cu parcarea pe o mică porţiune acoperită cu pietriş îngheţat. Nimic nu părea să se mişte pe lângă sedanul Volga, albastru-închis, de care făcuse el rost pentru cei doi americani.

Apoi, brusc, Kirov înlemni. Auzi zgomotul unor motoare puternice venind printre arbori. Zgomotele se auzeau încă de la o distanţă apreciabilă, dar e sigur că se apropiau. Bărbatul se săltă ca să vadă mai bine, după care se întinse iar pe pământ, băgând mâna în buzunar cu o grabă înfricoşată.

35

Telefonul celular al lui Smith începu să sune brusc.

— Scuzaţi-mă, vă rog, îi spuse el văduvei, după care deschise telefonul şi răspunse: Da?

La telefon era Kirov.

— Trebuie să plecaţi de-acolo, Jon. Imediat! spuse rusul apăsat. Două maşini fără însemne distinctive s-au abătut de pe drumul principal şi se îndreaptă spre dacea. Ieşiţi chiar acum! Luaţi-o prin spate!

— Am pornit, răspunse Smith înspăimântat, după care închise telefonul şi se ridică, înşfăcându-şi concomitent haina de iarnă. Simţi patul pistolului Makarov de 9 mm ascuns într-un buzunar al hainei. O clipă, Jon se simţi tentat să opună rezistenţă de-acolo, din casă, luptând de la adăpost în loc să iasă în câmp deschis. Dar imediat respinse ideea. Văduva şi servitorii fiind în casă, nu putea risca să provoace acolo un schimb de focuri. Dacă ar fi început să zboare gloanţe care încotro, prea mulţi oameni nevinovaţi ar fi putut fi răniţi sau omorâţi.

— Necazuri? îl întrebă iute Fiona în engleză. Se ridicase în acelaşi timp, adunându-şi haina şi mănuşile.

— Avem musafiri nepoftiţi, îi răspunse el tot în engleză. Lăsăm aici maşina şi ieşim prin spate. Oleg ne aşteaptă afară.

Palidă şi încordată, ea dădu din cap.

Bătrâna rusoaică se uita nedumerită la ei.

— Asta a fost tot ce aţi vrut să mă întrebaţi? Acum plecaţi?

Smith dădu din cap.

— Da, doamnă Zakarova, plecăm. Chiar acum. Ignorând protestele văduvei uluite, o conduse pe Fiona afară din camera de zi, în holul central de trecere al casei. Acolo dădură peste o menajeră corpolentă, între două vârste, care aducea o tavă cu ceaiul şi fursecurile pe care le promisese stăpâna casei nu prea încântată oaspeţilor încă de la sosirea lor. Unde este uşa din spate? o întrebă Jon.

Perplexă, menajera arătă cu capul în lungul culoarului, spre stânga, în direcţia din care venise ea.

— Pe-acolo, răspunse femeia, evident buimăcită de întrebare. Prin bucătărie.

Cei doi americani o ocoliră şi porniră iute pe culoar. În spatele lor, cineva începuse să bată tare în uşa solidă de la intrare.

— *Miliţia!* tună un glas puternic. Deschideţi!

Jon şi Fiona grăbiră şi mai mult pasul.

Bucătăria era spaţioasă şi dotată cu toate utilităţile practice – aragaz, frigider, congelator, cuptor cu microunde şi toate celelalte. În atmosfera încălzită se ridicau cele mai îmbietoare arome. Într-un colţ, un alt servitor, un bărbat tânăr şi bine făcut, şedea la o masă şi îşi termina de mâncat cina, adică un castron cu *pelmeni* – perişoare de came înăbuşite cu smântână şi cu unt. Tânărul ridică uimit privirea când cei doi treceau grăbiţi pe lângă el.

— Hei, unde…?

Smith îi făcu semn cu mâna să stea pe loc.

— Doamnei acesteia i s-a făcut rău, explică el. Are nevoie de puţin aer proaspăt.

Fără să şovăie, Jon deschise uşa grea de lemn. Lumina şi căldura ieşiră în bezna îngheţată, lăsând să se vadă o fâşie îngustă de zăpadă albă groasă. Ferma ocupa un mic luminiş din pădure, iar copacii cei mai apropiaţi erau la numai câţiva metri distanţă. O potecă făcută de paşi prin zăpadă ducea la lăzile de gunoi, înşirate în spatele casei.

— Grăbeşte-te, îi şopti Smith Fionei. De îndată ce ajungem printre copaci, aleargă cât poţi de repede. Coteşte la stânga şi nu te opri pentru nimic în lume până ce nu-l întâlnim pe Kirov. Ai înţeles?

Încruntată, ea dădu din cap.

Împreună, cei doi americani o luară spre pădure, afundându-se până la jumătatea gambelor în stratul de zăpadă îngheţată. Smith trase repede o gură de aer, simţind până adânc în plămâni

muşcătura gerului. Câteva secunde încă, gândi el. Doar atât ne mai trebuie ca să scăpăm.

Deodată, dintre copaci ieşiră trei bărbaţi înarmaţi. Toţi trei purtau camuflaj de iarnă şi aveau puşti-mitraliere de fabricaţie rusească, tip AKSU. Doi dintre ei erau ceva mai scunzi decât Smith, însă bine clădiţi, mişcându-se cu liniştita siguranţă a unor soldaţi instruiţi. Cel de-al treilea era cu câţiva centimetri mai înalt ca Smith, cu ochi reci, de un cenuşiu ca ardezia. În părul blond-deschis avea şuviţe cărunte.

Smith şi cu Fiona încremeniră.

— Mâinile sus, vă rog, spuse încet, în engleză, bărbatul înalt. Altfel, oamenii mei şi cu mine vom fi obligaţi să vă împuşcăm aici şi acum, ceea ce ar fi regretabil de neplăcut, nu credeţi?

Smith se conformă fără grabă şi ridică braţele, cu palmele întoarse în afară pentru a arăta că nu e înarmat. Cu coada ochiului, o zări pe Fiona făcând acelaşi lucru. Femeii îi pierise culoarea din obraji.

— Aţi luat o decizie înţeleaptă, încuviinţă blondul, după care zâmbi glacial. Eu sunt Erich Brandt. Iar voi sunteţi faimosul colonel Jonathan Smith şi încântătoarea, dar nu mai puţin faimoasa doamnă Devin.

— Smith? Devin? Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Jon înţepat. Numele meu este Ştrand, sunt doctorul Kalle Ştrand. Iar dânsa este doamna Lindkvist. Suntem oameni de ştiinţă şi lucrăm pentru Naţiunile Unite. Ştia că încercarea lui era inutilă, însă nu era dispus să recunoască cu uşurinţă în faţa celuilalt. Cel puţin, nu încă. Dar voi cine sunteţi? Criminali? Hoţi? Răpitori?

Încă zâmbind, Brandt dădu din cap.

— Ei, hai, colonele! Să lăsăm jocurile astea! Nu eşti mai suedez decât mine. Bărbatul făcu un pas înainte. Dar te felicit sincer. Foarte puţini oameni mi-au scăpat atât de multă vreme.

Smith nu spuse nimic, luptându-se să-şi stăpânească furia de a fi căzut atât de uşor în această capcană. Maşinile care veniseră în faţa casei fuseseră doar o diversiune, înţelese el amărât – doar un mijloc de a-l face să iasă în câmp deschis.

Brandt ridică din umeri.

— Şi stoicismul este o trăsătură pe care o admir. Însă numai până la un punct. Făcu un semn cu ţeava puştii-mitralieră către casă. Intraţi înapoi! Mişcaţi-vă!

Încet, Smith şi Fiona se întoarseră.

Acum mai erau încă trei bărbaţi înarmaţi în casă. Îi adunaseră în camera de zi pe doamna Zakarova şi pe cei trei servitori –

menajera corpolentă, tânărul din bucătărie şi un bărbat mai în vârstă, care mai avea doar câteva şuviţe de păr lipite de ţeasta lui cheală – ţinându-i acum prizonieri.

Încă aşezată regeşte în fotoliul ei cu spătar înalt, bătrâna doamnă se zgâia acum, revoltată la Brandt.

— Ce-i toată aiureala asta? întrebă ea mânioasă. Cum îndrăzniţi să daţi buzna în casa mea?

Fostul ofiţer din poliţia secretă est-germană dădu din umeri.

— Un regretabil caz de forţă majoră, doamna mea, răspunse el molcom. Din nefericire, aceste două persoane, continuă bărbatul arătând spre Smith şi Fiona, se ocupă cu spionajul. Sunt duşmani ai statului.

— Ridicol, zise batjocoritor Zakarova.

Brandt zâmbi din nou.

— Aşa credeţi? Se întoarse către oamenii săi şi le ordonă: Legaţi-le mâinile! Apoi percheziţionaţi-i! Amănunţit.

Conştient că mai multe arme erau îndreptate direct asupra lui, Smith nu făcu nici o mişcare, acceptând cu părere de rău să i se lege strâns mâinile la spate cu o bucată de cablu din material plastic – cătuşe flexibile, la fel cu cele folosite pentru insurgenţi şi terorişti capturaţi în Irak de către trupele Statelor Unite. O auzi pe Fiona sâsâind de durere printre dinţii încleştaţi în timp ce era supusă aceluiaşi tratament.

Odată cei doi legaţi şi imobilizaţi, oamenii lui Brandt îi percheziţionară minuţios, cu multă pricepere, controlând orice loc în care ar fi putut fi ascunsă o armă sau altceva folositor. Smith era din ce în ce mai furios – pe ei şi pe sine – pe măsură ce percheziţia continua tot mai obraznică. Îi scoaseră peruca blondă, lăsând la vedere părul lui negru, apoi fu nevoit să scuipe inserţiile din obraji care îi modificau forma feţei. Se gândea însă că pentru Fiona probabil că percheziţia asta era mult mai umilitoare.

Brandt stătea şi urmărea fără vreo reacţie vizibilă cum oamenii săi găsiră mai întâi pistolul de 9 mm al lui Smith, apoi pistolul Makarov PSM de 5,45 mm al Fionei, după care descoperiră şi toate elementele de deghizare, paşapoartele contrafăcute şi celelalte documente falsificate şi în final telefoanele lor celulare de înaltă tehnologie care le asigurau contactele cu Covert-One. Puseseră armele şi toate celelalte obiecte pe o măsuţă de cafea, în faţa lui Brandt. Însă el nu manifestă un semn de mare interes până când unul dintre oamenii lui nu descoperi cuţitul rabatabil camuflat în gheata

dreaptă a Fionei.

Brandt luă cuţitul în mână, apăsă uşor pe butonul de pe mânerul negru şi văzu ieşind lama mortală. Înălţă surprins dintr-o sprânceană spălăcită şi se întoarse în direcţia Fionei cu un surâs neutru pe buze:

— Am văzut înspăimântătoarea rană pe care jucărioara asta a ta i-a făcut-o unuia dintre oamenii mei, doamnă Devin. Şi Dmitri era un asasin bine antrenat. Mi se pare evident că nu eşti doar o simplă ziaristă.

Fiona ridică sfidător din umeri.

— Crezi ce vrei, *Herr* Brandt. N-am nici o vină pentru imaginaţia dumitale debordantă.

Brandt chicoti.

— Îndrăzneţe vorbe, doamnă Devin. Însă cred că sunt doar vorbe goale. Se întoarse către doamna Zakarova care şedea încruntată şi urmărea scena. Vedeţi acum? o întrebă el, încă zâmbind. Arme. Deghizări. Paşapoarte false. Şi dispozitive sofisticate de telecomunicaţii. Spuneţi-mi, vi se par toate acestea articole care trebuie să se afle în dotarea oricărui cercetător suedez în domeniul medicinei? Sau s-ar potrivi poate mai bine unor spioni străini?

— Cred că sunt spioni, admise încet femeia mai în vârstă, pălind şi mai tare.

— Aşa ziceam şi eu, încuviinţă liniştit Brandt. Băgă mâna într-un buzunar interior al hainei sale de camuflaj, scoase de-acolo o pereche de mănuşi subţiri, din latex şi se apucă să şi le pună, încet şi metodic. Toţi cei aflaţi în încăpere îl urmăreau în tăcere, neputând să-şi ia ochii de la el. Soţul dumneavoastră recent decedat a fost odinioară un membru important în conducerea Partidului, doamnă. Nu sunteţi o simplă membră a gloatei neştiutoare. Spuneţi-mi! Care era pedeapsa pentru spionaj şi pentru trădare?

— Moartea, şopti ea. Pedeapsa cu moartea.

— Cât se poate de corect răspunsul, zise neamţul. Termină să-şi tragă mănuşile pe mâini, apoi se uită la servitorii vizibil înfricoşaţi care şedeau aliniaţi pe o canapea cu o piesă din secolul al nouăsprezecelea, cu picioarele subţiri şi cu tapiţeria bogat lucrată în strălucitoare nuanţe de albastru şi de auriu. Care dintre voi este Petr Klimuk?

Bărbatul mai în vârstă şi cu chelie ridică şovăitor o mână.

— Eu, domnule, murmură el.

Brandt surâse vag.

— Deci tu ne-ai contactat când ai auzit că stăpâna ta va avea o întâlnire cu aceşti străini?

Klimuk dădu din cap cu mai multă înflăcărare acum.

— Da, răspunse el. Aşa cum mi-aţi cerut astăzi să fac. Mi-aţi promis că dacă anunţ că cineva îşi bagă nasul pe-aici şi pune întrebări despre soţul ei, voi primi o recompensă.

— Aşa ţi-am promis, recunoscu glacial Brandt. Şi îţi vei primi imediat recompensa.

Apoi, fără nici o ezitare, bărbatul cu ochi cenuşii luă de pe măsuţa de cafea din faţa lui pistolul Makarov al lui Smith, îi ridică piedica, ţinti şi îl împuşcă pe Klimuk drept în frunte. Sângele ţâşni pe spătarul canapelei, pătând cu un roşu urât tapiseria.

În vreme ce servitorii ceilalţi se holbau îngroziţi la colegul lor ucis, Brandt schimbă puţin direcţia pistolului şi mai trase de două ori. Menajera şi bărbatul mai tânăr se prăbuşiră şi ei pe canapea, răpuşi fiecare de câte un singur glonţ.

Fostul ofiţer Stasi se întoarse apoi în altă direcţie. Faţa lui era lipsită de orice expresie.

De o paloare cadaverică acum, doamna Zakarova rămase nemişcată în fotoliul său cu spătar înalt, uitându-se la servitorii asasinaţi.

— De ce? strigă ea furioasă. De ce să-i omori? Ei nu erau spioni. Da, Klimuk şi ceilalţi or fi fost ei ignoranţi şi proşti, însă n-au făcut nimic ca să merite să moară.

Brandt dădu din umeri.

— Foarte puţini oameni merită vreodată să moară. Ridică din nou pistolul şi trase încă o dată.

Împuşcată drept în inimă, femeia căzu pe spate în fotoliu. Cu ochii holbaţi acum în tavan, îngheţaţi pentru totdeauna într-o expresie în care se amestecaseră mânia, dispreţul şi întâia înţelegere a faptului că şi ea va muri imediat.

Cu grijă, Brandt lăsă pistolul jos pe podea şi îl trimise cu o lovitură de picior până sub canapea, uitându-se apoi la Smith.

— Când va ajunge aici *miliţia,* ar trebui să ia amprentele de pe arma aceea de mare interes, nu crezi? Iar amprentele sunt ale tale, firește. Bărbatul dădu din cap cu o veselie mimată. Voi, americanii, sunteţi atât de violenţi şi atât de bucuroşi şi de grăbiţi să apăsaţi pe trăgaci. Nu-i de mirare că sunteţi atât de dezagreabili pe întreg globul pământesc.

— Nu eşti decât un ticălos de ucigaş nemernic, cu inima împietrită! îl categorisi înverşunată Fiona, vorbind printre dinţii încleştaţi.

— Da, presupun că este o caracterizare cât se poate de exactă, spuse Brandt calm. Apoi el o privi cu ochii lui reci şi cenuşii. Iar acum eşti prizoniera mea, doamnă Devin. Gândeşte-te la asta!

Bărbatul se întoarse către oamenii săi.

— Luaţi-i! răcni el. Şi să plecăm de-aici!

Cu unii îmboldindu-i de la spate şi cu alţii deschizându-le drumul, Smith şi Fiona fură îmbrânciţi pe uşă afară şi urcaţi cu forţa pe bancheta din spate a unuia dintre cele trei vehicule parcate în faţa casei – un Ford Explorer cu tracţiune integrală. În faţă se suiră Brandt şi unul dintre oamenii lui. Alt bărbat dintre cei rămaşi se strecură la volanul Volgăi cu care veniseră americanii, iar ceilalţi se urcară în cea de-a treia maşină, alt Ford mare, tot cu tracţiune integrală.

Unul după altul, Explorerul în care se aflau Brandt şi ambii americani în faţă, cele trei vehicule întoarseră pe porţiunea de pietriş din faţa casei şi se îndepărtară hurducăind pe poteca brăzdată de făgaşe care ducea spre drumeagul de ţară. Odată ajunse acolo, în loc să o ia la stânga, vehiculele cotiră în partea opusă, adică spre dreapta şi accelerară.

Ignorând durerea de la încheieturile strânse, Smith se îndreptă puţin de spate. Mergeau acum, prin întuneric, către vest. La lumina farurilor apăreau pentru scurtă vreme copaci, grămezi înalte de zăpadă troienită şi ramificaţii năpădite de tufişuri către vechi drumuri de exploatare, după care dispăreau în noapte, în urma lor.

Jon îi aruncă o privire Fionei, ca să vadă dacă remarcase şi ea. Femeia dădu abia perceptibil din cap. Brandt şi oamenii lui nu îi duceau înapoi la Moscova.

De ce oare? se întreba Smith. Dacă fostul ofiţer Stasi lucra pentru Malkovici, iar miliardarul era în cârdăşie cu Kremlinul, de ce nu i-ar duce direct ruşilor pentru interogatoriu? Jucau Brandt şi bogatul său patron un joc dublu?

Vladik Fadaiev stătea lungit perfect nemişcat printre pâlcurile de mesteceni care mărgineau drumul. Datorită costumului său de camuflaj şi reţelei din rămurele împletite, oricui s-ar fi uitat de la mai mult de câţiva metri la suplul trăgător de elită cu obraji scofâlciţi, i s-ar fi părut că zăreşte încă o moviliţă de zăpadă printre atâtea altele răspândite prin pădure.

În ciuda gerului aspru, Fadaiev era mulţumit. Când fusese mai tânăr, petrecuse doi ani luptând în munţii stâncoşi şi pe colinele

subalpine din Afganistan, omorând de la mare distanţă nenumăraţi războinici mujahedini cu mult-iubita lui carabină SVD cu lunetă. Experienţa îl învăţase să se bucure de periculosul şi dificilul joc de a vâna alţi oameni. După ce Armata Roşie renunţase la îndelungatul ei război contra afganilor, pacea venise pentru el ca o înspăimântătoare dezamăgire. În concluzie, gândea bărbatul, el fusese norocos că îl angajase un om ca Erich Brandt – un om care îi aprecia la justa valoare talentele deosebite şi găsea multe modalităţi diferite de a-l folosi.

Rând pe rând, luminile de poziţie din spate ale celor trei vehicule din convoiul lui Brandt dispărură după o cotitură a drumului. Zgomotul motoarelor se stinse în noapte.

Fadaiev rămase nemişcat la postul său, aşteptând în continuare.

Şi răbdarea îi fu răsplătită.

În faţa lui, se ivi din pădure hurducându-se un GAZ Hunter mare şi pătrăţos. Mergând zgomotos, jeepul de fabricaţie rusească se legăna violent, mergând către vest pe drumul îngust şi accelera. De pe capota şi de pe acoperişul maşinii alunecau rămurele, crengi rupte şi zăpadă, căzând în urma ei pe drumeagul de ţară.

Zâmbind, lunetistul comunică în surdină prin radio:

— Sunt Fadaiev. Ai avut dreptate. Americanii au escortă. Iar acum sunteţi urmăriţi.

Smith se strădui din răsputeri să-şi controleze expresia, în momentul în care auzi raportul hârâit în staţia tactică de radioemisie-recepţie fixată pe tabloul de bord al Explorerului. Lângă el, bărbatul auzi o răsuflare înăbuşită din direcţia Fionei. Amândoi înţeleseseră că Oleg Kirov fusese reperat. Iar acum nu mai aveau cum să-l prevină pe rus că se află în mare primejdie.

Brandt se aplecă şi luă microfonul staţiei.

— Am înţeles, Fadaiev. Mai departe, ne ocupăm noi. Terminat. Bărbatul se uită peste umăr la cei doi americani, îmi închipui că trebuie să fie vorba despre colegul vostru.

Nici unul nu se clinti.

Brandt surâse la vederea expresiei lor impasibile.

— Nu mă prostiţi voi pe mine, spuse el liniştit. Sunteţi amândoi profesionişti. Mi-am închipuit eu că nu v-aţi fi aventurat niciodată într-o zonă periculoasă fără sprijin.

Pentru a-şi ascunde sentimentul de disperare care îl cuprinsese brusc, Smith aruncă o privire pe geam. Prin întuneric

era greu de distins mare lucru, dar colonelul se gândea că vor ajunge la un mic urcuş, urmând drumul care şerpuia pe dealul puţin înalt şi foarte dens împădurit. În stânga lor, pământul cobora în pantă lină şi acoperită de copaci, întreruptă ici şi colo de râpe ceva mai abrupte şi care fuseseră invadate de bolovani, tufe şi arbuşti.

De pe scaunul din faţa lui îl auzi pe Brandt vorbind din nou la staţia radio.

— Toate vehiculele stop! comandă autoritar bărbatul. Desfăşuraţi-vă pentru acţiune în spatele nostru.

Imediat, maşina în care se aflau încetini mersul, trase spre marginea din dreapta a drumului după ce trecuseră de o curbă lipsită de vizibilitate, apoi se opri. Volga şi cel de-al doilea Ford Explorer îi urmară exemplul, oprindu-se în spatele lor. Portierele se deschiseră, oamenii lui Brandt se risipiră pe drumul îngust, împrăştiindu-se în evantai printre copaci, cu armele automate gata de tragere.

În liniştea aşternută, Jon şi Fiona auziră zgomotul unui alt vehicul care urca dealul în urma lor. Stângaci, se răsuciră pe banchetă, ca să se uite prin lunetă.

Smith simţi că i se încleştează fălcile. Ce putea face el? se gândea încrâncenat la posibilităţile de a acţiona. Dar cu mâinile strâns legate la spate nu vedea ce mare lucru ar putea face. Bineînţeles, ar fi izbutit poate să se arunce peste locurile din faţă asupra lui Brandt şi a şoferului, dar asta nu ar fi creat diversiunea de care avea nevoie Kirov pentru a li se opune cu succes adversarilor. Totuşi nu renunţă la această variantă. Cu toate că acţiunea părea absolut inutilă, era unica opţiune reală. Jon îndoi pe furiş braţele şi picioarele, încercând să-şi relaxeze muşchii mai înainte de a trece la acţiunea propriu-zisă.

— Stai liniştit, colonele, îl avertiză sec Brandt. Altminteri am să-ţi trimit un glonţ drept în creier.

Smith se uită precaut, peste umărul lui.

Bărbatul cu ochi cenuşii şedea fără să-l slăbească din ochi, cu pistoletul îndreptat direct spre capul lui.

Deodată, mai curând decât se aşteptase oricare dintre ei, jeepul copiat de uzinele GAZ apăru în viteză de după cotitură. Se mişca rapid, cu farurile aprinse orbitor.

Oamenii lui Brandt deschiseră imediat foc automat. Pocnetele împuşcăturilor făcură ţăndări tăcerea îngheţată a nopţii geroase de iarnă. Gloanţele ciuruiră mult prea grăbitul jeep, lăsând enorme găuri în şasiul şi în caroseria acestuia şi smulgând din el

fragmente de metal. Parbrizul maşinii se sfărâmă spre interiorul cabinei, zdrobit în milioane de cioburi de gloanţele de 9 mm trase pe direcţie orizontală.

Fără a încetini cât de puţin mersul, jeepul sfâşiat de gloanţe viră brusc în derivă către marginea şoselei şi se prăbuşi pe povârnişul împădurit. Din derapajul la vale în plină viteză, Hunterul se izbi cu un zgomot asurzitor de un mesteacăn, se răsuci aruncat în aer, apoi se răsturnă pe-o parte, rămânând suspendat pe muchia unei prăpăstii. Fasciculul slab de lumină al unui singur far mai lumină câteva clipe copacii aplecaţi peste marginea văgăunii, după care clipi şi se stinse, lăsând în beznă coasta colinei.

După ce dispăru şi ultima licărire, Jon şi Fiona schimbară între ei priviri cutremurate. Nici unul dintre ei nu mai spera că Oleg Kirov ar fi supravieţuit ucigaşei ambuscade şi izbiturii cumplite la care fuseseră amândoi martori.

Brandt aşteptă până ce americanii se întoarseră la loc, amărâţi. Apoi, cu pistolul încă îndreptat în direcţia lui Smith, luă din nou microfonul staţiei radio.

— Fadaiev? Brandt sunt. Noi am terminat aici. Ascultă, du-te înapoi la maşina ta şi urcă dealul după noi. Vreau să controlezi epava acelui jeep şi să recuperezi eventualele documente aflate la bord sau asupra şoferului. Vezi dacă poţi afla numele bărbatului pe care l-am ucis. Ai înţeles?

De dincolo se auzi răspunzând o voce calmă şi lipsită de intonaţie:

— Am înţeles.

Brandt dădu din cap.

— Foarte bine. Iar după ce termini treaba, raportează la sediul central al Grupului din Moscova. Noi continuăm drumul către mănăstire.

După ce ascultă încuviinţarea franctirorului, întrerupse convorbirea.

Bărbatul cu ochi cenuşii se uită la Smith şi la Fiona, după care înălţă din umeri.

— Până aici i-a fost amicului vostru, spuse el zâmbindu-le detaşat celor doi. Iar în curând ne vom putea începe durerosul proces prin care vom încerca să scoatem la lumină de la cine primiţi voi ordinele şi cât de multe aţi izbutit să le transmiteţi…

PARTEA A PATRA

36

Baku, Azerbaidjan

Bulevardele largi şi aleile înguste din Baku, cel mai mare şi mai sofisticat oraş din regiunea Caucazului, se întindeau pe mulţi kilometri de-a lungul ţărmului Mării Caspice. Pe măsură ce în ţară intrau tot mai multe miliarde de euro şi de dolari pentru a finanţa noile companii petroliere şi de exploatare a gazelor naturale, Baku devenea mai mult ca oricând un oraş al unor izbitoare contraste. Era în acelaşi timp fremătătorul şi prosperul oraş de viitor al secolului al douăzeci şi unulea, cu zgârie-nori sclipitori, din oţel şi din sticlă, dar şi o antică metropolă a moscheilor, a palatelor regale şi a bazarurilor din labirintul străzilor umbroase, pavate cu piatră.

Pe o colină înălţată imediat în afara zidurilor Vechii Cetăţi se vedea dizgraţioasa clădire de beton care adăpostea preşedinţia Azerbaidjanului. Pe străzile din împrejurimi patrulau mereu încruntaţi soldaţi azeri, asigurându-se că reprezentanţii companiilor petroliere veniţi în vizită şi turiştii curioşi căutând Filarmonica din Baku din apropiere sau Muzeul naţional de artă nu se opreau prea mult să caşte gura.

Adânc în interiorul clădirii Administraţiei Prezidenţiale, unul dintre membrii personalului de servire ieşea dintr-un ascensor central. Omul împingea un cărucior greu, plin cu farfurii acoperite. Îngrijorat de ceea ce părea să fie o ameninţătoare acumulare de trupe ruseşti în învecinatul Daghestan, Consiliul Republican de Apărare se întrunise într-o sesiune de urgenţă. Aproape de ivirea zorilor, generalii şi miniştrii din guvern comandaseră să li se aducă mâncare de la bucătărie.

Doi bărbaţi cu priviri aspre, îmbrăcaţi în costume întunecate, ieşiră în întâmpinarea omului cu căruciorul.

— Securitatea, spuse unul dintre ei, arătându-i o legitimaţie. De-aici încolo preluăm noi căruciorul. Mai departe are acces doar personalul autorizat.

Chelnerul ridică plictisit din umeri.

— Doar să aveţi grijă să primească fiecare persoană ceea ce a comandat, le spuse el, întinzându-le o foaie de hârtie pe care erau notate solicitările. Căscând, omul se întoarse în ascensor.

După ce uşile liftului se închiseră, unul dintre ofiţerii serviciului de securitate ridică iute capacele farfuriilor de pe cărucior, comparând conţinutul din farfurii cu lista. Bărbatul se opri de îndată ce găsi castronaşul cu *piti,* o tocană de berbec cu năut, grăsime şi şofran şi se întoarse către colegul său.

— Asta este, spuse el încet.

— Pare delicioasă, replică celălalt, afişând un rânjet cinic.

— Aşa arată, încuviinţă şi primul. Apoi se uită repede într-o parte şi-n alta a coridorului ca să se asigure că nu se uită nimeni la ei. Mulţumit, scoase din buzunar o fiolă şi amestecă în tocană lichidul din ea, după care reintroduse fiola în buzunarul hainei, în timp ce tovarăşul său împingea căruciorul pe culoar. Încă o variantă de HYDRA se îndrepta spre ţinta aleasă.

Casa Albă

Privelişte celor aşezaţi în jurul mesei de consiliu din aglomerata Sală de conferinţe de urgenţă de la Casa Albă era deprimantă, constată preşedintele Sam Castilia, cercetând imobilele figuri încruntate ale membrilor Comitetului de Securitate Naţională. Cei mai mulţi dintre ei erau profund îngrijoraţi de faptul că Statele Unite s-ar putea confrunta în curând cu o ciocnire de mari proporţii cu Rusia, dar nimeni nu se simţea suficient de încrezător în informaţiile disponibile încât să poată oferi sugestii întemeiate cu privire la felul în care putea fi dezamorsată terifianta criză diplomatică şi militară de care se temeau că s-ar apropia de ei.

În esenţă, era absolut sigur preşedintele, se cam săturaseră cu toţii până peste cap să orbecăie prin beznă. Pentru moment nu aveau decât fragmente de informaţii disparate – valul accelerat de misterioase decese, atât în Statele Unite, cât şi în străinătate, zvonurile referitoare la pregătirile militare tot mai intense ale ruşilor şi neobosita trompetă a propagandei ruseşti care condamna necontenit „primejdioasa instabilitate” din ţările din jurul frontierelor Rusiei. Din păcate, însă tuturor le lipseau dovezile decisive, precum şi forţa de analiză necesară pentru a

uni toate fragmentele de informaţii într-un model coerent, în ceva care ar fi putut revela convingător ce anume puneau la cale în realitate Dudarev şi generalii lui. În lipsa unei astfel de imagini clare de ansamblu, nimeni din Europa sau din afara acesteia n-ar fi dispus să intre în conflict cu Moscova.

Castilia se întoarse spre William Wexler, noul director naţional al serviciilor de spionaj:

— Am putea să reprogramăm orbita satelitului nostru Lacrosse care a supravieţuit în aşa fel încât să obţinem o supraveghere mulţumitoare asupra zonelor ruseşti de frontieră care ne preocupă cel mai mult?

— Mi-e tare teamă că nu, domnule preşedinte, recunoscu fără tragere de inimă frumosul şi fercheşul fost senator. Lacrosse-Cinci era cel mai nou dintre cei doi sateliţi. Lacrosse-Patru este de prea multă vreme în spaţiu. Nu i-a mai rămas combustibil suficient pentru a ajunge pe traiectoria dorită.

— Şi de cât timp am avea nevoie pentru a lansa un înlocuitor al lui Lacrosse-Cinci? întrebă Castilia.

— De prea mult, domnule, interveni hotărât Emily Powell-Hill, consiliera preşedintelui pe probleme de siguranţă naţională. CIA vorbeşte de şase săptămâni minimum. Dar dacă ar fi să fac o apreciere mai realistă, aş zice că putem conta pe un interval de trei până la cinci luni.

— Doamne-Dumnezeule! murmură preşedintele. Păi în vremea asta ruşii ar putea să ajungă până în Siberia şi înapoi cu toate trupele şi cu toate tancurile de care dispun. Se uită peste masă la amiralul Stevens Brose, şeful statelor-majore reunite ale armatei. Cum evaluezi distrugerile suferite de satelitul nostru, amirale? A fost un accident – ori un atac deliberat al ruşilor pentru a ne orbi?

— Nu ştiu, domnule, răspunse prudent ofiţerul de marină. Comandamentul spaţial nu a apucat să facă decât o analiză preliminară a imaginilor pe care le-au captat sateliţii noştri de alertare în timp util. Cu toate astea, generalul Collins şi echipa lui au raportat că exploziile pe care le-au observat la bordul satelitului rusesc COSMOS-8B au fost extrem de puternice.

— Suficient de puternice încât să lovească decisiv un alt satelit situat la sute de kilometri depărtare?

— Sincer să fiu, mă cam îndoiesc de acest lucru, domnule preşedinte. Date fiind orbitele lor diferite, probabilitatea ca atât de multe fragmente din satelitul COSMOS-8B să-l lovească pe Lacrosse-Cinci mi se pare, ca să zic aşa, de-a dreptul

astronomică, zise Brose. Apoi dădu din umeri. Însă asta este numai o presupunere de-a mea. Până în acest moment nu deţinem încă datele necesare pentru a dovedi ceva, într-un sens sau în celălalt.

Castilia dădu încruntat din cap, clocotind în sinea lui. Fără a avea vreo probă concretă că ruşii acţionaseră intenţionat, Statele Unite nu aveau altă soluţie practică decât să treacă cu buretele peste suspecta pierdere a unui satelit de spionaj, care costase multe miliarde de dolari. Preşedintele strânse din buze.

— Dar ce-i cu sateliţii noştri de recunoaştere şi fotografiere din seria KH? întrebă el.

— Efectuăm deja un mare număr de treceri orbitale pe deasupra zonelor-ţintă, răspunse Emily Powell-Hill. Însă plafonul gros de nori este marea problemă. Momentan, condiţiile atmosferice sunt inimaginabil de nefavorabile deasupra celei mai mari părţi a Ucrainei şi a Caucazului. În ciuda faptului că dispunem de senzori termici, nu reuşim să obţinem prea multe detalii prin stratul dens de nori care acoperă aceste regiuni.

Dar în toată povestea asta, îşi zise în sinea lui preşedintele, partea proastă era aceea că până şi cele mai reuşite fotografii luate din satelit solicitau o interpretare de calitate şi o analiză profesionistă pentru a stoarce toate informaţiile utile, în vreme ce specialiştii americani cei mai pricepuţi în domeniu erau fie bolnavi pe moarte, fie deja morţi.

Charles Ouray, şeful de stat-major de la Casa Albă, interveni din cealaltă parte a mesei:

— Dar de ce n-am încerca o recunoaştere aeriană clasică? Avem aeronave echipate cu radare. N-am putea să le trimitem să zboare pe lângă graniţele Rusiei?

— Fizic se poate, răspunse brusc secretarul de stat Padgett. Diplomatic, însă, nu. Cu atâţia conducători de-ai lor, politici şi militari, morţi sau pe moarte, guvernele din Ucraina, Gruzia, Azerbaidjan şi din alte foste republici sovietice sunt tot mai fragile. În condiţiile actuale, nici una dintre ele n-ar risca să provoace Kremlinul, permiţându-ne să folosim spaţiul lor aerian pentru zboruri de recunoaştere. Până acum, toate cererile în acest sens, pe orice cale, ne-au fost refuzate.

Castilia dădu din nou din cap. Scenariul de coşmar, cel care în ultimele câteva zile îi îngrijorase atât de mult, atât pe el, cât şi pe Fred Klein, părea să devină realitate. Dacă ruşii se aflau în spatele acestei noi boli, aşa cum părea din ce în ce mai probabil, ei o foloseau cât se poate de eficient, pentru a semăna confuzie

şi haos. Marea întrebare era însă următoarea: Cât de departe era dispus Dudarev să împingă avantajul actual? S-ar mulţumi el doar cu slăbirea fragedelor democraţii din jurul Rusiei sau are în minte scopuri mult mai ambiţioase?

Uşa sălii întrunirilor de urgenţă se deschise şi înăuntru se grăbi să pătrundă o aghiotantă, o femeie tânără, serioasă, cu ochelari cu rame de baga, care se apropie repede de William Wexler, care nota ceva. Tânăra se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. Faţa lui bronzată păli brusc.

— Este ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu, Bill? întrebă aspru Castilia.

Wexler îşi drese glasul, părând stingherit.

— Foarte posibil, domnule preşedinte. Mă tem că CIA a pierdut una dintre echipele ei clandestine de acţiune, un grup de ofiţeri, agenţi de teren care opera la Berlin. Primele rapoarte sunt foarte sumare, dar se pare că terorişti înarmaţi cu puşti automate şi cu explozivi i-au prins în cursă pe oamenii noştri pe o stradă publică. Şeful sucursalei CIA din Berlin se află chiar în acest moment pe drum către locul faptei, însă lucrurile se prezintă foarte rău. Ba chiar cât se poate mai rău. Se pare că nu există nici un supravieţuitor.

— Doamne-Dumnezeule! şopti Charles Ouray.

— Amin, Charlie, zise blând Castilia. Umerii lui se arcuiră uşor sub povara altor decese, a altor stele de aur pe peretele memorial de marmură de la sediul CIA. Apoi se încruntă. Mai întâi, fusese satelitul Lacrosse, iar acum masacrarea sălbatică a unor ofiţeri americani de spionaj. Aveau vreo legătură cele două evenimente? Preşedintele se întoarse către Wexler. Şi care era misiunea acelei echipe?

Directorul spionajului american la nivel naţional părea năucit.

— Misiunea lor, domnule preşedinte? repetă el nesigur, după care începu să răsfoiască hârtiile din faţa lui, evident încercând să câştige timp.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Nimeni dintre cei prezenţi lui nu avea prea mult respect faţă de fostul senator. În cel mai hun caz era considerat o nulitate absolută, iar în cel mai rău caz drept un balast, încă un obstacol birocratic ce trebuia depăşit de către comunitatea americană, deja supusă unor constrângeri, a celor ce lucrau în domeniul culegerii de informaţii.

— Nu cred că am la mine detaliile misiunii lor, recunoscu într-un târziu Wexler, roşind jenat. Se întoarse apoi în direcţia aghiotantei sale, femeia care îi adusese ştirea şi o întrebă:

Caroline, cei din Langley ne-au comunicat vreodată această informaţie?

— Agenţii aceia încercau să ia urma unui fost om de ştiinţă est-german specializat în domeniul armelor biologice, spuse ea încet. A unui bărbat pe nume Wulf Renke.

Sam Castilia se rezemă de spătarul scaunului, simţindu-se înfrânt. Renke! Dumnezeule mare! gândi el perplex. Renke era renegatul acela nenorocit pe care cei din grupul Covert-One de la Moscova al lui Fred Klein îl bănuia cum că ar fi creat strania maladie pe care o investigau ei.

Preşedintele se scuză repede, îl lăsă pe şeful său de stat-major să prezideze întrunirea şi părăsi încăperea. Pe când se închidea uşa după el, auzi câteva izbucniri arţăgoase. Se încruntă însă nu se opri. În ansamblu, echipa sa care se ocupa de securitatea naţională era remarcabil de competentă, dar temperamentele şi răbdarea lor începuseră să se uzeze de când se confruntau cu coşmarul de a fi siliţi să orbecăie, în lipsa unor analişti de informaţii experimentaţi. Şi tocmai acum, el nu-şi mai putea permite să piardă nici o clipă.

La etaj, în Biroul Oval, Castilia ridică receptorul unuia dintre telefoanele de pe masa lui de lucru şi formă un număr numai de el ştiut.

— Klein, zise sumbru şeful lui Covert-One, răspunzând încă de la primul apel.

— Ai auzit veştile de la Berlin?

— Le-am auzit, răspunse furios Klein. Tocmai scanez primele declaraţii şi rapoarte CIA şi ale poliţiei locale.

— Şi?

— Legătura cu Wulf Renke este cât se poate de semnificativă, admise Klein, rostind rar cuvintele. La fel ca şi reacţia de o violenţă extremă la adresa investigaţiei CIA.

— Ceea ce ar putea însemna că ruşilor le este frică de ceea ce am putea afla noi despre el? întrebă Castilia.

— Despre el sau chiar din gura lui, preciză Klein. Dacă Renke ar fi lucrat încuiat într-unul dintre propriile lor laboratoare din Bioaparat, ruşii ar fi avut mult mai puţine motive să se teamă că am aflat şi noi că omul a scăpat şi este şi astăzi în viaţă.

— Crezi că lucrează pe cont propriu într-un laborator din afara Rusiei?

— Să spunem doar că eu consider acest lucru ca pe o serioasă probabilitate, răspunse Klein. Studiez acum dosarul lui Renke şi omul ăsta mi se pare că nu s-ar lăsa niciodată pus de bunăvoie

într-o situaţie în care alţii să deţină prea multă putere asupra lui. În cazul în care el a creat într-adevăr o armă pentru ruşi, cred că lucrează pentru ei de la o distanţă sigură.

— Şi i-ai comunicat şi lui Smith teoria asta? mai întrebă Castilia.

— Nu, domnule, răspunse încet Klein. Îmi pare rău să-ţi spun că am şi eu nişte veşti rele să-ţi dau. În ultimele ore am pierdut complet contactul cu echipa noastră de la Moscova. Nu se ştie din ce cauze, Jon Smith, doamna Devin şi Oleg Kirov par să fi dispărut de pe faţa pământului.

37

Berlin

Strada din faţa vilei lui Ulrich Kessler era pustie. La distanţe egale, felinare din fier forjat împrăştiau pete de lumină blândă pe trotuarele acoperite de zăpadă şi scoteau la iveală câteva tăcute maşini parcate pe marginea străzii goale. Risipind întunericul din ambele părţi de pe Hagenstrasse, lumini şi mai numeroase licăreau printre pini, stejari şi mesteceni, marcând poziţiile altor case mult retrase de la drum.

La circa o sută de metri depărtare de aleea care ducea la casa lui Kessler, mai în josul străzii, ofiţerul CIA Randi Russell stătea nemişcată, într-o zonă de umbră adâncă dintre doi stejari bătrâni. Răsufla încet, uşor, aşteptând ca inima să se liniştească după sprintul îndelungat şi dureros prin pădurea Grunewald. Pupilele ei se adaptau acum semiobscurităţii, mărindu-se pe măsură ce ea baleia împrejurimile, căutând semne ale unor eventuali pândari postaţi să supravegheze zona apropiată. Nimic nu se mişca. Nimic nu se clintea. Nu se zăreau nici siluete suspecte sau umbre strecurându-se cu fereală printre maşinile parcate sau printre copacii şi tufişurile care mărgineau liniştita stradă.

E destul de bine, îşi zise ea. Uneori, până şi băieţii răi fac greşeli.

Randi îşi strecură la loc în tocul de umăr pistolul Beretta. De data asta lăsă fermoarul scurtei aproape complet desfăcut. Apoi ieşi din umbră şi porni pe trotuar, mergând repede şi nefăcând nici un efort să nu fie văzută, ori auzită. Cu puţin noroc, oricine ar

fi zărit-o ar fi crezut că nu era decât o altă localnică întorcându-se acasă de la lucru, de la mărunte cumpărături sau de la o mică plimbare.

Nu departe pe stradă trecu pe lângă un Audi argintiu, parcat lângă bordură, într-un loc de unde se putea vedea bine intrarea pe proprietatea lui Kessler. De la o anumită depărtare, automobilul părea intact. Doar atunci când se mai apropie, Randi observă micul orificiu rotund şi curat din lunetă. În trecere, se uită cu coada ochiului în interiorul cabinei vehiculului. Acolo, căzută peste volan şi fără să mişte, şedea o femeie tânără cu părul castaniu. Pe tabloul de bord şi pe interiorul parbrizului erau împrăştiate pete întunecate de sânge închegat şi uscat.

Randi se uită precaut în altă parte, reprimându-şi sentimentele de tristeţe şi de regret. Tânăra femeie moartă de la volan era pândarul din echipa ei, o strălucită şi înfiptă, de curând absolventă a cursurilor de instruire ale CIA, pe nume Carla Voss. După cum se arătau lucrurile, tânăra murise probabil fără ca măcar să-şi fi zărit agresorul.

Randi simţi furnicături la ceafă, imaginându-şi impactul unui glonţ. Începură să-i zvâcnească uşor muşchii din jurul ochiului drept. Păstrează-ţi cumpătul, îşi zise ea hotărâtă, silindu-se să meargă ca şi când n-ar fi remarcat nimic neobişnuit. Dacă vreunul dintre bandiţii care îi uciseseră tot restul echipei s-ar fi uitat chiar în clipa aceea la ea, o reacţie din partea ei ar fi trădat-o şi ar fi putut să-i fie fatală. Cu siguranţă fatală, accentuă ea sumbru în sinea ei.

La patruzeci de metri distanţă de aleea casei lui Kessler, Randi coti într-o parte, spre gardul unei case, băgând concomitent mâna în buzunarul jeanşilor, de parcă şi-ar fi căutat cheile. Apoi împinse şi deschise o portiţă dintr-un perete înalt de piatră şi intră în întinsa grădină din faţa vilei vecină cu a lui Kessler. Acolo, poteci largi acoperite cu pietriş şerpuiau printre straturi pustii de flori, acum troienite. Privind spre casă, văzu o singură lumină aprinsă deasupra uşii de la intrare, în vreme ce tot restul construcţiei – clădită în aşa fel încât să semene cu un palat italienesc renascentist – era cufundat în beznă. Avea noroc. Locatarii nu erau încă acasă.

Acum, când nu mai era la vedere, venise vremea să se mişte mai rapid. O rupse la fugă prin grădină, evitând zonele cu pietriş, pentru a nu face prea mult zgomot. Alergă direct spre porţiunea de zid care marca marginea proprietăţii lui Kessler. Încetinind puţin, se săltă, se prinse cu mâinile înmănuşate de marginea

superioară a peretelui de piatră şi se trase în sus, căţărându-se pe culmea zidului. O clipă, rămase nemişcată, făcându-se una cu aspra suprafaţă a pietrelor legate cu mortar. Îşi simţea pulsul bubuind în urechi, dar îl ignoră, concentrându-se asupra oricăror zgomote, cât de slabe, care ar fi putut veni din grădina de alături.

La început, nu auzi nimic în afară de vântul care se jeluia printre crengile desfrunzite de deasupra capului ei. Însă apoi începu să perceapă şi diverse alte sunete, mai întâi potolitul scrâşnet produs de paşii cuiva care se tot fâţâia încoace şi-ncolo, călcând pe beton şi pe pietriş, iar după aceea înfundatul fâşâit parazitat al unei scurte transmisii prin radio. Randi estimă că zgomotele acelea veneau de la circa douăzeci sau treizeci de metri depărtare.

Încet, coborî de pe culmea peretelui în grădină la Kessler, sărind uşor pe pământ şi întorcându-se cu faţa în direcţia din care auzise sunetele, după care se aplecă mult, scoţând concomitent arma din toc, cu o graţie iute, fluidă şi letală.

Miji ochii. Era bine camuflată printre arborii înalţi şi printre tufele dese care fuseseră plantate de jur-împrejurul vilei lui Kessler în stil edwardian. Deşi la mai multe ferestre de la etajul doi al casei se vedea lumină, aruncând alungite dreptunghiuri pe pajiştea liberă de lângă casă, îngusta lizieră de copaci unde se adăpostise Randi era învăluită într-un întuneric aproape total. Ghemuită, se strecură precaut spre dreapta, pe după trunchiurile groase şi prin spatele arbuştilor şi ale tufişurilor acoperite de zăpadă, foarte atentă unde pune piciorul pentru a evita ramuri sau crenguţe căzute.

Deodată îngheţă şi se ghemui şi mai tare, în umbrele care o ascundeau privirilor. Nu departe de-acolo, doar la câţiva metri distanţă, văzuse ceva mişcând ca o scurtă licărire a conturului unei siluete apărută în lumina slabă venită dinspre casa lui Kessler.

Privi atentă printre tufe şi printre ramurile lăsate, dându-şi seama că acolo se află un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat în costum şi cu palton gros de lână. Omul păşea încet dintr-o parte în cealaltă a aleii şi înapoi. Într-o mână mare şi groasă, ţinea o mică staţie radio. În cealaltă avea un pistol cu amortizor. Părea nervos. În ciuda frigului de afară, fruntea lui era plină de sudoare.

Randi se uită dincolo de el. Acolo erau două maşini parcate în spaţiul dintre vilă şi garaj. Una era un sedan Mercedes de un

roşu-închis. Cealaltă, BMW-ul negru după care trăsese ea în cursul scurtei acţiuni brutale de pe Clayallee. Un alt bărbat, îmbrăcat în negru şi cu vestă antiglonţ, zăcea răstignit pe jos, sprijinindu-se de o latură a BMW-ului. În jurul piciorului său drept întins erau înfăşurate strâns nişte bandaje care se îmbibaseră Cu sânge. Individul îşi pierduse cunoştinţa sau era mort.

Randi dădu din cap, constatând acum că presupunerea ei fusese corectă. Ucigaşii trimişi de Renke se năpustiseră probabil aici după ce spulberaseră echipa ei de supraveghere. Ceilalţi asasini echipaţi în negru se aflau probabil, încă înăuntru, ocupându-se de Ulrich Kessler.

Bărbatul pe care îl lăsaseră de pază se întoarse iar şi se îndreptă către cele două maşini. Omul se uită la ceas, înjură furios, apoi ridică radioemiţătorul la gură.

— Lange, aici e Muller, rosti el încordat. Mai durează mult?

Un glas aspru hârâi în difuzor.

— Cinci minute. Acum stai liniştit şi lasă în pace staţia radio. Terminat.

Ascultând concisa discuţie, Randi se hotărî. Va fi nevoită să-i înfrunte de una singură pe aceşti nemernici. Nu mai avea timp să cheme întăriri. Însă a aştepta să se lupte acolo cu oamenii lui Renke când ei aveau să iasă din casă nu era de neluat în considerare. Cu puţin noroc, ar putea să doboare pe unul sau doi dintre ei, înainte de a fi răpusă, fiindcă puştile lor mitralieră cu amortizoare le ofereau o forţă de atac mult prea mare pentru a putea fi contracarată acolo, în câmp deschis. Pe când înăuntru, într-o luptă desfăşurată în spaţii închise, ea ar avea şanse ceva mai mari de supravieţuire.

Un rânjet rapid, parţial involuntar, trecu fulgerător pe chipul ei îngust şi tensionat. „Ceva mai mari” însemna probabil, în cazul de faţă, doar deosebirea dintre „nici un fel de şanse” şi „o şansă dintr-o mie”. Apoi rânjetul ei se stinse. Orice şansă, cât de mică, tot era mai mult decât avuseseră ceilalţi membri ai echipei sale.

Randi îl studie intens pe bărbatul numit Muller pe când el umbla nervos într-un neîntrerupt du-te-vino. Să încerce să-l ia prizonier? Nu, în nici un caz, decise ea. Ar fi prea primejdios. Dacă el ar izbuti să strige, ori să trimită un avertisment prin radio către tovarăşii săi înarmaţi până-n dinţi din casa lui Kessler, atunci ea ar fi ca şi moartă.

Continuând să-l privească pe Muller defilând înainte şi înapoi într-o stare de agitaţie crescândă, Randi scoase dintr-un buzunar al scurtei un amortizor, pe care îl înşurubă strâns la gura ţevii

pistolului Beretta. Pregătită acum, ochi atent în lungul ţevii, luându-şi ţinta în colimator. *Paf, Paf.* Pistolul tuşi de două ori. Zgomotul metalic al pocniturii gloanţelor păru să reverbereze de-a pururi în aerul tăcut al serii. În realitate, ştia ea, ambele sunete erau aproape de neauzit pentru oricine s-ar fi aflat la mai mult de zece metri depărtare.

Un glonţ îl nimeri pe Muller în piept. Cel de-al doilea îi lăsă o gaură drept în beregată. Bărbatul căzu grămadă în faţă şi rămase întins acolo, tresărind, horcăind şi sângerând pe betonul rece până ce muri, după doar câteva clipe.

Randi se întoarse repede, îndreptând arma în direcţia bărbatului pe care îl rănise mai devreme. Degetul ei se încordă pe trăgaci, gata să tragă din nou imediat, după care se relaxă treptat. Omul nu se clintise din loc. Grăbindu-se acum foarte tare şi rămânând aplecată, ieşi dintre copaci şi traversă în fugă aleea, având grijă ca maşinile să rămână între ea şi casă. Ajunse la BMW şi puse un genunchi jos, lângă bărbatul încremenit. Şedea ca şi mai înainte, cu spatele rezemat de o latură a maşinii negre şi cu piciorul zdrobit întins în faţă.

Cu o mână ţinu pistolul îndreptat în continuare spre capul bărbatului, iar cu cealaltă Randi îi căută pulsul. Zadarnic. Şi pielea lui începuse să se răcească. Iar acolo, pe beton lângă el, văzu o seringă goală. Strânse din gură dezgustată. Seringa conţinuse fără îndoială o supradoză de morfină sau un alt drog fatal. Probabil că oamenii lui Renke aveau ordine stricte să nu lase în urmă nici un rănit – nici măcar de-al lor.

Apoi mai văzu şi altceva, o formă colţuroasă şi neagră, căzută pe pavaj, chiar lângă cadavrul acelui bărbat. Era puşca lui mitralieră. Probabil că tovarăşii săi au lăsat-o lângă el până ce drogul mortal pe care i-l injectaseră să-şi facă efectul.

De-abia îndrăznind să creadă într-un asemenea noroc, Randi deşurubă amortizorul de la pistolul Beretta şi băgă arma la loc în tocul de umăr. Apoi întinse mâna peste cadavru şi înşfăcă puşca-mitralieră abandonată. Examină arma cu mişcări rapide şi sigure, un Heckler & Koch MP5SD de 9 mm, găsi montat un încărcător de treizeci de cartuşe aproape plin, băgă un cartuş pe ţeavă şi fixă selectorul de tragere pe poziţia corespunzătoare unor scurte rafale de câte trei împuşcături.

Mulţumită acum, Randi bătu uşor cu palma în armă. Cel puţin avea şi ea acum o armă ca cele ale adversarilor. Bineînţeles, mai rămânea raportul numeric, de cel puţin trei la unu, îşi reaminti ea – contra unor ucigaşi antrenaţi, iar asasinii profesionişti purtau

veste antiglonţ.

Apoi ridică din umeri. Oricât ar mai aştepta, misiunea ei nu devenea mai uşoară. Randi răsuflă adânc, începând mintal o numărătoare inversă. Trei. Doi. Unu. Acum!

Sări în picioare şi se năpusti spre o latură a vilei lui Kessler, aşteptându-se parcă să fie întâmpinată de o ploaie de gloanţe trase de la una din ferestrele luminate de la etajul doi al casei. Dar n-o întâmpină decât o linişte mormântală. Ajunse lângă casă şi îşi lipi spatele de zid, ascultând atentă strigătele care i-ar spune că fusese zărită.

Dar tot nimic.

Cu puşca-mitralieră proptită ferm în umăr, Randi se strecură din nou înainte, luând-o pe după colţ până ce ajunse să vadă uşa din faţă, după care continuă să înainteze, străbătută de un val de adrenalină care o făcea să-şi simtă intens fiecare terminaţie nervoasă şi să sesizeze şi cele mai neînsemnate mişcări din jurul ei. Toate simţurile păreau că i se ascuţiseră. Toată durerea de la tăieturile, zgârieturile şi contuziile cu care se alesese mai devreme părea să fi dispărut. Putea auzi acum chiar şi cele mai slabe sunete – scârţâitul paşilor ei pe zăpadă, aproape imperceptibilul ticăit al motorului în curs de răcire al uneia dintre maşini, motor care se contracta încet în aerul geros, precum şi îndepărtatul vaiet al sirenelor ambulanţelor şi vehiculelor poliţiei şi pompierilor care se grăbeau să ajungă la locul masacrului de pe Clayallee.

Ajunse în partea din faţă a casei.

Uşa de la intrarea principală a vilei începuse să se deschidă. Prin spaţiul ce se mărea rapid se vedea lumina strălucitoare dinăuntru. Pentru o fracţiune de secundă, timpul părea să se fi oprit în loc. Ce trebuia să facă? Apoi, la fel de brusc, întreaga lume se puse din nou în mişcare. Nu mai avea timp decât să acţioneze, nu să se gândească.

Furioasă, Randi se aruncă înainte şi izbi cu forţă uşa cu umărul drept, deschizând-o complet. Uşa grea reveni către ea când se izbi de cineva de pe partea cealaltă. Şi se auzi deodată un geamăt de durere scos de cineva aflat în holul spaţios de la intrare şi care suferise puternicul impact. Femeii îi amorţi umărul vreme de câteva momente, după care durerea deveni cumplită. Prea grăbită acum ca să se mai oprească uşor, Randi alunecă pe pardoseala de gresie, se lipi iar cu spatele de perete şi se întoarse ca să scruteze coridorul.

Unul dintre oamenii lui Renke – un bărbat suplu, cu ochi negri

şi cu părul de un blond-închis – era prăvălit în hol, la vreo doi metri distanţă de uşă. Încă ameţit de neaşteptata lovitură pe care o încasase, bărbatul se chinuia să se ridice în genunchi. Puşca lui mitralieră era alături, pe podea. Ridicând privirea împăienjenită, o zări pe Randi uitându-se la el şi rămase cu gura căscată de uimire, după care îşi înşfacă de jos arma, încercând frenetic să ţintească în direcţia femeii.

Randi însă apucă să tragă mai repede ca el, slobozind pe orizontală o rafală de trei gloanţe. Două dintre ele îl izbiră în piept. Neputând să străpungă vesta antiglonţ, plumbii îmbrăcaţi în cupru se turtiră şi rămaseră în voluminosul surtuc, lovindu-l pe bărbatul cu ochi negri cu o forţă care îl proiectă în cel mai apropiat zid. Al treilea glonţ îl nimeri drept în faţă şi îi sfărâmă ţeasta.

— Karici? se auzi de deasupra o voce surprinsă.

Surprinsă şi ea, Randi se întoarse şi privi în susul scării care urca la etaj. Acolo se ivise încă un bărbat înarmat şi înveşmântat în negru, uitându-se peste balustradă. Omul apucă să ridice primul arma şi să ochească rapid.

Ea se aruncă înapoi exact în clipa în care puşca lui mitralieră începuse să clămpăne în surdină. Gloanţele zburau prin aer în jurul ei, muşcând din plăcile de gresie din pardoseală. Bucăţi săreau în toate direcţiile. Pe coridor se încrucişau periculos gloanţele ricoşate.

În disperare de cauză, Randi se rostogoli de-a curmezişul coridorului, străduindu-se să se ferească din calea gloanţelor, fără să fie lovită. Un ciob ascuţit de gresie îi crestă obrazul, făcând să-i ţâşnească sângele. O altă rafală din susul scărilor lovi două scaune antice care încadrau o oglindă cu ramă aurie, transformându-le în două maldăre de surcele, rumeguş şi stofa sfâşiată. Şi oglinda se făcuse ţăndări, împrăştiind prin văzduh nenumărate cioburi de sticlă. Mai multe împuşcături nimeriră unul dintre tablourile dubios dobândite de Kessler, o pictură de Diebenkom, pe care focurile de armă o dădură jos de pe perete şi o transformară într-o zdreanţă zăcând pe pardoseala holului.

— La naiba! murmură îngrozită Randi. În vreme ce trăgătorul de deasupra continua să tragă, uşa larg-deschisă de la intrarea în locuinţa lui Kessler devenea rapid o capcană mortală pentru ea. Trebuia să facă ceva pentru a schimba situaţia şi trebuia să o facă repede.

Brusc, Randi se opri din rostogolire. Nemailuând în scamă gloanţele care zburau în toate părţile în jurul ei, ţinti drept în

candelabrul imens care atârna deasupra holului. Concentrându-se şi încruntându-se, apăsă pe trăgaci, simţind iar în umăr reculul puştii-mitralieră MP5SD.

Candelabrul explodă, sfărâmat în mii de cioburi strălucitoare. Pardoseala de gresie a holului se umplu de fragmentele de sticlă şi de cristal care zburau prin aer. Imediat, luminile se stinseră, holul cufundându-se în întuneric.

Bărbatul din capul scărilor încetă şi el să mai tragă pentru a evita să-şi trădeze poziţia.

Randi se strâmbă nemulţumită. Individul era prea bun. Ea sperase să poată ochi, prin beznă, licărirea ţevii de la arma lui. Banditul se mulţumise însă să rămână tăcut în poziţia în care se afla, aşteptând ca ea să facă eroarea fatală încercând să urce scările.

Era un impas de tip mexican, îşi zise Randi cu sânge rece. Ea nu putea să urce pe scară fără să fie ucisă, iar ucigaşii plătiţi ai lui Renke nu puteau coborî fără să îi ameninţe aceeaşi soartă fatală. Ei bine, poate că ea îi va putea reţine acolo suficient timp încât să ajungă şi poliţia germană la faţa locului.

Apoi dădu din cap, furioasă pe sine pentru că se arătase mult prea încrezătoare. Cel puţin doi bandiţi rămăseseră în viaţă. Şi în vreme ce unul dintre ei ar bloca-o acolo, celălalt ar putea să se strecoare bine în spatele ei. În definitiv şi somptuoasa scară nu constituia nici pe departe unica modalitate de a coborî de la etaj.

Se ridică prudent în şezut, meditând profund.

Atunci când intrase cu o zi înainte în locuinţa lui Kessler, petrecuse mai mult de o oră cercetând casa cu de-amănuntul de sus până jos, explorând fiecare încăpere şi coridor în căutarea dovezilor incriminatoare împotriva coruptului funcţionar BKA şi plantase o întreagă reţea de dispozitive ascunse de ascultare. Cu această ocazie dăduse şi peste altă scară, situată în partea din spate a vilei, una mult mai mică şi mai modestă.

Această scară, camuflată îndărătul unei uşi mascate de lângă bucătărie, fusese iniţial concepută pentru uzul servitorilor folosiţi în orice familie înstărită în primii ani de după 1900. Pe-atunci, se presupunea că personalul de întreţinere trebuie să-şi desfăşoare discret activităţile zilnice, evitând, oricând era posibil, spaţiile elegante rezervate stăpânilor lor şi musafirilor acestora.

În beznă, Randi rânji brusc. Era extrem de probabil ca oamenii lui Renke să nu fi găsit încă scara aceea de serviciu din spatele casei. Toată atenţia lor avea să se concentreze aici, în partea din faţă a vilei.

Randi puse piedica la puşca-mitralieră şi şi-o atârnă la spate. Apoi se rostogoli din nou pe burtă şi se târî fără zgomot prin coridorul cufundat în beznă, care ducea în spatele casei. În timp ce se ţâra pe pardoseală, dădea la o parte cu grijă tuburile goale de cartuşe, bucăţile sparte de gresie şi cioburile de sticlă. Pentru reuşita planului ei, era esenţial ca ea să evite să facă vreun zgomot cât de mic, care ar fi putut să-i trădeze mişcările şi să le comunice puşcaşului nevăzut care pândea în capul scării.

38

La etajul doi, în biroul lui Ulrich Kessler, Gerhard Lange se încruntă.

— Muller, şuieră el în microfonul staţiei radio. Răspunde! Dar în cască se auzeau numai paraziţi. Muller! repetă el scurt, dornic să ia legătura cu omul pe care îl lăsase de pază afară. Răspunde!

Nici un răspuns.

Înciudat, Lange renunţă la efortul inutil. Muller era fie mort, fie prizonier, fie fugise deja de-acolo cât îl ţinuseră picioarele lui dolofane. În orice caz, el şi cu Stepanovici trebuiau să se descurce în mare măsură singuri.

Omul se uită în cealaltă parte a încăperii, acolo unde trupul lui Kessler zăcea, răsucit şi contorsionat, pe un covoraş de lângă un pupitru artistic sculptat. Buzele lui Lange se strâmbară cu dispreţ. Împotriva oricărei logici elementare, prostul acela bicisnic şi laş chiar îşi imaginase că ei veniseră acolo ca să-l salveze pe el.

Totuşi, ce era de făcut acum? Lange îşi analiză abătut opţiunile. Ordinele lui Brandt fuseseră explicite. Trebuia să distrugă echipa CIA care îl spiona pe Kessler. Trebuia să-l omoare pe Kessler însuşi şi după aceea să distrugă şi casa acestuia. Să lase poliţiei germane doar cenuşa de cercetat, îi spusese Brandt. Să distrugă orice probă care ar fi putut să stabilească legătura între bărbatul decedat şi Wulf Renke. Totul păruse să se desfăşoare conform planului, cel puţin până în clipa în care năvălise prin uşa din faţă descreieratul acela, omorându-l pe Karici şi izbutind să supravieţuiască focurilor de armă cu care îi ripostase apoi Stepanovici.

Fostul ofiţer Stasi sudui printre dinţi. Probabil că lui Muller îi

scăpase neobservat unul dintre agenţii americani care supravegheau perimetrul proprietăţii lui Kessler. Iar acum acest american necunoscut îi prinsese aici, împreună cu un cadavru şi o încăpere plină de dovezi incriminatoare. Nu era însă o opţiune acceptabilă să aştepte supuşi să vină poliţia şi să-i aresteze. Erich Brandt avea un braţ extrem de lung şi de răzbunător şi nici un om de-al lui care îl dezamăgise aşa de crunt nu mai apuca să trăiască suficient încât să aibă când să regrete acest lucru, nici măcar în presupusa siguranţă a unei celule de închisoare din Berlin.

Nu, nu puteau să nu acţioneze, decise Lange. El şi cu Stepanovici vor trebui să-l înfrângă pe acest american singuratic, sperând că armele şi vestele lor antiglonţ îi vor ajuta să supravieţuiască atunci când vor coborî scara. Dar, mai întâi, va avea el grijă să îndeplinească toate ordinele lui Brandt. Incendierea vilei lui Kessler le-ar putea asigura măcar o diversiune folositoare în momentul fugii. Dând din umeri, ridică din nou bidonul greu cu benzină şi continuă să îmbibe cu lichidul inflamabil covoraşul, draperiile şi pupitrul, retrăgându-se cu spatele, ieşind prin uşa deschisă şi pătrunzând pe coridorul de la ultimul etaj al casei. Udase deja bine de tot cadavrul lui Kessler. Un sigur chibrit aprins putea transforma încăperea într-o imensă vâlvătaie.

Urcând prin întuneric tiptil ca o pisică, Randi Russell ajunse în capul scării de serviciu. Se întinse cu faţa-n jos pe micul palier şi privi atent în lungul ţevii puştii-mitralieră, echilibrată şi gata în orice moment să deschidă focul. Uşa care dădea pe coridorul principal de la etajul doi al vilei era chiar în faţa ei, închisă, dar prin spaţiul îngust de dedesubt se vedea licărind o lumină.

Se încruntă. Câteva din luminile de la etaj erau încă aprinse. Nu era bine. Însemna că, odată ce ar trece de acea uşă, ar fi expusă la vedere, în lumină şi fără nici o acoperire reală – o ţintă imobilă pentru oricine s-ar fi uitat în direcţia ei.

Un miros slab venea pe sub uşă, din ce în ce mai intens cu fiecare clipă care trecea. Mişcă din nas la apariţia familiarul iz neplăcut. Benzină? În interiorul casei? Holbă ochii pe măsură ce îşi dădu seama ce se întâmplă. Oamenii lui Renke aveau de gând probabil să ardă din temelii casa lui Kessler pentru a-şi acoperi urmele!

Încruntându-se, Randi sări iar în picioare. Orice trebuia să facă era bine să facă imediat. Unica ei şansă era să se mişte iute şi să

nu se mai oprească. Cu mâna dreaptă încleştată pe arma automată, întinse stânga şi apăsă pe clanţa uşii. Se mişcă lesne. Broasca cedă şi uşa începu să se deschidă încet, scârţâind tare din balamalele de prea multă vreme neunse.

Porneşte acum! Femeia inspiră scurt şi puternic, deschise complet uşa cu o lovitură de picior şi se avântă imediat pe coridor. Se rostogoli pe un umăr pentru a se îndepărta de uşa deschisă şi se ridică sprijinită într-un genunchi, cercetând cu privirea culoarul lung care ducea în direcţia scării principale.

Acolo, în lumina slabă ieşind pe coridor din câteva camere adiacente cu uşile deschise, ea zări mişcare – o siluetă scundă şi neagră profilându-se pe fundalul şi mai întunecat al holului neluminat al casei. Era silueta unui bărbat cu părul negru, părând voluminos în vesta lui antiglonţ şi care se întorsese deja ca să se uite spre Randi. Avea în mâini o armă.

Prea târziu, nenorocitule, gândi rece femeia, apăsând pe trăgaci şi slobozind o serie de rafale rapide de câte trei gloanţe. Arma MP5SD trepida, zvâcnindu-i puternic în mâini.

Unele gloanţe care îşi greşeau ţinta smulgeau bucăţi şi aşchii din balustrada din spatele lui, făcând să sară scântei strălucitoare atunci când loveau bronzul şi marmura sfărâmată. Altele izbeau în rămăşiţele atârnate ale candelabrului distrus. Şi mai multe cioburi de sticlă şi de cristal se zdrobeau şi cădeau pe pardoseala de gresie de departe, dedesubt.

Lovit cu o forţă capabilă să rupă chiar şi oasele de nenumărate gloanţe care plesneau cu zgomot în vesta lui, bărbatul se dădu înapoi împleticindu-se, apoi se chirci rănit. Se lovi de o porţiune deja slăbită a balustradei, după care zbieră înspăimântat brusc când aceasta se înclină şi cedă sub greutatea lui.

Randi continuă să tragă, ţinând cu îndârjire arma îndreptată asupra ţintei pe care o lovea tot mai sus cu fiecare rafală.

Încercând zadarnic să-şi recapete echilibrul dând din mâini, bărbatul rănit se rostogoli şi se prăbuşi în gol, împins de izbiturile altor gloanţe. Încă urlând asurzitor, el dispăru în întuneric. Vaietul lui sinistru şi îngrozit se încheie brusc cu o bufnitură surdă.

Expirând uşurată, Randi eliberă trăgaciul. Puşca-mitralieră amuţi.

— *La dracu*'? grohăi în spatele ei un glas în nemţeşte.

Ooo, la naiba!

Se întoarse pe loc, încercând să rotească grabnic arma spre

suplul bărbat cu buze subţiri pe care îl zărise profilat în cadrul uşii deschise de la biroul lui Kessler. Ca şi ceilalţi, purta tot straie negre şi o vestă din Kevlar. Totuşi, puşca lui mitralieră era spânzurată la spate, lăsându-i mâinile libere pentru a căra o canistră mare de benzină. Cei doi se aflau la mai puţin de zece metri depărtare unul de altul.

Mârâind, bărbatul dădu drumul canistrei. Combustibilul se împrăştie la picioarele sale şi începu să se scurgă pe mocheta de pe coridor. Omul îşi smulse pistolul semiautomat Walther din tocul lateral.

De la o distanţă atât de mică, pistolul acela părea enorm. Flăcărui albe ţâşniră din gura ţevii când banditul începu să tragă.

Randi simţi glonţul trecând razant pe lângă capul ei, atât de aproape încât gazele fierbinţi din urma lui o plesniră tare peste faţă. Urechile îi ţiuiau. Gustul dulce-sărat al sângelui proaspăt îi năvăli în gură. În disperare de cauză, începu să tragă şi ea, fără să ochească, încercând doar să trimită suficiente gloanţe în direcţia corectă încât să-l facă pe noul adversar să se adăpostească.

Un glonţ nimeri canistra de benzină.

Recipientul se clătină sub impactul puternic şi se întoarse. Şi mai mult combustibil se împrăştie atunci prin aer. O scânteie sări din metalul sfâşiat.

Cu un vuiet potolit, benzina se aprinse. Pârâiaşe de flăcări se risipiră rapid în toate direcţiile, alimentate de fiecare picătură de combustibil scurs şi aprinzând totul în calea lor.

Bărbatul cu buze subţiri se uită în jos cu groază, pe când pantalonii săi stropiţi cu benzină luară foc. Faţa lui se schimonosi de spaimă. Lăsă Walther-ul să-i cadă din mână şi începu să lovească sălbatic vâlvătaia. Însă din gâtlejul său izbucni un inuman urlet înnebunit când flăcările îi arseră mâinile îmbibate de combustibil şi îi aprinseră braţele, înaintând fulgerător în sus şi apropiindu-se iute de faţă. În mai puţin de o secundă, omul se transformă într-o torţă umană, înfăşurat din cap până-n picioare de o intensă pălălaie. Gemând şi ţipând în chinuri groaznice, muribundul o porni, clătinându-se şi poticnindu-se, în direcţia femeii. Vâlvătaia îl omora de viu.

Simţind că-i vine greaţă, Randi ţinti cu grijă şi îl împuşcă drept în cap, scurtându-i suferinţele. Omul arzând se prăbuşi pe podea şi rămase nemişcat. Flăcările vuiau din ce în ce mai tare, întinzându-se pe pereţi şi de-a lungul mochetei. Peste tot începu să clocotească şi să se ridice un fum gros şi sufocant.

Prin uşa deschisă, Randi putea vedea că biroul lui Kessler era deja cuprins de foc. Printre flăcările învârtejite şi printre colacii de fum, zări încă un cadavru arzând – acesta din urmă chircit lângă un pupitru antic. Nu încape nici o îndoială că respectivul cadavru este al lui Kessler, îşi zise ea posomorâtă, luptându-se cu greaţa. Iar odată cu moartea lui se duceau pe apa sâmbetei şi toate bietele ei indicii care o făcuseră să spere că ar putea să o conducă până în actualul bârlog al profesorului Wulf Renke.

Brusc, Randi aruncă într-o parte puşca-mitralieră şi se ridică anevoie în picioare. Trebuia să se uite mai îndeaproape la individul pe care îl împuşcase. Se întoarse şi sprintă pe coridor. Fără a încetini alergarea, dădu buzna într-una dintre camerele de oaspeţi, înşfacă de pe pat o pătură groasă de lână şi se năpusti înapoi pe acelaşi drum pe care venise.

Flăcările şi fumul erau acum şi mai dense.

Din alergare, femeia îşi puse pătura în cap, închise ochii şi sări drept prin cortina de foc. Pentru o fracţiune de secundă, simţi un val de fierbinţeală intensă şi arzătoare. Apoi ateriză greu pe podea şi se ghemui lângă bărbatul ucis. Rămânând în continuare mult aplecată pentru a evita valul de fum înecăcios care se întindea pe culoar, Randi îşi luă de pe cap pătura şi înăbuşi cu ea flăcările care îi carbonizau bărbatului îmbrăcămintea şi trupul.

Crispându-se de durere, îşi trecu mâinile peste cadavrul încă încins de flăcări, percheziţionându-i într-o grabă disperată buzunarele şi despărţiturile ascunse ale hainelor. Găsi ceea ce părea să fie un telefon mobil, straniu răsucit şi înnegrit de foc şi îl băgă într-un buzunar al propriei scurte. Apoi făcu acelaşi lucru şi cu câteva hârtii pârlite, un paşaport şi un portofel.

Flăcările vuiau tot mai tare. Fulgi mari de vopsea aprinsă se desprindeau din tavan şi pluteau în jos în jurul ei, purtaţi dintr-o parte în alta de curenţii de aer supraîncălzit. Mocheta, pereţii şi tavanul deveniseră suprafeţe neîntrerupte de foc.

Era timpul să plece de-acolo.

Repede, îşi înfăşură din nou pătura de lână, acum înnegrită de foc, în jurul capului, umerilor şi mâinilor. Tuşind din ce în ce mai rău pe măsură ce fumul înţepător îi pătrundea tot mai adânc în plămâni, se ridică bălăbănindu-se în picioare şi se aruncă iar prin perdeaua de foc, alergând apoi iute spre seara principală.

Şi din nou simţi valul acela de fierbinţeală intensă şi arzătoare. De data asta însă mirosi şi a lână cuprinsă de flăcări. Dar deodată se văzu trecută de zidul de foc şi lepădă cât colo pătura care ardea mocnit. Se aruncă apoi pe podea, după care se

rostogoli iar şi iar pe culoar, stingând între timp cu palmele flăcăruile care mai ardeau pe jeanşi şi pe scurtă.

De îndată ce le înăbuşi pe toate, Randi sări din nou în picioare şi o luă iar la fugă, coborând treptele în cea mai mare viteză, sărind şi câte două sau trei deodată. În urma ei, focul se întindea repede, înteţindu-se pe măsură ce cuprindea costisitoarele mobile antice ale lui Kessler, preţioasele lui cărţi şi toate nepreţuitele sale opere de artă plastică.

Tuşind tare acum, ajunse la parterul vilei, găsi pe bâjbâite uşa de la intrare şi ieşi împleticindu-se în aerul proaspăt, rece şi binevenit. Întoarse capul şi privi trist spre casă. Etajul doi al locuinţei lui Kessler ardea acum în întregime. Limbi de foc roşii, portocalii şi albe se zbăteau şi dansau nebuneşte şi izbucneau prin geamurile sparte, înălţându-se către cer şi prin găurile apărute în acoperişul abrupt din plăci de ardezie.

Fascinată, Randi mai privi câteva clipe infernul. Tremura din ce în ce mai tare, zguduită de gândul că scăpase cu viaţă. Brusc îşi dădu seama că fusese cât pe ce să moară acolo. Strânse încet în mâna dreaptă telefonul celular şi documentele pe care le recuperase. Se îndoia că bucăţelele de hârtie pârlită ar putea conţine informaţii care să merite pericolul pe care îl înfruntase sau vieţilor a trei bărbaţi şi femei, membri marcanţi ai echipei sale de supraveghere.

Randi oftă. Trebuia să afle adevărul. Le datora măcar atâta lucru defuncţilor ei colaboratori.

Încet şi cu inima frântă, îşi luă privirea de la casa cuprinsă de flăcări şi se făcu nevăzută în bezna nopţii.

39

În apropierea Moscovei

Vladik Fadaiev urmă şoseaua până în vârful micului deal şi acolo trase maşina de pe carosabil. Stinse farurile şi opri motorul Lădei sale, ascultând atent cum tuşea şi scuipa până să se oprească. Câştigase destui bani de când lucra pentru Grupul Brandt încât să-şi poată permite o maşină mai bună, totuşi, slăbănogul lunetist cu obraji scofâlciţi nu putea să renunţe la maşinuţa lui ruginită şi adesea zgâriată, în ciuda multelor ei defecte. Vehiculele mai noi erau prea vizibile, mai ales

costisitoarele mărci occidentale, în timp ce lui Fadaiev îi plăcea să fie în stare să se amestece neştiut printre cei din jurul său.

Scoase din compartimentul pentru mănuşi o lanternă lungă şi grea, deschise portiera şi călcă uşor pe ţărâna bine bătătorită şi îngheţată. Un minut, rămase pe loc, luminând cu fasciculul lanternei drumul, vecinătatea şi pădurea de pe fiecare parte. Pentru ochii săi antrenaţi era destul de uşor să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase acolo. Urmele pneurilor arătau unde se opriseră brusc vehiculele mari ale lui Brandt. Tuburile goale de cartuşe licăreau în lumina puternică, pe jumătate îngropate în zăpada călcată în picioare pe sub copaci, acolo unde puşcaşii Grupului se ascunseseră şi deschiseseră focul în ambuscadă.

Fadaiev pufni dezgustat. A lăsa în urmă tuburile alea ca să le poată găsi oricine era o neglijenţă. Adevăraţii profesionişti se mândreau să dea o lovitură şi să plece fără să lase probe care îi putea lega de ceea ce făcuseră. Însă el presupunea că Brandt şi ceilalţi fuseseră prea grăbiţi ca să mai cureţe zona aşa cum s-ar fi cuvenit.

Lunetistul clătină încet din cap. Nu-i păsa prea mult de acest nou contract pe care îl acceptase Brandt. Mânat de misteriosul lor angajator, neamţul voinic şi cu ochi cenuşii era mereu grăbit şi risca vieţile oamenilor săi pentru a obţine rezultate cât mai rapide. Fadaiev se încruntă. Acest continuu zor era primejdios. Nesănătos. În ceea ce îl privea, ar fi preferat vremurile de odinioară, când Grupul Brandt îşi făcea discret şi fără multă zarvă munca sa bine plătită, eliminând câte un disident politic ici, răpind şi ucigând câte un concurent de afaceri colo.

Omul se întoarse în direcţia opusă, remarcând şanţurile adânci lăsate în zăpadă şi în ţărână şi care duceau în josul povârnişului. Era locul în care jeepul GAZ pe care îl zărise mai devreme se prăbuşise ca să-şi găsească pieirea. Crengile rupte şi fragmentele de metal sfâşiat şi de sticlă spartă risipite pe pantă zugrăveau un traseu al distrugerii care se încheiase pe buza albiei cu margini abrupte a unui torent.

Fadaiev se urcă înapoi în maşina lui şi înşfacă de pe scaunul din dreapta pistolul, un Tokarev solid, greu şi vechi de 7,62 mm. Cu toate că lunetistul prefera să omoare de la distanţă, pistolul constituia o mai bună alegere pentru valea aceea. De la mică distanţă era mai uşor de mânuit decât carabina sa SVD şi mai potrivit pentru uciderea unui rănit – ceea ce era de aşteptat să aibă de făcut în circumstanţele acelea. Îşi îndesă Tokarevul în buzunarul hanoracului său de camuflaj pe zăpadă.

La început mai încet, apoi cu încredere sporită, Fadaiev coborî panta printre copaci până ce ajunse aproape de marginea râpei. Acolo făcu o scurtă pauză, scoase din buzunar pistolul şi înaintă cu lanterna într-o mână şi cu Tokarevul pregătit în cealaltă.

Precaut, se uită în vale.

Epava jeepului zăcea aplecată pe-o parte la aproximativ zece metri mai jos, trântită într-un unghi straniu în mijlocul unei grămezi de bolovani mari. Lăstarii frânţi şi tufişurile strivite arătau pe unde se rostogolise maşina până pe marginea râpei, înainte de a se izbi şi de a se propti în pietroaiele alea colţuroase. Fasciculul de lumină al lanternei lui Fadaiev scoase la iveală mai bine de douăsprezece găuri de gloanţe de-a lungul şasiului contorsionat şi boţit al jeepului. Numai câteva cioburi se mai ţineau pe marginea geamurilor, în rest – doar nişte deschideri întunecoase către interiorul devastat.

Lunetistul oftă.

A coborî pe întuneric în râpă nu era ceva ce îi surâdea. Ar fi fost mai indicat să aştepte lumina zilei. În definitiv, mortul dinăuntrul jeepului, oricum, nu mai pleca nicăieri, nici documentele de identitate sau alte hârtii pe care ar fi putut să le aibă în maşină. Şi totuşi, ordinele erau ordine, iar Brandt nu era deloc răbdător sau îngăduitor în zilele acelea. Nu, mai bine să-şi îndeplinească misiunea cât mai repede, îşi zise Fadaiev. Cel puţin după aceea se putea întoarce liniştit în confortul apartamentului său din Moscova.

Îi luă câteva minute bune să coboare până la epavă.

Verificând la lumina lanternei terenul accidentat din faţa lui, trăgătorul înaintă cu încredere către jeepul avariat, se căţără pe doi bolovani alăturaţi, sări apoi într-o mică adâncitură, după care se aplecă prudent peste marginea autovehiculului, întinzând gâtul ca să poată vedea bine înăuntru.

Omul făcu ochii mari.

În maşină nu se afla nimeni. O centură de siguranţă atârna stingheră pe locul şoferului. Ceea ce însemna că…

Fadaiev încremeni brusc, simţind în ceafa împunsătura îngheţată a ţevii unui pistol.

— Aruncă arma! îi porunci un glas neînduplecat.

Rămas perplex, bărbatul se supuse. Pistolul zurui pe stânci.

— Foarte bine, comentă sec vocea. Acum descotoroseşte-te şi de lanternă.

Fadaiev făcu iar ceea ce i se ceruse, încă nedumerit de eşecul său. Nici un inamic nu reuşise până atunci să-l ia prin

surprindere. El era mereu vânătorul şi niciodată cel hăituit. Lanterna căzu şi ea pe pământ la picioarele lui şi se rostogoli mai încolo. Se opri, luminând într-o încâlcire de pietre şi tufişuri din faţa lui. Înghiţi cu greu. Gura i se uscase complet.

— Excelent, se auzi din nou vocea, cu o undă de umor trist în ea. În definitiv, s-ar putea să şi supravieţuieşti acestei seri.

— Ce vrei de la mine? bolborosi Fadaiev.

— Mai multe lucruri, răspunse hotărât bărbatul din spatele lui. Vom începe cu câteva întrebări elementare la care se poate răspunde cu uşurinţă. Totuşi aminteşte-ţi că ăsta este un joc cu două reguli simple. Regula Numărul Unu: Dacă-mi spui adevărul, n-o să te ucid. Regula Numărul Doi: Dacă mă minţi, am să-ţi spulber şira spinării şi am să ţi-o scot prin gât. E limpede?

Fadaiev dădu temător din cap.

— Da, e cât se poate de limpede, se bâlbâi el.

— Perfect! spuse celălalt. Ţeava pistolului apăsă mai tare ceafa lunetistului. Păi atunci să începem...

Cartierul General de Comandă a Forţelor de Apărare Antiaeriană, Kiev

Adânc într-un buncăr de comandă de sub clădirea Ministerului Apărării, ofiţerii superiori răspunzători de apărarea Ucrainei împotriva atacurilor aeriene şi cu rachete şedeau în jurul unei mese în formă de potcoavă, ascultând atent în timp ce un colonel între două vârste îi informa cu privire la cele mai recente evenimente. Împreună, cei de faţă comandau o serie de regimente de MIG-29 şi Su-27 de luptă, de baterii de rachete sol-aer cu rază lungă de acţiune şi baze de staţii de radiolocaţie pentru alertare timpurie.

— Avem dovezi ale unei activităţi din ce în ce mai intense în bazele ruseşti de avioane de vânătoare şi de bombardament din imediata apropiere a ţării noastre, spunea cu un aer sumbru vorbitorul. Am interceptat alte recente transmisii aer-sol şi răspunsuri ale controlorilor tereştri, din acelea care ar putea fi interpretate drept semne ale unor desfăşurări de noi regimente pe aerodromurile militare de lângă Briansk, Kursk, Rostov şi alte localităţi.

Unul dintre ofiţeri se aplecă spre vorbitor.

— Însă transmisiile acelea nu sunt concludente? întrebă el

sever.

— Nu, domnule, nu sunt, recunoscu vorbitorul. Dar în mai multe cazuri a fost vorba despre piloţi care s-au identificat ca aparţinând unor alte unităţi aeriene şi au cerut instrucţiuni de aterizare în bazele de aeronave militare de-aici. De fiecare dată, controlorii de zbor le-au reamintit să menţină o strictă muţenie radio şi să urmeze reperele indicaţiilor vizuale pe care le-au primit anterior, încă înainte de a fi părăsit bazele lor de origine.

— Lucrul ăsta este cu siguranţă sugestiv şi elocvent, spuse încruntat un alt general-maior din Forţele de Apărare Antiaeriană. El comanda unul dintre regimentele de avioane MIG-29 staţionate în apropierea Kievului. Nici un comandant raţional nu le cere piloţilor săi să zboare până la o bază necunoscută în condiţii de muţenie radio în scop de antrenament. Şi în nici un caz iarna! Şi nu în situaţia în care nu este dispus să piardă piloţi şi aparate de zbor în accidente de altminteri uşor evitabile. De ce ar face asta ruşii dacă nu pentru a încerca să îşi ascundă faţă de noi mişcările şi intenţiile?

Colonelul care susţinea informarea dădu din cap.

— Aşa e, domnule. Şi, de fapt, toate transmisiunile militare ruseşti s-au împuţinat drastic în ultimele douăzeci şi patru de ore. Mă refer la cele cu privire la forţele aeriene, terestre şi la rachete… în marea lor majoritate.

Cei din jurul mesei se încruntară. Trecerea la o tăcere absolută radio era o măsură de securitate utilizată uneori pentru a camufla o concentrare de forţe pentru luptă, adică pe timp de război, în vreme ce pe timp de pace era mai rapid, mai comod şi mai sigur pentru unităţile de aviaţie, tancuri, artilerie şi infanterie să comunice între ele şi cu comandamentele lor folosind transmisii prin semnale radio.

— Şi au mai fost descoperite şi alte indicii ale unei posibile acţiuni iminente? îl întrebă liniştit unul dintre comandanţii complexelor de rachete.

— Ruşii fac în ultima vreme sensibil mai multe raiduri aeriene foarte aproape şi chiar de-a lungul frontierei noastre comune, răspunse colonelul. De câteva ori ei ne-au violat, chipurile „din greşeală”, spaţiul aerian – câteodată chiar cu douăzeci sau treizeci de kilometri.

— Ne testează, rosti tăios un general. Bărbatul de-abia trecut de cincizeci de ani, cu gât gros, comanda un amplasament-cheie de staţii de radiolocaţie de lângă esticul oraş ucrainean Konotop. Sondează forţele noastre defensive pentru a ne evalua

capacitatea de detectare şi a descoperi cât de repede putem reacţiona la o pătrundere aeriană ostilă în spaţiul nostru aerian. După toate probabilităţile, în timpul acestor intrări aşa-zis „accidentale”, ei zboară asistaţi şi de avioane de spionaj electronic, care ne monitorizează frecvenţele radar, comunicaţiile prin radio şi modelele de interceptare. Omul se întoarse către capul mesei, acolo unde şedea cu capul aplecat căruntul comandant suprem al Forţelor Ucrainene de Apărare Antiaeriană, generalul-locotenent Rustem Lissenko, aparent ascultând discuţiile lor în timp ce examina concentrat însemnările pregătite de către oamenii săi. Care este impresia dumneavoastră în această privinţă, generale? Lissenko nu răspunse nimic. Generale?

Unul dintre ofiţerii care şedeau lângă el întinse mâna şi atinse uşor umărul lui Lissenko. Bărbatul cărunt căzu cu fruntea pe hârtiile de dinaintea lui. De pe capul lui se desprinseră câteva smocuri de păr, dezvăluind o erupţie cutanată virulentă pe întreg scalpul. Generalul începu să tremure, evident pradă febrei care creştea galopant.

În toată încăperea se auziră suspine de uimire.

Colonelul care îl atinsese pe Lissenko îşi privea mâna oripilat. Apoi înşfacă receptorul celui mai apropiat telefon şi îi spuse operatoarei:

— Fă-mi legătura cu centrul medical! Este o urgenţă!

La o oră după aceea, un căpitan scund şi cu o figură ştearsă, care făcea parte din Forţele de Apărare Antiaeriană stătea la fereastra micului său birou. Se uita în jos în curtea interioară a ministerului, urmărind cu o nedisimulată satisfacţie activitatea furibundă de dedesubt. Doctori şi tehnicieni medicali în costume de izolare împotriva pericolului biologic se ocupau cu escortarea unui lung şir de generali cu aspect îngrijorat, urcându-i în ambulanţele care aşteptau. Atât de mulţi militari de rang înalt şi conducători politici se îmbolnăviseră în ultima săptămână, încât nimeni dintre cei aflaţi încă la conducere la Kiev nu mai credea că are şanse să scape teafăr. Toţi cei care fuseseră prezenţi la întrunirea comandamentului intraseră obligatoriu într-o carantină strictă.

El zâmbi. Cu trei zile în urmă, omul turnase conţinutul unei mici fiole în micul dejun pe care îl lua de obicei Lissenko, un castronaş cu *kaşa* – o fiertură cu multe ingrediente. Iar acum, rezultatele acestui gest unic şi simplu depăşeau toate aşteptările

lui. În consecinţă, acum fusese decapitat Comandamentul Forţelor de Apărare Antiaeriană a Ucrainei, acesta fiind văduvit de cel mai experimentat şi mai vechi ofiţer al lor, în momentul cel mai prost posibil.

Căpitanul, cetăţean ucrainean, dar de etnie şi loialitate ruse, plecă de lângă fereastră şi ridică receptorul unui telefon. Formă numărul secret care îi fusese comunicat cu câteva săptămâni în urmă.

— Da? răspunse o voce calmă.

— Rîbakov la telefon, se prezentă la fel de calm căpitanul. Am să vă raportez o veste bună.

La Kremlin

Preşedintele rus Viktor Dudarev privea peste masa lui de lucru la bărbatul solid şi cărunt care stătea în faţa lui. Se încruntă.

— Şi zici că Sam Castilia a convocat o întrunire a aliaţilor săi pentru a discuta cum să se confrunte cu noi? O întrunire secretă? Eşti absolut sigur de asta?

Alexei Ivanov dădu din cap.

— Am primit un raport destul de amănunţit din partea omului nostru de la Casa Albă, raport confirmat şi de alte surse demne de toată încrederea din interiorul celorlalte guverne invitate.

— Şi când va avea loc respectiva întrunire?

— În cursul următoarelor două zile, răspunse şeful Celui de-al Treisprezecelea Directorat.

Dudarev se ridică de la masa lui de lucru şi se apropie de o fereastră. Rămase acolo o clipă şi se uită în jos, în curtea puternic luminată. Apoi întoarse din nou privirea către Ivanov.

— Cât de multe au aflat americanii?

— Nu destul de multe, îl asigură Ivanov. În cel mai bun caz au auzit doar nişte zvonuri şi speculaţii. Bărbatul ridică din umeri. Dar suntem siguri că fac investigaţii din ce în ce mai disperate în căutarea răspunsurilor care le lipsesc.

Preşedintele Rusiei dădu scurt din cap. Radia de bucurie.

— Curierul tău a ajuns în Statele Unite cu mostra de HYDRA?

— Da, răspunse Ivanov. Acum este la New York, de unde va pleca cât de repede la Washington, D. C.

— Foarte bine. Dudarev îşi aruncă din nou privirea pe fereastră. Pe sticla geamului putea vedea oglindirea deformată a

propriei sale imagini. Preşedintele privi cu şi mai mare atenţie afară. Ia legătura cu omul nostru de la Casa Albă. Vreau ca Sam Castilia să fie eliminat cât mai curând posibil, îl vreau mort sau pe moarte înainte de a apuca să conducă întrunirea asta secretă cu aliaţii Statelor Unite. Se întoarse spre Ivanov: Ţi-e clar?

— Da, îl asigură calm celălalt. Ordinul va fi dus la îndeplinire.

40

21 februarie
Ambasada Statelor Unite din Berlin

Randi Russell se încordă brusc, simţind un val de durere trecându-i prin tot corpul. Câteva secunde îngrozitoare, durerea ei fusese atât de acută încât i se păruse că sala de consiliu de la etajul trei al ambasadei devenea roşie. Fruntea păru că-i arde şi îi îngheaţă simultan. Răsuflă încet, printre dinţii încleştaţi, străduindu-se să se relaxeze. Durerea slăbi treptat.

— Te-nţeapă un pic, nu-i aşa? o întrebă voios doctorul ambasadei, uitându-se cu atenţie la tăietura pe care abia o terminase de cusut.

— Dacă pentru dumneavoastră „un pic” înseamnă „al dracului de tare”, atunci răspunsul meu este că da, simt o înţepătură, replică ea ironic.

Doctorul ridică din umeri, întorcându-se să-şi strângă trusa medicală.

— Dacă ar fi fost după mine, noi doi ar fi trebuit să purtăm această conversaţie în camera de gardă a unui spital de urgenţă, domnişoară Russell, replică el calm. Te-ai pricopsit cu atât de multe crestături, julituri şi arsuri minore cât să ajungă pentru trei oameni, nu pentru o tânără ca dumneavoastră.

Randi se uită la el.

— Sunt şi unele mutilante? întrebă ea sarcastic.

— Fiecare dintre ele? Nu, recunoscu doctorul fără prea mare entuziasm, după care dădu din nou din umeri. Dar dacă veţi sta locului suficient încât să vă lăsaţi trupul să-şi dea seama cât de rău a fost afectat, atunci vă veţi dori să vă întindeţi liniştită într-un frumuşel şi moale pat de spital, cu o perfuzie intravenoasă cu cele mai bune analgezice de pe piaţă.

— Presupun că asta înseamnă că şmecheria constă în aceea că trebuie să mă mişc într-una, îi zise Randi uitându-se chiorâş la el. Ei bine, doctore, cred că aş fi în stare să mă descurc cu aşa ceva. Niciodată nu m-am simţit cu adevărat bine doar stând liniştită.

Doctorul pufni pe nas, apoi dădu din cap, recunoscându-se învins. Puse pe masă în faţa lui Randi un mic flacon etanş cu medicamente.

— Uitaţi cum stă treaba, domnişoară Russell. În cazul în care durerea care vă încearcă va depăşi pragul de suportabilitate, măcar promiteţi-mi că veţi înghiţi două pilule din astea. Ele vă vor ajuta să faceţi faţă mai uşor.

Tânăra femeie privi flaconaşul, după care se uită din nou la el.

— Şi ce efecte secundare au aceste pilule?

— Minime, răspunse medicul, zâmbind vag. Nimic mai mult decât o uşoară somnolenţă. Drept încheiere, omul adăugă: însă ar trebui, probabil, să fiţi mai precaută cu manevrarea dispozitivelor grele – ceea ce include tirul cu arme automate, vânătoarea băieţilor răi şi incendierea vilelor de lux.

— O să ţin minte, îi replică glacial Randi.

După ce plecă doctorul, azvârli imediat flaconaşul cu pilule contra durerii în cel mai apropiat coş de hârtii. Apoi se ridică de pe scaun şi se îndreptă şchiopătând spre locul unde Curt Bennett, şeful echipei tehnice speciale trimise de la sediul central din Langley al CIA, era ocupat să-şi vâre tot mai adânc nasul în reţeaua securizată de telecomunicaţii a lui Wulf Renke. Bărbatul scund şi fără astâmpăr folosea o combinaţie dintre primul număr de telefon pe care îl descoperise echipa ei de supraveghere – adică cel înregistrat în Elveţia – şi alte numere, acestea luate din memoria telefonului celular cu suprafaţa arsă şi înnegrită, pe care pusese mâna în casa lui Kessler cu câteva ore mai devreme.

Randi se aplecă peste umărul lui. Ecranul monitorului de calculator din faţa lui Bennett era plin cu ceea ce părea a fi, pentru ochii ei novici, un talmeş-balmeş de succesiuni aleatoare de numere şi simboluri. Unele dintre acestea erau legate prin linii continue. Altele erau unite prin linii întrerupte, în sfârşit, existau şi multe rămase într-o splendidă izolare.

— Cum merge treaba? întrebă ea încet.

Analistul CIA se uită în sus la ea. Omul avea ochii injectaţi, dar încă strălucitori îndărătul lentilelor groase ale ochelarilor lui cu rame de metal.

— Progresează, o asigură el. Însă acela care a conceput reţeaua cu pricina a fost foarte bun. Este un păienjeniş remarcabil de complicat de diverse numere de telefon, cu puzderie de bucle şi de trasee înfundate intercalate. Cu toate astea, încep să fiu în stare să identific anumite tipare specifice.

— Şi?

— Până acum am izolat numere aparţinând unor posturi telefonice înregistrate în diferite ţări, pentru început Elveţia, Rusia, Germania şi Italia, spuse Bennett.

Randi se încruntă.

— Şi poţi să asociezi vreunul dintre aceste numere cu Renke?

— Încă nu, zise expertul CIA. Cele mai multe dintre aceste posturi mi se par fictive. Pe scurt, bănuiesc că sunt echivalentele electronice ale unei căsuţe poştale închiriate de cineva care a utilizat un nume fals şi acte de identitate contrafăcute.

— La dracu'!

— Dar nu e chiar totul pierdut, o linişti Bennett, ridicând dintr-o sprânceană. Să presupunem că ai descoperit realmente acea căsuţă poştală. Ce ai face în continuare?

— I-aş urmări pe toţi cei care vin să ridice corespondenţa, răspunse Randi. Şi aş urmări şi toată corespondenţa trimisă de acolo.

— Exact. Specialistul CIA rânji cu toţi dinţii. Ei bine, putem face acelaşi lucru şi electronic. Pe măsură ce apelurile trec prin aceste diverse numere, le putem depista, urmărindu-le până la următorul grup de posturi telefonice şi aşa mai departe.

— Şi câtă vreme estimezi că va dura până ce vei putea identifica toate numerele esenţiale? întrebă încet Randi. Adică pe acelea aparţinând unor posturi telefonice autentice?

— Greu de zis, răspunse Bennett ridicând din umeri. Poate doar câteva ore încă. Poate câteva zile. În cea mai mare măsură, asta depinde de traficul prin această reţea securizată. Acum, când am intrat de-abia în stratul ei exterior, cu cât efectuează băieţii răi mai multe apeluri, cu atât mai multe informaţii adunăm şi noi.

Randi dădu din cap.

— Atunci, ţine-o aşa, Curt, zise ea cu înverşunare. Am mare nevoie să aflu unde se ascunde Renke. Şi cât mai curând posibil.

Se întoarse când văzu o altă angajată a CIA intrând grăbită în sala de consiliu.

— Da?

— Cei din Langley cred că s-ar putea să se fi aflat şi un nume

pentru bărbatul pe care l-ai omorât la urmă, în vila lui Kessler, spuse repede femeia. Paşaportul cu coperte arse pe care l-ai recuperat este cu siguranţă fals, însă au putut să compare ceea ce a rămas din fotografia omului cu ceea ce avem în arhive.

— Arată-mi ce s-a descoperit! o zori Randi.

Luă mesajul STRICT-SECRET trimis de la sediul central al CIA. În partea de sus era imaginea scanată după o veche fotografie alb-negru care înfăţişa un bărbat cu faţa îngustă şi cu părul închis la culoare. Omul purta o uniformă militară, o tunică de ofiţer est-german, pe epoleţi cu cele patru diamante reprezentând însemnele gradului de căpitan. Compară imaginea cu cea din memoria ei în legătură cu bărbatul înarmat şi îmbrăcat în negru care încercase cu atâta înverşunare s-o omoare doar cu puţine ore în urmă. Dădu încordată din cap.

— Da, era vorba despre unul şi acelaşi bărbat.

Randi coborî privirea mai jos de fotografie la textul mesajului.

— „Gerhard Lange, citi ea cu voce tare. Fost căpitan în Ministerul Est-German al Securităţii Statului. După dispariţia RDG-ului, luat iniţial în custodie de guvernul de la Bonn în legătură cu mai multe asasinate politice comise în Leipzig, Dresda şi Berlinul de Est. Eliberat la scurtă vreme după aceea din lipsă de probe. Se crede că ar fi emigrat, o lună mai târziu, în Serbia. Circulă zvonuri cum că ar fi activat, în calitate de consultant intern de securitate, pentru regimul Miloşevici, din 1990 şi până în 1994, înainte de a emigra din nou, de data asta în Rusia. Nu mai există alte date în dosar”. Măi, măi, măi, murmură Randi. Mi se pare evident că preabunul doctor Renke preferă să lucreze cu compatrioţi de-ai lui. Mă întreb de cât de mulţi alţi foşti criminali din Stasi mai dispune el.

Koln

Bernhard Heichler şedea nemişcat la biroul său din sediul BfV. Omul studia rapoartele urgente sosite de la Berlin, rapoarte care ar putea constitui cu uşurinţă un dezastru absolut pentru el. Scoase un geamăt sonor, după care se opri brusc, înspăimântat la gândul că sunetul emis de el ar putea fi auzit până departe, în clădirea ciudat de liniştită.

La ora trei dimineaţa, încăperile BfV-ului erau aproape complet pustii, nefiind populate decât de un firav schimb de

ofiţeri de contrainformaţii şi de personal funcţionăresc. Prezenţa lui continuă la serviciu ar stârni fără îndoială mirare şi ar provoca comentarii sarcastice, mai ales din partea propriilor săi subordonaţi din Secţia V. Heichler era bine cunoscut drept un bărbat cu o acută nevoie de rutină şi care dispreţuia de obicei spectaculosul. Privită din acest unghi, decizia sa de a rămâne până atât de târziu la lucru pentru a urmări noile evoluţii ale cercetărilor cu privire la masacrarea în după-amiaza precedentă la Berlin a trei ofiţeri americani de informaţii, i-ar fi făcut pe mulţi dintre colegii lui să considere că aceasta era o dovadă că urmărea să obţină o nouă promovare.

Nimeni n-ar fi putut ghici motivul real al lui Heichler de a citi primul acele rapoarte secrete ale poliţiei din Berlin, înaintea oricui altcuiva din serviciul german de contrainformaţii.

Bărbatul le citi încă o dată, parcă tot nevenindu-i să creadă. Echipele de criminalişti şi de medici legişti ale poliţiei reuşiseră să facă legătura între armele utilizate la uciderea agenţilor CIA şi cele găsite – împreună cu alte şase cadavre – în interiorul şi în jurul casei incendiate a unuia dintre înalţii demnitari din BKA (Bundeskriminalamt). Heichler înghiţi în sec, luptând să alunge gustul acid de fiere. În ce conspiraţie diabolică fusese el amestecat?

Telefonul său sună brusc, înspăimântător de tare în tăcerea nefirească din birou. Tresărind speriat, Heichler înşfacă receptorul.

— Da? Ce este?

— Aţi primit un apel din America, domnule Heichler, spuse centralista. De la domnul Andrew Coates, unul dintre adjuncţii directorului CIA. Dânsul doreşte să stea de vorbă cu un ofiţer de rang înalt din Secţia V.

— Fă-mi legătura, zise aspru Heichler. Mâinile îi tremurau. Alo?

— Bernhard? auzi el la ureche un glas familiar. Coates asigura legătura dintre CIA şi încurcata serie de organizaţii de informaţii interne şi externe din Germania. El şi Heichler se întâlneau destul de des, ca să facă schimb de informaţii. Ce mă bucur că eşti încă acolo! Uite, te-am sunat ca să-ţi dau datele actualizate asupra investigaţiei noastre şi să te anunţ că am primit şi nişte veşti bune. O agentă de-a noastră a supravieţuit acelei blestemate ambuscade. Mai mult, suntem aproape siguri că a izbutit să pună mâna pe nişte dovezi indubitabile care ne vor conduce la descoperirea nemernicilor care au ordonat atacul…

Heichler asculta cu o spaimă crescândă, în vreme ce omologul

său din CIA îi spulbera până şi ultimele speranţe în legătură cu posibilitatea de a scăpa de laţul lipsei de loialitate şi al trădării, laţ care se strângea atât de tare în jurul gâtului său. Omul izbuti, nici el nu ştia cum, să ducă la bun sfârşit şi restul convorbirii fără să înceapă să urle. După ce americanul închise în cele din urmă, neamţul rămase o vreme uitându-se în gol.

Apoi, încet şi parcă fără voia lui, cu mâinile tremurându-i mai tare ca oricând, Heichler ridică încă o dată receptorul. Dacă americanii îi prindeau pe cei răspunzători pentru măcelărirea agenţilor lor de teren, nu încăpea nici o îndoială că vor găsi şi probe care i-ar conduce direct la BKV – direct la el. Încă o dată, îşi spuse omul disperat, nu avea de ales. Deloc.

41

Moscova

Konstantin Malkovici şedea liniştit la masă şi îşi lua micul dejun în luxosul său apartament care ocupa ultimul etaj al unei clădiri care domina prin înălţime cartierul financiar Kitay Gorod. Bău şi ultima înghiţitură de ceai din dimineaţa aceea, parcurgând lista tranzacţiilor de peste noapte efectuate de către brokerii săi pentru mărfuri din Statele Unite şi din Asia. Pentru prima oară în ultimele câteva zile, miliardarul se simţi în stare să se concentreze asupra operaţiunilor de rutină ale întinsului său imperiu de afaceri. Brandt îi prinsese pe cei doi americani – Smith şi Devin – care nu-i mai puteau scăpa acum, în vreme ce veştile târzii venite de la Berlin în seara precedentă erau, de asemenea, extrem de satisfăcătoare.

Securitatea HYDREI era încă o dată complet asigurată.

Unul dintre servitorii săi îşi făcu silenţios apariţia, aducând un telefon.

— Domnul Titov este pe linie, domnule.

Malkovici ridică o privire oarecum plictisită. Titov răspundea în lipsa lui de conducerea birourilor sale din Moscova. Ce o fi fost chiar aşa de important, încât nu mai putea aştepta până ce sosea şi el la Casa Paşkov, în aceeaşi dimineaţă, mai târziu?

— Ei bine, ce e, Kiril? întrebă miliardarul. Care este problema?

— A sosit un e-mail care vă este adresat personal, răspunse Titov. Cu menţiunea „urgent”. Am socotit că e bine să vă

comunic imediat acest lucru.

Cu un efort, Malkovici îşi reprimă iritarea. Ca şi mulţi alţi ruşi care crescuseră sub vechiul regim sovietic, Titov avea dificultăţi în a acţiona din proprie iniţiativă, fără ordine explicite din partea şefului.

— Foarte bine, oftă miliardarul. Citeşte-mi acest e-mail.

— Din păcate, nu pot, răspunse precaut Titov. Se pare că este codificat utilizând programul de încriptare SOVEREIGN.

Malkovici se încruntă. Sistemul cifrat SOVEREIGN era destinat anume comunicaţiilor celor mai delicate, adică acelora care făceau referiri la cele mai secrete şi ilegale operaţiuni. Doar Malkovici şi câţiva dintre cei mai de încredere subordonaţi ai lui ştiau să decodifice aceste mesaje.

— Înţeleg, zise el după o pauză. Ai făcut foarte bine că m-ai sunat să-mi spui. Mă ocup eu de problema asta.

După ce încheie discuţia cu Titov şi închise telefonul, bărbatul se ridică de la masă şi se întoarse în biroul său. Tastând câteva comenzi scurte la calculatorul de-acolo, accesă e-mailul şi trecu respectivul mesaj prin programul de decriptare. Mesajul cuprindea un raport frenetic trimis de unul dintre cei mai buni agenţi ai săi din Germania, un bărbat care coordona diversele marionete şi pe toţi spionii pe care Malkovici îi infiltrase în mai multe dintre cele mai importante ministere din guvernul acelei ţări.

Miliardarul citi mesajul cu o panică crescândă. Echipa de anihilare trimisă de Brandt la Berlin fusese ea însăşi anihilată pentru totdeauna. Ba încă şi mai rău, individul pe nume Lange şi oamenii săi eşuaseră chiar în privinţa sarcinii lor principale. Americanii continuau să fie pe urmele lui Renke. Secretul HYDREI era acum într-o primejdie mai mare ca oricând.

Malkovici estimă la rece probabila reacţie a preşedintelui rus la auzul unor asemenea veşti. Făcu o strâmbătură. Ameninţările lui Dudarev fuseseră limpezi. Putea să-i ascundă detaliile? Conducătorul Rusiei îşi avea propriile surse de informaţii şi, într-un fel sau altul, va afla oricum despre dezastru. Iar atunci când se va întâmpla asta, ar fi extrem de lipsit de înţelepciune din partea lui Malkovici să spere la vreo îngăduinţă. Cu armatele sale aflate deja în marş către duşmanii lor care nu bănuiau nimic, Dudarev avea prea multe de pierdut ca să poată ierta cu uşurinţă un astfel de eşec.

Încă încruntat, Malkovici şterse blestematul mesaj şi închise calculatorul. Mai zăbovi abătut o vreme cu ochii la ecranul gol,

cugetând la posibilele desfăşurări ulterioare ale evenimentelor. HYDRA mai putea fi încă salvată, era sigur de asta, însă era o chestiune pe care cel mai bine era s-o rezolve singur – şi cu totul în afara posibilităţilor lui Dudarev de a interveni.

Cu decizia deja luată, el se ridică brusc şi se îndreptă spre un seif din perete, camuflat îndărătul unei icoane vechi de sute de ani a Sfântului Arhanghel Mihail. Descuiată prin intermediul amprentelor, uşa grea de metal se deschise, dezvăluind o serie întreagă de CD-ROM-uri şi de dosare cu fotografii, precum şi o cutie plină-ochi cu casete audio conţinând conversaţii înregistrate pe ascuns. Întregul material reprezenta tranzacţiile sale secrete cu Kremlinul. Includea, de asemenea, un amănunţit rezumat asupra a tot ce aflase Malkovici despre planurile militare ale Rusiei.

Miliardarul începu să transfere rapid într-o servietă conţinutul seifului. Odată ajuns în siguranţă dincolo de graniţele Rusiei, el ar putea să folosească aceste informaţii pentru a-şi renegocia înţelegerile cu Dudarev, asigurându-şi garanţii absolute ale securităţii personale în schimbul finalizării proiectului HYDRA. Pe buzele lui Malkovici flutură un zâmbet de-abia schiţat în momentul în care îşi imagină indignarea care îl va cuprinde pe preşedintele rus când se va trezi şantajat chiar de către fostul său asociat. Apoi dădu din umeri. Din fericire, ca şi el însuşi, Dudarev era în esenţă un realist care privea totul la rece. Parteneriatul lor nu se bazase niciodată în întregime pe încredere reciprocă.

În apropierea Moscovei

Jon Smith se îneca, cufundat din ce în ce mai jos în apele unui lac negru şi fără fund. Plămânii îi ardeau, luptând contra presiunii tot mai mari pe măsură ce se rostogolea mereu mai adânc în abisul distrugător. Se zvârcoli într-o încercare disperată de a reveni la suprafaţă. Apoi, spre marea lui groază, îşi dădu seama că mâinile şi picioarele îi erau îngheţate şi complet imobile. Era legat şi neputincios, căzând şi mai repede, cu capul înainte, în neant. Nu mai avea nici o scăpare.

— Trezeşte-te, colonele! îi porunci deodată o voce aspră.

Smith se cutremură şi gâfâi, făcându-i-se greaţă când o altă găleată de apă rece ca gheaţa îl izbi drept în faţă. Tuşi violent,

apoi se încovoie de durere. Toate terminaţiile lui nervoase erau sensibilizate. Prudent, se strădui să deschidă ochii.

Zăcea trântit pe-o parte într-o baltă de apă aproape îngheţată. Mâinile, legate la spate, erau amorţite. La fel şi picioarele, legate unul de celălalt în dreptul gleznelor. O pardoseală aspră şi uzată de piatră se pierdea în întuneric. Vreme de o clipă interminabilă nu înţelese nimic din ceea ce vedea. Unde se afla? Ce naiba i se întâmplase? Putea auzi ceea ce părea a fi o femeie care gemea încetişor, în apropiere, încet. Crispându-se involuntar de durerea pe care i-o provoca până şi cea mai mică mişcare, Jon întoarse capul ca să se uite în sus.

Alături stătea un bărbat înalt şi blond, privindu-l cu ochi de un cenuşiu rece, evaluându-l. Bărbatul îl studie încă puţin în tăcere, după care dădu din cap cu o satisfacţie crudă.

— Acum că ţi-ai mai revenit, colonele, putem să o luăm de la capăt – iar şi iar.

Neplăcute amintiri se îngrămădeau în ritm accelerat, inundând mintea întunecată de durere a lui Smith. Bărbatul cu ochi cenuşii era Erich Brandt. Iar el şi cu Fiona Devin erau acum prizonierii lui Brandt. Fuseseră amândoi târâţi cu forţa în această pivniţă umedă şi rece la puţină vreme după ambuscada în care fusese ucis Oleg Kirov.

Pivniţa se afla chiar sub ruinele unei biserici care aparţinea unei mănăstiri ortodoxe ruseşti, închisă de bolşevici după revoluţia din 1917. Jon îşi aminti că văzuse în pereţii beciului sute de găuri de gloanţe şi că îl auzise pe neamţul înalt explicându-le cu o veselie sumbră că încăperea aceea subterană fusese utilizată de poliţia secretă a lui Stalin, NKVD, ca loc de execuţie a prizonierilor politici cu prilejul uneia dintre brutalele epurări ordonate de dictator. Acum, terenul mănăstirii şi ceea ce mai rămăsese din clădirile ei erau abandonate, fiind înghiţite încetul cu încetul de pădurea din jur.

Înspăimântătoarele ore de când fuseseră aduşi ei aici trecuseră într-o succesiune interminabilă de torturi, în vreme ce Brandt şi doi acoliţi de-ai săi cu feţe încruntate îi interogaseră cu rândul. Fiecare întrebare pe care le-o puneau era însoţită de durere, fie prin câte o lovitură aspră cu pumnul în coaste, ori în cap, fie prin câte o palmă peste faţă, fie prin aplicarea de şocuri electrice. În scurtele răgazuri dintre aceste runde de interogatoriu, Jon şi Fiona fuseseră scăldaţi cu apă rece şi bombardaţi cu o ameţitoare succesiune de zgomote asurzitoare şi lumini orbitoare stroboscopice – toate astea făcând parte dintr-

un efort de a-i dezorienta şi de a le slăbi rezistenţa.

Brandt îl examinase cu mare atenţie. Bărbatul blond zâmbi glacial, dând din cap în direcţia celorlalţi oameni ai lui, care stăteau nevăzuţi în spatele lui Jon.

— Prietenul nostru american aici de faţă este pregătit. Daţi-i o mână de ajutor şi aşezaţi-l la loc pe scaunul lui.

Două perechi de mâini grosolane şi bătătorite îl înşfăcară violent de subsuori, în timp ce subalternii lui Brandt îl trăgeau pe Smith în sus ca pe un sac din balta îngheţată. Îl trântiră apoi pe un scaun şi iar îl legară de spătarul de lemn cu margini ascuţite cu ajutorul unei fâşii de piele pe care i-o petrecuseră peste piept şi care îl strângea acum fără milă.

Jon scrâşni din dinţi şi aruncă o privire în stânga lui.

Fiona Devin era şi ea legată de un scaun, chiar lângă el. Şi ea avea mâinile şi picioarele legate, iar capul îi atârna cu bărbia sprijinită în piept. Pe la un colţ al gurii i se prelingea un fir de sânge.

— Ca şi tine, nici doamna Devin n-a vrut să... coopereze cu noi, zise liniştit Brandt. Un zâmbet lipsit de veselie îi schimonosi o clipă faţa, după care dispăru rapid, fără a lăsa o urmă pe buzele sau în ochii lui. Însă eu sunt un om iertător, aşa că vă ofer încă o şansă ca să puteţi evita şi mai multă durere inutilă. Răcni apoi un ordin scurt peste umăr către unul dintre subordonaţii săi: Se pare că doamnei i s-a făcut sete, Iuri. Mai dă-i ceva de băut!

Omul lui Brandt, un bărbat vânjos şi ras în cap, se conformă imediat, aruncându-i Fionei în faţă o găleată de apă rece. Femeia se înecă şi scuipă, lăsându-se pe spate pe scaun într-un zadarnic efort de a evita potopul îngheţat. După câteva secunde deschise încet ochii. Observându-l pe Smith care o privea cu vădită îngrijorare, Fiona se strădui să afişeze un dureros rânjet, spunându-i:

— Serviciul de-aici este de-a dreptul execrabil. Data viitoare o să reţin locuri în altă parte.

Brandt pufni.

— Foarte amuzant, doamnă Devin. Se întoarse din nou în direcţia lui Smith. Colonele, te rog pentru ultima oară să mă ajuţi să fiu rezonabil. Glasul lui se înăspri. Pentru cine lucrezi? Pentru CIA? Pentru Agenţia de Informaţii a Ministerului Apărării? Pentru o altă organizaţie?

Jon se încordă în aşteptarea loviturii pe care ştia că o va încasa. Înălţă capul, uitându-se drept în ochii fostului ofiţer Stasi.

— Dar ţi-am mai spus, i se adresă el cu un aer ostenit şi

agasat, surprins de cât de chinuit suna vocea lui. Sunt locotenent-colonelul Jon Smith, sunt doctor în medicină şi lucrez la Institutul de Cercetări Medicale al Armatei Statelor Unite…

Însă în loc să-l lovească pe el, Brandt se întoarse şi o pălmui tare pe Fiona, dându-i capul pe spate. Sângele ţâşni dintr-o nouă tăietură în gură. Sunetul loviturii reverberă în liniştea jilavă din pivniţă.

— Te poţi considera încă de pe-acum un om mort, mârâi Smith printre dinţii încleştaţi, şocat de ceea ce văzuse. Se încordă fără folos în fâşia de piele care îl ţinea strâns legat de scaun.

Brandt se întoarse din nou către Smith cu un ironic rânjet satisfăcut pe faţă.

— Vai, colonele, mi se pare că am omis să-ţi spun că am schimbat regulile. De-acum înainte, doamna Devin va suferi în locul tău pentru orice minciună o să-mi mai torni. Omul ridică din umeri. Durerea pe care o va îndura ea va fi din cauza ta, nu a mea.

Dumnezeule! gândi Smith trist, simţindu-se năucit. Ticălosul cu ochi cenuşii îl citise la perfecţie. Mai fusese el torturat şi altă dată şi îşi cunoştea limitele de suportabilitate. Dar cât timp avea să poată sta neputincios văzând cum altcineva este torturat pentru ca el să-şi satisfacă propria mândrie încăpăţânată?

— Nu te gândi la mine, Jon, îi şopti Fiona Devin scuipând o gură de sânge. Nemernicul ăsta ne va omorî oricum pe amândoi, indiferent ce îi vom spune sau nu-i vom spune noi.

Încă o palmă grea a lui Brandt se abătu asupra feţei Fionei, clătinându-i violent capul într-o parte.

— Tu să taci, doamnă Devin! spuse aspru. Vorbeam cu colonelul, nu cu tine! Ai avut şi tu ocazia să-mi spui ceea ce voiam să ştiu. Acum e rândul lui.

Smith turba de furie, înnebunit de neputinţa de a opri jocul diavolesc. Dacă s-ar putea elibera măcar o secundă, îşi zise el disperat… Însă, privind lucrurile cu realism, ştia că nu exista nici cea mai mică şansă. Mai ştia şi că Fiona avea dreptate. Amândoi vor muri aici, în acest beci întunecat şi umed, loc deja bântuit de fantomele sutelor de oameni asasinaţi de indivizi de teapa lui Brandt şi a criminalilor lui. Unica întrebare care rămânea era dacă vor putea câştiga cel puţin o ultimă şi infimă victorie, nedezvăluindu-i fostului ofiţer Stasi informaţiile pe care le solicita.

Smith închise scurt ochii, întărindu-se pentru a izbuti să îndure lungile, dureroasele şi sângeroasele ore care aveau să urmeze.

Apoi deschise din nou ochii şi se uită în sus la Brandt.

— Sunt locotenent-colonelul Jon Smith, sunt doctor în medicină, repetă el ferm şi cu un glas mai puternic decât se credea în stare. Şi lucrez la Institutul Armatei Statelor Unite pentru Cercetări Medicale privind Bolile Infecţioase…

Brandt se holba frustrat, la americanul brunet. Fusese sigur că Smith era pe punctul de a ceda. Simţise acest lucru. Însă acum putea vedea că hotărârea bărbatului era tot mai fermă. Şi timpul se scurgea. Mai curând sau mai târziu, o patrulă de miliţie avea să descopere masacrul din casa Zakarov. Şi la un moment dat va fi găsit şi jeepul GAZ ciuruit de gloanţe, zăcând într-o râpă de pe marginea drumului. Odată întâmplate oricare dintre aceste două lucruri, Aleksei Ivanov va începe să le pună cele mai incomode întrebări.

Îşi frecă bărbia. Cel puţin Fadaiev sunase probabil în cele din urmă la sediul Grupului, raportând că şoferul era mort şi că recuperase actele de identitate ale bărbatului decedat. Ceea ce ar face puţin mai dificil pentru Ivanov să stabilească o legătură între cele două incidente. Dar numai foarte puţin mai dificil.

Deodată, telefonul său mobil începu să sune.

Încruntat, Brandt îl scoase din buzunar.

— Da? se răsti el nervos în microfon, apropiindu-se de scara pivniţei pentru a nu fi auzit de cei doi prizonieri. Ce s-a întâmplat?

— Omul tău, Lange, a ratat misiunea, îl informă amărât Malkovici. Iar până acum, CIA trebuie să fi pătruns foarte adânc în reţeaua noastră de telecomunicaţii.

Brandt asculta perplex, în timp ce patronul său îi expunea cele aflate în legătură cu dezastrul de la Berlin. Lange era mort? Cu întreaga sa echipă de oameni unul şi unul? Părea ceva aproape imposibil.

— Acum nu mai avem încotro, zise hotărât Malkovici. Trebuie să transferăm într-o nouă locaţie elementele esenţiale ale HYDREI – şi asta fără nici o întârziere. Intenţionez să supraveghez eu însumi operaţiunea şi vreau să fii şi tu acolo. Atât pentru siguranţă, cât şi ca să mă asigur că profesorul Renke va înţelege necesitatea unei acţiuni imediate.

Brandt dădu din cap, dându-şi seama de ceea ce dorea cu adevărat celălalt. Miliardarul simţea nevoia unei protecţii personale împotriva oricărui pericol. Îl speria de moarte ceea ce ar putea să facă ruşii de îndată ce ar afla că toate promisiunile

lui ferme în legătură cu securitatea funcţională a HYDREI se dovediseră vorbe goale.

Maxilarul i se încleştă. Malkovici avea dreptate să se teamă.

— Şi când plecăm? întrebă Brandt aspru.

— Avionul meu personal cu reacţie e programat să fie gata pentru decolare în mai puţin de trei ore. Dar, mai întâi, vreau ca tu să-ţi închei toate operaţiunile pe care le mai ai în curs de desfăşurare la Moscova. Stabileşte întâlniri cu oamenii tăi cheie în afara graniţelor Rusiei. Distruge sistemul de comunicaţii. Şi şterge-ţi fişierele, pe toate! Ai înţeles?

— Da. Brandt se gândi cât timp îi vor lua toate astea, după care dădu din cap şi adăugă: Se poate face.

— Ai mare grijă, adăugă celălalt. Nu voi mai tolera nici o altă eroare.

Apoi telefonul amuţi.

Brandt se întoarse brusc.

— Iuri! mârâi el. Vino aici!

Vădit curios, bărbatul vânjos, ras în cap se apropie iute.

— Da?

— Am primit noi ordine, spuse brusc Brandt. Eu mă întorc imediat la Moscova. Tu închide aici bâlciul, igienizează zona şi urmează-mă cât poţi de repede.

— Şi cu cei doi americani cum rămâne?

Brandt ridică din umeri.

— Acum nu ne mai sunt de nici un folos. Ucide-i!

42

Cu mâinile încă legate la spate, Jon Smith şi Fiona Devin fură îmbrânciţi în sus pe scări şi scoşi afară din pivniţă sub ameninţarea armelor. Ajunseră între ruinele bisericii, o construcţie dreptunghiulară acoperită de resturile dărăpănate ale unei cupole centrale de forma unei cepe. Lumina cenuşie venită dintr-un cer acoperit de nori se strecura înăuntru prin nişte ferestre fără geamuri şi prin spărturile din cupolă. Câteva mici porţiuni de vopsea decolorată şi ştearsă de pe pereţii acoperiţi cu muşchi era tot ce mai rămăsese din strălucitoarele fresce de odinioară ale sfinţilor şi ale scenelor din Vechiul şi din Noul Testament, fresce care împodobiseră cândva interiorul bisericii.

Toate celelalte lucruri de valoare – altarul de marmură, tabernacolul de aur, sfeşnicele pentru lumânări şi candelabrele – fuseseră luate demult şi duse de-acolo.

Brandt se întoarse către ei din uşa principală a bisericii şi schiţă un ironic salut:

— Iar aici vă voi spune adio, atât dumitale, colonele, cât şi dumitale, doamnă Devin. Dinţii lui se dezgoliră albi în semiobscuritate. N-o să ne mai vedem niciodată.

Jon nu spuse nimic, uitându-se la el cu o faţă impasibilă. Nu lăsa să se vadă că ţi-ar fi frică, îşi spuse el. Nu-i oferi nenorocitului nici o satisfacţie. Americanul remarcă faptul că şi Fiona afişase aceeaşi expresie vag plictisită pe faţa ei contuzionată şi învineţită. Se uită la neamţ cu tot atâta interes cu care s-ar fi uitat la o banală muscă bâzâind pe un geam.

Vizibil deranjat de lipsa lor de reacţie, bărbatul cu ochi cenuşii se întoarse pe călcâie şi plecă. Nu mult după aceea auziră motorul Fordului său Explorer revenind la viaţă şi ascultară scrâşnetul roţilor maşinii pe zăpadă şi pe gheaţă.

— Mişcaţi-vă! mârâi către ei unul dintre cei doi bandiţi înarmaţi, rămaşi să-i păzească. Le făcu semn cu pistolul său Makarov de 9 mm, arătându-le o uşă mai mică pe o latură a bisericii şi adăugă: Ieşiţi pe acolo!

Smith îi aruncă o uitătură, fără să se mai ostenească să-şi ascundă dispreţul.

— Şi dacă refuzăm? întrebă el.

Banditul, adică bărbatul ras în cap căruia Brandt îi spusese Iuri, dădu nepăsător din umeri şi răspunse:

— Atunci vă voi împuşca chiar aici. Pentru mine n-are nici o importanţă locul.

— Fă aşa cum ţi-a spus el, murmură Fiona. Cel puţin aşa mai câştigăm ceva timp. Şi măcar mai avem ocazia să mai luăm încă o gură de aer curat şi proaspăt.

Jon dădu încet din cap. La urma urmei, a se împotrivi aici nu le schimba cu nimic soarta şi poate că avea să le fie mai bine să moară afară – sub cerul liber – decât aici, între grămezile astea de pietre mucegăite.

Bineînţeles că a nu muri ar fi şi mai bine, îşi zise în sinea lui, crispat. Pe furiş, încercă din nou să-şi mai lărgească legăturile, încordându-şi încheieturile pentru a mai lungi cablul gros care i le imobiliza la spate, pentru ca apoi, relaxându-le să încerce să-şi strecoare uşor mâinile afară din strânsoare. În timp, continuele întinderi şi contractări ar fi putut crea un punct mai slab care i-ar

permite să se elibereze. Omul oftă. Era o metodă care ar fi putut reuşi, dacă ar fi avut la dispoziţie zece sau douăsprezece ore de muncă neîntreruptă asupra cablului. Din nefericire, viaţa care îi mai rămăsese se măsura în cel mai bun caz, în minute.

— Veniţi! se răsti iar banditul. Tovarăşul lui, mai scund şi cu o chică de păr aspru şi castaniu, îi îmboldi în coaste cu ţeava puştii sale mitralieră.

Smith şi cu Fiona ieşiră împleticindu-se pe uşa mică, apoi coborâră câteva trepte crăpate de piatră şi traversară o porţiune de teren viran, acoperită cu zăpadă. Terenul era năpădit de bălării înalte, de rugi de mure şi mici pâlcuri de copăcei. Câteva poteci se pierdeau printre arborii bătrâni şi cioturoşi, ducând către alte maldăre de pietre sparte – adică spre tot ce mai rămăsese dintr-un mic spital, dintr-o şcoală, dintr-o sală de mese, din chiliile călugărilor şi din alte clădiri. Dincolo de aceste ruine se puteau vedea rămăşiţele unui zid gros de piatră.

Cei doi americani fură împinşi şi smunciţi spre stânga pe o cărare care ducea la o poartă deschisă în zidul exterior al mănăstirii şi care dădea într-un mic cimitir, la fel de neîngrijit şi de năpădit de buruieni. Multe cruci de pe morminte căzuseră şi zăceau acum pe jumătate acoperite de zăpadă. Altele purtau vechi urme de gloanţe, datând probabil de zeci de ani, de pe când plutoanele de execuţie ale NKVD-ului se amuzau aşa în timpul lor liber. Totul era înconjurat de smocuri înalte de ierburi uscate şi bălării.

Jon putu zări într-o margine a cimitirului o adâncitură descoperită şi puţin adâncă, probabil utilizată cândva la arderea resturilor nefolositoare. Pe marginea adânciturii se aflau canistre de benzină şi o serie întreagă de zdrenţe murdare şi îmbibate cu combustibil. Se opri brusc, încremenind pe loc. Soarta care le fusese hărăzită era acum cât se poate de limpede în mintea lui. El şi Fiona aveau să fie împinşi în adâncitura aceea şi împuşcaţi mortal, după care cadavrele lor vor fi scăldate în benzină şi arse.

De la o distanţă oarecare din spatele lor se auzeau cei doi bandiţi vorbind în şoaptă între ei. După cum se auzea oamenii rămăseseră la câţiva metri buni în urma prizonierilor lor.

Smith făcu o strâmbătură. Nu mai aveau timp şi nici mai multe opţiuni. Iar dacă, oricum, urmau să moară, era mai bine să moară luptând. Chiar în momentul acela, auzi un gâfâit înăbuşit din direcţia Fionei şi înţelese imediat că şi ea văzuse adâncitura care îi aştepta şi canistrele de benzină de pe margine. Jon îi aruncă femeii o privire grăbită.

— Mă ajuţi? o întrebă el liniştit, arătând uşor cu capul spre criminalii lui Brandt care se apropiau în spatele lor.

Acum ochii ei erau plini de lacrimi. Dar ridică bărbia şi dădu cu curaj din cap.

— Până la capăt, colonele. Apoi reuşi chiar să schiţeze un zâmbet.

Smith îi răspunse printr-un rânjet admirativ.

— Aşa te vreau! Să vedem dacă-i vom putea momi să se apropie de noi. Eu îl iau pe cel din stânga, tu pe cel din dreapta, murmură el printre dinţi. Dacă poţi, pune-i piedică şi fă-l pe-al tău să cadă. Sau dacă nu, atunci loveşte-l cu picioarele fără să te opreşti. Bine?

Ea dădu iar din cap.

— Lăsaţi vorba! răcni la ei bărbatul ras în cap. Şi nu vă mai opriţi!

Dar Smith nu se mai urni din loc. Rămase calm în picioare, cu spatele la cei doi puşcaşi, aşteptându-i. Începu să simtă furnicături pe sub piele, parcă anticipând surprinzătorul impact devastator al unui glonţ. Vino doar puţin mai aproape, gândi americanul încruntat Doar puţin mai aproape.

Auzi zgomotul paşilor scrâşnind pe zăpadă şi apropiindu-se. Se încordă, pregătindu-se să ţâşnească. O umbră îi căzu pe umăr.

Acum!

Jon se roti brusc şi lovi fulgerător cu piciorul drept. Cu coada ochiului, o văzu pe Fiona executând aceeaşi mişcare.

Dar nu ieşi deloc bine.

Probabil că oamenii lui Brandt se aşteptaseră la aşa ceva şi fuseseră atenţi la o eventuală ultimă tentativă disperată de scăpare. Cu o dispreţuitoare uşurinţă, evitaseră loviturile de picior îndreptate cu sălbăticie de către prizonieri în direcţia lor, ferindu-se şi rânjind cu cruzime.

Pierzându-şi echilibrul din cauza mişcării bruşte, Smith se poticni. Cu mâinile încă legate la spate, nu izbuti să se redreseze şi sfârşi prin a cădea în faţă, în genunchi. Răsuflând din greu, Fiona căzu şi ea în zăpadă, lângă el.

Bărbatul ras în cap îi ameninţă batjocoritor cu degetul.

— Asta chiar că a fost o încercare prostească din partea voastră. Apoi ridică din umeri. Însă presupun că nu mai contează. În final, nimic nu mai contează. După aceea îi făcu un semn colegului său şi îi spuse: Omoară-i aici, Kostia.

Dând nepăsător din cap, bărbatul cu păr castaniu păşi în faţă, ridicând puşca-mitralieră.

Surprins şi el de propriul calm, Smith se străduí să se uite drept în ochii mijiţi ai celuilalt bărbat. El purtase lupta cea dreaptă. Ce altceva mai putea face acum decât să întâmpine ceea ce urma cu toată vitejia de care era capabil? O auzea pe Fiona murmurând încet printre dinţi ceva, poate o rugăciune.

Degetul banditului se încordă încet pe trăgaci. O adiere de vânt ciufuli coama lui de păr aspru şi castaniu.

Poc!

Şi pieptul banditului explodă într-o pulverizare de sânge şi de sfărâmături de oase, lovit fiind din faţă spre spate. Puşca-mitralieră căzu din mâinile rămase acum inerte. Corpul se legănă, apoi se frânse într-o parte, prăbuşindu-se într-un hăţiş de tufe dintre două cruci de mormânt.

O interminabilă fracţiune de secundă, nimeni nu se clinti.

Celălalt bărbat se holba stupefiat la cadavrul contorsionat al colegului său. Revenindu-şi brusc, se aruncă la pământ.

Poc!

Un al doilea glonţ de mare viteză izbi crucea acoperită de zăpadă, chiar în spatele locului în care stătuse acolitul chel al lui Brandt. Din punctul de impact al glonţului se împrăştiară în toate direcţiile fulgi de zăpadă şi fragmente de marmură sfărâmată.

Smith se rostogoli spre stânga, la adăpostul oferit de o piatră de mormânt care părea să fie pe punctul de a se răsturna, dar continua să rămână în picioare. Un sculptor cioplise adânc în suprafaţa ei o mamă adormită şi copilul ei. Fiona îl urmă şi ea numaidecât. Amândoi se chirciră cât mai jos pe genunchi, foarte atenţi să-şi ţină capetele aplecate mult sub marginea superioară a monumentului funerar.

— Ce naiba se petrece? şopti Fiona cu ochii holbaţi şi cu faţa palidă. Semnele roşii ale loviturilor, ale tăieturilor şi ale urmelor de degete lăsate de cruzimea lui Brandt apăreau acum şi mai clar pe pielea ei albă şi catifelată.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, răspunse încet Smith, apropiindu-şi gura de urechea ei.

O linişte sinistră se aşternu peste cimitirul sufocat de buruieni. Precaut, Smith întoarse capul, studiind mai îndeaproape terenul. Cimitirul se afla în porţiunea cea mai joasă a unei mici depresiuni, cu pante blânde de jur împrejur. Ruinele mănăstirii se înălţau pe culmea uneia dintre aceste coline foarte puţin înalte. Celelalte mici ridicători de pământ erau acoperite de pădurici de pini şi de mesteceni.

Apoi auzi deodată în apropiere un trosnet de crengi uscate,

zgomotul cuiva care se apropia pe furiş prin iarba şi prin bălăriile înalte. Banditul încă în viaţă îi urmărea, observă Smith calm, scrutând atent toate potenţialele adăposturi, pentru a evita să fie împuşcat de trăgătorul de elită pitit şi pândind dintre copaci. După zgomot, omul lui Brandt făcea un larg ocol prin stânga lor, târându-se prin grămada de cruci şi plăci funerare care îi despărţea însă pe ei doi de el.

Smith se aplecă mai aproape de Fiona.

— Tu ia-o pe-acolo, murmură el, arătând cu bărbia spre dreapta, departe de ameninţătoarele sunete care se apropiau constant şi invizibil de ei. Îndepărtează-te câţiva metri. Iar când ai ajuns în spatele unei alte pietre funerare mari, să faci zgomot. Cât de mult zgomot poţi. Ai înţeles?

Fără nici un cuvânt, Fiona dădu din cap. Iar, mai târziu, se rostogoli rapid pe zăpada şi pământul bine bătătorite.

Şi Jon îşi schimbă poziţia, rostogolindu-se spre stânga cât de silenţios putu. Traversă un mic şanţ şi ajunse dincolo de următoarea pereche de monumente funerare care erau rezemate unul de celălalt ca nişte beţivi. Bărbatul se opri în spatele celui mai mare dintre ele, o lespede groasă de piatră închisă la culoare şi ascultă încordat. Auzi din nou ierburile şi buruienile foşnind. Banditul se apropia, târându-se încet prin zăpadă şi printre bălăriile înalte.

Repede, Smith se întoarse cu faţa în sus, întinzându-se pe spate cu picioarele ghemuite la piept, încordat şi pregătit să lovească. Cu puţin noroc, putea avea o şansă, era sigur de asta. Dar numai una. Dacă o irosea, era un om mort.

Din dreapta lui se auzi o bufnitură puternică, apoi alta şi alta, iar în cele din urmă ceea ce părea să fie sunetul scos de cineva care plângea de spaimă. Fiona îşi juca bine rolul, înţelese Jon, ea imitând zgomotele care puteau fi făcute de o femeie înfricoşată, cuprinsă de panică, care se ţâra disperată spre ieşirea din cimitir.

Jon îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă.

Întins pe burtă, omul lui Brandt se strecura pe după marginea înaltei lespezi de piatră, mişcându-se mai repede acum, când credea că detectase poziţia celor doi americani şi ţinând pregătit în mâna dreaptă pistolul Makarov. Capul lui se legăna spre locul unde se lungise şi de unde îl pândea Smith.

Jon văzu ochii celuilalt bărbat lărgindu-se într-o totală disperare. În clipa aceea, americanul izbi cu ambele picioare o dată, lovind cât putu de tare faţa banditului. Smith simţi că ceva trosneşte dureros şi se sparge sub tălpile sale şi văzu capul

inamicului său aruncat înapoi de forţa loviturii. Pe ghetele lui se împrăştiară imediat stropi de sânge.

Izbi din nou adversarul cu ambele picioare.

Celălalt se chirci de durere şi se dădu înapoi, cât mai departe de al doilea atac al americanului. Sub ochii strălucitori, faţa lui era o înfiorătoare mască de oase fracturate şi dinţi rupţi. Fierbând de furie şi agonizând, se ridică în picioare şi ţinti cu grijă către capul lui Smith.

Şi un al treilea foc de carabină răsună cu ecou în mica depresiune a cimitirului.

Lovit în spate, bărbatul zbieră o dată, duse apoi disperat mâinile spre imensa gaură care i se căsca acum în abdomen, îndoindu-se în cele din urmă de mijloc şi căzând peste lespedea de mormânt. Capul şi mâinile îi atârnau inerte printre ierburile uscate. Sângele se scurgea şi pe piatra funerară şi se aduna într-o baltă pe pământ, pătând cu o dezgustătoare nuanţă de roz zăpada albă şi îngheţată la suprafaţă.

Încet şi cu multă suferinţă, Jon se ridică în şezut. Se îndepărtă de cadavru şi îşi sprijini recunoscător capul de piatra rece ca gheaţa a altui monument funerar, aşteptând să se liniştească.

— Colonele? îl chemă o voce suavă. Era vocea Fionei Devin. Eşti încă întreg?

— Se pare că da, strigă el drept răspuns, nemaiobosindu-se să-şi ascundă uşurarea din glas. Apoi zări licărind ceva printre copacii de pe panta care se înălţa deasupra lor şi se îndreptă de spate. Mişcarea se materializă în cele din urmă sub forma siluetei unui bărbat înalt, cu părul argintiu, care cobora deluşorul, venind către ei, în braţe cu o carabină SVD Dragunov cu lunetă şi pe faţa lată şi năsoasă cu un rânjet înflorit de la o ureche la cealaltă.

Jon se holbă la el fără să-i vină să creadă. Se uita la cineva care trebuia să fie mort. Îl privea pe însuşi Oleg Kirov.

— Cum naiba...? se minună Smith după ce bărbatul celălalt se mai apropiase.

Drept răspuns, rusul îşi descheie sfâşiata haină de iarnă pe care o purta. De dedesubt apăru o vestă antiglonţ. Avea urme de gloanţe şi era pătată cu ceea ce păreau a fi nişte mâzgălituri de cupru cândva topit. Oleg o mângâie afectuos.

— Vestă antiglonţ fabricată în Marea Britanie, Jon, zise încântat Kirov. Astea sunt dintre cele mai bune din lume.

— Pe care s-a întâmplat s-o porţi taman aseară?

Kirov dădu din umeri.

— Mai înainte de a deveni spion am fost soldat. Şi care soldat

în toate minţile ar intra în serviciul de santinelă fără echipamentul adecvat? Mai rânji o dată şi adăugă: Prietene, obiceiurile din bătrâni nu mor uşor, iar soldaţii experimentaţi mor încă şi mai greu!

43

La ţară, în statul Maryland

La zece minute după ce ieşise de pe şoseaua de centură din jurul Washingtonului, Nikolai Nimerovski îşi coborî o clipă privirea şi se uită la contorul de parcurs al maşinii sale închiriate, un Ford Taurus de un alb imaculat, verificând cât de departe ajunsese. Opt kilometri. Se apropia de destinaţie. Privi din nou înainte, la micul drum de ţară care se întindea în faţa lui. De fiecare parte a acestuia, pâlcurile dese de copaci invadate de tufişuri erau luminate de farurile automobilului, apoi dispăreau în semiobscuritatea dinaintea ivirii zorilor. Un mic indicator rutier se ivi din întuneric pe partea dreaptă, semnalizând o bifurcaţie către o şosea care şerpuia apoi mai adânc în zona împădurită, până ce ieşea, la câţiva kilometri mai încolo, lângă o altă localitate.

Omul scoase maşina de pe partea carosabilă şi coborî, ducând servieta care îi fusese dată la Zurich. Urmând instrucţiunile pe care le primise la Moscova, găsi destul de uşor locul cu pricina. Era un copac scorburos, la doar câţiva metri distanţă de semnul indicator. Mişcându-se repede, strecură servieta în interiorul trunchiului arborelui, se asigură ca aceasta să nu poată fi zărită de pe drum, apoi reveni agale spre maşina lui.

Pe drum, formă pe telefonul celular un număr local. După ce sună de trei ori, cineva ridică receptorul.

— Da? se răsti o voce, posesorul acesteia părând iritat că fusese trezit atât de devreme.

— Este casa Miller, la numărul 555-8705? întrebă precaut Nimerovski.

— Nu, răspunse înţepat persoana de la celălalt capăt al firului. Aţi format un număr greşit.

— Îmi pare rău, replică Nimerovski. Vă rog să mă scuzaţi.

Se auzi un declic şi persoana pe care o sunase închise brusc.

Zâmbind acum, agentul Celui de-al Treisprezecelea Directorat

se urcă din nou la volanul automobilului închiriat şi plecă de-acolo. Încheiase misiunea. Varianta de HYDRA fusese livrată.

Berlin

Curt Bennett înjură brusc şi violent. Se aplecă, uitându-se şi mai atent la ecranul calculatorului din faţa lui, în timp ce degetele sale băteau iute pe tastatura din poală.

Randi ridică privirea din capătul celălalt al lungii mese de consiliu. Înălţă surprinsă din sprâncene. De obicei, analistul tehnic CIA nu era un om grosolan.

— Necazuri? întrebă ea.

— Mari de tot, confirmă încordat Bennett. Reţeaua de care ne ocupam este în curs de distrugere.

Randi se grăbi să vină lângă el.

— Ce fel de distrugere?

— În toate felurile, răspunse el. Dădu din cap în direcţia ecranului.

Cele mai multe numere de telefon celular ai căror proprietari fuseseră identificaţi de către el îşi schimbaseră acum culoarea în roşu, indicând că nu mai erau active. În vreme ce se uita şi ea la ecran, celelalte numere îşi schimbau şi ele culoarea în roşu.

— Profesorul Renke şi prietenii lui scot din priză întreaga instalaţie, medită Randi cu glas tare.

— Nu numai atât, spuse Bennett. Apăsă o tastă, afişând un nou ecran. Apărură lungi coloane de informaţii – date şi ore şi adresele unor locaţii – toate separate prin diverse numere de telefon. Una câte una, datele dispăreau, pierzându-se în eter. Şi acum mai şterg înregistrările tuturor apelurilor efectuate sau primite de respectivele posturi telefonice.

Randi fluieră încetişor.

— Din câte ştiu, era de presupus că acest lucru ar fi în esenţă imposibil.

Analistul CIA dădu din cap.

— Da, aşa este. Bennett îşi împinse ochelarii pe nas şi se încruntă. Bineînţeles, cu excepţia cazului în care se întâmplă să ai acces la softul privat şi la codurile de siguranţă de înalt nivel, utilizate de diferitele companii de telecomunicaţii implicate în traseul acelor apeluri.

— Şi cine ar putea avea acest tip de acces la înalt nivel?

Bennett dădu din cap.

— Până acum aş fi zis că nimeni. Se uită cum şi restul ecranului se golea, după care se întoarse dezamăgit. Cele mai multe dintre aceste companii sunt într-o acerbă concurenţă. Ele nu împărtăşesc nimănui acest gen de date.

— Atunci poate că este vorba despre o terţă parte, sugeră Randi. Cineva din exterior care poate trece de sistemele lor de securitate.

— Poate că da, acceptă analistul, părând tulburat. Însă oricine ar fi capabil să pătrundă atât de repede şi de uşor în sistemele computerizate ale acestor companii telefonice ar putea să le facă aproape orice altceva şi-ar dori.

— Ca, de exemplu?

— Să le jefuiască conturile bancare. Să fure informaţii despre conturile personale ale câtorva zeci de milioane de clienţi abonaţi. Să le afecteze atât de rău subrutinele de comutare, încât să dureze săptămâni până ce s-ar mai putea efectua vreo convorbire telefonică în zonele avariate. Analistul ridică din umeri. Tot ce-ţi trece prin cap.

Randi dădu încet din cap, gândind febril.

— Cu toate astea, preciză ea, chiar având la îndemână o asemenea putere fantastică, unicul lucru pe care se pare că l-au făcut aceşti ţipi a fost acela de a-şi introduce prin aceste sisteme propria reţea de comunicaţii securizate.

— Într-adevăr, zise Bennett. Arăta frustrat. Dar nimic nu are sens. De ce să te complici atât de mult doar pentru a proteja un singur om, oricât de mare savant în domeniul armelor ar fi el?

— Încep să cred că avem în faţă ceva mult mai important, spuse Randi, îngrijorată. Ceva mult mai mare. Dădu din cap către calculatorul analistului. Cât de mult înaintaseşi înainte ca prietenii lui Renke să fi apucat să tragă cortina?

— Prea departe nu ajunsesem eu, recunoscu Bennett. Mi s-a părut că găsisem câteva tipare semnificative în şiragul datelor, însă nu pot fi sigur cât de aproape de miez eram.

— Arată-mi şi mie atâta cât ai descoperit, solicită Randi.

Imediat, specialistul CIA accesă rezultatele muncii sale, afişându-le grafic pe ecran ca pe o serie de cercuri separate – reprezentând grupuri de numere de telefon aparent legate între ele – cu linii mai groase ori mai subţiri, indicând frecvenţa apelurilor dintre ele. Fiecare cerc mai purta şi o inscripţie identificând amplasarea geografică aproximativă a fiecărui set de numere.

Randi studie cu mare atenţie prezentarea, remarcând tiparele pe care le descoperise Bennett. Cele mai multe dintre apelurile efectuate utilizând această reţea secretă păreau să-şi aibă originea fie într-un loc, fie în două. Moscova era prima. Nu era o surpriză prea mare dacă se luau în considerare trecutele preferinţe ale lui Wulf Renke, îşi zise ea. Dar cea de-a doua concentrare de apeluri părea mult mai lipsită de noimă decât prima. Arăta o aglomerare de apeluri dinspre şi către Italia şi cu deosebire în direcţia unui grup de numere înregistrate într-o zonă din Umbria, la nord de Roma.

Umbria, gândi ea uimită. O regiune a străvechilor oraşe aşezate pe dealuri, a crângurilor de măslini şi a podgoriilor. Ce putea fi atât de important, pentru Renke sau pentru susţinătorii lui în Umbria?

— Domnişoară Russell?

Randi îşi luă ochii de pe ecran. Lângă ea stătea acum unul dintre tinerii ofiţeri de rang inferior ai CIA, repartizat la sucursala din Berlin a agenţiei. Ca şi observatoarea ei ucisă, era unul dintre nenumăraţii boboci deosebiţi de inteligenţi, dar dureros de lipsiţi de experienţă care fuseseră repede instruiţi la Camp Peary, după evenimentele din 11 septembrie, pentru a satisface graba Agenţiei de a-şi reconstrui potenţialul uman din domeniul informaţiilor. Ostenită, se concentra să-şi amintească numele lui şi reuşi. Flores. Jeff Flores.

— Ce s-a întâmplat, Jeff?

— Mi-aţi cerut să prelucrez peticul acela uzat de hârtie pe care l-aţi găsit asupra lui Lange, zise liniştit tânărul.

Randi dădu din cap. În afară de paşaportul, portofelul şi mobilul lui Lange, zdrenţuita şi afumata bucăţică de hârtie fusese unica probă palpabilă pe care o recuperase ea din haosul din vila lui Kessler. Din nefericire, însă bucata aceea de hârtie părea imposibil de utilizat ca sursă de informaţii. La prima vedere, era mult prea pârlită pentru a mai fi lizibilă.

— Ai izbutit să obţii ceva util?

Tânărul se arătă îngrijorat.

— Ar fi mai simplu să vă arăt ce am descoperit. Tânărul se uită prudent în direcţia lui Bennett. Vreau să spun, dacă doriţi să veniţi la mine în birou.

Înfrânându-şi nerăbdarea, Randi îl urmă pe coridorul de la etajul trei al ambasadei, până într-o odăiţă fără ferestre. Aproape întreg spaţiul camerei era ocupat de masa de lucru a lui Flores şi de un dulap încuiat, plin de dosare şi discuri secrete. Femeia se

uită în jur şi zâmbi.

— Drăguţ loc, Jeff. Întotdeauna constituie o reală încântare pentru mine să văd că patriotismul şi sacrificiul de sine sunt recompensate aşa cum se cuvine.

Rânji şi el drept răspuns, dar ochii săi trădau nelinişte.

— Instructorii pe care i-am avut la Fermă îmi spuneau întotdeauna că ai de ales, după primii douăzeci de ani de muncă în clandestinitate, între Medalia Libertăţii şi un birou cu o privelişte pitorească.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar te-au păcălit, replică Randi. Durează minimum treizeci de ani până ce obţii o fereastră. Lăsă apoi gluma la o parte şi spuse: Acum însă arată-mi ce te-a tulburat atât de tare la acel document.

— Am înţeles, încuviinţă Flores. Am scanat hârtia, mai bine zis ceea ce a mai rămas din ea, în sistemul nostru de-aici. Odată adusă la forma digitalizată, am putut să şterg electronic urmele de arsură, apoi să amplific ceea ce a rămas. Am reuşit astfel să recuperez circa patruzeci de procente din textul iniţial.

— Şi?

Flores formă cifrul dulapului său de documente, îl deschise şi scoase dinăuntru o singură foaie de hârtie.

— Asta este o copie după ceea ce am putut citi.

Randi o studie în tăcere. Părea să fie o parte dintr-o lungă listă de numere de înmatriculare auto şi de diverse mărci, tipuri şi modele de automobile şi camioane. Miji ochii. Câteva dintre aceste date şi descrieri i se păreau cunoscute. Apoi privirea îi căzu în josul listei, la poziţia: sedan audi a4 ARGINTIU, ÎNMATRICULAT ÎN BERLIN CU NUMĂRUL: B AM 2506.

Trecuse în seara precedentă pe lângă maşina aceea care avea o gaură de glonţ în lunetă şi cadavrul Cariei Voss căzut peste volan. Şocată, Randi ridică privirea.

— Da, toate sunt ale noastre, confirmă Flores. De la prima şi până la ultima – fie închiriate, fie proprietatea Agenţiei şi repartizate sucursalei din Berlin.

— Dumnezeule, murmură ea. Nici nu-i de mirare că echipa de acţiune trimisă de Renke ne-a depistat aşa de uşor. Randi strânse din maxilare, străduindu-se să-şi ţină mânia sub control. Cine a putut să întocmească o astfel de listă?

Flores înghiţi cu greu. Arăta ca şi cum avea un gust rău în gură.

— Ar trebui să fie cineva de-aici, vreau să zic din sucursala CIA, sau cineva din Langley, sau poate cineva de la BfV.

— De la BfV?

— Germania este o ţară gazdă aliată cu ţara noastră, preciză tânărul. Iar politica ei este aceea de a fi ţinută la curent, prin oamenii ei de la contrainformaţii, în legătură cu majoritatea activităţilor noastre pe teritoriul ei.

— E înălţător, n-am ce zice, comentă Randi sarcastic. Şi cine altcineva mai ştie de treaba asta?

— Nimeni altcineva.

Ea dădu din cap.

— Bine! Aşa să şi rămână! Luă copia şi adăugă: Iau eu exemplarul ăsta, Jeff. Şi vreau să-mi dai şi originalul. Ai grijă să ştergi din calculatorul tău tot ce ai mai făcut în legătură cu problema asta. Dacă te-o întreba cineva, du-l şi tu cu vorba. Zi-i că n-ai izbutit nimic şi că eu ţi-am retras însărcinarea. E clar?

— Da, doamnă, încuviinţă sumbru Flores.

Randi se holba la blestemata de listă din mâna ei. Un alt tipar, un foarte urât tipar al trădării şi al perfidiei, devenea deranjant de limpede. Cineva care avea acces la rezultatele obţinute de ea în căutarea lui Wulf Renke lucra pentru duşman.

Casa Albă

Preşedintele Sam Castilia îl asculta cu îngrijorare crescândă pe amiralul Stevens Brose, preşedintele Grupului Şefilor de Stat-Major. În pregătirea conferinţei secrete din ziua următoare cu aliaţii Americii, el îi ceruse amiralului să-l informeze asupra celor mai recente semnale de avertizare pe care forţele militare americane începuseră să le detecteze în interiorul şi în jurul Federaţiei Ruse. Preşedintele dorea să poată susţine cu argumente întemeiate pledoaria, dar nimic din ceea ce auzea nu-i era cât de cât folositor. Însă nici liniştitor nu era. Deşi nimeni de la Pentagon nu era prea mulţumit de calitatea generală a informaţiilor disponibile, devenise limpede acum că numărul în creştere al unităţilor militare de elită ca pregătire şi echipare din armata şi aviaţia Rusiei nu se regăsea în hărţile de situaţie de la Ministerul Apărării.

— Şi ce înseamnă asta mai exact? întrebă Castilia.

— Spus pe şleau, domnule preşedinte, înseamnă că nu mai avem nici cea mai vagă idee despre locul în care s-ar putea afla în momentul de faţă respectivele divizii şi alte unităţi de luptă ale

ruşilor, încotro s-au îndreptat sau ce pun la cale să facă.

— Şi despre câţi soldaţi ar fi vorba aici?

— Despre minimum o sută cincizeci de mii de trupe, despre mii de vehicule blindate şi tunuri autopropulsate şi sute de bombardiere şi avioane de vânătoare, răspunse încruntat Brose.

— Suficient pentru a începe un război cumplit, spuse rar preşedintele.

— Poate chiar mai multe războaie, încuviinţă Brose. Cel puţin prin comparaţie cu puterea militară de luptă a celorlalte ţări din jurul Rusiei. Dintre toate fostele republici sovietice, numai Ucraina are o armată şi o aviaţie rezonabil de bine dotate şi de puternice.

— Sau ar fi avut dacă n-ar fi intervenit afurisita boală care i-a lovit pe cei mai buni conducători ai lor, îşi dădu seama Castilia.

Brose dădu îngândurat din capul lui mare.

— Da, domniile, este foarte adevărat. În momentul de faţă, din confuzia lor am dedus că ucrainenii ar avea mari probleme să reacţioneze prompt şi să susţină un război. Cât despre celelalte ţări? Ridică din umeri. Până şi în zilele lor cele mai bune, kazahii, georgienii, azerii şi ceilalţi n-ar putea să le opună ruşilor decât cel mult nişte miliţii dotate cu armament uşor. Dacă ruşii plănuiesc cumva să atace acele ţări, miliţiile acelea nu vor avea nici o şansă în faţa blindatelor moderne şi a detaşamentelor de asalt rapid.

— Aşa au crezut ruşii şi la Groznîi, îi reaminti Castilia, referindu-se la prima bătălie importantă din războiul cecen, încă în curs de desfăşurare. Superîncrezutele trupe ruseşti care devastaseră oraşul fuseseră apoi măcelărite în ambuscade coordonate ale gherilelor cecene. Cucerirea oraşului a solicitat în cele din urmă o masivă campanie militară, una care a ucis zeci de mii de civili şi a transformat oraşul Groznîi într-o ruină fumegândă.

— Asta a fost cu mai bine de zece ani în urmă, răspunse şeful Marelui Stat-Major. Armata şi aviaţia militară din Rusia au învăţat mult de atunci şi până astăzi – atât din propria experienţă, cât şi urmărind acţiunile forţelor noastre din Irak. Dacă vor declanşa cu adevărat un război pentru recucerirea vechilor lor teritorii, nu vor face aceleaşi greşeli.

— La naiba! Castilia se uită drept în ochii lui Brose, peste masă din lemn de pin. Sparte bine, amirale. Dar aş vrea să te întreb: când estimezi ca va porni întreaga poveste – presupunând că cele mai rele temeri ale noastre au fost

întemeiate?

— Tot ce vă pot spune este doar o simplă presupunere, domnule preşedinte, îi atrase atenţia celălalt.

— În absenţa unor fapte concrete, mă mulţumesc şi cu cât pot obţine, replică sec Castilia.

Brose dădu din cap.

— Da, domnule, înţeleg asta. Sprâncenele i se uniră, când omul se concentra. După o clipă, ridică privirea, sumbra, în viziunea mea, domnule preşedinte, ruşii ar putea fi gata să lovească oricând în intervalul dintre următoarele douăzeci şi patru şi nouăzeci şi şase de ore.

Castilia simţi că-l ia cu frig. Evident, timpul alerga mai repede decât îşi închipuise el.

Unul dintre telefoanele cu linii securizate de pe masa lui de lucru începu să sune. Ridică receptorul.

— Da?

Era Fred Klein.

— Colonelul Smith şi doamna Devin sunt în viaţă – împreună – şi au reluat legătura cu noi, zise cu o exuberanţă reţinută şeful lui Covert-One. Mai mult, cred că au descoperit un element major al enigmei.

— Dar au izbutit să obţină şi dovada concretă de care avem nevoie? întrebă precaut preşedintele, conştient că amiralul Brose era numai urechi.

— Asta încă nu, Sam, recunoscu Klein. Dar Jon şi doamna Devin sunt convinşi acum că ştiu de unde ar putea să facă rost şi de proba aceea. Totuşi, în primul rând, va trebui să-i scoatem în siguranţă din Rusia.

Castilia ridică dintr-o sprânceană. Ultimul lucru pe care îl auzise fusese acela că agenţii lui Klein se aflau pe lista celor mai căutaţi oameni ai Kremlinului. Ofiţerii de securitate din toate aeroporturile, din gările de cale ferată, din porturi sau din punctele de trecere a frontierei ruseşti erau de mult în alertă maximă.

— Doamne-Dumnezeule! N-o să fie prea uşor, nu-i aşa?

— Nu, domnule, n-o să fie, răspunse ferm Klein.

Lângă graniţa ruso-ucraineană

Zăpada cădea pe câmpurile pustii şi pe dealurile împădurite,

formând vârtejuri când rafalele de vânt suflau mai tare dinspre răsărit. Dincolo de masele de nori groşi care acopereau cerul nu se vedea nici urmă din soarele de la amiază. Nemaiavând a se teme de o posibilă observare din partea sateliţilor americani de recunoaştere şi fotografiere, lungi şiruri de tancuri T-90 şi T-72, autovehicule de luptă BMP-3 şi tunuri grele autopropulsate umpleau şoselele înguste şi drumurile forestiere care se unduiau spre sud prin pădurile care se întindeau până la frontieră.

Sute de vehicule staţionau, acoperite deja de un strat gros, alb, depus de ninsoarea abundentă. Mii de oameni stăteau alături la pândă, aşteptând semnalul de pornire.

Deodată, o rachetă albă de semnalizare se înălţă dinspre sud, strălucind intens pe fundalul cerului acoperit. De peste tot se auziră imediat, în lungul coloanei staţionate, semnale fluierate ascuţit. Echipajele tancurilor, trupele de infanterie autopurtată şi servanţii tunurilor cu autopropulsie urcară iute în vehiculele lor.

Căpitanul Andrei Iudenici se trase în sus pe turela joasă şi rotunjită a tancului său tip T-90, lăsându-se apoi să coboare lin în cupola deschisă a comandantului. Cu o uşurinţă născută dintr-o pregătire neîntreruptă, îşi puse casca de tanchist şi conectă căştile audio la staţia de radioemisie-recepţie. Se uită pe panoul frontal şi verifică toate reglajele, asigurându-se că microfonul său era comutat pe regim de interfon. Ca şi celelalte unităţi militare adunate acolo şi regimentul al patrulea de gardă, dotat cu tancuri, respecta încă ordinul de a menţine tăcerea radio.

Ultimele douăzeci şi patru de ore trecuseră ca prin ceaţă pentru Iudenici şi subordonaţii săi, angrenaţi într-o activitate frenetică – alimentarea cu combustibil, încărcarea muniţiei şi alimentelor, precum şi ultimele verificări ale echipamentelor importante – toate acestea în vederea pregătirii tancurilor şi a celorlalte vehicule blindate pentru luptă. Nimeni nu ştia încă prea bine pentru ce se afla acolo, în acelaşi timp, însă se răspândise zvonul declanşării iminente a unui război, zvon auzit din ce în ce mai frecvent şi mai sigur în imensa tabără militară camuflată. Iar pretextul unor ofiţeri superiori cum că toate aceste manevre nu constituiau decât un extins exerciţiu militar li se părea tot mai nefondat.

Căpitanul se uită spre cer şi văzu o altă rachetă de semnalizare, de data asta roşie, apoi deschise interfonul.

— Atenţie! Şofer, porneşte motorul!

Pe dată, puternicul motor diesel al tancului T-90 începu să duduie, imitat de toate celelalte din coloană. Peste câmpul alb şi

peste pădurea întunecată se ridicau acum vălătuci negri de fum.

O a treia rachetă de semnalizare apăru pe cer, de data asta fiind verde.

Iudenici era atent, aşteptând ca tancurile din faţa lui să înceapă să se pună în mişcare pentru ca să-i comande propriului şofer să înainteze. Unul câte unul, începând cu cele din faţă, masivele autovehicule blindate porniră să înainteze în zgomot de şenile, îndreptându-se spre sud, în direcţia noului punct de adunare, foarte aproape de graniţa cu Ucraina.

Începuse numărătoarea inversă până la izbucnirea războiului.

44

Roma

Aeroportul Ciampino se află la periferia Romei, la numai cincisprezece kilometri de centrul metropolei. Mica şi unica pistă a aeroportului era înconjurată de terenuri agricole arate, de o zonă de agrement, case, mici clădiri de locuinţe şi întreprinderi din industria uşoară. Eclipsat de rivalul său mai impunător, adică de aeroportul Fiumicino, Ciampino era folosit acum îndeosebi pentru zboruri internaţionale charter şi de aeronave mici, particulare, guvernamentale şi ale unor firme.

La scurtă vreme după trei după-amiază, ora locală, paralel cu artera Via Appia Nuova, a apărut printr-un subţire strat de nori un avion bimotor al unei corporaţii, coborând treptat spre aeroport şi pregătindu-se să aterizeze. După aterizare, aparatul mai rulă câţiva metri şi frână imediat, apoi trecu pe lângă micul terminal utilizat pentru decolarea şi aterizarea curselor charter.

Ajuns în capătul pistei, avionul viră la stânga şi se opri pe porţiunea de beton folosită de obicei de aeronavele cargo. Acolo aşteptau două automobile Mercedes.

Din avion coborâră opt bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în haine groase de iarnă. Şase dintre ei formau un cerc strâns în jurul celui de-al şaptelea, un bărbat cu părul alb, mai în vârstă decât ceilalţi, care se îndrepta deja hotărât spre maşinile parcate. Cel de-al optulea bărbat, mai înalt, cu un păr de un blond-deschis, o luase înainte ca să vorbească cu singurul vameş italian venit să-i întâmpine.

— Documentele dumneavoastră, *signor?* ceru politicos vameşul.

Bărbatul blond bagă mâna în buzunarul interior de la piept al paltonului, de unde scoase paşaportul şi celelalte documente.

Zâmbind amabil, vameşul italian le verifică rapid, după care ridică dintr-o sprânceană.

— Văd că lucraţi pentru Centrul European ECPR. Mulţi dintre funcţionarii săi utilizează aeroportul Ciampino. Spuneţi-mi cu ce vă ocupaţi la Centru?

Erich Brandt zâmbi glacial.

— Mă ocup de audit şi de controlul calităţii.

— Iar ceilalţi domni? întrebă vameşul, făcând cu capul un gest în direcţia lui Konstantin Malkovici şi a bodyguarzilor care îl însoţeau, pe când aceştia se urcau în cele două auto mobile. Şi ei lucrează tot la Centrul European?

Brandt dădu din cap.

— Da. Bărbatul bagă din nou mâna în buzunarul paltonului, de unde scoase de astă dată un plic alb, de mărime mijlocie. Găsiţi aici documentele lor. Bănuiesc că nu veţi descoperi nici o neregularitate.

Vameşul italian întredeschise plicul doar atât cât să vadă teancul gros de bancnote de valori mari în euro. Zâmbi bucuros.

— Totul este în ordine, ca întotdeauna. Apoi strecură plicul la loc sigur, în buzunarul de la haină. Vă mărturisesc încă o dată că este o reală plăcere pentru mine de fiecare dată când vă văd, domnule Brandt. Şi aştept cu nerăbdare următoarea întâlnire.

După câteva minute, Brandt, Malkovici şi cei şase oameni ai lor înarmaţi până-n dinţi începeau următorul tronson al călătoriei lor către Orvieto, înaintând în mare viteză pe Via Appia Nuova.

Aeroportul Internaţional Şeremetievo-2 de lângă Moscova

Noaptea se lăsase deja în pădurile de mesteacăn şi de pin din jurul aeroportului Şeremetievo-2. Iluminate de nişte lămpi de un alb orbitor, drumurile de acces către Şeremetievo-2 spintecau cu maximă precizie întunericul. Lungi rânduri de automobile, camioane şi autobuze se târau pe aceste şosele, aşteptând să treacă prin filtrele speciale ale miliţiei, filtre organizate în apropierea unicului terminal de pasageri, un urât bloc din oţel şi din beton. Dincolo de terminal, maşini blindate încărcate cu comandouri de elită ale Ministerului de Interne patrulau de-a

lungul gardului care împrejmuia perimetrul aeroportului.

Ordinele de la Kremlin erau clare. Cei doi americani fugari nu trebuiau lăsaţi că scape din Rusia sub nici un motiv. Ca parte integrantă din vânătoarea organizată pe urmele lor, sistemul de securitate din jurul aeroportului fusese întărit până la niveluri nemaiîntâlnite încă de la cotele Războiului Rece.

Pe pista din capătul opus al aeroportului se afla un avion pentru transportul de mărfuri TransAtlantic Express 747-400. Baloturi, lăzi, cutii de carton cu poşta de seară şi alte piese mari şi grele erau descărcate din diverse camioane, împachetate şi legate laolaltă la dimensiuni standard, apoi urcate în cala principală de mărfuri a avionului.

Echipe de miliţieni echipaţi în uniforme gri patrulau în zona de îmbarcare, supraveghind cu ochi atenţi activitatea din jurul lor. Ofiţerii aveau instrucţiuni stricte să aresteze pe oricine ar fi încercat să se strecoare la bordul oricărui avion-cargo ce decola de pe Şeremetievo-2.

Locotenentul major Anatoli Sergunin stătea cu mâinile la spate, supraveghind paleţii grei pe care nişte electrostivuitoare mari le ridicau de pe suprafaţa betonată şi le duceau la enormul avion TranEx.

Aici, manipulanţii le ghidau prin trapele lui 747, le împingeau pe sistemul de role, iar apoi le fixau de podeaua calei. În primele ore ale schimbului, lui Sergunin, întregul proces i se păruse fascinant. Acum se simţea doar plictisit, înfrigurat şi obosit.

— Paza de la Poartă anunţă ca a mai sosit un vehicul, domnule, i-a raportat sergentul, ce asculta la radioul detaşamentului.

Surprins, Sergunin şi-a verificat ceasul. Acest avion era planificat să decoleze peste mai puţin de o oră. Până acum, întreaga încărcătură destinată lui 747 ar fi trebuit să fi sosit deja. Sortarea şi asigurarea pachetelor de diverse mărimi în paleţi era un proces complicat şi care cerea timp, fiind determinat de necesitatea absolută de a echilibra corect încărcătura avionului. Se întoarse privind peste întinderea pistei. Putea vedea o pereche de faruri ce veneau spre el cu viteză maximă. Îl privi pe sergent.

— Ce fel de încărcătură aduce acest vehicul?

— Două sicrie, domnule.

— Sicrie? a repetat Sergunin uimit.

— Da, domnule, a repetat răbdător sergentul. E un dric.

După câteva minute, Sergunin era lângă dricul ce venise de la

Morga din Moscova, supraveghind îndeaproape procedurile. Şoferul cu halat alb, a tras fiecare coşciug greu, metalic, din spatele vehiculului, pe o targă rabatabilă, cu rotile. Sicriele erau sigilate cu bandă, dovadă că fuseseră deja verificate cu raze-X şi aprobate de Vamă.

Ochii lui Sergunin s-au umplut de suspiciune. Oficialii de la Vamă puteau fi mituiţi. Şi ce alt mijloc mai bun de a scoate din Rusia doi spioni fugari, decât în nişte sicrie? Mai ales la bordul unui avion care va face escală mai întâi la Frankfurt, apoi în Canada, iar ca destinaţie finală, avea Statele Unite? Puse mâna pe tocul pistolului de la şold. Erau promise recompense mari oricui i-ar fi capturat pe cei doi americani, dar şi pedepse drastice pentru oricine i-ar fi lăsat să scape. În asemenea circumstanţe, precauţiunile exagerate erau justificate.

Ofiţerul de miliţie a aşteptat până ce angajatul de la Morgă şi-a terminat treaba dificilă. Apoi s-a apropiat de omul înalt, cărunt.

— Eşti singurul însărcinat cu acest material?

Voinicul, ce-şi ştergea transpiraţia de pe frunte cu o batistă roşie, a confirmat dând din cap.

— Aşa este, domnule locotenent, spuse amabil. Douăzeci de ani în această slujbă şi nici măcar o singură reclamaţie din partea vreunuia dintre pasagerii mei.

— Scuteşte-mă de glume şi prezintă-mi actele pentru aceste… trupuri, s-a răstit Sergunin.

— Sunt întotdeauna fericit să servesc autorităţile, spuse omul, ridicând din umeri. Întinse mâna după un dosar. După cum puteţi vedea, totul este în ordine.

Sergunin a aruncat o privire sceptică asupra documentelor. Conform hârtiilor, sicriile conţineau corpurile unui bărbat şi al soţiei sale, amândoi în vârstă, morţi într-un accident de maşină. Deşi cei doi erau cetăţeni ruşi; copii lor, emigraţi şi în prezent rezidenţi în Toronto, plătiseră expedierea trupurilor pentru înmormântarea în Canada.

Ofiţerul de miliţie se încruntă. Scenariul nu era prea convingător. Se uită la căruntul şofer de dric căruia îi înapoie mapa cu acte.

— Vreau să deschideţi sicriele ca să le verific, solicită el.

— Să le deschid? se miră celălalt.

— Aţi auzit foarte bine, îl repezi Sergunin. Scoase pistolul şi deblocă siguranţa. Cu arma într-o mână, făcu semn cu cealaltă mână sergentului său şi altei patrule din zonă să înconjoare dricul. Deschideţi sicriele, repetă el. Acum!

— Mai domol, locotenente, se grăbi să-l potolească şoferul. Pe mine nu mă deranjează dacă vrei să vezi ce se află în coşciuge. Bărbatul ridică din nou din umeri şi continuă: însă mă simt nevoit să te avertizez că nici unul dintre cadavre nu constituie o privelişte prea îmbietoare. Maşina în care mergeau a fost izbită frontal de un autobuz. Iar fetele noastre de la cosmetizare n-au putut să facă prea mare lucru pentru a-i aranja cât de cât.

Sergunin nici nu se uită la el. Locotenentul făcu un pas înainte, lovind cu ţeava pistolului în capacul unuia dintre sicrie.

— Deschide-l mai întâi pe ăsta! Repede!

Oftând, şoferul carului mortuar se conformă pe loc. Tăie mai întâi cu un briceag banda adezivă pusă de vameşi. Apoi, rând pe rând, deschise toate zăvoarele care fixau capacul. Dar înainte de a continua, se uită peste umăr la ofiţerul de miliţie.

— Eşti absolut sigur că vrei să vezi ce este înăuntru?

Sergunin pufni nervos, cu degetul pe trăgaci.

— Dă-i drumul!

Ridicând cât se putea de elocvent din umeri, şoferul dricului săltă capacul sicriului.

O clipă, Sergunin se uită atent la conţinutul acestuia. Faţa lui căpătă brusc o paloare cadaverică. Privea un cadavru atât de mutilat şi de ars încât era imposibil să-şi dea seama dacă era al unui bărbat sau al unei femei. Orbite goale şi dinţi rânjiţi într-o ţeastă parţial acoperită de bucăţi de came înnegrită. Mâini descărnate şi contorsionate ca nişte gheare se ridicau deasupra trupului zdrobit în ceea ce părea un ultim şi grotesc apel de ajutor.

Ofiţerul de miliţie icni, se întoarse într-o parte şi vomă pe propriii bocanci şi pe betonul pistei, în timp ce sergentul şi ceilalţi miliţieni se dădură scârbiţi înapoi.

Şoferul puse la loc capacul sicriului.

— După impact a luat foc şi rezervorul de benzină, şopti bărbatul pe un ton de scuză. Poate că asta ar fi trebuit să-ţi spun în primul rând. Apoi se îndreptă şi spre cel de-al doilea sicriu şi scoase briceagul.

— Nu mai e nevoie, izbuti să îngaime Sergunin, care se mai ştergea cu dosul palmei la gură. Îi făcea senine disperate şoferului să plece de lângă sicriul nedesigilat încă. Încarcă repede în avion ororile astea şi şterge-o de-aici cât mai repede!

Locotenentul se strădui din răsputeri să se îndrepte de spate, după care plecă clătinându-se în căutarea unui loc în care să-şi poată curăţa umilitoarea mizerie de pe bocanci. La fel de

dezgustaţi, sergentul şi ceilalţi miliţieni se apucară să verifice şi ultimele încărcături ale avionului, astfel că după zece minute, când carul mortuar se îndepărtă şi se pierdu în întuneric, nici Sergunin şi nici subordonaţii lui un remarcară că omul de la volan era acum un individ mult mai scund decât celălalt şofer şi avea părul şaten-deschis.

O oră mai târziu, când avionul 747-400 zbura spre vest la peste douăsprezece mii de metri deasupra beznei care învăluise satele Rusiei, Oleg Kirov degajă cele două sicrie din grămada celorlalte încărcături. Purta o uniformă a personalului de la compania aeriană cu care zburau. După ce îndepărtă plasa care înconjura cele două sicrie, bărbatul îngenunche lângă unul dintre ele şi începu să slăbească câteva şuruburi din partea de jos a acestuia. Când şi ultimul şurub îi căzu în palmă, desfăcu marginea unei tăblii înguste, întinsă pe toată lungimea coşciugului. Tabla zurui în cădere şi dezvălui un compartiment de aproape doi metri lungime şi de peste jumătate de metru lăţime, înalt de numai treizeci de centimetri.

Încet şi dureros, Fiona Devin se strecură prin îngusta deschizătură şi ajunse pe podeaua calei. Purta o mască de oxigen cuplată la un mic cilindru metalic.

Binişor, Kirov o ajută să se ridice în şezut şi să-şi scoată masca de oxigen, după care o întrebă:

— Te simţi bine?

Ea dădu din cap fără vlagă.

— O să supravieţuiesc. Apoi schiţă un zâmbet. Dar dacă până acum n-am suferit de claustrofobie, după încercarea asta e sigur că voi suferi.

— Eşti o femeie vitează, Fiona, zise cu toată seriozitatea Kirov. Mă înclin cu umilinţă în faţa ta. Bărbatul o sărută uşor pe frunte, apoi se întoarse să deschidă şi compartimentul secret al celui de-al doilea sicriu.

Jon Smith se târî prin deschizătură, ajungând şi el pe podeaua calei. Muşchii lui, deja traumatizaţi de Brandt şi criminalii lui, ardeau ca scoşi din foc. Crispat, el îşi scoase masca de oxigen şi inspiră adânc. Îi văzu pe Kirov şi pe Fiona uitându-se la el cu îngrijorare şi le adresă un rânjet chinuit.

— Niciodată! declară el pătimaş. Absolut niciodată. Economiile nu merită efortul.

Ceilalţi doi îl priviră stupefiaţi.

— Ce-ai zis, colonele? întrebă nedumerită Fiona.

Smith se ridică şi el în şezut, arătând spre compartimentele camuflate în interiorul sicrielor.

— Niciodată n-o să mai călătoresc la clasa super-economică. Data viitoare n-o să mă mai zgârcesc şi o să plătesc biletul întreg, explică bărbatul.

Kirov chicoti.

— O să am grijă ca plângerile tale să ajungă la urechile conducerii companiei, Jon. Apoi, pe un ton mai serios, adăugă: Sau poţi să faci acest lucru tu însuţi de îndată ce vei fi pregătit.

— Putem stabili un contact securizat cu Covert-One? întrebă Smith.

— Putem, răspunse Kirov, dând din cap spre tavanul calei, în direcţia cabinei de comandă. M-am conectat prin sistemul companiei TranEx, utilizând unul dintre dispozitivele noastre de bruiaj. Domnul Klein este în aşteptare.

Ignorându-şi suferinţele şi durerile, Smith se ridică, Fiona de asemenea. Urmaţi de Kirov, gata să-i susţină la nevoie, cei doi americani porniră înainte şchiopătând şi simţind cum muşchii lor încordaţi se relaxau treptat. Când ajunseră în cabina piloţilor, Jon putea merge singur.

Pilotul şi copilotul avionului 747 erau la posturile lor, părând concentraţi asupra comenzilor aeronavei. Nici unul nu se arătă surprins de ivirea neaşteptaţilor musafiri.

— Din punctul lor de vedere, noi nici măcar nu existăm, explică în şoaptă Kirov. Pentru ei este mai sigur aşa.

Smith înţelese şi dădu din cap. O dată în plus, Klein îşi demonstrase remarcabila pricepere de a trage sforile din poziţia lui retrasă. Colonelul îşi puse pe urechi căştile pe care i le întinsese Kirov.

— Sunt Smith.

— Mă bucur să te aud, colonele, răsună în căşti familiara voce a lui Klein. Până şi de la distanţa aceea de mii de kilometri dintre ei, uşurarea din tonul lui era sesizabilă, începusem să fiu destul de îngrijorat.

— Şi eu, recunoscu Jon. Gândul că va trebui să te ocupi de atâta hârţogărie suplimentară în legătură cu decesele noastre nu-mi dădea pace şi îmi umplea ochii de lacrimi.

— Sunt profund mişcat, răspunse Klein sec. Dar acum ce-mi poţi spune despre maladia aceea?

— În primul rând, nu este vorba despre nici o maladie – în orice caz, nu în sensul clasic al termenului, răspunse serios Smith. Presupunerea mea cea mai probabilă este că avem de-a

face cu o extrem de sofisticată armă biologică, concepută să atace doar secvenţele genetice individuale şi unice. Bazându-mă pe simptomele pe care le provoacă, aş pune rămăşag că Renke fabrică fiecare variantă în parte în aşa fel încât aceasta să afecteze într-un anumit fel reproducerea celulară a organismului-ţintă. Jon oftă. Nu ştiu cum sunt infectate victimele, însă s-ar putea ca procedeul să fie la fel de simplu precum introducerea agentului patogen în orice mâncare sau băutură pe care o ingerează acestea. Şi odată arma ajunsă în interiorul persoanei căreia îi este destinată, mă îndoiesc că procesul de distrugere mai poate fi oprit sau inversat. Bineînţeles că, în corpul oricui altcuiva decât al victimei căreia îi este destinată, substanţa este total inofensivă.

— Lucru care explică de ce victimele nu par să molipsească pe nimeni din jurul lor, înţelese Klein.

— Bingo, spuse Smith, încruntându-se. În esenţă, Renke a inventat o armă de o precizie absolută.

— Asta presupunând că ai acces la ADN-ul persoanei-ţintă, comentă Klein.

— Da. Şi tocmai aici intervine acel studiu referitor la Originile Slavilor, replică Smith. Savanţii de la Centrul European de Cercetări în Domeniul Populaţiei prelevează de ani de zile ADN de la locuitorii din Ucraina, Georgia, Armenia şi din alte foste republici sovietice. Dacă ne străduim suficient, sunt cât se poate de sigur că vom afla că cele mai multe dintre victime au participat la unul sau mai multe proiecte ECPR.

— Dar cum rămâne cu cei care n-au participat la nici un astfel de proiect de cercetare? se miră Klein. Cum au fost creaţi agenţii patogeni pentru atâţia specialişti de-ai noştri de analiză din domeniul informaţiilor cu caracter militar? Sau ai britanicilor, ai francezilor, ai nemţilor şi ai altora?

Jon dădu din umeri.

— În cazul în care ar trebui să fac asta, aş putea obţine mostre de ADN-ul tău dintr-o amprentă digitală pe care ai lăsat-o pe o sticlă murdară – sau dintr-un fir de păr de-al tău, pe care mi l-a furnizat frizerul care te-a tuns sau bărbierul care te-a ras. Nu este tot atât de uşor şi de ieftin, dar se poate face.

— N-o să sugerezi acum că Renke, sau ruşii, sau Malkovici i-au mituit pe toţi bărbierii şi pe toţi barmanii din Washington, Londra, Paris şi Berlin ca să colecteze mostre pentru ei? întrebă Klein, strâmbând din nas.

Smith clătină din cap.

— Nu, domnule. Nu în masă.

— Atunci cum?

Jon se crispă brusc, când îi trecu prin minte o altă oribilă posibilitate.

— Cercetaţi-i amănunţit pe toţi cei care au acces nelimitat la baza de date medicale OMEGA, opină el sumbru.

De cealaltă parte se lăsă o lungă tăcere, în timp ce Klein analiza sugestia lui Smith. OMEGA era un program ultrasecret, destinat să asigure posibilitatea ca guvernul Statelor Unite să continue să funcţioneze în eventualitatea unui catastrofal atac terorist asupra Washingtonului şi a suburbiilor acestuia. Baza de date medicale OMEGA constituia doar o mică parte din acest program mult mai vast. Pentru a ajuta la identificarea exactă a morţilor rezultaţi în urma unui atac la scară mare, baza de date cuprindea mostre de ţesut prelevate de la zeci de mii de persoane din guvernul american şi din personalul militar.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă într-un târziu şeful lui Covert-One. Dacă supoziţia ta este corectă, atunci ţara asta este într-un pericol şi mai îngrozitor decât am presupus eu iniţial. Klein oftă şi adăugă: Şi tare mi-e teamă că nu mai avem mult timp.

— Asta însemnând? întrebă Smith.

— Asta însemnând că nu este vorba doar despre o ameninţare cu arme biologice, Jon, spuse Klein încet. Zvonurile pe care le-a auzit Kirov de la omul său de legătură din FSB erau întemeiate. Acum mi se pare aproape sigur că Dudarev şi aliaţii lui de la Kremlin sunt gata să declanşeze o campanie militară majoră, una destinată să profite de confuzia creată de noua armă.

Smith ascultă cu mare atenţie în timp ce bărbatul celălalt îl punea la curent cu cele mai recente evenimente militare şi politice desfăşurate de-a lungul frontierelor Rusiei, în orice caz, estimarea temporală a Pentagonului i se păru cam optimistă. Tancurile şi avioanele ruseşti puteau în orice moment să înceapă atacul. Colonelul simţi că-i îngheaţă sângele în vene, la gândul masacrului pe care avea să-l provoace un război de anvergura celui de care se temea Klein.

— Şi ce măsuri de contracarare adoptăm?

— Preşedintele a organizat o întrunire cu reprezentanţii principalilor noştri aliaţi, întrunire care urmează să aibă loc în cursul următoarelor douăzeci şi patru de ore, răspunse Klein. El urmăreşte să-i convingă că trebuie să acţionăm pentru a-i opri pe ruşi înainte de a fi prea târziu, adică înainte de a cădea

primele bombe.

— Dar îl vor asculta ei?

Şeful lui Covert-One oftă din nou.

— Mă îndoiesc.

— Şi de ce nu?

— Avem nevoie de o dovadă concretă, răspunse hotărât Klein. Problema este aceeaşi ca atunci când te-am trimis la Moscova. Indiferent cât de convingătoare ar putea fi, avem nevoie de ceva mai mult decât de teorii. Fără o probă bine fundamentată că ruşii se află în spatele acestei boli, nu ne vom putea convinge aliaţii să treacă la acţiune şi nici nu vom putea sili Kremlinul să se potolească.

— Ascultă, Fred! Du-ne în Italia cu echipamentul necesar şi vom face pe dracu-n patru ca să găsim aceste dovezi, îl asigură Smith.

— Sunt convins de asta, Jon, replică sumbru Klein. Atât preşedintele, cât şi eu contăm pe voi trei.

45

Washington, D. C.

Nathaniel Frederick Klein ridică privirea de pe masa lui de lucru la ecranul mare al monitorului de pe peretele biroului. Monitorul afişa o hartă a Europei făcută pe calculator. Pe hartă clipea un mic semn, indicând poziţia aeronavei în care se aflau cei trei agenţi ai săi. Bărbatul urmări câteva clipe înaintarea acesteia, observând cum avansa încet în direcţia sud-vest, prin spaţiul aerian al Ungariei, în drum spre baza aviatică militară a Statelor Unite de la Aviano, în colţul extrem nord-estic al Italiei. Un alt semn de avion indica nivelul sporit al stării de alertă a avioanelor americane de luptă din acea bază.

Klein apăsă o altă tastă şi pe hartă apărură şi alte senine asemănătoare, câteva în Germania, iar altele în Marea Britanie. Ca şi cel de la Aviano, acestea indicau avioanele de vânătoare, bombardierele şi aparatele de realimentare în timpul zborului, alertate de către Sam Castilia în vederea unei posibile deplasări de urgenţă spre Ucraina, Georgia şi celelalte republici din jurul Rusiei.

Bărbatul îşi scoase ochelarii şi se frecă ostenit la baza nasului.

În momentul acela nici un avion american de luptă nu zbura în nici o direcţie. Avioanele de tip F-16, F-15 şi avioanele-cisternă pentru realimentarea în zbor erau doar parcate lângă piste sau în hangarele lor fortificate, aşteptând.

Abordaţi discret prin canale ferite, aliaţii NATO îşi exprimau mari îndoieli în privinţa acordării permisiunii ca avioanele americane să le folosească spaţiul aerian pentru orice desfăşurare militară americană către est. Ca o ironie, conferinţa pe care o convocase preşedintele pentru dimineaţa următoare acţiona acum împotriva lui, fiindcă le oferise francezilor, germanilor şi celorlalţi o scuză pentru a evita orice decizii înainte ca reprezentanţii lor să raporteze încheierea misiunii. Poate chiar şi mai important era faptul că nici una dintre ţările ameninţate de Rusia nu părea dispusă să invite forţele americane pe teritoriul ei.

Armele bazate pe ADN ale lui Renke îşi îndepliniseră cu succes misiunea, îşi zise trist Klein. Muriseră prea mulţi dintre cei mai buni şi mai viteji conducători politici şi militari din Ucraina şi din celelalte state mai mici. Cei lăsaţi în viaţă erau prea înspăimântaţi de perspectiva de a stârni mânia Moscovei. Erau paralizaţi, temându-se de năpasta care se putea abate asupra lor – dar incapabili să ia vreo iniţiativă care să împiedice un atac al ruşilor. Dacă Statele Unite puteau dovedi că tot ce se zvonise despre acţiunile lui Dudarev era adevărat, atunci probabil că şi fostele republici sovietice şi-ar fi adunat curajul de a hotărî. Altminteri, ele nu vor face acest lucru, preferând nesiguranţa inacţiunii primejdiilor acţiunii.

Klein îşi puse ochelarii la loc pe nas. Aproape fără voia lui, se trezi holbându-se iar la micul punct reprezentând pe hartă avionul care îi ducea pe Jon Smith, Fiona Devin şi Oleg Kirov, ca şi cum ar fi putut accelera şi mai mult aeronava 747 prin simpla forţă a voinţei sale.

— Nathaniel?

Klein ridică privirea. Vechea lui asistentă, Maggie Templeton, stătea în cadrul uşii care despărţea birourile lor.

— Da, Maggie?

— Am terminat procesul de căutare pe care mi l-ai solicitat, zise ea încet, intrând în încăpere. Am verificat, prin comparaţie cu FBI-ul, CIA şi alte baze de date, toate fişierele pe care le avem noi în legătură cu OMEGA.

— Şi?

— Am descoperit o importantă corelaţie, răspunse Maggie.

Uită-te şi tu la caseta de intrări în computerul tău.

Klein se conformă, folosind tastatura pentru a apela documentele pe care le descărnase ea şi i le trimisese în calculatorul lui. Primul era un articol local din presa de ştiri, scos din arhivele ziarului *The Washington Post* şi datând de aproximativ jumătate de an. Cel de-al doilea era copia unui raport actualizat referitor la o investigaţie a poliţiei asupra aceluiaşi incident. Ultimul era un dosar de personal de la Centrul Medical Naval din Bethesda. Le compară rapid, apoi înălţă dintr-o sprânceană şi ridică privirea.

— Ai făcut o treabă foarte bună, Maggie, spuse el. Cantotdeauna, de altfel.

Încă înainte de a fi apucat ea să iasă din birou, bărbatul apăsase pe butonul care îi făcea legătura cu linia privată a preşedintelui Castilia.

Acesta răspunse după al doilea apel.

— Da?

— Din nefericire, colonelul Smith a avut dreptate, spuse răspicat Klein. Sunt absolut convins că OMEGA a fost compromisă.

— În ce fel?

— Acum şase luni, poliţia metropolitană a găsit un cadavru plutind pe un canal de lângă Georgetown, începu Klein, citind faptele relevante din articolul din *Post.* Până la urmă, cadavrul a fost identificat ca aparţinând unui anume doctor Conrad Home. Conform concluziilor poliţiei, dr. Home părea să fi fost victima unui jaf banal care s-a terminat tragic. Şi totuşi, nimeni nu a fost vreodată arestat pentru această crimă şi nu există nici indicii de urmat.

— Continuă, îl îndemnă Castilia.

— A reieşit apoi că Home era un important cercetător de la Centrul Medical Naval din Bethesda, spuse şeful lui Covert-One.

— Având acces la baza de date medicale OMEGA, presupuse posomorât Castilia.

— Exact, încuviinţă Klein. Parcurse apoi raportul poliţiei, subliniind detaliile esenţiale: Home era divorţat, fiind obligat prin hotărâre judecătorească să plătească o imensă pensie alimentară şi mari sume de bani pentru întreţinerea copiilor. Conturile sale bancare erau mereu aproape de zero, iar colegii săi îl auzeau frecvent plângându-se de salariul prăpădit pe care îl oferea statul oamenilor de ştiinţă bugetari. Însă detectivii care i-au percheziţionat apartamentul după crimă au găsit mai multe

mii de dolari bani-gheaţă şi alte multe mii sub formă de mobilă nouă şi costisitoare şi aparatură electronică de larg consum. Existau, de asemenea, indicii că el intenţionase să-şi cumpere o maşină nouă, probabil un Jaguar.

— Şi crezi că îşi valorifica accesul la mostrele de ţesut din baza de date? interveni Castilia.

Klein dădu solemn din cap.

— Da, aşa cred. Ba chiar mai mult, cred că s-a lăcomit – sau că pur şi simplu a devenit prea indiscret – şi că a fost asasinat pentru a i se închide gura.

Castilia oftă.

— Prin urmare, ceea ce-mi spui este că profesorul Renke şi patronii lui ar putea avea deja mostre din ADN-ul tuturor persoanelor-cheie din guvernul nostru?

— Da, domnule, îi răspunse furios Klein. Inclusiv al tău.

Baza aeriană de la Aviano

Baza militară a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite de la Aviano se afla în regiunea Friuli-Venezia Giulia, cam la cincizeci de kilometri nord de Veneţia, chiar la poalele Alpilor Italieni. De pe pista de decolare şi aterizare din Zona F, Muntele Cavallo domina orizontul dinspre nord, înălţându-se până la aproape două mii trei sute de metri altitudine deasupra platourilor înconjurătoare. Palidele raze ale lunii abia răsărite străluceau pe vastele întinderi de zăpadă şi de gheaţă care acopereau povârnişurile stâncoase ale muntelui.

Cu motoarele vuind în timp ce pilotul TranEx inversase tracţiunea, avionul 747 rula pe pista principală de la Aviano, frânând puternic când trecu pe lângă şirurile de hangare fortificate. Uşile lor blindate erau deschise, dezvăluind interioarele puternic iluminate unde echipele tehnice pregăteau avioanele F-16 sau pe cel de-al treizeci şi unulea avion tactic de luptă pentru un zbor lung spre est, într-o posibilă bătălie.

La capătul pistei, masiva aeronavă de mărfuri se îndreptă spre suprafaţa largă a unui platou de beton şi se opri. Un camion echipat cu un set de scări mobile apăru imediat şi se opri la uşa din faţă a avionului 747. De îndată ce s-au instalat scările, Jon Smith a coborât repede, urmat îndeaproape de Fiona Devin şi Oleg Kirov.

Un tânăr căpitan din aviaţia militară într-un combinezon verde de zbor îi aştepta la baza scării. Bărbatul purta o cască pe al cărei vizor era ataşat un dispozitiv de vedere pe timp de noapte.

— Locotenent-colonel Smith? întrebă căpitanul, privind cu o oarecare îndoială la cele trei persoane, aparent civili, îmbrăcaţi cât se poate de jalnic.

Jon înclină din cap.

— Exact. Rânji apoi văzând expresia de îngrijorare de pe chipul mai tânărului ofiţer şi îl linişti: Nu-ţi face probleme, căpitane. O să ne străduim să nu sângerăm prea tare în impecabilul tău avion strălucitor.

Ofiţerul de aviaţie păru pus în încurcătură.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule.

— E-n regulă, îl asigură Smith. Eşti pregătit să ne transporţi?

— Da, domnule. Veniţi pe-aici, le spuse căpitanul, făcând un semn cu capul în direcţia singurului elicopter de pe platoul de beton. Smith recunoscu modelul MH-53 J Pave Low, unul dintre cele mai avansate aparate de zbor din lume, destinate misiunilor speciale. Cu un blindaj gros şi rezistent, dotate cu tot felul de arme şi dispunând din belşug de cele mai sofisticate sisteme de navigaţie şi echipamente electronice de contracarare, elicopterele de tip Pave Low erau concepute pentru transportul comandourilor adânc în teritoriul inamic, zburând la numai treizeci până la patruzeci de metri altitudine, evitând astfel radiolocatoarele duşmane şi rachetele sol-aer.

— Dar despre echipamentele pentru noi ce ne poţi spune? îl mai întrebă Smith pe căpitan.

— Hainele, armele şi celelalte materiale sunt deja depozitate la bordul păsării, colonele, îl asigură tânărul. Am primit ordin să vă ducem cât mai repede la destinaţie.

Cinci minute mai târziu, Smith, Fiona şi Kirov se legau cu centurile pe scaunele din compartimentul din spate al elicopterului Pave Low cu un deplasament de douăzeci şi unu de tone. Unul dintre cei şase membri ai echipajului le întinse căştile cu dispozitivele de comunicare prin interfon.

— Veţi avea mare nevoie de astea atunci când vom ridica în aer copilaşul ăsta, le spuse el vesel, conectând căştile la sistemul de interfon. Altfel, zgomotul v-ar putea transforma creierele în gelatină.

Deasupra, uriaşele pale ale rotorului începură să se mişte, rotindu-se din ce în ce mai repede, pe când turaţia celor două motoare cu turbină creştea treptat. Când motoarele ajunseră în

regimul de putere maximă, tânguirea şi răgetul lor erau asurzitoare. Aeronava începu să duduie şi să se scuture, să vibreze şi să se legene dintr-o parte în alta.

Prin interfon, Smith îl auzi pe mecanicul de bord, un sergent care vorbea cu un puternic accent texan, parcurgând împreună cu pilotul şi copilotul elicopterului MH-53J lista de verificări.

— Gata de decolare, zise în cele din urmă sergentul.

Elicopterul înaintă încet pe pistă.

Ceilalţi trei membri ai echipajului, instalaţi în spate cu Smith, Fiona şi Kirov, se aplecară în afară prin trapele deschise şi peste rampa posterioară, privind atent prin dispozitivele de vedere pe timp de noapte. În timpul zborului, aveau misiunea lor de a avertiza piloţii asupra oricăror obstacole care puteau pune elicopterul în pericol – în cea mai mare parte copaci şi stâlpi de înaltă tensiune.

Încet, elicopterul se desprinse de pe pistă şi începu să se ridice în văzduh. Vântul biciuit de palele rotorului şuiera prin cabina echipajului. Smith se mai strânse cu centura de scaun. Îl văzu pe Kirov ajutând-o pe Fiona să facă acelaşi lucru şi îşi reprimă un zâmbet.

Giganticul elicopter negru mai zăbovi câteva minute pe loc în aer până ce echipajul termină şi ultimele observaţii şi verificări ale sistemelor. Apoi, cu motoarele urlând, aparatul MH-53 J se roti spre dreapta şi porni spre sud, cu o viteză de mai bine de două sute de kilometri pe oră şi la foarte mică înălţime deasupra regiunilor rurale italiene, cu toate luminile stinse.

Lângă Orvieto

Erich Brandt se străduia din răsputeri să-şi stăpânească nerăbdarea. Laboratorul principal al HYDREI era ca un furnicar, iar între timp Renke îşi supraveghea asistenţii în anevoioasa sarcină de a împacheta bazele de date ADN şi echipamentele specializate. Bineînţeles că munca era dificilă, însă odată încheiată, savantul se putea face nevăzut împreună cu întreaga sa echipă şi să repună în funcţiune linia de fabricaţie a morţii într-o altă locaţie, chiar mult mai sigură. Şi nu era de neglijat nici faptul că eventualii agenţi americani care ar ancheta Centrul European de Cercetări în Domeniul Populaţiei nu ar descoperi acolo decât un banal laborator destinat unor analize genetice de

rutină.

Neamţul blond i se adresă lui Renke:

— Cât mai durează?

Savantul ridică din umeri.

— Câteva ore încă. Am putea să scurtăm mult timpul doar cu preţul de a lăsa în urmă echipamente preţioase.

Konstantin Malkovici, care stătea lângă Brandt, se încruntă.

— Şi cât timp o să ne mai întârzie şi repunerea laboratorului în funcţiune?

— Probabil câteva săptămâni, răspunse Renke.

Miliardarul dădu hotărât din cap.

— Eu am promis Moscovei că HYDRA va fi din nou activă în momentul în care armata lor va intra în acţiune. Chiar dacă în legătură cu Sam Castilia lucrurile sunt ca şi rezolvate, aliaţii noştri ruşi doresc să aibă posibilitatea de a acţiona direct şi asupra altor persoane din Washington în cazul în care noul preşedinte se va încăpăţâna, refuzând să accepte situaţia de fapt.

— Dudarev este încă dispus să lucreze cu tine? întrebă Renke curios.

Acum fu rândul lui Malkovici să dea din umeri.

— Are de ales? Mie îmi aparţine secretul HYDREI, nu lui. Iar în afară de asta, i-am promis că vom rezolva toate problemele referitoare la securitatea armei. După ce oamenii tăi de ştiinţă, împreună cu toate echipamentele, vor ieşi cu bine din Italia, ce dovadă ar mai putea obţine în timp util Washingtonul – mai ales că agenţii lor de la Moscova sunt acum morţi. Şi oricum, după declanşarea ostilităţilor, va fi mult prea târziu pentru americani să mai poată interveni.

Telefonul celular cu linie securizată al magnatului financiar sună şi el îl deschise.

— Malkovici la telefon. Spune! Apoi bărbatul aruncă o privire către Brandt, căruia îi spuse: Este Titov, care îmi raportează de la Moscova.

Brandt dădu afirmativ din cap. Malkovici îşi lăsase pe loc directorul ca să monitorizeze evenimentele din capitala Rusiei.

Malkovici ascultă concentrat cele transmise de subordonatul său. Treptat, pe faţa lui se întipări o expresie glacială.

— Bine, zise el la un moment dat. Să mă ţii la curent.

Malkovici închise telefonul şi i se adresă lui Brandt:

— Se pare că miliţia moscovită a descoperit două cadavre lângă mănăstirea aceea veche şi părăginită pe care o foloseşti

pentru activităţile mai puţin plăcute.

— Bietul colonel Smith şi sărmana doamnă Devin, începu să-i căineze, strâmbându-se ironic fostului ofiţer Stasi.

— Ia nu-i mai jeli, i-o reteză sec Malkovici. Smith şi Devin au scăpat cu viaţă. Morţii sunt doi oameni de-ai tăi.

Brandt se uita uluit la patronul său. Smith şi Devin scăpaseră şi fugiseră? Cum se putea aşa ceva? O clipă simţi un fior premonitoriu pe şira spinării. Cine erau americanii ăştia doi?

46

Lângă Orvieto

Cu elicele rotindu-se la mare turaţie, elicopterul Pave Low survolă la mică altitudine o creastă abruptă şi împădurită şi apoi plonjă în valea mai largă de dincolo de ea. Vârfurile copacilor fulgerau la numai câţiva metri mai jos. Scăldat în lumina lunii, un râu îngust, Paglia, şerpuia spre sud, aproximativ paralel cu autostrada lată şi cu o linie de cale ferată. Plantaţii de viţă-de-vie, livezi de măslini contorsionaţi şi rânduri de chiparoşi înalţi şi frumoşi se aşterneau pe toată întinderea peisajului molcom. Porţiunile dreptunghiulare de umbră neagră marcau amplasamentele vechilor ferme din piatră. Luminile, care păreau să plutească în faţă pe cer, schiţau vag contururile turnurilor şi bastioanelor din Orvieto, înălţate pe platoul vulcanic al localităţii. Şi mai multe lumini licăreau pe o colină blândă din vestul oraşului.

— Se zăreşte Centrul European ECPR, comentă unul dintre piloţi. Peste două minute ajungem la punctul de infiltrare.

Treptat, elicopterul MH-53J începu să reducă viteza pe măsură ce se apropia de zona prevăzută pentru aterizare. Din când în când, botul elicopterului ţâşnea în sus în momentele în care piloţii măreau brusc altitudinea pentru a evita coliziunile cu arborii mai înalţi sau cu stâlpii liniilor telefonice şi electrice încrucişându-se în valea Paglia.

Jon Smith apucă strâns un mâner care atârna din tavan. Simţi un gol în stomac.

— Primejdioasă călătorie, nu-i aşa, colonele? comentă unul dintre membrii echipajului, aruncând o privire peste umăr şi zâmbind ironic. Mai periculoasă decât orice drum cu maşina pe

serpentine.

Smith se sili să zâmbească şi el.

— În ceea ce mă priveşte, prefer jeepurile.

— Asta înseamnă că eşti genul de militar căruia îi place să rămână cu picioarele pe pământ, continuă acelaşi pilot, râzând şi scoţând capul prin trapa deschisă pentru a verifica atent traiectoria de zbor. Îmi cer scuze pentru comentariu.

— Dar ai dreptate, sergent, răspunse Smith, zâmbind de data asta mai relaxat, după care lăsă capul în jos în semn că se predă.

Fiona Devin, care şedea vizavi de Jon, ridică din umeri într-un gest de simpatie. Lângă ea, Oleg Kirov părea că doarme buştean, cu capul rezemat de tetieră şi cu ochii închişi.

Elicopterul continuă să reducă viteza, îndreptându-se către vest şi trecând peste coama colinei de la nord de complexul ECPR. Acum zbura şi mai jos, pe deasupra unei poiene care se întindea pe toată coasta dealului. În urma imensului elicopter, crengile copacilor se clătinau şi se zbuciumau răvăşite de elicele puternice.

— Zona de debarcare este drept în faţa noastră. Treizeci de metri altitudine, optzeci de kilometri pe oră, vorbi tărăgănat mecanicul de bord.

Smith dădu drumul mânerului şi se aşeză mai bine. Cu piciorul drept, atinse sacoşa de sub scaunul lui, asigurându-se că o putea lua uşor. Conţinea diferite haine, arme şi alte echipamente luate din depozitul de materiale al Comandamentului de Operaţiuni Speciale de la Aviano. Smith ridică privirea şi îi văzu pe Kirov şi pe Fiona pregătindu-se şi ei de aterizare. Rusul cu părul argintiu îi făcu un semn de îmbărbătare.

Îndrumat permanent de echipajul său, pilotul elicopterului se aplecă uşor încordat şi aduse în siguranţă uriaşul aparat deasupra punctului de aterizare, o dumbravă mare din mijlocul pădurii. La stânga, se înălţa o creastă spre sud, ocolind complexul ECPR – o pată întunecată pe fundalul cerului mai palid şi luminat de lună. Roţile atinseră pământul. Imediat, zgomotul motorului începu să scadă, coborând rapid de la un urlet strident până la un vaiet profund, după care se lăsă o linişte mormântală. Elicele se opriră în cele din urmă.

Membrii echipajului primiseră ordin să rămână pe loc până ce Smith sau unul dintre ceilalţi doi ar apela la ei pentru a fi luaţi din nou la bord. Însă cei şase membri ai echipajului, ofiţeri şi subofiţeri din imensul elicopter, primiseră ordinul strict să rămână la bord şi să nu intervină nicicum. Odată debarcată,

improvizata echipă a lui Covert-One urma să se descurce pe cont propriu. Dacă cei trei ar da de bucluc când s-ar furişa în laboratoarele ECPR, guvernul Statelor Unite trebuia să poată nega orice implicare.

Smith îşi desfăcu centura de siguranţă cu un puternic sentiment de uşurare. Asta nu pentru că pe el l-ar fi deranjat un zbor hazardat la mică înălţime, îşi spuse el, numai că prefera să-şi ţină soarta în propriile mâini. Se aplecă şi trase sacoşa grea de pânză de pe podeaua metalică a cabinei, mişcare imitată de Fiona Devin şi Oleg Kirov. Şi toţi trei îşi agăţară sacoşele pe umeri, coborâră pe rampa elicopterului şi porniră spre est, traversând dumbrava şi intrând în bezna dintre copaci.

Jon mergea în faţă, urcând panta blândă, până când se îndepărtară suficient de elicopter. Înainte de a ajunge pe culme, cei trei intrară într-o altă dumbravă, de data asta mult mai mică. În mijloc se ridica o moviliţă de pietre, cele mai multe acoperite cu muşchi şi ferigi. Să fi fost pietrele acelea vestigiile unui antic altar? se întrebă Smith. Era un tărâm străvechi, revendicat de mii de ani de locuitorii Umbriei, de etrusci, romani, goţi, lombarzi şi alte popoare. Peisajul era plin de ruine şi morminte vechi, îngropate în unele locuri de oraşe moderne şi metropole sau înghiţite de păduri dese şi de iederă. La lumina lunii, micul spaţiu deschis strălucea sinistru.

— Aici e bine, le şopti Smith celorlalţi. Acum ne vom echipa pentru asalt, după care ne vom îndrepta către ECPR. Puse jos sacoşa şi se lăsă în genunchi ca să-i deschidă fermoarul. Începu să scoată articole de îmbrăcăminte şi echipamente, împărţindu-le tovarăşilor săi.

Tremurând în aerul rece al nopţii, cei trei se dezbrăcară de hainele lor şi de pantofii pe care îi purtaseră şi se îmbrăcară iute cu jeanşi şi pulovere în culori închise. Apoi îşi înnegriră frunţile şi obrajii cu creioane de camuflaj. Bocancii comozi de munte şi mănuşile groase de piele le asigurau protecţie şi o mai mare îndemânare. Ochelarii de vedere pe timp de noapte aveau să le ofere posibilitatea de a se descurca pe întuneric după ce luna ar fi apus. În sacoşele de pânză se aflau şi nişte lădiţe capitonate care conţineau o serie de camere digitale de ultimă generaţie, staţii radio uşoare, diverse echipamente de observare cu laser, instrumente de tăiat metal şi alte scule.

— Nu avem veste antiglonţ? întrebă Kirov, scoţând din sacoşa lui o vestă de atac, prevăzută cu buzunăraşe pentru toate echipamentele. Îmbrăcă vesta, trase fermoarul, după care

verifică dacă i se potriveşte.

Smith dădu din cap.

— Nu. Vesta antiglonţ era prea grea şi prea voluminoasă pentru ceea ce avem noi de făcut. Dacă va fi posibil, vom intra în ECPR, vom afla ce naiba se întâmplă acolo, după care vom pleca fără să fim depistaţi. Dar dacă vom fi nevoiţi să fugim, va trebui să o facem în cea mai mare viteză.

— Şi dacă se va trage în noi? întrebă sec Kirov. Ce facem atunci?

— Străduiţi-vă din răsputeri să nu fiţi loviţi, îi sfătui Jon şi rânji scurt. Îi dădu rusului un pistol Makarov de 9 mm şi trei încărcătoare pline, de rezervă. El îşi luă un revolver Sig-Sauer şi muniţia aferentă de rezervă. Ambii bărbaţi îşi atârnară la spate câte o puşcă-mitralieră Heckler & Koch MP5. Iar în buzunarele vestelor îşi îndesară mai multe încărcătoare pline cu câte treizeci de cartuşe.

Fiona Devin strecură un pistol uşor, un Glock 19, în tocul prins de centură, după care făcu un pas înapoi şi se uită la cei doi bărbaţi care terminau să-şi verifice armele.

— Colonele, dar ştiu că i-ai cerut lui Fred Klein un adevărat arsenal, îi spuse ea, surâzând poznaş. Parcă-i spuneai lui Oleg adineauri că va trebui să fim cât mai uşori şi mai sprinteni.

Smith dădu din cap.

— Aşa-i, recunoscu el, atingând revolverul din tocul prins lateral la centură. Însă trebuie să mărturisesc că m-am cam săturat să fiu neînarmat. De data asta, dacă cineva începe să tragă în noi, am nevoie de o forţă de ripostă cât mai eficientă şi mai rapidă.

Centrul European de Cercetări în Domeniul Populaţiei era înconjurat de crânguri de măslini încovoiaţi de ani şi de podgorii străvechi care ajungeau până la marginea spaţiului liber, lat de circa cincizeci de metri, care înconjura perimetrul împrejmuit cu un gard din plasă metalică. Cele mai multe dintre clădirile moderne din oţel şi sticlă ale complexului erau total întunecate la ora aceea târzie din noapte. Unica excepţie o constituia un laborator mare situat aparte de restul construcţiilor. Acolo ardeau luminile, îndărătul storurilor lăsate, la toate ferestrele. Iar lumina de un alb strălucitor a reflectoarelor cu arc electric, precum şi camerele video de supraveghere montate pe acoperişul plat al clădirii acopereau flecare centimetru pătrat al zonelor înconjurătoare prin care te puteai apropia. Datorită

camerelor de supraveghere şi absenţei oricărei acoperiri, nimeni nu putea spera să sară gardul şi să ajungă la clădire mai înainte de a fi reperat.

La circa o sută de metri depărtare de laborator, o femeie suplă, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare stătea culcată pe burtă într-un şanţ puţin adânc de scurgere a apei, şanţ care înconjura una dintre bătrânele vii din partea locului. O plasă de camuflare presărată cu frunze şi cu rămurele îi ascundea silueta şi binoclul cu amplificator de imagine pe care îl focaliza asupra clădirii. Chiar la lumina lunii, era perfect invizibilă de la mai mult de câţiva metri distanţă. Odată ce luna apunea dincolo de zare, unica posibilitate de a fi zărită era ca cineva să nimerească chiar peste ea.

Deodată, femeia în negru încremeni, alertată de nişte slabe foşnete venite din spatele ei. Schimbând locul cu extremă precauţie pentru a nu face nici un zgomot, femeia se întoarse şi propti binoclul pe marginea şanţului, scrutând intens via plină de umbre în căutarea oricărui semn de mişcare. Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă.

Şi iată, una dintre umbre îşi schimba forma, devenind treptat conturul unui bărbat ghemuit lângă un şir de butuci dezgoliţi şi cenuşii de viţă care fuseseră curăţaţi de uscături şi pregătiţi pentru iarnă. După câteva secunde, un alt bărbat se furişă prin vie şi i se alătură primului. Apoi apăru şi o a treia siluetă. De data asta era vorba de o femeie.

Randi Russell focaliză binoclul, pe rând, pe feţele celor doi bărbaţi şi ridică dintr-o sprânceană – nu-i venea să creadă.

— Măi, măi, măi… ia te uită ce-a adus acasă pisica noastră, murmură abia auzit Randi.

Oftând, lăsă deoparte binoclul şi se ridică încet şi cu grijă în picioare, renunţând la poziţia ei camuflată. Ţinea mâinile depărtate de trup, cu palmele întoarse în afară. Uluiţi de ivirea ei surprinzătoare, cele trei persoane ghemuite printre butucii de vie se răsuciră imediat în direcţia ei. Cei doi bărbaţi îşi scoaseră fulgerător pistoalele.

— Te rog să încerci pe cât posibil să nu mă omori, Jon, i se adresă ea încet. N-ai chiar aşa de mulţi prieteni ca să te poţi lipsi de unul dintre ei.

Buimăcit, Smith luă degetul de pe trăgaci.

— Randi? rosti perplex bărbatul. Ce naiba cauţi aici?

Supla agentă CIA se apropie de ei, ieşind din întuneric. Se lăsă

alături pe vine, cu o expresie amuzată pe chipul ei frumos:

— Dat fiind că eu am ajuns aici prima, mi se pare firesc să vă pun eu vouă întrebarea... nu voi mie.

Aproape fără voia lui, Jon îi zâmbi şi el. Avea dreptate. Omul dădu din umeri.

— Corect.

Apoi se gândi repede, încercând să născocească o poveste plauzibilă încât Randi să o poată crede. Ea era sora logodnicei lui decedate şi în acelaşi timp o veche prietenă care îi salvase de mai multe ori viaţa, însă şi ea lucra pentru CIA – ceea ce însemna că nu-i putea împărtăşi secretul lui Covert-One. Atâta vreme cât situaţia rămânea neschimbată, el era nevoit să găsească tot mai inventive căi de a evita întrebările ei stânjenitoare.

— Nişte persoane sus-puse din Pentagon mi-au solicitat să descopăr originea acelei misterioase maladii care a răpus analişti de-ai noştri de informaţii şi liderii importanţi din fostele republici sovietice, spuse Jon în cele din urmă. Acum suntem siguri că boala este produsă artificial de mâna omului, un fel de armă genetică pentru asasinarea unor anumite persoane-ţintă.

— Dar de ce ţi-au cerut ţie să faci asta? întrebă Randi.

— Fiindcă eu am fost prima persoană abordată de către un savant rus, un coleg de breaslă, la o conferinţă medicală la care participam, la Praga, o lămuri Smith. Apoi îi povesti pe scurt ce îi spusese Valentin Petrenko şi felul în care fusese el ucis pentru a fi redus la tăcere. După ce am comunicat la Washington ceea ce mi se întâmplase, am fost trimis la Moscova ca să verific povestea lui, deoarece aveam relaţiile şi pregătirea de specialitate pentru a înţelege faptele.

Randi încuviinţă fără prea mare tragere de inimă.

— Este aproape verosimil tot ce îmi spui, Jon, recunoscu ea, după care se uită sceptic la Kirov pe care apucase să-l cunoască cu câţiva ani înainte, pe când era agentă de teren la Moscova. Şi pot să presupun că tot la Moscova a intrat în scenă şi generalul-maior Kirov din Serviciul Federal Rusesc de Securitate?

Oleg dădu din cap şi zâmbi:

— Acum sunt pur şi simplu Oleg Kirov, domnişoară Russell. M-am pensionat.

Randi pufni neîncrezătoare.

— Da, sunt convinsă. Flutură o mână în direcţia puştii-mitralieră de pe spatele lui. Cei mai mulţi pensionari nu obişnuiesc să umble noaptea prin Italia înarmaţi până-n dinţi.

— Oleg lucrează cu mine în calitate de consultant particular,

explică Smith.

— Şi ea cine este? mai întrebă cu subînţeles Randi, arătând cu capul în direcţia Fionei Devin. Poate secretara ta?

Jon tresări, văzând-o pe Fiona încordându-se furioasă.

— Doamna Devin este o jurnalistă independentă care locuieşte la Moscova, zise el repede. Investiga deja prima izbucnire a bolii atunci când am sosit eu acolo.

— O ziaristă? zise Randi, dând din cap fără să-i vină să creadă. Stai să mă lămuresc, Jon – tu chiar ai adus un reporter într-o misiune secretă? Nu crezi că ai împins puţin cam prea departe programul Pentagonului de deschidere şi de transparenţă faţă de presă?

— Nu mă aflu aici ca ziaristă, replică Fiona glacial, vorbind prima oară. Urma de accent irlandez se accentuase. Nu mă mai consider acum om de presă.

— Asta însemnând ce? întrebă Randi.

Smith îi relată atunci despre nenumăratele încercări ale lui Erich Brandt, acţionând în numele lui Konstantin Malkovici, de a-i ucide pe amândoi. Sfârşi prin a-i aduce la cunoştinţă şi ordinul Kremlinului de a fi arestaţi amândoi cât mai repede.

— Iar în aceste circumstanţe, Oleg şi cu mine ne-am gândit că e mai bine ca ea să vină cu noi, încheie el cam neconvingător, dându-şi seama şi el cât de neverosimil suna toată povestea lui.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

În cele din urmă, Randi ridică mâinile exasperată şi explodă, fulgerându-l cu privirea pe Jon:

— Şi se presupune că eu o să cred toate bazaconiile pe care mi le îndrugi?

— Oricât de straniu ar suna, să ştii că nu este decât adevărul adevărat, zise el ferm, mulţumit că întunericul nu lăsa să se vadă că roşise.

Apoi, pentru a-şi linişti conştiinţa, îşi spuse că era măcar o parte de adevăr.

— Aşa că pot să-mi închipui că aţi ieşit toţi trei în paşi de vals din Moscova, chiar pe sub nasul miliţiei şi al securităţii ruseşti? întrebă sarcastic Randi.

— Am mulţi prieteni care lucrează în transporturile de mărfuri, explică liniştit Kirov.

— Corect, zise scurt agenta CIA, după care îi măsură din cap până-n picioare pe toţi trei, remarcând toate armele şi celelalte dotări cu echipamente. Şi tot aceşti prieteni ai tăi... din transporturi... s-a întâmplat să-ţi poată face rost de toate aceste

materiale de superclasă?

Smith rânji în direcţia ei.

— Nu chiar. De materiale am făcut rost eu. Nu uita că am destui prieteni în Aviaţia Militară.

— Fireşte, suspină Randi, părând să-şi accepte înfrângerea, cel puţin pentru moment. Bine, Jon, mă predau. Voi trei sunteţi întâmplătorii eroi care vă pretindeţi a fi.

— Atunci poate că ar fi acum rândul tău să ne spui ce faci aici în beznă, domnişoară Russell, sugeră cu răceală Fiona Devin.

O clipă, Randi se zbârli. Apoi, pe neaşteptate, zâmbi.

— Da' văd că ai replică, nu glumă, doamnă Devin. Femeia ridică din umeri. De fapt, este cât se poate de simplu. Voi căutaţi sursa acelei arme biologice cu acţiune genetică. Ei bine, eu îl caut pe bărbatul care a creat-o.

— Wulf Renke, spuse liniştit Smith.

— Da, el este împricinatul, încuviinţă răspicat Randi. Le povesti apoi despre lungul şi sângerosul traseu care o condusese de la Bagdad la Berlin şi după aceea aici, la Orvieto. La sfârşit a trebuit să merg pe ghicite, recunoscu ea. Reţeaua telefonică pe care o urmăream a fost distrusă mai înainte ca experţii mei tehnici să fi apucat să localizeze un post telefonic fix. Dar când m-am documentat puţin, acest loc mi s-a părut cel mai potrivit pentru Renke din întreaga Umbrie. Mai există prin preajmă şi alte unităţi de cercetare medicală, însă ECPR părea un loc firesc pentru el – cu fonduri din belşug, cu mulţi oameni de ştiinţă adunaţi din toate colţurile Europei muncind împreună, precum şi cu cele mai sofisticate echipamente pe care şi le-ar putea dori inimioara lui cea neagră.

— Aşa că ai sărit în primul avion care te-a adus până aici?

— Până la Roma, iar de-acolo până aici cu maşina, confirmă agenta CIA. Începând din după-amiaza asta, ceva mai devreme, m-am aşezat aici la pândă.

Smith sesiză o notă de încordare în glasul ei, ceva ce remarcase şi mai înainte.

— Randi, tu tot spui „eu". Unde este restul echipei tale?

— Nu mai există nici o echipă, spuse ea pe un ton sumbru. Sunt numai eu. Şi nimeni din Langley sau de oriunde în altă parte nu ştie unde mă aflu eu în clipa de faţă. Sau cel puţin sper din tot sufletul să nu ştie nimeni.

Venise acum rândul lui Smith să fie surprins.

— Lucrezi fără reţea de protecţie? Fără nici un sprijin din partea Agenţiei? De ce?

Randi se strâmbă.

— Fiindcă Renke sau poate nenorocitul ăsta de Malkovici, pe care l-ai amintit, are un informator plasat undeva sus de tot în ierarhie, are un spion care îi divulgă tot ce aflăm noi. Gura femeii se încordă de mânie. Din cauză că am respectat toate regulile, au murit deja trei oameni de treabă. Aşa că acum nu mai vreau să-mi asum nici un risc.

Smith, Fiona şi Kirov dădură încet din cap, înţelegând atât motivaţia, cât şi furia. Cel mai mare coşmar al oricărui agent de spionaj era acela de a fi trădat de cineva din tabăra lui.

— Ar trebui să ne unim forţele, domnişoară Russell, spuse încet Kirov. Recunosc că este cam neortodox, însă atunci când ai de-a face cu duşmani atât de periculoşi, a lucra împreună este doar o chestiune de bun-simţ. Iar timpul este foarte scurt. Nu ne putem permite să-l irosim certându-ne între noi.

Jon şi Fiona dădură aprobator din cap.

Randi se uită la ei câteva clipe lungi şi dureroase, după care dădu şi ea încet din cap.

— De acord! Gura i se strâmbă într-un zâmbet. În definitiv, nu este chiar prima oară când mă întâlnesc pe teren cu Jon.

— Ai dreptate, nu e prima dată, încuviinţă Smith.

— Poate că vă e hărăzit să fiţi împreună, le sugeră Fiona doar cu un strop de maliţiozitate în voce.

Randi pufni uşurel.

— Da, sigur. Jon şi cu mine reprezentăm perfecta pereche de acţiune – Bonnie şi Clyde ai spionajului.

Înţelept, Smith hotărî să tacă. Era unul dintre acele minunate momente când, orice ar fi spus, ar fi agravat situaţia. La drept vorbind, situaţia putea deveni chiar catastrofală, îşi zise el precaut, sesizând expresia îmbufnată a lui Randi.

La un moment dat însă, Randi reveni în prezent:

— Acum aţi face mai bine să veniţi să vedeţi ce ne aşteaptă. Nu ştiu ce e în minţile voastre de eroi, dar să ştiţi că nu va fi uşor.

47

Buncărul Comandamentului Marelui Stat-Major General de lângă Moscova

O mare hartă electronică a Rusiei şi a vecinilor ei ocupa un întreg perete de beton din complexul centru de comandă îngropat la mare adâncime. Simbolurile răspândite pe hartă indicau poziţia curentă şi stadiul de pregătire ale principalelor unităţi militare desemnate să participe la operaţiunea JUKOV. Încăperea era plină de şiruri de console, toate dotate cu cele mai moderne echipamente de comunicaţii securizate pentru a le permite ofiţerilor de stat-major să menţină un contact permanent cu comandanţii trupelor din teren.

Preşedintele rus Viktor Dudarev stătea în partea din spate a încăperii, urmărind cum mulţimea de generali, colonei şi maiori lucra fără grabă la îndeplinirea complicatei sarcini de a traduce în fapt planurile sale de multă vreme concepute.

Unul dintre ultimele simboluri galbene – indicând cele două divizii reunite în secret în munţii înzăpeziţi ai Caucazului – se schimbă în verde.

— Generalul-colonel Sevalkin raportează că şi-a instalat comandamentul pe poziţia dinainte stabilită, murmură maiorul Piotr Kiricenko, aghiotantul militar al preşedintelui. Toate forţele terestre desemnate să participe la operaţiunea JUKOV sunt în acest moment desfăşurate în taberele lor finale de dinainte de declanşarea războiului. În douăsprezece ore, comandanţii de unităţi vor începe să-şi informeze şefii de regiment şi de batalion.

Dudarev dădu din cap satisfăcut.

Decizia de a amâna aceste informări operaţionale practic până în ultimul moment posibil fusese a lui, cu intenţia de a preveni scurgerile de informaţii care ar fi putut primejdui succesul operaţiunii JUKOV.

Preşedintele se uită la Kiricenko.

— Se observă semne de reacţie printre ţintele noastre?

Bărbatul mai tânăr dădu din cap.

— Nu, domnule. Informaţiile culese confirmă că armatele Ucrainei şi ale celorlalte ţări sunt încă pe poziţiile lor de pe timp de pace, fără nici un semn de alertă.

— Dar ce se aude despre americani sau NATO?

Kiricenko se încruntă uşor.

— Am cules informaţii disparate cum că escadrilele de avioane din bazele lor din Germania, Italia şi Marea Britanie au primit ordin de alertă la un nivel mai înalt, dar încă nu sunt semne că ar exista mişcări semnificative ale acestor avioane în direcţia frontierelor noastre.

Dudarev se întoarse către bărbatul scund, gras şi cărunt din spatele lui, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei, Aleksei?

— Până în acest moment, americanilor nu li s-a permis nici o deplasare a avioanelor spre est, confirmă Ivanov. Fiecare guvern european în parte stă acum ca struţul, cu capul adânc îngropat în nisip. Toţi aşteaptă să vadă ce poate dovedi Castilia în legătură cu intenţiile noastre.

— Iar lui îi va fi extrem de dificil să probeze ceva din salonul de terapie intensivă în care se va afla internat, zise preşedintele rus, zâmbind sadic. Până una-alta, să sperăm că europenii vor continua să se comporte cu aceeaşi înţelepciune şi în următoarele douăzeci şi patru de ore. Atunci când se vor trezi la realitate şi vor constata noul raport de forţe de pe acest continent, va fi mult prea târziu.

Lângă Orvieto

— Vezi care este problema, Jon? murmură Randi. Cei doi erau întinşi unul lângă celălalt în bine camuflata ei ascunzătoare de unde supraveghea clădirea strălucitor luminată pe care ea o reperase ca fiind laboratorul lui Wulf Renke.

Smith lăsă jos binoclul puternic pe care i-l împrumutase ea şi i-l înapoie, dând din cap încordat şi îngrijorat.

— Da, văd. Blocul ăla afurisit este practic o fortăreaţă.

— Ai zis bine fortăreaţă, încuviinţă Randi, numărând pe degete elementele de apărare pe care le remarcase. Vorbim despre reflectoare, camere de supraveghere video telecomandate, senzori de mişcare, geamuri antiglonţ, o uşă blindată masivă la intrare, încuietori de tezaur de bancă – plus poate o duzină de paznici înarmaţi înăuntru.

Bărbatul dădu din nou din cap, de data asta înverşunat.

— Cred că a venit vremea să ţinem un consiliu de război.

Jon şi Randi ieşiră precaut din şanţul de drenaj puţin adânc şi intrară înapoi în vie. Kirov şi Fiona rămăseseră cu o parte din echipament, într-un loc unde o mică ridicătură a solului le oferea o bună camuflare faţă de camerele de supraveghere şi reflectoarele de pe acoperişul clădirii laboratorului. Cu capetele apropiate, cei doi studiau zecile de fotografii digitale pe care le făcuse agenta CIA în cursul pândei sale din lunga după-amiază şi

de la începutul serii.

Kirov ridică privirea când Smith şi Randi se întoarseră.

— Nu mai încape nici o îndoială că am nimerit exact acolo unde trebuie, zise el pe un ton sumbru. Uită-te şi tu!

Jon urmări cum rusul trecea de la o imagine color la alta, toate fotografiate prin teleobiectiv. Prima înfăţişa două sedanuri negre, oprindu-se lângă clădirea laboratorului. A doua surprindea un grup mare de bărbaţi care coborau din maşini şi se îndreptau spre laborator. Kirov mări imaginile a doi dintre bărbaţi.

Smith fluieră încetişor, recunoscând pe bine cunoscuţii Erich Brandt şi Konstantin Malkovici. La vederea ochilor cenuşii ai fostului ofiţer Stasi, Jon simţi că i se ridică părul de pe ceafa şi strânse din dinţi. În timp ce el şi Fiona Devin fuseseră torturaţi, Jon îşi jurase să-l ucidă pe arogantul ticălos. Şi intenţiona să-şi ţină jurământul. Întoarse capul, străduindu-se să se stăpânească. Acum aveau nevoie să raţioneze la rece, nu să rumege planuri sângeroase pentru a-şi satisface mistuitoarea sete de răzbunare.

— Brandt şi Malkovici mai sunt încă înăuntru? întrebă el.

— Da, răspunse Fiona, părând surprinzător de calmă. Setul de fotografii foarte complet al domnişoarei Russell arată că n-a mai intrat şi n-a mai ieşit nimeni altcineva.

— Asta-i, oricum, o veste bună. Smith se lăsă pe vine. Ceilalţi se grupară în jurul lui. Vestea rea este însă aceea că primul nostru plan – cel de a pătrunde rapid în acest complex, căutând dovezi – nu are sorţi de izbândă. Sistemul de securitate este mult prea bine pus la punct. Vom fi zăriţi încă din clipa în care vom porni spre gardul exterior.

Kirov ridică din umeri.

— Dat fiind faptul că acum ştim sigur unde anume se află laboratorul lui Renke, eu aş propune să atacăm imediat cu asalt, fără să ne mai ferim. Inamicii noştri ne-au făcut serviciul de a se aduna toţii la un loc, spuse el cu răceală. Ar trebui să profităm de greşeala lor.

— Mi-ar plăcea şi mine să le scot uşa din ţâţâni, încuviinţă Smith rânjind încordat. Însă asta numai dacă am avea o întreagă companie de infanterie, cu câteva tancuri M1A1 Abrams pentru sprijin de artilerie. Şi chiar şi atunci ar fi ca şi cum ne-am băga mâinile într-o maşină de tocat came.

— E chiar aşa de bine apărată clădirea? întrebă rusul.

Jon dădu din cap.

— Da.

— La Aviano există avioane F-16, zise Randi. Ele ar putea

ajunge aici într-o oră sau poate chiar mai repede.

— Vrei să soliciţi un atac aerian? întrebă Smith.

— Şi de ce nu? Ochii agentei CIA erau neînduplecaţi. O singură bombă ghidată prin laser ne-ar scuti de foarte multă bătaie de cap.

Jon îi înţelegea resentimentele. Cumplita armă genetică pusă în acţiune de bărbaţii aflaţi acum în interiorul acelui laborator, adică de către Renke, Brandt şi Malkovici, era deja răspunzătoare pentru zeci de decese chinuitoare, în întreaga lume. Era grozav de tentant să vezi cum o unică explozie puternică transformă totul în scrum. Însă existau prea multe argumente împotriva unei lovituri aeriene, argumente atât de ordin practic, cât şi de ordin politic.

Oftând, colonelul dădu din cap cu regret.

— Preşedintele n-ar aproba niciodată un F-16, Randi şi ăsta-i nivelul la care se ia o asemenea decizie. Cea mai mare parte a muncii acestui centru este cercetarea legitimă şi există o prea mare posibilitate de a se produce şi pagube colaterale. Imaginează-ţi cum ar reacţiona Uniunea Europeană în cazul în care noi am arunca bombe pe teritoriul unui aliat, mai ales fără permisiune şi chiar fără o consultare prealabilă. Omul se încruntă. Alianţele noastre sunt şi-aşa prea fragile.

— Distrugerea acestui laborator ar însenina în acelaşi timp şi distrugerea dovezii de care avem nevoie – dovada că ruşii au fost amestecaţi în realizarea şi utilizarea acestei noi arme, preciză calm Fiona. Acelaşi efect l-ar avea şi uciderea acestor oameni sau, mai precis, uciderea tuturor acestor oameni. S-ar putea să avem nevoie de mărturia lor pentru a ne fundamenta acuzaţia împotriva Kremlinului.

Kirov dădu din cap îngândurat.

— Doamna Devin are dreptate. Orice-am face, trebuie să încercăm să lăsăm în viaţă şi să luăm prizonier cel puţin unul dintre aceşti oameni, preferabil pe Renke sau pe Malkovici.

— Baliverne, spuse Randi, dând din cap. E din ce în ce mai patetic. Se întoarse către Smith: Bine, Jon, dar ai pretins că ai strânse legături cu Pentagonul. Ce-ar fi să aranjezi tu să trimită o trupă de comando? Ceva în genul Forţelor Delta sau al trupelor SEAL? Arătă cu degetul mare peste umăr, în direcţia complexului ECPR. Doar tocmai pentru a scoate uşi din ţâţâni se antrenează ei, nu?

— Te rog să mă crezi că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât aşa ceva, o asigură blând Jon. Dar nu există pe-aici nici o Forţă

Delta sau trupe SEAL. Astea sunt acum fie în Statele Unite pentru refacere şi antrenamente, fie prinse în operaţiuni de luptă în Irak şi Afganistan. Un colţ al gurii i se arcui în sus, într-un surâs ironic. Mi-e tare teamă că ai în faţa ochilor unica echipă disponibilă pentru acţiuni speciale… şi asta este compusă din noi patru.

— Dar italienii? interveni Fiona, dând din cap către peisajul întunecat dimprejur şi adăugând: Este ţara lor. N-or avea şi ei unităţi speciale antitero sau trupe de comando ale armatei capabile să ia cu asalt laboratorul?

Smith medită la această posibilitate. Italienii aveau două feluri de unităţi, foarte apreciate, de luptă împotriva terorismului: GIS (Grupuri pentru Intervenţii Speciale) şi NOCS (Nuclee Operative Centralizate de Siguranţă). Iar acţiunile de acest fel se aflau exact în jurisdicţia lor. De ce nu i-ar cere el lui Fred Klein şi preşedintelui să transfere întreaga responsabilitate asupra guvernului de la Roma? Însă cât de departe ar fi dispus să meargă guvernul italian fără să vadă nimic mai mult decât nişte dovezi vagi şi indirecte?

Şi totuşi, un gând şi mai supărător nu-i dădea pace. Colonelul se uită pe rând la toţi ceilalţi şi spuse:

— Din ceea ce ne-a dezvăluit puţin mai devreme Randi, am înţeles că Malkovici este deja informat de un spion de-al său din Germania sau poate chiar din sediul central de la Langley. Dar dacă are Malkovici un alt spion şi în serviciile de securitate italieneşti?

— Pare foarte probabil, gemu Kirov. Acest magnat financiar s-a arătat a fi un om cu o capacitate aproape infinită de a-i corupe pe alţii – în Rusia, în Germania şi în multe alte ţări. Am mari îndoieli că s-ar fi lăsat surd şi orb aici, în Italia.

Fiona se încruntă.

— Oleg, dar asta este pură speculaţie.

— Da, asta este, încuviinţă Smith. Şi totuşi, chiar dacă Malkovici nu are un informator secret la Roma, a-i angrena pe italieni în această operaţiune ar necesita complicate cascadorii de ordin diplomatic…

— Pentru care nu e timp, interveni brusc şi răspicat Kirov, întrerupându-l pe Jon.

Ceilalţi se uitară surprinşi la el.

— Mai mult ca sigur că duşmanii noştri şi-au dat seama că aici camuflajul lor este precar sau chiar pe cale de a fi compromis definitiv, explică Oleg Kirov, arătându-şi dinţii într-un rânjet. Gândiţi-vă puţin, prieteni. Altminteri, de ce ar mai fi bătut un om

ca Malkovici atâta drum, mai ales acum, când evenimentele din ţara mea conduc rapid către declanşarea războiului?

— Renke şi amicii săi se pregătesc acum pentru o nouă dispariţie, înţelese Smith.

— Ar putea ei într-adevăr să tragă oblonul aici? întrebă Randi, curioasă.

— Ba bine că nu, răspunse Smith, scărpinându-se în bărbie şi meditând în continuare cu glas tare: Tot ce-i este cu adevărat necesar lui Renke pentru a se instala în altă parte sunt mostrele de ADN, unele echipamente specifice şi câţiva tehnicieni cu experienţă în domeniu. Cea mai mare parte a echipamentului şi celelalte materiale ar încăpea, probabil, într-o mică camionetă sau în câteva furgonete.

— Atunci, e simplu, interveni glacial Randi. Aşteptăm până ce vor pleca de-aici cu maşinile şi le vom sări în cârcă.

— Priveşte mai atent la fotografiile pe care le-ai făcut, domnişoară Russell, o sfătui Kirov. Vezi vreun camion sau vreo furgonetă aşteptând în preajma clădirii?

Femeia clătină din cap fără tragere de inimă.

— Nu.

— Însă există o suprafaţă mare de beton, nu?

Jon înţelese unde voia să ajungă rusul.

— La naiba! murmură el. Malkovici şi Renke intenţionează să-şi transporte marfa pe calea aerului.

Kirov dădu din cap.

— Probabil cu un elicopter până la un avion cu reacţie care îi aşteaptă la Roma sau la Florenţa sau pe unul dintre celelalte aeroporturi din apropiere. Bărbatul înălţă trist din umerii săi largi. Serbia natală a lui Malkovici nu se află prea departe de Italia, nu mai mult de o oră de zbor peste Adriatica. Libia şi Siria ar fi şi ele destinaţii uşor abordabile. Ca multe alte regimuri dubioase care i-ar putea oferi refugiu unui om atât de bogat.

Încruntându-se, Smith rezumă situaţia:

— Asta înseamnă că, dacă mai aşteptăm mult, Renke ar fi dispărut din nou – cu tot ce-i trebuie pentru a redemara afacerea lui Malkovici cu arme genetice.

— Deci, de intrat nu avem cum, de bombardat nu putem să-i bombardăm şi nici nu putem să-i aşteptăm să iasă. Jon, te superi dacă te întreb ce alte posibilităţi au mai rămas? întrebă răspicat Randi, păstrându-şi cu greu cumpătul.

Smith scrâşni din dinţi, la fel de frustrat ca şi ea.

— Nu ştiu, răspunse el, clătinând din cap cu un aer sumbru.

Dar trebuie să găsim o cale de a încurca planurile acestor indivizi, de a-i face de data asta să joace aşa cum le cântăm noi.

Incapabil să mai suporte starea de inactivitate, Jon se ridică şi începu să se fâţâie prin micul spaţiu ferit de privirile indiscrete. Trebuia să fie ceva de făcut, o direcţie în care puteau acţiona pentru a ajunge la Malkovici şi la oamenii lui, pentru a-i sili să iasă, mai înainte de a fi prea târziu, din laboratorul fortificat.

Dintr-odată, Jon se opri şi rămase nemişcat, aşteptând ca palida pâlpâire a unei idei năstruşnice să prindă contur şi substanţă în mintea lui. Poate că Randi le oferise deja soluţia de care aveau nevoie. O aprigă scânteiere apăru în ochii lui. Colonelul se întoarse în direcţia lui Kirov.

— Am nevoie de telefonul tău, Oleg! ridică el tonul. Acum!

Dând din cap, rusul îi aruncă ultimul dintre telefoanele lor celulare securizate pentru legătura cu Covert-One.

— Foloseşte-l cu înţelepciune, îi sugeră el laconic.

Drept răspuns, Smith rânji larg în direcţia rusului.

— E ultimul lucru la care mă gândesc acum.

Omul se îndepărtă pentru ca ceilalţi să nu-l poată auzi şi formă numărul de la sediul lui Covert-One.

Fred Klein ascultă concentrat raportul lui Smith asupra situaţiei.

— Urâtă dilemă, colonele, zise el calm după ce termină Jon. Te-ai gândit la vreun plan?

— Da, m-am gândit. Însă am avea nevoie de intervenţia Washingtonului pentru a-l pune în practică. Şi avem nevoie de asta cât de curând este omeneşte posibil.

— Ce vrei să fac eu? întrebă Klein.

Şi Smith îi spuse.

Urmă o lungă tăcere la capătul celălalt al firului. În cele din urmă, Klein vorbi din nou, părând tulburat:

— Îmi ceri acum să întind coarda aproape până la limită, Jon.

— Sunt conştient de asta.

Klein oftă.

— Preşedintele şi cu mine le vom putea ascunde probabil existenţa lui Covert-One celor implicaţi aici, la Washington, însă mă îngrijorează domnişoara Russell. Ea ştie deja mult mai multe despre activităţile şi resursele noastre decât este prudent. Ceea ce ai sugerat să facem ar putea foarte bine să-i ofere suficiente informaţii încât ea să străpungă acoperirea acestei organizaţii.

— Fred, Randi e şi-aşa suspicioasă ca naiba.

— Între bănuială şi certitudine este o distanţă enormă,

colonele, replică acid Klein. Şi aş prefera să o ţinem pe Randi Russell la această distanţă.

Smith ridică din umeri.

— Ce altă posibilitate am mai avea?

— Nici una, recunoscu într-un târziu şeful lui Covert-One. Foarte bine, Jon. Rămâi acolo unde te afli. O să te anunţ când vom fi gata să acţionăm de-aici.

— Rămân în aşteptare, confirmă Smith.

Şi convorbirea se întrerupse.

22 februarie
Videoconferinţa securizată comună a serviciilor de informaţii americane şi germane

Mari monitoare de televiziune fură puse simultan în funcţiune la Washington, D. C., Langley, Virginia, Berlin, Bonn şi Koln, punând în legătură grupuri de bărbaţi şi femei aşezate în jurul unor mese de conferinţă, separate de mii de kilometri şi de multe ore distanţă în timp relativ. Cei din Germania păreau obosiţi şi neliniştiţi. Trecuse de miezul nopţii când fuseseră convocaţi în mare grabă la diversele lor locuri de muncă pentru ceea ce fusese anunţat drept o extraordinară informare de urgenţă de către noul director al Serviciilor Naţionale de Informaţii din Statele Unite, William Wexler.

Wexler însuşi părea concentrat şi stăpân pe sine. Gesturile lui exprimau o încredere totală şi convingerea fermă în legătură cu ceea ce urma să spună. În timp ce vorbea, se uita direct la camera de luat vederi, menţinând iluzia că stabilea un contact vizual cu toţi cei aflaţi în circuitul securizat.

Ceea ce nu ştia nici unul dintre participanţii la această videoconferinţă prin satelit era că una dintre legături mergea drept la Casa Albă, iar Fred Klein urmărea transmisia din Biroul Oval, împreună cu preşedintele Castilia, suspectând cinic că aparenta dezinvoltură a lui Wexler se datora faptului că fostul senator era obişnuit să ţină discursuri televizate pe care nici el nu le înţelegea şi în care nici nu credea.

După câteva formalităţi preliminare, Wexler sări direct în miezul problemei. Vorbea limpede şi concis:

— Agenţiile de informaţii ale Statelor Unite au identificat acum

definitiv locul de producere a armelor biologice folosite împotriva noastră, împotriva aliaţilor noştri din NATO şi împotriva ţărilor din jurul graniţelor Federaţiei Ruse.

În momentul acela, toţi cei care ascultau şi priveau se îndreptară de spate.

Ecranul se împărţi în două: pe o jumătate apăru o fotografie luată prin satelit cu câteva luni în urmă. Aceasta înfăţişa un mare complex îngrădit cu gard, complex care se înălţa pe ceea ce părea să fie creasta unei coline joase. Una dintre cele câteva clădiri era încercuită.

— Aceste arme sunt fabricate în secret într-un laborator de lângă Orvieto, în Italia, anunţă ferm Wexler. Un laborator care face parte din Centrul European de Cercetări în Domeniul Populaţiei, adică din ECPR.

În momentul acela, sunetul de fond al comunicaţiei se umplu de murmure.

Wexler nu le luă în seamă.

— Informaţiile care confirmă această ţintă sunt limpezi şi incontestabile. Ca urmare, preşedintele Statelor Unite a autorizat un atac militar cu toate forţele asupra acestei unităţi clandestine de producere a armelor.

Oficialii spionajului german şi american amuţiră, stupefiaţi de ceea ce auzeau.

Fotografia luată prin satelit dispăru de pe ecran, în locul ei ivindu-se o hartă care cuprindea Italia şi mările din jur. Un alt cerc apăru pe hartă, localizând poziţia unor nave în Marea Mediterană, dincolo de coasta vestică a Italiei.

— O forţă de reacţie rapidă din Marina Militară a Statelor Unite pregăteşte chiar acum asaltul navelor din Flota a Şasea, continuă Wexler. Această forţă de atac va fi gata să susţină raidul, în următoarele două ore. Mai multe echipe din Comandamentul nostru de Operaţiuni Speciale sunt deja în teren, la câţiva kilometri nord şi sud de Orvieto – gata să blocheze autostrada principală.

Apoi luă cuvântul unul dintre nemţi. Înscrisul din partea de jos a ecranului îl identifica drept Bernhard Heichler, ofiţer de rang înalt din Agenţia Federală de Contrainformaţii a Germaniei (BfV).

— Şi ce părere au italienii despre acţiunea dumneavoastră riscantă? întrebă el băţos.

— Pentru a asigura o surpriză deplină, acest atac se întreprinde fără cunoştinţa ori asentimentul guvernului italian, răspunse glacial Wexler.

Heichler rămase cu gura căscată, reacţie împărtăşită şi de mulţi alţi colegi de-ai lui, de ambele naţionalităţi.

— Atunci de ce ne oferiţi nouă această informaţie?

Zâmbind uşor, Wexler lansă următorul proiectil:

— Fiindcă bărbatul care poartă responsabilitatea pentru realizarea acestei arme biologice este profesorul Wulf Renke, explică el. Un compatriot de-al dumneavoastră şi un criminal periculos, pe care îl căutaţi de multă vreme. Vorbind tare şi hotărât, sublinie tot ce ştia acum spionajul american despre Renke, inclusiv sustragerea lui din faţa justiţiei germane cu sprijinul lui Ulrich Kessler. Noi am fi bucuroşi dacă aţi forma o echipă de experţi în informaţii care să ne asiste în exploatarea oricărei date pe care vor pune mâna marinarii noştri, adăugă prudent Wexler. Misiunea acestor experţi ar fi de a depista orice informaţie importantă cuprinsă în agendele telefonice ale laboratorului, în fişierele de calculator şi în actele de expediţie, precum şi de a-i interoga pe prizonierii pe care intenţionăm să-i reţinem. Zâmbi cu un aer triumfător şi adăugă: Mai aveţi alte întrebări?

Imediat izbucni un vacarm, toţi începând să vorbească în acelaşi timp.

Castilia apăsă pe butonul „mute” de pe telecomandă şi vociferările încetară ca prin farmec. Preşedintele se întoarse către Klein, afişând un zâmbet subţire pe faţa lui lată şi colţuroasă.

— Se pare că ai stârnit un furnicar.

— Da, domnule, se declară de acord Klein.

— Şi crezi că toată zarva asta îi va fi de folos colonelului Smith? întrebă Castilia cu glas scăzut.

— Aşa sper, răspunse Klein la fel de încet. În caz contrar, Jon şi ceilalţi nu vor mai fi în viaţă peste câteva ore. Klein se uită la ceas. Pe fruntea lui ridurile se adânciră. Indiferent de rezultat, vom afla foarte curând.

48

Estelle Pike şedea afectată la pupitrul ei din anticamera Biroului Oval, tastând la calculator unul dintre memorandumurile scrise de mână de preşedintele Castilia şi adresate Consiliului

Naţional de Securitate. Ochii femeii se mutau rapid între ecranul din faţa ei şi însemnările mâzgălite de pe masa de lucru, apoi prin încăpere. Celelalte pupitre erau pustii. Femeia zâmbi uşor. Rând pe rând, le găsise asistenţilor ei îndatoriri de îndeplinit prin toate colţurile Casei Albe.

Un chelner cu mănuşi albe intră în cameră, ducând o tavă acoperită.

Ea se opri din treabă şi ridică privirea, încruntându-se.

— Da? Ce este acolo?

— Mâncarea preşedintelui, doamnă, răspunse politicos omul.

Estelle Pike făcu un semn cu capul către colţul rămas liber al mesei sale de lucru.

— Las-o aici. O să i-o duc eu mai încolo.

Chelnerul ridică dintr-o sprânceană, surprins. Secretara preşedintelui era vestită şi unanim antipatizată în rândurile personalului care servea la Casa Albă pentru stricta ei insistenţă cu privire la protocol şi ranguri. Niciodată nu s-ar fi oferit ea din proprie iniţiativă sau poate doar în rare cazuri, să facă anumite lucruri pe care le considera nedemne de statutul poziţiei sale.

— Pentru moment, preşedintele este extrem de ocupat, Anson, explică glacial femeia. Mi-a cerut să nu fie deranjat o vreme.

Bărbatul se uită la uşa închisă din spatele ei, după care dădu din umeri.

— Bine, doamnă. Dar să nu întârziaţi prea mult. Altminteri salata o să înceapă să se veştejească.

Estelle Pike aşteptă până se închise uşa în urma chelnerului, apoi se aplecă şi îşi deschise poşeta. Înăuntru, învelită într-un şerveţel de hârtie, era mica fiolă de sticlă pe care o primise din provincia Maryland. Mişcându-se calm şi cu precizie, o deschise, ridică apoi capacul de argint de deasupra salatei destinate lui Castilia şi stropi verdeţurile, salsa, smântână, brânza şi bucăţile de pui fript, cu lichidul din fiolă. După ce puse la loc capacul peste salată, puse fiola la loc în poşetă şi se ridică întinzând mâinile ca să ia tava şi să i-o ducă preşedintelui.

— Nu va mai fi nevoie de asta, doamnă Pike, auzi secretara răsunând o voce liniştită, în spatele ei.

Luată pe neaşteptate, încremeni, apoi se întoarse în direcţia uşii de intrare în Biroul Oval. În cadrul uşii, stătea Nathaniel Frederik Klein. Faţa lui îngustă avea o expresie de nepătruns. Era flancat de doi agenţi în uniformă din Serviciul Secret, cu armele scoase.

— Ce înseamnă asta, domnule Klein? întrebă Estelle Pike sfidătoare.

— Înseamnă că eşti arestată, doamnă Pike, zise Klein răspicat.

— Sub ce acuzaţie?

— Pentru început sub acuzaţia de tentativă de asasinare a preşedintelui Samuel Adams Castilia, răspunse el, privind-o cu ochi ca de gheaţă. Fără nici o îndoială, în urma unor cercetări mai amănunţite asupra comportamentului şi a anturajului tău, se vor contura şi alte acuzaţii.

Ceva mai târziu, aşezat vizavi de un Castilia vizibil şocat, Klein puse pe masa mare din lemn de pin a preşedintelui fiola de sticlă.

— Vom da la analiză ceea ce a mai rămas din conţinutul fiolei, însă dacă suspiciunile lui Smith sunt întemeiate, mă îndoiesc că asta ne va fi de vreun folos.

Castilia dădu îngrozit din cap. Apoi clătină neîncrezător din cap.

— Estelle Pike! Dar femeia asta lucrează pentru mine de ani de zile, încă de când m-am instalat la Casa Albă. Ridică supărat privirea în direcţia şefului agenţiei Covert-One. Ce te-a determinat s-o bănuieşti tocmai pe ea?

Klein ridică din umerii săi înguşti.

— Ar fi prea mult să spun că am bănuit-o, Sam. Odată ce am aflat cât de uşor poate fi administrată potenţialelor victime această armă biologică dedicată unei anumite ţinte, am stat de vorbă pe îndelete cu şeful Serviciului vostru Secret. Ei monitorizează de atunci toate aspectele preparării hranei la Casa Albă. Zona doamnei Pike constituia unica fisură în sistemul nostru de securitate, aşa încât eu am fost acela care a urmărit-o mai îndeaproape. Atunci când a început să găsească pretexte ca să-i îndepărteze din birou pe oamenii ei imediat după ce ai comandat salata la bucătărie, m-am gândit că n-ar fi rea ideea să văd ce pune femeia la cale.

Castilia atinse uşor fiola. Era încă tulburat.

— Dar de ce? De ce să fi făcut ea asta?

— Sunt înclinat să cred că vom descoperi că doamna Pike ascunde o mulţime de nebănuite şi tenebroase taine, răspunse sec Klein. M-am gândit uneori la femeia asta. Poziţia ei la Casa Albă îi oferea acces la o enormă gamă de informaţii secrete. Iar statului ei social – văduvă de timpuriu, fără familie, fără prieteni adevăraţi – ei bine, mi s-a părut parcă prea convenabil, prea

perfect. Dacă eu aş fi vrut să făuresc o legendă, o acoperire pentru un informator adânc infiltrat, atunci ăsta ar fi exact genul de lucruri care n-ar trebui să lipsească din statutul lui.

— Crezi că este o spioană de-a ruşilor? întrebă preşedintele.

Klein dădu din nou din cap afirmativ.

— Aproape sigur. Se ridică. Însă vom obţine date certe. Poţi conta pe asta.

— Contez pe asta, Fred, spuse Castilia, zâmbindu-i recunoscător. Întotdeauna contez pe tine. Apoi zâmbetul lui se mai estompă încetul cu încetul şi adăugă: La fel cum contez şi pe colonelul Smith şi pe ceilalţi.

Lângă Orvieto

Konstantin Malkovici se holba la mesajul decodat afişat pe ecranul laptopului său.

— Nu se poate! murmură el, după care se întoarse spre Brandt, care stătea lângă umărul său. Cum e posibil aşa ceva?

— Americanii sunt mai aproape de noi decât ne-am închipuit, lătră Brandt, citind şi el avertismentul urgent trimis de agentul informator din Germania al oligarhului financiar. Asta-i tot.

— Şi ce putem face? întrebă celălalt. Glasul lui, de obicei baritonal, suna acum mai subţire şi mai strident.

Brandt se uită dispreţuitor la patronul său. Malkovici făcea pe el de frică în faţa lui. Toată fanfaronada bogătaşului şi toată faimoasa lui încredere în sine era în cea mai mare parte un bluf, aprecie la rece bărbatul cu ochi cenuşii. Oh, într-adevăr, marele oligarh financiar, născut în Serbia, părea destul de viteaz atunci când se simţea călare pe situaţie sau când făcea speculaţii în domeniul abstracţiunilor – ca de pildă cursurile de schimb ale valutelor sau ale acţiunilor la bursă, ori preţurile petrolului şi gazelor naturale, ori vieţile celorlalţi oameni – dar omul nu era decât un mare laş, un bărbat care bătea în retragere, dârdâind de frică atunci când propria viaţă era pusă în pericol. La fel ca mulţi oameni lacomi, însetaţi de tot mai multă putere şi de tot mai mulţi bani, pe dinăuntru era fundamental găunos.

— Ar trebui să plecăm imediat de-aici, zise cu grijă Brandt. Bazele de date şi de mostre ADN ale profesorului Renke, precum şi fişierele sale de lucru sunt deja pregătite de plecare. Le vom lua, laolaltă cu Renke şi vom pleca numaidecât.

Malkovici se holba la el buimac.

— Dar echipamentele lui…?

— Pot fi înlocuite, replică brutal Brandt.

— Dar asistenţii lui Renke? Echipa sa de lucru în laborator? îngăimă miliardarul. Elicopterele nu vor ajunge până aici decât atunci când va fi prea târziu, iar în maşini n-avem loc şi pentru ei.

— Nu, zise glacial Brandt, uitându-se în laboratorul principal, acolo unde oamenii de ştiinţă şi tehnicienii munceau încă din greu la pregătirea aparaturii şi a utilajelor lor scumpe pentru o mutare care nu va mai avea loc. Bărbatul ridică din umerii săi vânjoşi. Vom fi nevoiţi să-i lăsăm aici, ca şi pe agenţii de pază italieni.

Malkovici păli.

— Ce? Ţi-ai pierdut minţile? Când puşcaşii marini vor cuceri clădirea, îi vor lua prizonieri şi ei vor vorbi.

— Ba nu, se răsti Brandt. Nu vor vorbi. Scoase din tocul de umăr pistolul Walther şi îl verifică rapid. În final, se asigură că încărcătorul de cincisprezece cartuşe era plin şi ridică piedica armei.

La lumina strălucitoare a lămpilor fluorescente din laborator, magnatul arăta gata să vomite. Se aşeză greoi, privind la pardoseala sterilizată de gresie de sub picioarele sale.

Întorcându-se uşor, Brandt făcu un semn unui bodyguard.

— Da, domnule Brandt? răspunse bărbatul cu un aer plictisit. Ce doriţi?

— Sepp, ordonă să se adune toată lumea în hol. Dar toată lumea, fără excepţie. Fostul ofiţer Stasi coborî uşor vocea: Apoi spune-i lui Karl şi celorlalţi că va trebui să omoram câţiva oameni. Şi roagă-l şi pe Fiodor să-şi aducă lăzile din portbagajul maşinii. Până la urmă, vom avea nevoie şi de explozibilii lui.

Pentru prima oară, privirea nepăsătoare a bodyguardului dădu indubitabile semne de revenire la viaţă.

— Va fi o reală plăcere pentru mine.

Brandt dădu cu răceală din cap.

— Ştiu. Şi tocmai de-aceea îmi sunteţi atât de utili, tu şi cu tovarăşii tăi.

Timp de câteva secunde îl urmări pe omul său care începu să-i scoată din laboratorul principal pe savanţii şi tehnicienii obosiţi.

Îşi făcu apariţia şi Renke. O mică încordare în jurul gurii lui trăda o iritare cumplită la vederea asistenţilor mânaţi afară din laborator şi treaba lăsată neterminată.

— De-a ce te joci tu acum, Erich? întrebă el.

— Citeşte mesajul de colo, răspunse răspicat Brandt, dând din cap în direcţia laptopului pe care mai era afişat avertismentul spionului lor din Germania.

Omul de ştiinţă asimilă din zbor conţinutul mesajului care le anunţa iminentul atac american. Ridică cu o moderată surprindere şi nelinişte dintr-o sprânceană albă şi subţire. Ce păcat! murmură el. După aceea, omul privi peste umăr la Brandt: Plecăm?

— Corect.

— Când?

— Peste câteva minute, răspunse bărbatul cu ochi cenuşii. Ia-ţi din birou tot ce ai de luat şi cât poţi de repede. Apoi arătă glacial cu capul spre Malkovici, încă prăvălit pe scaun. Şi ia-l şi pe el cu tine şi ai grijă de el ca de ochii din cap, domnule profesor. Resursele financiare şi relaţiile lui ne sunt încă de mare folos.

Acestea fiind zise, Brandt ieşi din încăpere, grăbindu-se spre hol, în mână cu pistolul scos şi pregătit de tragere.

Renke se uită o clipă în urma lui Brandt, după care îndreptă privirea în jos, către miliardarul care tremura.

— Veniţi cu mine, domnule Malkovici, îi strigă el. Pe-aici, vă rog.

Năuc, bărbatul se ridică, îşi înşfacă servieta şi laptopul şi îl urmă pe savantul inventator de arme de-a lungul coridorului central.

În biroul său fără ferestre, Renke traversă iute până la rafturile de cărţi care camuflau, îngropat în perete, seiful său combinat cu frigider. După introducerea codului, apăsă degetul mare pe scannerul de amprente. Uşa se deschise imediat eliberând cu un pufăit vapori reci.

În momentul acela, în clădirea cu pereţi groşi şi izolaţi fonic izbucni o răpăială de focuri de armă, urmată imediat de ţipete şi vaiete ascuţite. După ce se termină rapida ploaie de gloanţe, în brusca tăcere lugubră nu se mai auziră decât câteva gemete şi plânsul unui bărbat înspăimântat. Un pistol se mai răsti încă de trei ori, după care se instaură o linişte mormântală.

— Doamne-Dumnezeule! se văicări Malkovici. Puşcaşii marini au şi ajuns aici! Se retrase cu spatele la cel mai apropiat perete, strângând la piept servieta cu informaţiile referitoare la planurile militare ale lui Dudarev şi la implicarea liderului rus în proiectul HYDRA, ca şi cum servieta aceea l-ar fi putut apăra de gloanţele americanilor.

Renke pufni dispreţuitor.

— Calmaţi-vă! N-au fost decât Brandt şi oamenii lui, care i-au eliminat pe bieţii mei asistenţi. Omul îşi trase pe mână o mănuşă groasă şi scoase din frigiderul cu uşă de seif din perete stativul cu fiole. Cu grijă, îl puse într-o geantă frigorifică.

Savantul zâmbi, privind în jos cu satisfacţie la şirurile de variante ale HYDREI special concepute de el. Etichetele de pe toate fiolele transparente de sticlă purtau câte un nume. Multe dintre ele erau ruseşti. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore, materialele din servieta lui Malkovici aveau să devină inutilizabile ca instrumente de presiune asupra lui Viktor Dudarev. Odată ce trupele şi tancurile ruseşti treceau graniţele, conducătorul de la Kremlin nu se va mai teme de divulgarea planurilor sale. El va fi liber să acţioneze împotriva miliardarului înfricoşat aşa cum va crede de cuviinţă.

Mulţumit în sinea lui, savantul închise şi etanşă recipientul frigorific. Malkovici era deja condamnat, indiferent dacă îşi dădea sau nu seama. Pe când nedetectabilele şi incurabilele arme dedicate din acele fiole îi ofereau lui Wulf Renke o putere de netăgăduit asupra lui Dudarev şi a prietenilor acestuia de la Kremlin pentru tot restul vieţilor lor.

Locotenent-colonelul Jon Smith se ghemuise îndărătul părţii din faţă a automobilului pe care îl închiriase Randi Russell, un Volvo de un verde-închis, cu patru uşi. Maşina era oprită de-a curmezişul şoselei cu două benzi, blocând traseul principal din jurul platoului vulcanic al complexului de la Orvieto. Şoseaua, adică Strada Stratale nr. 71, se bifurca acolo, o cale ducând spre gara de cale ferată, spre oraşul de mai jos, apoi către est, spre dealurile de la poalele îndepărtaţilor Apenini. Cealaltă cale urca treptat coasta dealului pietros şi intra în oraşul de pe culmea stâncii, adică în Orvieto propriu-zis.

Smith se uită în stânga lui. Într-acolo se întrezărea platoul, ca o imensă umbră neagră profilată pe cerul înstelat. Imediat dincolo de intersecţie, pământul se înălţa abrupt, într-un povârniş acoperit cu iarbă şi presărat ici şi colo cu pâlcuri de copăcei şi tufişuri ofilite. Povârnişul se termina brusc într-un perete vertical şi neted, fisurat şi sfărâmicios, de tuf calcaros şi bazalt.

Apoi se uită şi în dreapta. Kirov era la câţiva metri de el, îngenuncheat în spatele Volvo-ului, cu ambele mâini încleştate pe puşca-mitralieră MP5 Heckler & Koch. Privirile celor doi se

întâlnire şi rusul dădu liniştit din cap pentru a-i arăta celuilalt că e pregătit. Dincolo de drum, terenul cobora în pantă blândă, acoperită de porni fructiferi sterpi şi de butuci de viţă-de-vie. Din loc în loc licăreau luminiţele unor ferme îndepărtate.

— Îi văd plecând, şopti prin radio Randi Russell.

Agenta CIA stătea ascunsă ceva mai departe, pe drum în jos, pe o mică ridicătură de pământ care îi permitea să vadă bine-luminatul complex ECPR, la aproximativ un kilometru depărtare. Ea era cercetaşa lor.

— Văd două maşini. Două Mercedesuri negre care se mişcă foarte repede. Şovăi o clipă, apoi adăugă: Se pare că ai avut dreptate, Jon. Poate că vă veţi descurca mai bine aşa, ca în câmp deschis.

— Am înţeles, răspunse încet Smith.

Cu toate că ştia că îl aşteaptă o acţiune iminentă, o parte din el se relaxă uşor. Randi susţinuse vehement să organizeze ambuscada mult mai aproape de Centru. Ea dorise să fie sigură că Malkovici, Renke şi ceilalţi nu vor izbuti să se strecoare pe lângă ei, apucând-o pe unul sau altul dintre drumeagurile de ţară care se încrucişau în vale. Însă Jon se împotrivise ideii, argumentând că, lovind inamicul prea aproape de clădirea fortificată a laboratorului, i-ar permite acestuia să se retragă înapoi la adăpostul ei impenetrabil. Iar după ce Malkovici şi ceilalţi şi-ar da seama că atacul puşcaşilor marini americani, despre care fuseseră preveniţi, nu era decât o imensă păcăleală, nimic nu i-ar mai fi putut împiedica să-şi urmeze planul iniţial şi să scape pe calea aerului.

În schimb, Smith mizase pe faptul că Brandt îşi va conduce oamenii pe aici, acest drum oferindu-le cel mai rapid mijloc de a se îndepărta de ECPR. Şi odată traversată autostrada nord-sud lângă staţia de cale ferată Orvieto, fugarii puteau să traverseze Apeninii, mergând pe drumuri secundare mai puţin circulate, ajungând pe coasta italiană a Adriaticei.

Omul se încordă, auzind zgomotul puternicelor motoare ale automobilelor care se apropiau. Îşi armă puşca-mitralieră MP5, introducând pe ţeavă un cartuş de 9mm. Cu o mână controlă ca selectorul de tragere să fie pe poziţia corespunzătoare unor rafale de trei gloanţe. Se ghemui apoi mai jos, ascunzându-se în spatele masivului Volvo.

Motoarele care se apropiau se auzeau din ce în ce mai tare.

Deodată, nişte faruri scăldară în lumină Volvo-ul, aruncând până departe în susul pantei umbra straniu deformată a

acestuia. Se auzi un scârţâit de cauciucuri, când Mercedesul din faţă frână brusc pentru a evita coliziunea cu baricada lor improvizată care bloca şoseaua. O clipă mai târziu, alte frâne se alăturară concertului de scârţâituri, pe când cel de-al doilea sedan negru viră brusc şi se opri în mijlocul drumului ca să evite să-l ciocnească din spate pe primul.

Imediat, Smith şi Kirov se ridicară în spatele Volvo-ului, îndreptând puştile-mitralieră către primul automobil, la doar cincisprezece metri distanţă de ei. Ceva mai sus pe povârniş, se observă o altă mişcare. Fiona Devin ieşi şi ea din ascunzătoarea de după un bolovan de calcar pe jumătate îngropat în pământ, care se rostogolise probabil din zidul de piatră cu sute de ani înainte. Ochind atent cu Glockul ei semiautomat, ţinti cu grijă spre cel de-al doilea automobil.

— Coborâţi din maşină! strigă Smith, mijind ochii ca să se ferească de strălucirea farurilor. Acum! Cu mâinile ridicate!

Colonelul îşi auzea pulsul bubuind în urechi. Ăsta era momentul critic. Nevoia lor de a lua, dacă era posibil, prizonieri precumpănea asupra tuturor celorlalte considerente, chiar şi asupra propriei siguranţe.

Cele două sedanuri Mercedes continuau să rămână pe loc, întoarse nefiresc de-a curmezişul drumului. Prin geamurile lor fumurii nu putea vedea nici o mişcare.

— Este ultimul avertisment! răcni Jon cât putu de tare. Ieşiţi odată din afurisitele alea de maşini! Repede! Degetul i se încordă pe trăgaci.

În momentul acela, o portieră din spate a primei maşini se deschise. Încet, un bărbat, unul dintre bodyguarzii lui Malkovici, coborî şi rămase cu faţa la ei. Omul ţinea mâinile goale întinse grijuliu lateral, la înălţimea umerilor.

— Sunt neînarmat, spuse el, vorbind într-o engleză cu un accent îngrozitor. Ce doriţi? Sunteţi de la poliţie?

— Fără întrebări, mârâi Kirov. Spune-le lui Malkovici şi celorlalţi să coboare şi ei! Au zece secunde, după care vom deschide focul!

— Am înţeles, zise iute celălalt. O să le spun.

Bodyguardul se întoarse pe jumătate, ca şi cum avea de gând să se aplece şi să discute cu cei dinăuntru prin portiera deschisă. Mişcându-se însă cu o viteză incredibilă, se întoarse iar. Concomitent, scoase cu o mână din haina groasă de lână o armă automată de mărimea unui pistol Uzi.

Smith şi Kirov deschiseră în acelaşi timp focul.

Lovit de mai multe gloanţe, omul căzu pe spate şi muri încă înainte de a atinge solul.

Dar în aceeaşi clipă şoferul maşinii din faţă apăsă până la podea pedala de acceleraţie. Sedanul negru ţâşni înainte cu motorul mugind şi se îndreptă direct spre botul Volvo-ului. Al doilea Mercedes dădu înapoi în spatele primului şi acceleră şi el.

Smith îşi dădu seama prea târziu de greşeala pe care o făcuse. Ticăloşii sacrificaseră un om pentru a-l atrage pe el în cursă. Colonelul roti rapid ţeava puştii-mitralieră şi începu să tragă din nou, de data asta ţintind în plin în compartimentul motorului primei maşini care se apropia. Gloanţele sale lăsară mari găuri în capotă, în timp ce prin aer săreau scântei şi bucăţi de metal.

Alături, Kirov începu şi el să tragă, ochind în pneuri. Jon zări mai sus, pe deal, flăcăruile de la gura ţevii Glock ului, în timp ce Fiona Devin trăgea în cea de-a doua maşină, apăsând pe trăgaci cât putea de repede. Ca şi rusul, ţintea tot în roţi, încercând să-i oprească pe inamici mai înainte ca ei să apuce să treacă de baricadă şi să dispară în noapte.

Jon rămase în spatele Volvo-ului încă o fracţiune de secundă, uitându-se la Mercedesul care se ivea în faţa lui din întuneric ca un elefant scos din minţi. Mai trase o rafală de trei gloanţe, rupând alte aşchii din compartimentul motorului sedanului negru.

Dar venise vremea să se retragă.

Smith plonjă într-o parte, dindărătul maşinii-baricadă şi ateriză pe suprafaţa dură a şoselei, zdruncinându-se de-i clănţăniră dinţii în gură, după care se rostogoli frenetic pe iarba de lângă drum. În urma lui, Mercedesul pocni partea din faţă a Volvo-ului cu un bubuit asurzitor. Rămânând pentru scurtă vreme în contact după impact, cele două vehicule alunecară pe drum, împrăştiind în toate direcţiile o grindină de cioburi de sticlă spartă, de fibre de sticlă sfâşiate şi de aşchii de metal. Încet, Volvo-ul se răsuci în urma izbiturii, eliberând calea către partea din dreapta a bifurcaţiei.

Cu un scrâşnet de metal sfâşiat, primul Mercedes reuşi să treacă şi înaintă cu mare zgomot în susul dealului, către Orvieto. Bucăţi de cauciuc de la trei pneuri explodate se împrăştiară în urma lui, ricoşând şi rostogolindu-se pe drum ca într-o mişcare cu încetinitorul. Şuvoaie de scântei strălucitoare ţâşneau de la contactul metalului cu pietrişul şi cu asfaltul şoselei. Apoi, cel de-al doilea sedan negru, mergând tot pe jenţile de metal ale roţilor,

vui pe lângă Volvo-ul turtit, scrâşnind în urma automobilului din faţă.

Smith se ridică într-un genunchi şi deschise iar focul, trimiţând rafale după rafale în lungul şoselei după maşinile care se îndepărtau. Kirov se afla şi el în apropiere, trăgând liniştit şi ochind tot în partea de jos a automobilelor fugare. Fiona alergă în josul pantei către cei doi bărbaţi, introducând în pistol un încărcător plin. Chipul ei era o mască a frustrării.

— Ne scapă! zbieră ea.

Kirov mai trase o rafală, cu puşca-mitralieră aţintită asupra automobilelor, trimiţând o ploaie de gloanţe în susul dealului. Apoi dădu din cap.

— Nu! îi spuse el. Uită-te!

Cu o duduitură finală, motorul primului Mercedes îşi dădu duhul şi maşina se opri la circa două sute de metri în sus spre Orvieto. Patru bărbaţi săriră din automobil şi începură să alerge la deal, îndreptându-se tot către Orvieto. Unul dintre ei avea un ciuf de păr des şi alb şi fugea foarte stângaci, strângând cu ambele mâini o servietă. Un altul, ceva mai înalt decât celălalt, avea un păr blond-pal care strălucea la lumina lunii.

— Malkovici şi Brandt, zise Smith, sărind imediat în picioare. După ei!

În faţa lor, al doilea sedan se înclină în afara drumului, încercând să depăşească epava primei maşini. Nu reuşi decât să iasă pe pământul moale, să mai derapeze alţi câţiva metri în faţă şi în cele din urmă să se oprească definitiv. Alţi patru bărbaţi coborâră şi de-acolo. Doi dintre ei reveniră pe drum cu armele în mâini cu intenţia vădită de a acţiona ca o ariergardă, acoperind retragerea celorlalţi. Iar ultimii doi – dintre care unul era un tip suplu, cu o bărbuţă albă şi ducea în mână o altă geantă – şovăiră o clipă, uitându-se la drumul lung, deschis până la Orvieto, după care se întoarseră şi ieşiră de pe şosea, pierzându-se printre copacii şi tufişurile crescute la poalele stâncilor.

Jon auzi un zgomot de paşi pe drum în spatele lui şi se întoarse fulgerător, ridicând puşca-mitralieră.

Randi Russell se ivi din beznă, alergând către ei cu pistolul în mână.

— Ăla era Renke, mormăi ea, arătând în direcţia în care dispăruseră printre umbrele dintre copaci ultimii doi bărbaţi. Tu, Kirov şi Devin duceţi-vă după ceilalţi. Eu am să-l urmăresc pe Renke.

Smith dădu repede din cap.

— Mult succes!

Randi îl bătu uşor pe umăr în momentul în care trecu pe lângă el.

— Şi vouă la fel! apoi coti şi începu să urce povârnişul.

Jon înlocui încărcătorul golit cu un altul plin, după care se întoarse către Kirov şi Fiona şi întrebă:

— Sunteţi gata? Ceilalţi doi dădură din cap, cu ochii sticlind – amândoi stăpâniţi, ca şi el, de exaltarea, vecină cu nebunia, a luptei. Bine atunci! strigă Smith, începând să urce pe drum. Să terminăm şi cu afacerea asta!

49

Smith alerga la deal pe partea stângă a drumului, în timp ce Kirov şi Fiona urcau pe dreapta. Departe acum în faţa lor, încă luminaţi de lună, îi putea vedea pe Malkovici şi pe Brandt şi pe cei doi bodyguarzi ai lor grăbindu-se şi opintindu-se să atingă culmea platoului mai înainte ca urmăritorii să-i ajungă din urmă. Renke şi un alt bandit dispăruseră în susul pantei din dreapta, făcându-se nevăzuţi prin ceea ce păreau a fi mici livezi de piersici şi de meri şi şiruri de butuci de viţă-de-vie plantaţi chiar la poalele stâncilor. Mai multe semne indicatoare mici şi galbene de pe marginea şoselei arătau în acea direcţie, identificând zona drept Tombe del Crocifisso del Tufo, amplasamentul unei antice necropole etrusce, un oraş al morţii.

Însă acum pe Jon îl preocupau în cei mai înalt grad oamenii care se ascundeau în faţă. În timp ce restul fugarilor o luaseră la sănătoasa, doi dintre puşcaşii lui Brandt rămăseseră în urmă, probabil cu ordinul de a-i omorî sau măcar de a-i întârzia pe americanii care veneau pe urmele lor. Unul dintre cei doi banditi se ascunsese printre tufele şi copacii de pe panta dealului. Celălalt era camuflat undeva spre dreapta, după stâncile şi tufişurile de mai sus.

Smith se încruntă. A pleca la atac drept înainte pe şosea, în câmp deschis, spre acei indivizi înarmaţi era cea mai bună cale de a fi ucis. Curajul în schimburile de focuri era una, dar nebunia sinuciderii sigure cu totul altceva.

Colonelul încetini mersul, apoi se lăsă într-un genunchi, uitându-se atent, în lungul ţevii puştii sale mitralieră, la vegetaţia

de pe ambele margini ale drumului. Kirov şi Fiona se întinseseră pe burtă în dreapta sa, baleind cu grijă terenul din faţa lor, cu armele pregătite de tragere.

— Vedeţi ceva? îi întrebă Jon în şoaptă.

Kirov dădu din cap.

— Nu. Apoi se uită la american. Dar trebuie să continuăm drumul, prietene, cu orice risc. Toate împuşcăturile astea vor aduce în curând poliţia la faţa locului.

Smith rânji în direcţia rusului.

— Şi nu crezi că vor înghiţi povestea noastră cum că suntem turişti ieşiţi la hoinăreală sub clar de lună?

Kirov pufni, cumpănind în mâini arma şi trecându-şi iute un deget peste vopseaua neagră pentru camuflaj cu care îşi mânjise obrajii şi fruntea.

— Din anumite motive, mă îndoiesc de acest lucru, Jon, răspunse el laconic.

— Atunci am face bine să lăsăm pălăvrăgeala şi să pornim, îi admonestă Fiona, în acelaşi timp amuzată şi iritată. Se ridică şi porni din nou în susul drumului, rămânând aproape de marginea acestuia. O să le atrag eu atenţia, iar voi doi o să trageţi.

Tresărind, Kirov se întoarse spre ea şi întinse o mână ca s-o oprească.

— Nu, Fiona. Lasă-ne pe mine şi pe Jon să ne ocupăm de asta. Noi avem pregătire militară. Tu nu. Riscul e prea mare.

— Oleg are dreptate, încuviinţă Smith.

Însă ea clătină nerăbdătoare din cap.

— Nu, nu are, colonele. Şi nici tu. Fiona le arătă pistolul din mâna ei. Cu ăsta nu pot avea pretenţia să nimeresc ceva de la mai mult de douăzeci sau treizeci de metri. Puştile voastre mitralieră vă oferă o mai bună precizie de la o distanţă mai mare. Trebuie să ne folosim de asta.

Jon se strâmbă. Cam fără voia lui, ridică din umeri şi se uită la Kirov.

— Dar şi ea are dreptate.

Încruntat, rusul dădu din cap.

Da. Şi are adesea dreptate. Lăsă mâna în jos, deşi nu fără să o roage morocănos: însă te rog din suflet să nu te laşi omorâtă, Fiona. Dacă se va întâmpla una ca asta, eu…

Vocea i se îngroşase brusc şi atunci tăcu.

Zâmbind acum, Fiona îl mângâie prieteneşte pe cap.

— Da, ştiu. Voi fi cât pot de atentă. Apoi plecă mai departe, aplecându-se uşor.

Cei doi bărbaţi aşteptară câteva secunde şi o urmară, rămânând mult aplecaţi, mişcându-se precaut pe iarba de lângă şosea şi ţinându-se cât mai în umbră oriunde era cu putinţă.

Unul dintre puşcaşii lui Brandt, Sepp Nedel, se lungise îndărătul unei mici grămezi de pietre erodate şi acoperite cu hăţişuri, uitându-se la drum în lungul ţevii armei sale automate Micro-Uzi şi urmărind să descopere orice semn de mişcare. Îşi fixase ferm în umăr patul rabatabil al armei şi aştepta calm. A-i împuşca pe oamenii de ştiinţă neînarmaţi ai lui Renke constituise pentru el o distracţie destul de plăcută, însă acest duel cu oponenţi înarmaţi era mult mai pe gustul său.

La un moment dat se auzi un nedesluşit zgomot în tufele de cealaltă parte a şoselei. Nedel schiţă un surâs dispreţuitor. Era tipic pentru Fiodor Bajenov, neliniştit şi crispat de fiecare dată când punea mâna pe o armă. Fostul KGB-ist era destul de competent în privinţa explozibililor, dar în teren constituia o adevărată ameninţare atât la adresa lui, cât şi a celorlalţi.

Sepp văzu cu coada ochiului ceva licărind pe drum. Cineva se apropia de ei pe şosea. Neamţul încleştă mai tare mâinile pe Uzi şi roti linia de ochire. Acum putea zări o siluetă îmbrăcată în negru apropiindu-se de ei şi ghemuindu-se din când în când, pentru a trage mai bine cu urechea şi a privi mai atent. Un cercetaş trimis în recunoaştere, îşi zise Nedel. Reacţia corectă era evidentă. Cercetaşul trebuia lăsat să treacă nestingherit şi după aceea trebuiau ucişi cei care îl urmau.

Cercetaşul se apropie şi mai mult.

Nedel se abţinu să tragă. Îl intriga ceva din forma siluetei mobile. Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba. Cercetaşul american era, de fapt, o femeie! Neamţul îşi dezgoli dinţii în beznă anticipând o şi mai mare plăcere după ce îi va fi eliminat pe colegii ei.

Deodată, însă, un alt Uzi începu să clămpăne strident, scuipând gloanţe în direcţia şoselei şi muşcând din asfaltul, din iarba şi din ţărâna din apropierea femeii îmbrăcate în negru. Ea căzu în faţă şi rămase nemişcată.

Nedel înjură în gând. Bajenov intrase în panică.

Brusc, neamţul îl văzu pe Bajenov înălţând capul pe deasupra tufişurilor şi încercând să ţintească mai precis. Expertul în explozii ridicase puşca-mitralieră, ochind concentrat spre mogâldeaţa încremenită lângă drum.

Dar în momentul acela se auziră alte împuşcături, venind de

data asta de mai departe, din vale. Lovit drept în faţă, Bajenov zbieră o dată ascuţit, apoi căzu într-o parte, prăvălindu-se dintre tufe şi rămânând inert pe un morman de pământ. O a doua rafală de gloanţe îl nimeri în plin, ciuruindu-l.

Imediat după aceea, puşcaşul îmbrăcat în negru care îl omorâse pe Bajenov sări în picioare şi alergă în direcţia femeii doborâte. Se aruncă la pământ alături de ea, părând să se scotocească în buzunarele vestei de atac în căutarea trusei de prim ajutor.

Nedel încuviinţă în sinea lui. Asta era într-adevăr o ţintă valoroasă. Încet şi cu multă grijă, se ridică din spatele micii grămezi de bolovani, luă linia de ochire cu ţeava scurtă a Uzi-ului său, răsuflând uşor şi neauzit şi aşteptând până ce bărbatul îngenuncheat acolo îi apăru în colimator, apoi rămase nemişcat. Degetul lui se încordă pe trăgaci…

Culcat pe burtă la circa o sută de metri depărtare, Smith trase. Puşca sa mitralieră clănţăni zgomotos, împingându-l în umăr. Trei tuburi de cartuş goale zburară în iarbă. Lovit de două gloanţe, o dată în gât şi o dată în umăr, puşcaşul lui Brandt se prăbuşi înainte. Negru în lumina palidă a lunii, sângele lui gâlgâi scurt, scurgându-se pe pietre, după care se opri.

Cu o expresie îndârjită, Jon sări în picioare şi o rupse la fugă spre locul unde îngenunchease Kirov lângă Fiona Devin. Când ajunse acolo, ea se ridicase deja în şezut.

— N-am nimic, insistă ea, trasă la faţă şi tremurând, zâmbind însă uşurată. Nu m-au nimerit.

— Spui că nu te-au nimerit? mormăi Kirov, întinzând mâna şi atingând o lungă sfâşiere prin mâneca neagră de pe braţul ei stâng. Dintr-o julitură lăsată de un glonţ se scurgea un fir de sânge. Şi-asta ce-i?

— Asta? întrebă ea zâmbind. Nu e decât o zgârietură superficială.

— Ai avut mare noroc, declară Smith. Inima îi bubuia încă în piept de spaimă. Ca şi Kirov, fusese sigur că ea era ori moartă, ori grav rănită.

Fiona dădu calm din cap.

— Ai dreptate, colonele, am fost norocoasă. Se uită tristă în jos, la mica staţie de radioemisie-recepţie prinsă de vesta ei. Fusese distrusă fie de vreun glonţ, fie de vreo piatră când se aruncase la pământ. Îşi scoase căştile acum inutile. Dar se pare că acum va trebui să contez pe voi, pentru orice apel pe care voi

dori să-l fac.

Deodată, o lumină orbitoare izbucni în noapte în spatele lor, aruncându-le umbrele în susul pantei. Cei trei se întoarseră la timp ca să vadă o gigantică sferă de foc ridicându-se dinspre vest. Din centrul exploziei izbucniră în toate direcţiile sfărâmături contorsionate de oţel şi bucăţi de beton, zburând în noapte până la sute de metri depărtare înainte de a cădea pe pământ. Zgomotul exploziei ajunse în momentul acela până la ei ca urletul unui tren de marfa, bubuind ca un tunet şi stingându-se treptat în întuneric, lăsând în loc doar o linişte încremenită.

— S-a dus şi laboratorul lui Renke, zise Smith, uitându-se la coloanele de flăcări care se înălţau din complexul ECPR. Şi odată cu el s-au volatilizat şi dovezile de care aveam nevoie.

Kirov dădu sumbru din cap.

— În cazul ăsta avem şi mai multe motive să-i prindem pe Malkovici şi pe Brandt. Omul ridică din umeri. Dar cel puţin nu va mai trebui să ne îngrijorăm prea tare că ne va opri poliţia.

— Chiar aşa, încuviinţă absent Jon, cu ochii la flăcările care mistuiau ruinele sfărâmate ale fabricii de arme genetice a lui Renke. Toate patrulele poliţiei municipale şi ale carabinierilor din Orvieto vor roi acolo peste zece minute sau încă şi mai repede. Se aplecă şi o ajută pe Fiona să se ridice. Mai bine ne-am grăbi să nu scăpăm ocazia.

Împreună, cei trei agenţi Covert-One se întoarseră şi o luară la fugă spre est, de-a lungul drumului, alergând de le sfârâiau călcâiele spre capătul platoului.

Înaintând cu grijă printre butucii de viţă-de-vie, Randi Russell văzu izbucnind brusc o lumină de un alb orbitor pe povârnişul din jurul ei, răspândindu-şi strălucirea peste priveliştea ierburilor înalte şi uscate, a pomilor fructiferi desfrunziţi, a gardurilor metalice şi a teraselor erodate şi acoperite cu hăţişuri. Se aruncă la pământ, aşteptând până ce fulgerarea se estompă şi totul se cufundă din nou în beznă.

În brusca tăcere care se instală după explozie, auzi din faţă şi din stânga ei un murmur de voci uluite. Randi se ridică prudent şi porni din nou înainte, în direcţia respectivă. Vocile tăcură de îndată.

Randi ajunse la un gard de zăbrele, se lăsă jos, pe vine. În lumina palidă a lunii, zona din faţă părea mult mai deschisă. Cu toate astea, era dificil să distingi prea multe detalii. Era acolo o succesiune din ceea ce păreau să fie nişte moviliţe acoperite de

iarbă, fiecare în vârf cu câte o piatră cenuşie, dar spaţiile dintre moviliţe erau cufundate într-un întuneric impenetrabil. Era timpul să se uite mai bine la priveliştea de dinaintea ei. Randi ridică la ochi binoclul cu amplificator de imagine. Conceput în aşa fel încât să intensifice chiar şi cea mai slabă lumină ambiantă, fie că era vorba de lumina stelelor, fie a lunii, acesta transforma noaptea în zi.

Imediat, peisajul se limpezi în faţa ochilor ei.

Se uita la ceea ce părea a fi o reţea rectangulară de străzi înguste şi abrupte, săpate în coasta colinei şi mărginite de mici case clădite din bolovani tăiaţi din tuful calcaros, o formă de calcar cu pigmenţi cenuşii. Unele acoperişuri erau conice, altele plate, însă aproape toate erau acoperite cu iarbă uscată şi pământ bine bătătorit. La mijlocul fiecărei asemenea construcţii se vedea o deschizătură joasă, trapezoidală, întunecoasă. Pe pietrele mari de deasupra acestor intrări libere erau săpate litere dintr-un alfabet arhaic. Dincolo de construcţii zări o cărare mărginită de balustrade care urca în direcţia unei parcări auto pustii.

Era străvechiul oraş etrusc al morţilor, îşi dădu seama Randi, amintindu-şi de fugara documentare pe care o efectuase în timpul zborului din Germania până aici, în ziua precedentă. Unele dintre aceste morminte aveau o vârstă de aproape trei mii de ani. Scoase din pământ în urma săpăturilor arheologice care începuseră pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, vasele, cupele, armele şi armurile găsite erau expuse şi puteau fi acum admirate într-un muzeu de lângă catedrala din Orvieto.

Randi se încruntă. Renke şi bodyguardul lui trebuie că se ascunseseră pe undeva prin necropola aceea, probabil cu intenţia să se strecoare din nou în josul dealului atunci când aveau să înceteze împuşcăturile. Nu era un plan prea rău, gândi la rece Randi. Oricine ar fi încercat să-i urmărească prin aceste străduţe înguste ar fi fost expus ca o ţintă fixă pentru cineva care ar fi tras de la adăpostul unuia dintre morminte.

Puse la loc binoclul şi se strecură pe sub bara de jos a gardului, mişcându-se încet şi cu grijă să nu-şi agaţe în gard ceva din echipamentul ei. Apoi se furişă spre morminte prin iarba înaltă, târându-se fără zgomot de la o porţiune de umbră la alta.

Din când în când se oprea şi îşi încorda auzul, încercând să depisteze cel mai mic sunet care i-ar fi putut spune de unde pândeau inamicii. Dar nu auzi nimic, în afară de zgomotele îndepărtate ale sirenelor maşinilor de poliţie, de pompieri şi ale

ambulanţelor care se grăbeau spre complexul ECPR răvăşit de explozie.

Ajunse în cele din urmă şi pe poziţia pe care o alesese încă de la început, lângă un pâlc de copaci piperniciţi care crescuseră pe coasta colinei, ceva mai sus de necropolă. De acolo se putea uita în jos pe majoritatea străduţelor, mai ales pe potecile care duceau înapoi spre drumul către Orvieto.

Scoase din nou binoclul, baleind metodic întregul cimitir antic şi concentrându-se în primul rând asupra intrărilor în mormintele despre care ea socotea că oferă cele mai avantajoase poziţii de observare. Dacă nu se înşela, Renke şi bodyguardul lui îşi aleseseră un ascunziş din care să poată zări pe oricine ar fi intrat în complexul de morminte dinspre şosea, ori dinspre parcare.

Binoclul alunecă încet pe lângă intrarea unui mormânt cam de pe la jumătatea străzii centrale, după care se opri şi reveni. Se întrebă dacă forma vagă pe care o întrezărea în interiorul întunecat era doar un fragment dintr-un bolovan căzut sau un şiretlic al luminii lunii.

Randi îşi ţinu răsuflarea, aşteptând cu răbdare. Arătarea fantomatică se mişcă uşor, prinzând formă. Se uita în momentul acela la capul şi umerii unui bărbat, unul cu barba rasă, care se ghemuise chiar în deschizătura joasă şi supraveghea în lungul străduţei intrarea în necropolă. Omul îşi schimbă din nou poziţia şi ea văzu acum şi arma din mâinile lui.

Rămase nemişcată. Era oare şi Renke înăuntrul acelui mormânt, împreună cu bărbatul acela? Sau specialistul în arme biologice îşi alesese o altă ascunzătoare?

Bodyguardul se uită o clipă în spatele său, părând că ascultă ceea ce i se şoptea, apoi dădu din cap, după care se întoarse în poziţia de pândă.

Randi schiţă un zâmbet de satisfacţie. Wulf Renke era şi el acolo, chircindu-se răbdător în beznă şi aşteptând ocazia de a-şi lua tălpăşiţa şi a dispărea din nou, aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci. Asta era răspunsul la care sperase. Îşi puse la loc binoclul şi coborî în linişte panta, rămânând foarte aplecată şi alături de strada unde erau camuflaţi Renke şi cu celălalt bărbat.

O luă tiptil pe o potecă care marca marginea de nord a necropolei şi o traversă repede, strecurându-se la adăpostul unuia dintre micile morminte pătrate. Apoi îşi puse pistolul Beretta în tocul de pe coapsă, închise clapa tocului şi se trase cu ambele mâini în sus, pe acoperişul înierbat al camerei funerare.

De acolo, trecând de pe un acoperiş pe altul, sărind uşor şi

neauzit peste spaţiile înguste dintre construcţiile vecine, ajunse pe acoperişul plat al mormântului aflat imediat mai la nord de cel în care se ascunsese Renke. Îşi scoase atunci pistolul de 9 mm, se târî spre colţ şi se uită în jos peste margine.

Iar acolo, la doar câţiva metri distanţă, se afla deschizătura unde îl zărise pe bodyguardul savantului. Ea ţinti cu pistolul Beretta, aşteptând până ce ochii ei se obişnuiră cu întunericul. Treptat, începu să distingă în beznă diverse forme şi umbre, dezvăluind din nou capul şi umerii santinelei ghemuite acolo, cu puşca-mitralieră în braţe. Degetul ei se încordă pe trăgaci, apoi se relaxă din nou, uşor. Hotărî să-i ofere individului şansa de a acţiona cu înţelepciune.

— Aruncă arma! îi strigă încet Randi.

Luat complet prin surprindere, omul reacţionă instinctiv. Capul îi tresări cu privirea îndreptată în sus şi el se întoarse disperat, ridicând arma ca să tragă.

Randi îl împuşcă în cap.

Încă înainte de a se fi stins ecourile împuşcăturii între zidurile de piatră ale mormintelor, ea şi pornise. Se rostogoli de pe acoperiş, ateriză ghemuit pe stradă şi îndreptă din nou arma spre deschizătura criptei.

De acolo nu se auzea nici un zgomot. Nici un semn de mişcare dinăuntru.

— Wulf Renke! zise Randi calm într-o germană perfectă, ridicând vocea doar atât cât să poată fi auzită din interiorul mormântului. S-a isprăvit! Nu mai ai unde să fugi. Ieşi acum cu mâinile ridicate şi îţi voi cruţa viaţa. În caz contrar, te voi ucide.

O clipă crezu că el va tăcea, refuzând să vorbească. Dar după aceea omul de ştiinţă răspunse.

— Adică astea sunt cele două posibilităţi? întrebă liniştit bărbatul. Fie mă predau cuminte şi merg la închisoare, fie mor de mâna ta?

— Corect.

Renke pufni.

— Te-nşeli, îi spuse el pe un ton sumbru. Ai uitat că există întotdeauna şi o a treia opţiune. Şi tocmai pe aceea o aleg eu.

Deodată, Randi auzi din interiorul mormântului un scârţâit slab, urmat de un horcăit înspăimântat, apoi de un lung suspin, după care se lăsă o linişte deplină.

— La naiba! murmură ea, precipitându-se spre intrare.

Era prea târziu.

Wulf Renke şedea prăvălit pe una dintre băncile de piatră pe

care le foloseau etruscii pentru morţii lor. Ochii bărbatului se holbau fără viaţă la Randi. Din gura lui flască se prelingea o spumă care se scurgea în barba sa albă şi îngrijită. Pe jos, la picioarele lui, erau resturile unei fiole sparte, alături de o geantă frigorifică etanşă. Aerul din interiorul camerei mortuare mirosea vag a migdale amare.

Fugarul savant specializat în arme biologice se sinucisese prin otrăvire, probabil cu cianură, îşi zise Randi încrâncenată. Se aplecă şi intră în monumentul funerar. După un scurt control al buzunarelor lui Renke, care nu scosese la iveală nimic interesant, ea luă geanta frigorifică şi ieşi de-a-ndărătelea pe strâmta străduţă scăldată în lumina lunii.

Înăuntrul containerului găsi o serie de fiole de sticlă împachetate în gheaţă uscată. Iar când mai citi inscripţiile de pe etichetele fiecărei fiole, Randi se holbă, uluită şi oripilată. Presupuse că avea în faţa ei variantele letale ale agenţilor patogeni dedicate precis conformaţiilor genetice ale lui Viktor Dudarev, ale principalilor lui miniştri şi ale multora dintre cei mai importanţi comandanţi din armata Rusiei. Închise iute la loc capacul containerului, îl înşfacă şi plecă alergând pe străzile înguste ale oraşului morţilor.

50

Smith se furişa tiptil la adăpostul umbrelor aruncate de un şir de pini înalţi. Ieşi la marginea unui mic parc public, dominat de fundaţiile unui templu etrusc din care nu mai rămăseseră decât câteva trepte de piatră, o platformă acoperită cu iarbă şi bazele circulare a ceea ce trebuie să fi fost coloanele de susţinere de odinioară. Şoseaua principală urca printr-un strâns viraj şi intra în Orvieto, iar acum el se afla cu faţa spre sud.

Se lăsă într-un genunchi şi le făcu semn lui Kirov şi Fionei să se apropie. Cei doi se strecurării ca nişte năluci printre copaci şi i se alăturară.

Grosul cetăţii medievale se întrezărea vag în dreapta lor, un labirint de străduţe întortocheate şi căsuţe joase şi neregulate de piatră, dintre care cele mai multe aveau vârstele între opt şi nouă sute de ani. În multe locuri, străzile erau traversate de arcade care uneau anticele clădiri şi transformau îngustele alei

într-o alternanţă de bazine de palidă lumină argintie a lunii şi o beznă lugubră.

Capătul răsăritean al platoului cobora abrupt în stânga lor, căzând spre luminile din Orvieto Scalo – oraşul de jos. O terasă largă se întindea în lungul marginii, pe toată distanţa până la bastioanele circulare fără acoperiş şi la masivele ziduri exterioare din piatră ale citadelei Fortezza dell'Albomoz, o fortăreaţă papală construită în secolele al paisprezecelea şi al cincisprezecelea.

— În ce direcţie or fi luat-o Brandt şi Malkovici? murmură Jon. Spre vest, în direcţia oraşului vechi?

— În nici un caz spre oraşul vechi, replică sec Fiona. Este un drum înfundat pentru ei. Unica cale de ieşire de acolo duce direct înapoi la complexul Centrului ECPR, iar pe şosea e mai mult ca sigur că roiesc deja maşinile poliţiei italiene şi ambulanţele.

— Drept înainte, spuse ferm Kirov, arătând către un mic semn indicator cu o săgeată indicând drumul spre sud, de-a lungul unui bulevard străjuit de copaci care ducea până în Piazza Cahen şi până la Stazione Funicalore – staţia liniei de telecabină care lega Orvieto cu oraşul de jos. Unica lor speranţă realistă de a scăpa de-aici este aceea de a cerşi, a cumpăra sau a fura o altă maşină, iar singurul loc în care ar putea face acest lucru în siguranţă este acolo jos, lângă staţia principală de cale ferată. Linia de funicular este probabil închisă pe timpul nopţii, dar poate că mai există şi alte drumuri sau poteci care coboară într-acolo din partea asta a oraşului.

Smith dădu din cap încordat.

— Pare verosimil. Colonelul se ridică în picioare. Foarte bine, atunci eu o s-o iau prin stânga, iar tu, Oleg, prin dreapta.

— În timp ce eu o să mă ţin pe urmele voastre, ca o fetiţă bună, mergând în siguranţă la mijloc, spuse Fiona zâmbind uşor pentru a mai îndulci tonul mustrător.

Răspândiţi astfel, cei trei traversară părculeţul, dând ocol ruinelor templului şi se îndreptară către sud, ţinându-se aproape de marginea din stânga a drumului larg care ducea spre piaţa deschisă numită Piazza Cahen.

— Dar unde este profesorul Renke? se chinui Malkovici să întrebe între două răsuflări, ţinând încă strâns la piept servieta preţioasă. Şedea cu spatele rezemat de uşile închise ale staţiei funicularului. Sudoarea îi încâlcise coama de păr alb şi se scurgea în mici pâraie pe faţa îngrozită.

— Ori e mort, ori a căzut prizonier, mârâi Brandt. Ar fi fost mai bine dacă ar fi venit cu noi.

Furios pe sine, dar şi pe patronul său cuprins de panică, Brandt îşi analiză opţiunile. Erau din ce în ce mai limitate. Cu Renke dispărut şi laboratorul HYDREI distrus, el însuşi va mai fi util ruşilor doar atâta timp cât americanii nu vor şti nimic despre planurile de invadare a Ucrainei şi a celorlalte foste republici sovietice. Se uită în direcţia servietei lui Malkovici. Conţinea informaţii care nu trebuiau lăsate să cadă în mâinile americanilor. Iar miliardarul însuşi devenea repede o povară.

În situaţia asta, bănuia Brandt, unica lui cale de a-şi salva viaţa în faţa bărbaţilor duri de la Kremlin era să-l elimine pe Malkovici şi să le predea servieta miliardarului cu tot conţinutul ei. Fostul ofiţer Stasi ridică pistolul Walther, dar se opri imediat. Nu aici, decise el. Piaţa era prea deschisă, iar zgomotul unei împuşcături ar răsuna în tot oraşul. Nu, îl va împuşca pe bătrân mai târziu, după ce va fi ajuns în siguranţă, departe de blestematul labirint medieval, îşi spuse el. Odată ajuns sus, în Apenini, ar fi mult mai simplu să ascundă un cadavru ciuruit de gloanţe undeva unde nu l-ar mai găsi nimeni niciodată.

Aplecându-se, Brandt îl smuci pe Malkovici şi îl săltă în picioare.

— Să mergem! mârâi el. Chiar după colţul fortăreţei aceleia mai există un drum care coboară.

Tremurând şi de teamă şi de oboseală, bărbatul mai în vârstă se supuse.

În momentul acela, unul dintre cei doi oameni care îi mai rămăseseră se ghemui şi mai jos, şoptindu-i:

— Domnule Brandt! Americanii! Sunt aici! Ne-au ajuns din urmă! Ridică puşca lui mitralieră şi folosi scurta ţeavă pentru a arăta în direcţia intrării în piaţă.

Tresărind, Brandt se întoarse, cu pistolul gata de tragere. În semiobscuritate, reuşi doar să zărească trei siluete în negru intrând în piaţă. Erau la mai puţin de o sută de metri depărtare de ei.

— Ucide-i! răcni el.

Smith observă o bruscă agitaţie în apropierea staţiei Auricularului, o clădire mică şi modernă la marginea estică a pieţei. Acolo erau patru bărbaţi. Doi dintre ei erau adăpostiţi în spatele unui şir de jardiniere de teracotă, cu armele pregătite de tragere. Brandt, mai înalt şi cu părul blond, se ghemui şi el

îndărătul lor. Cel de-al patrulea bărbat, Konstantin Malkovici, se întoarse să fugă, tulind-o înnebunit de lângă staţie. Se făcu nevăzut în beznă, îndreptându-se spre arcada porţii de intrare în fortăreaţa papală.

— La pământ! strigă Jon, încercând să-i prevină pe Kirov şi pe Fiona şi aruncându-se el însuşi pe pavaj. Culcaţi-vă la pământ!

Atunci, oamenii lui Brandt deschiseră asupra lor un foc automat susţinut.

Gloanţele şuierau în jurul lui Smith, zburând la mică înălţime pe deasupra capului. Alte gloanţe ricoşau de pe caldarâm, împrăştiate apoi în toate direcţiile. Bucăţi de beton şi asfalt se împrăştiau prin piaţă.

Colonelul se rostogoli, încercând disperat să iasă din raza vizuală a bandiţilor.

La câţiva metri de-acolo, Fiona Devin strigă brusc şi căzu. Rămase chircită, cu dinţii strâns încleştaţi, ţinându-se de coapsă. Sângele şiroia printre degetele încleştate. Încruntat de îngrijorare, Kirov se repezi în direcţia ei, neluând în seamă ploaia de gloanţe de 9 mm care răpăiau în jurul lui.

Cele două Uzi tăcură. Ambii puşcaşi îşi terminaseră cele câte douăzeci de cartuşe din încărcător în doar câteva secunde. Amândoi se ghemuiseră apoi şi mai jos, grăbindu-se disperaţi să-şi reîncarce armele.

Smith se opri brusc din rostogolire. Ori ripostau imediat, ori mureau. Colonelul miji ochii şi luă iute linia de ochire în direcţia şirului de jardiniere, după care apăsă pe trăgaci şi deschise focul cât putu de repede, baleind cu ţeava armei dintr-un capăt în celălalt al micii staţii. Puşca lui mitralieră MP5 clămpănea tare, trimiţând glonţ după glonţ în direcţia lui Brandt şi a oamenilor lui. Lovită de o rafală, o jardinieră de teracotă se făcu ţăndări, împrăştiind prin aer cioburi, ţărână şi resturi de plante.

Puşcaşul ascuns în spatele jardinierei fu răsturnat pe spate şi rămase nemişcat. Arma lui căzu cu zgomot pe pavaj.

Pe unul l-am doborât, îşi zise încruntat Smith. Luă din nou linia de ochire, întorcându-se spre cel de-al doilea om al lui Brandt. Brandt însuşi se afla chiar lângă subordonatul lui, cu un genunchi pe caldarâm şi cu pistolul semiautomat spre înainte.

Cei trei bărbaţi deschiseră simultan focul.

Şi din nou gloanţele începură să lovească pavajul şi să şuiere prin aer în jurul lui Jon. Un glonţ îi sfâşie o linie de foc razantă pe deasupra umărului său drept. Un alt glonţ trecu la fel de razant şi îi tăie un buzunar al vestei, vărsându-i pe caldarâm conţinutul

buzunarului. Pe jos se rostogoliră cioburi de sticlă şi de material plastic, adică tot ce mai rămăsese dintr-un dispozitiv de mână pentru supraveghere cu laser. Un glonţ ricoşat sări din pavaj şi îl pocni în partea stângă, lovindu-l cu suficientă forţă încât să-i rupă o coastă.

Smith se străduia din răsputeri să-şi înfrângă instinctul de conservare care îl îndemna să fugă şi să se adăpostească din calea gloanţelor. Rămase însă pe loc şi apăsă repetat pe trăgaci. Ţeava armei se ridica şi i se zbătea în mâinile încleştate. Jon strângea din dinţi pentru a învinge durerea provocată de coasta ruptă şi continua să tragă.

Multe gloanţe de 9 mm loviră în staţia funicularului, spărgând geamurile, găurind uşile încuiate şi săpând mari cratere în pereţii de bazalt. Toate jardinierele avură soarta celor dintâi, iar Brandt şi omul său se frânseră în cele din urmă de mijloc şi căzură inerţi unul peste celălalt.

Smith trase şi ultimul cartuş din încărcător, după care se grăbi să-l înlocuiască cu altul plin şi introduse un cartuş pe ţeavă.

Colonelul cercetă atent faţa staţiei, cu degetul pe trăgaci, încercând să descopere orice mişcare din partea celor trei trupuri căzute pe pavajul sfărâmat de gloanţe. Nimic nu se clintea. Se lăsase brusc o linişte stranie – absenţa oricărui zgomot după numeroasele rafale asurzitoare.

— Jon! strigă atunci Oleg Kirov. Rusul era chircit deasupra Fionei Devin, luptându-se să oprească sângerarea din rana ei de la coapsă. Am nevoie de ajutorul tău, îl rugă el.

Smith se ridică în picioare clătinându-se uşor, în timp ce un alt val de durere se abătu asupra lui, după care se grăbi în direcţia femeii rănite. Fiona încă nu-şi pierduse cunoştinţa, dar era palidă şi tremura, pe cale să intre în stare de şoc.

Colonelul se uită la Kirov. Era la fel de palid ca şi ea.

— Du-te după Malkovici, Oleg. Omul s-a refugiat în fortăreaţa de-acolo, îi spuse încet Jon. Am eu grijă de Fiona.

Rusul clătină supărat din cap.

— Ba eu unul aş...

— Ai uitat că sunt medic? zise repede Smith. Lasă-mă să-mi practic profesia, iar tu du-te şi practică-ţi-o pe-a ta. Dacă Malkovici ne scapă, toate străduniile noastre vor fi fost zadarnice. Aşa că, ce mai aştepţi?! Pleacă odată!

Kirov îl mai privi o clipă, se încruntă, dar apoi dădu din cap. Fără să mai spună nimic, se aplecă şi atinse tandru fruntea Fionei. După care îşi înşfacă puşca-mitralieră, sări în picioare şi

porni spre poarta fortăreţei.

Smith îngenunche lângă Fiona şi începu să examineze rana, dând cu grijă la o parte materialul jeanşilor pentru a se putea uita atât la orificiul prin care intrase glonţul, cât şi la cel prin care ieşise. Palpă uşor piciorul femeii, apăsând puţin mai tare în unele locuri pentru a verifica dacă nu fusese atins şi osul. Ea sâsâi de durere printre dinţii încleştaţi.

— Iartă-mă, îi zise încet Jon. Apoi scoase trusa de prim ajutor şi alese o faşă cu care îi înfăşură strâns piciorul rănit. Fiona se crispă de durere. După aceea, Smith îşi scoase vesta, o împături de mai multe ori şi i-o puse sub piciorul rănit, ridicându-l puţin.

— Cât de grav este? întrebă încet Fiona.

— Ai fost norocoasă, îi răspunse Jon hotărât.

Ea se strădui să zâmbească.

— Este pentru a doua oară în noaptea asta când îmi spui aşa ceva, colonele. De data asta însă, nu ştiu de ce, dar nu mă mai sunt chiar atât de norocoasă.

Jon îi întoarse zâmbetul.

— Orice noroc e relativ, doamnă Devin. Redeveni serios: într-un fel sau altul, glonţul care te-a nimerit nu ţi-a atins nici un vas de sânge important şi nici osul. Muşchiul coapsei este găurit şi sfâşiat ca dracu', dar se va vindeca complet după ce vei ajunge într-un spital decent.

De îndată ce terminase de stabilizat starea Fionei, Jon desfăcu încă un bandaj din trusa sanitară, îşi scoase tricoul şi folosi nişte bucăţi de bandă adezivă pentru a-şi imobiliza coasta ruptă. Apoi, cu încă o bucată de bandaj, făcu o eşarfa cu care îşi atârnă braţul stâng de gât.

Deodată, auzi în căşti vocea surescitată a lui Randi Russell.

— Jon, zise ea într-un suflet. Renke a murit, dar am pus mâna pe nişte materiale de-ale lui. Mă îndrept acum spre vârful dealului. Care-i situaţia la voi?

Smith deschise microfonul.

— Şi Brandt este mort. Însă Malkovici a fugit, iar doamna Devin este rănită. Vorbind repede, o puse la curent cu tot ce se mai întâmplase, inclusiv cu locul unde se aflau ei acum, în Piazza Cahen, după care o întrebă: Cât de repede poţi ajunge aici?

— În cinci minute, îl asigură ea.

— Am înţeles, spuse Smith. Vino cât poţi de repede. Şi anunţă şi elicopterul Pave Low folosind codurile pe care ţi le dau eu acum. Spune-le să rămână pe recepţie ca să ne recupereze.

— Tu unde te duci acum? îl întrebă Randi.

— Fug şi eu pe urmele lui Malkovici. O să te ţin la curent. Terminat! Colonelul îşi luă arma, se ridică în picioare şi se uită la Fiona, zicându-i: Randi o să ajungă şi ea aici imediat. Te pot lăsa singură până atunci?

Palidă încă, ea dădu din cap.

— Da. Acum du-te şi ajută-l pe Oleg să-l prindă pe nemernic.

— Iar tu stai aici liniştită. Nu încerca să te ridici şi să mergi cu piciorul ăla rănit, o avertiză ferm Smith. E un ordin!

Apoi făcu stânga-mprejur şi o luă la fugă, traversând piaţa.

Erich Brandt se agita în întuneric, luptând contra durerii care ameninţa să-i înăbuşe toate simţurile. Izbuti să deschidă ochii şi să clipească, în timp ce îşi recăpăta cunoştinţa. Zăcea pe caldarâm cu o greutate care-l apăsa pe picioare. Mirosul de cupru coclit şi fierbinte al sângelui proaspăt îi invadă nările. Întoarse încet capul, tresărind de durerea atroce pe care i-o provocase mişcarea. Mai mult sânge începu să se scurgă pe pavajul pieţei.

Unul dintre oamenii săi era căzut peste el, mort de-a binelea – împuşcat de mai multe ori.

Brandt ridică cu grijă o mână, atingându-şi precaut fruntea. O încreţitură de piele sfâşiată acolo îl săgetă cu un junghi ca de foc. Simţi sub piele sfărâmăturile osului spart. Privirea i se întunecă şi îşi retrase tresărind degete însângerate. Nu trebuia să se gândească prea mult la ce ar putea să însemne rana de la cap.

Auzi un zgomot de paşi grăbiţi care se apropiau şi miji ochii până ce erau aproape închişi. Răsuflând superficial şi abia auzit, zări un individ brunet şi suplu trecând în fugă la mică distanţă, cu un braţ strâns într-o eşarfă improvizată şi cu o puşcă-mitralieră în cealaltă mână.

Era Smith, îşi dădu seama Brandt uluit. Într-un fel sau într-altul, americanul scăpase din Rusia, iar acum se afla aici, în Orvieto, pornit în căutarea lui Malkovici. Înţelegerea acestui fapt îl îmboldi să treacă la acţiune. Încet, se trase de sub cadavru, îşi găsi pistolul şi se târî mai departe până ce ajunse la adăpostul unor copaci şi tufe din apropierea înaltei porţi boltite prin care se intra în Fortezza dell'Albomoz. La adăpostul întunericului, se ridică în picioare şi porni clătinându-se pe urmele lui Smith.

Împingându-se cu ambele mâini, Fiona se săltă în şezut, atentă să-şi ţină piciorul bandajat întins în faţă. Efortul o făcu să

ameţească şi aşteptă câteva momente până ce capul ei încetă să se mai învârtească, după care ridică privirea şi începu să se uite peste piaţa scăldată în lumina lunii. În oraşul din spatele ei se auzeau glasuri înspăimântate care se strigau unele pe altele, în timp ce locuitorii din Orvieto încercau să-şi dea seama ce puteau însemna toate exploziile şi împuşcăturile acelea care se auziseră în străvechiul lor oraş.

Fiona se încruntă şi se uită la ceas, întrebându-se unde putea fi Randi Russell. Dacă poliţia locală ajungea la faţa locului mai înainte ca agenta CIA să fi sosit şi s-o ajute, atunci ea s-ar afla în mare bucluc. Nici Klein şi nici măcar preşedintele Castilia nu puteau dezvălui secretul organizaţiei Covert-One pentru a explica activităţile ei, iar ea bănuia că autorităţile italiene s-ar uita foarte sever la o presupusă ziaristă independentă înarmată până-n dinţi, prinsă dând târcoale prin ţara lor.

Cercetă apoi cu privirea staţia ciuruită de gloanţe a funicularului, remarcând cele două cadavre prăvălite în piaţă, în faţa geamurilor sfărâmate ale staţiei. Fiona miji ochii. Numai două cadavre? Trebuiau să fie trei.

O clipă încremeni, străbătută de fiori reci. Unul dintre oamenii lui Brandt sau poate Brandt însuşi scăpase cu viaţă... şi fără staţia ei radio nu mai avea nici cum să-i prevină pe ceilalţi. În ciuda durerilor care o încercau, Fiona se ridică în picioare şi porni şchiopătând spre fortăreaţă.

Smith îi găsi pe Oleg Kirov şi pe Konstantin Malkovici stând împreună pe cele mai înalte metereze ale fortăreţei. Peretele de piatră cobora abrupt sub zidurile cetăţii, ajungând aproape vertical, printre arbuşti pitici şi de tufişuri, până spre luminile din Orvieto Scalo şi spre autostrada de dedesubt. Magnatul ţinea mâinile ridicate. La picioarele sale era o servietă deschisă.

Rusul ţinea puşca-mitralieră îndreptată de formă către bărbatul mai bătrân şi cu părul alb. Aruncă peste umăr o privire în direcţia lui Jon.

— Domnul Malkovici a acceptat până la urmă să coopereze cu noi, zise sec Kirov. Se pare că dânsul regretă acum amarnic decizia lipsită de înţelepciune de a-l susţine pe preşedintele Dudarev în diversele conspiraţii urzite de el.

— N-am nici cel mai mic dubiu că a acceptat, spuse Smith la fel de sec. Dar ce este în servietă?

— Informaţii de maximă importanţă pentru guvernul nostru, răspunse cu mare solicitudine Malkovici. Tot ce am fost în stare

să aflu eu despre planurile militare ale Rusiei.

Pentru prima oară după multe zile încoace, Jon simţi că i se ia de pe umeri o parte din povară. Avându-l acum pe Malkovici viu şi nevătămat, ba pe deasupra şi dispus la mărturisiri, precum şi dovezile despre intenţiile lui Dudarev de a-i invada pe vecinii săi mai mici părea cât se poate de posibil ca Statele Unite să reuşească să-şi susţină argumentat deschiderea ostilităţilor faţă de Rusia.

— Aruncaţi armele, răsună deodată din spatele lor o voce aspră şi chinuită. Aruncaţi-le sau vă împuşc.

Smith încremeni. Cunoştea vocea. Şi totuşi Brandt era mort. Doar îl împuşcase cu mâna lui pe ticălos.

— Aveţi trei secunde, spuse glacial Brandt. Unu. Doi…

Secat la inimă de brusca inversare a norocului, Smith dădu drumul puştii sale mitralieră care zăngăni pe parapet. Lângă el, Kirov făcu acelaşi lucru, lăsând jos cu grijă propriul său MP5.

— Excelent! spuse neamţul. Acum întoarceţi-vă… încet. Şi ţineţi mâinile ridicate aşa ca să le pot vedea.

Cei doi se conformară. Într-adevăr, Brandt stătea la doar câţiva metri depărtare de ei, lângă crenelurile zidului. Faţa lui era o mască oribilă de sânge închegat. Osul îi strălucea alb dintr-o tăietură de pe frunte. Ţinea în mâna încleştată pistolul pe care îl îndrepta când spre unul, când spre celălalt, ameninţându-i pe rând.

— Erich! exclamă bucuros Malkovici, dând să înainteze. Slavă Cerului! zâmbi larg. Ştiam eu că mă vei salva din ghearele acestor indivizi.

— Treci înapoi, mârâi Brandt la el, îndreptând pistolul spre el.

Zâmbetul îngheţă pe faţa acestuia.

— Dar, Erich, eu…

— Ai crezut că vei supravieţui acestei nopţi? surâse dispreţuitor fostul ofiţer Stasi. Ei bine, află că mi-e tare teamă că de data asta speculaţiile tale au dat greş. S-ar putea spune chiar că este un fatal calcul eronat. Ridică din umeri, continuând să-i ameninţe cu pistolul pe cei trei bărbaţi. Poate că Dudarev nu mă va recompensa pentru că te-am ucis. Însă cel puţin moartea ta mă va pune la adăpost de mânia lui cea mai înverşunată.

— Ai de gând să ne omori pe toţi? îl întrebă Kirov de-a dreptul.

Brandt dădu din cap şi răspunse:

— Fireşte! Se dădu câţiva paşi înapoi, mărind distanţa dintre ei şi făcând imposibil un eventual atac asupra lui, mai înainte ca el să-i împuşte pe toţi. Unica întrebare este pe care să-l împuşc

primul.

Şi din nou gura ţevii Waltherului său se mută de la unul la altul. Apoi se opri numai asupra lui Jon.

— Pe tine, colonele, îi spuse el cu răceală. Pe tine am să te omor primul.

Dar în momentul acela, Smith văzu o siluetă mlădioasă şi trasă la faţă ivindu-se din beznă în spatele lui Brandt. Colonelul clătină din cap.

— În locul tău, n-aş fi prea convins, zise el liniştit. Îţi mai aminteşti că ţi-am promis cândva că vei fi un om mort?

Brandt zâmbi glacial.

— Da, colonele. Ţinti atent spre capul lui Smith. Şi totuşi te-ai înşelat în privinţa asta, ca de altfel în multe altele.

Atunci răsună asurzitor o împuşcătură, trasă decisiv de la mică distanţă.

Zâmbetul lui Brandt încremeni. Încet, foarte încet, omul se întoarse, apoi căzu într-o parte, rostogolindu-se peste marginea parapetului. După o scurtă linişte, se auzi o bufnitură înfundată.

Smith îşi luă de jos puşca-mitralieră şi se apropie de parapet, uitându-se în jos. Acolo, la aproximativ douăzeci de metri dedesubt văzu zăcând cadavrul zdrobit al lui Brandt, răşchirat pe cărarea pietruită care trecea pe la poalele zidurilor fortăreţei. Colonelul dădu din umeri.

— Însă n-am spus niciodată că eu voi fi acela care te va ucide, murmură el la adresa bărbatului recent decedat.

Jon se uită înapoi peste umăr.

Fiona Devin stătea în picioare, coborând încet pistolul.

Bandajul înfăşurat în jurul coapsei ei drepte era acum întunecat, îmbibat cu sânge proaspăt.

— Parcă îţi ordonasem să rămâi pe loc, o dojeni blând Smith.

Ea îi zâmbi, licăriri jucăuşe dansând în ochii ei.

— E-adevărat, colonele. Dar eu sunt o persoană civilă care nu s-a priceput niciodată prea bine să asculte ordine.

— Din fericire pentru noi, spuse Kirov, mimând supărarea şi apropiindu-se de ea ca s-o îmbrăţişeze. Îţi mulţumesc, draga, draga mea Fiona, îi spuse el simplu. Bărbatul se aplecă şi o sărută.

Rânjind, Smith se uită în direcţia opusă ca să nu-l scape din ochi pe miliardarul care tremura. Din depărtare auzi crescând duduitul elicopterului. Mijlocul lor de transport spre casă era pe drum.

EPILOG

23 februarie
Avionul prezidenţial american

Cu luminile de navigaţie clipind întruna, aparatul de zbor 747-200B care servea drept aeronavă oficială a preşedintelui Statelor Unite (Air Force One) se deplasa neabătut în noapte, pe deasupra Europei, către est. Plafonul de nori de dedesubtul avionului era continuu, dar la altitudinea la care zbura aparatul, cerul nopţii era plin de stele. Formaţii de avioane americane de luptă F-15 şi F-16 îl însoţeau, zburând în apropiere şi asigurându-i continua protecţie. Alte lumini clipeau pe cer la o oarecare distanţă în urma lui Air Force One. Două gigantice avioane de tip KC-10, de alimentare cu combustibil în timpul zborului, erau şi ele la datorie, asigurând ca avioanele de luptă care escortau Air Force One să aibă în orice moment combustibil şi să fie gata să intre imediat în acţiune la nevoie.

— Timpul calculat pentru sosirea noastră este peste o oră, domnule preşedinte, îi spuse stewardul din uşa deschisă a cabinei complet echipate pentru a servi drept birou de lucru aeropurtat.

Preşedintele Sam Castilia ridică privirea de la masa de lucru.

— Mulţumesc, James. După ce uşa se închisese în urma stewardului, Castilia se întoarse către Fred Klein, care şedea răbdător pe o canapeluţă. Eşti gata pentru marea reprezentaţie? îl întrebă el.

Şeful lui Covert-One dădu din cap.

— Da, domnule. Omul zâmbi. Să sperăm că vei culege aprecieri unanime pentru spectacol.

Castilia rânji.

— Eu socotesc că aşa se va întâmpla – deşi probabil că nu într-un mod prietenesc. Preşedintele ridică receptorul interfonului de pe masă. Generale Wallace, aici preşedintele. Poţi iniţia apelul telefonic de urgenţă către Moscova, cel despre care am discutat mai devreme.

Klein şi preşedintele aşteptară câteva minute, în timp ce personalul însărcinat cu telecomunicaţiile la bordul lui Air Force

One stabilea legătura cu Kremlinul. În cele din urmă, din difuzoarele montate în biroul lui Castilia se auzi vocea unui american spunând:

— Preşedintele Dudarev aşteaptă să-i vorbiţi, domnule.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, spuse vesel Castilia. Te rog să mă ierţi că te-am deranjat atât de devreme, însă chestiunea pe care aş dori s-o discutăm nu suferă amânare.

Vocea liniştită şi mieroasă a lui Dudarev sosi clar pe linia telefonică securizată.

— Ora nu este o problemă pentru mine, domnule preşedinte, replică politicos conducătorul rus. Eu lucrez adeseori până foarte târziu în ultima vreme... o soartă nefericită de care sunt sigur că avem parte amândoi.

Castilia pufni uşor. Viclean, extrem de viclean şi de alunecos, îşi zise în sinea lui preşedintele american. Însă acum venise vremea să-i aplice lovitura de graţie.

— N-am nici cel mai mic dubiu că eşti extrem de ocupat în momentul de faţă, Viktor, spuse el, dinadins hotărât să utilizeze în conversaţie prenumele lui Dudarev. În arta diplomaţiei politice, sinceritatea tăioasă putea fi o armă la fel de eficientă ca şi subtilitatea şi exprimările ocolite. Plănuirea unor neprovocate războaie de agresiune împotriva vecinilor voştri mai mici şi mai slabi îţi ia al naibii de mult timp, nu-i aşa?

Dudarev nu izbuti să-i răspundă decât după o scurtă tăcere încremenită.

— Da’ chiar nu înţeleg ce vrei să spui, domnule preşedinte.

— Ce-ar fi să vorbim odată serios? îl admonestă Castilia apăsat, făcându-i cu ochiul şmechereşte lui Klein. La naiba, doar ţi-am văzut programele de mobilizare, proiectele de operaţiuni şi listele obiectivelor vizate. Ba chiar am ascultat şi nişte casete audio cu vocea dumitale discutând aceleaşi planuri. Iar unităţile de poliţie ucrainene şi echipele de dezamorsare a bombelor au găsit deja explozivii pe care agenţii tăi i-au plantat la Poltava pentru a pune în scenă „terorismul antirusesc”.

— Nici nu-mi pot da seama cine ar fi putut să-ţi furnizeze aceste scorneli de-a dreptul monstruoase la adresa mea, protestă Dudarev băţos.

Castilia se aplecă înainte pe scaunul său, aruncându-i încă o bombă:

— Însuşi bunul tău prieten, domnul Konstantin Malkovici, Viktor, iată cine!

— Malkovici este un capitalist care face speculaţii bursiere şi

desfăşoară diverse afaceri în ţara mea, pufni Dudarev. În afară de asta, nu ştiu nimic despre el.

Preşedintele ridică din umeri.

— Nu ţine minciuna, Viktor. Ţi-aş recomanda să găseşti la repezeală altceva. Castilia se uită pe geam, zărind o scurtă licărire a luminilor verzi şi roşii de navigaţie ale unui avion de luptă care îi escorta. Mai bine să vorbim despre faptul că vei trimite imediat înapoi toate cele circa trei sute de mii de oameni pe care i-ai masat lângă Ucraina, Georgia, Kazahstan, Armenia şi Azerbaidjan, dându-le ordinul de a se întoarce în cazărmile lor de pe timp de pace… şi cât mai repede.

— Domnule preşedinte, pot vorbi sincer? îl întrebi supărat Dudarev.

— Fără-ndoială, îl asigură Castilia, rânjind în direcţia lui Klein. Dintotdeauna am apreciat sinceritatea. Mai ales că din partea dumitale am parte atât de rar de aşa ceva.

— Dacă într-adevăr aş avea atât de multe tancuri şi avioane şi atât de mulţi soldaţi gata de luptă, de ce aş renunţa atât de uşor la planurile mele? Crezi că ai un glas chiar aşa de înspăimântător?

— Nici vorbă, Viktor, răspunse vioi preşedintele Statelor Unite. Numai că nu cred că eşti pregătit pentru un conflict, pe viaţă şi pe moarte atât cu Statele Unite – cât şi cu NATO. Te-ai pregătit pentru o campanie fulgerătoare contra unor forţe locale slabe şi dezorganizate, nu pentru o îndârjită încleştare decisivă cu cea mai puternică alianţă din întreaga istorie a omenirii.

— Dar voi nu aţi încheiat acorduri de apărare nici cu Ucraina, nici cu Georgia şi nici cu celelalte ţări, punctă aspru Dudarev. Şi nu aveţi nici forţe militare staţionate pe teritoriile lor. Şi nu-mi vine să cred că ţara ta – sau aliaţii tăi – ni se vor opune cu atâta înverşunare. Nimeni de la Londra, sau de la Berlin, sau de la Paris, sau de la New York nu va susţine un război contra Rusiei doar de dragul câtorva azeri în fundu’ gol şi al altora asemenea!

— Poate că nu, acceptă Castilia, îndreptându-se de spate. Dar o vor face dacă atacurile tale îi vor pune în pericol pe americani, în special pe liderii politici care sunt bine cunoscuţi şi respectaţi. Se întrerupse o clipă, adăugând modest: Ca mine, de exemplu.

— Ce? îl întrebă conducătorul rus. Despre ce vorbeşti?

Castilia se uită la ceas. Afară, zgomotul celor patru mari motoare ale aeronavei 747 se schimbase când avionul cu reacţie începu să coboare treptat.

— Cred că s-ar cuveni să ştii că voi ateriza la Kiev în mai puţin

de patruzeci şi cinci de minute şi că nu mă aştept să părăsesc Ucraina decât peste câteva zile. Noii lor lideri şi cu mine avem multe de discutat, inclusiv negocierea unui tratat defensiv mutual.

— Nu se poate!

— Ba se poate, rosti prudent Castilia, după care glasul lui se înăspri: Ucraina este acum un stat independent. Presupun că ai uitat acest mic şi neînsemnat amănunt, Viktor.

Dudarev nu mai zise nimic.

— Şi aşa sunt acum şi celelalte foste republici sovietice, continuă Castilia. Tocmai de-aceea, o delegaţie compusă din înalţi demnitari americani, japonezi şi ai NATO, printre care şi miniştrii mei de la Apărare şi Externe, urmează să viziteze toate aceste state peste câteva zile. Şi în cazul în care un singur bombardier, tanc sau soldat infanterist va trece acele frontiere, îţi pot garanta că vei sfârşi prin a-ţi târî ţara într-un război pe care nu şi-l poate permite – unul pe care e mai mult ca sigur că îl va pierde.

— Jigneşti şi ameninţi, se răsti preşedintele Rusiei.

— Dimpotrivă, replică glacial Castilia. Socotesc că sunt chiar extrem de răbdător. Însă nu pot să nu te asigur că nici ţara mea şi nici eu însumi nu îţi vom uita şi nici ierta vreodată hotărârea de a folosi arma HYDRA contra noastră.

— HYDRA? întrebă Dudarev, dar pentru prima oară se putu desluşi în tonul lui o notă de nesiguranţă, poate chiar de teamă. N-am habar despre ce vorbeşti.

Preşedintele Statelor Unite nu-l luă în seamă.

— Există o foarte veche zicătoare care afirmă că, în cazul în care te întinzi lângă un câine, te umpli de purici, Viktor. Ei bine, află că profesorul Wulf Renke a fost un blestemat de câine murdar, iar acum tu te-ai pricopsit cu un recipient plin cu purici. Atunci când am dat de Renke, am găsit ceva extrem de interesant într-un mic container pe care îl ducea cu el – un întreg set de fiole de sticlă, pline cu un soi de lichid.

Dudarev tăcea chitic.

— Iar lucrul cel mai interesant în legătură cu aceste fiole este acela că multe dintre ele sunt etichetate cu nume ruseşti şi una dintre ele era a ta, Viktor.

Chiar de la depărtarea de mii de kilometri care îi despărţea, Castilia îl putu auzi pe interlocutorul său înghiţind în sec.

— Dar, spre deosebire de tine, eu sunt un om civilizat, continuă preşedintele american, fără a se mai osteni să-şi

ascundă dispreţul faţă de liderul rus. Aşa încât am decis să nu mă intereseze cât de mult îţi place gustul propriei arme, când este folosită împotriva ta. În schimb, ei bine, deocamdată vom pune la păstrare aceste aşa-numite variante HYDRA, ca o formă de asigurare contra oricărui eventual viitor comportament deplasat, al tău, ori al amicilor tăi de la Kremlin.

— Ăsta-i şantaj, mârâi Dudarev.

— Viktor, „şantaj” este un cuvânt urât, spuse calm Castilia, ridicând din umeri. O să te anunţ când voi găsi unul mai bun. *Dasvidania!*

Sam Castilia apăsă pe un buton al telefonului său şi întrerupse convorbirea, după care se uită la vechiul său prieten.

— Ei?

— Cred că ţi-a plăcut asta, Sam, spuse Klein, rânjind cu subînţeles. Dar ca politician, nu te-ai purtat niciodată cu o prea mare diplomaţie.

— Ai dreptate, nu prea sunt obişnuit să mă port cu mănuşi, recunoscu Sam Castilia încântat. Însă ceea ce mă fascinează cu adevărat în momentul de faţă este să mă uit cum tronul Ţarului Viktor începe să se clatine. La naiba! Aş putea chiar să mă hotărăsc să-i altoiesc şi eu vreo câteva şuturi bine ţintite la momentul potrivit. Cu un strop de noroc, poate că ruşii vor avea şansa, într-un viitor nu prea îndepărtat, unui nou început.

— Apreciezi că regimul lui Dudarev va intra într-o criză majoră? întrebă Klein, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sunt absolut convins, dădu din cap cu toată seriozitatea preşedintele. De îndată ce se va răspândi vestea despre ceea ce aveau de gând să facă Viktor şi cu cei din gaşca sa, nu-i va fi uşor în Rusia. Unele persoane foarte influente vor turba de furie, fiindcă puţin a lipsit să-i târască într-un război, în timp ce alţii îl vor considera un laş, fiindcă a dat înapoi în ultimul moment. Acest fiasco va constitui prima fisură în armura lui. Castilia dădu din umeri. Când oricărui dictator începe să i se tocească aureola de invulnerabilitate, sfârşitul lui nu poate fi prea departe. Va mai dura o vreme, iar impresia mea este că el ne va mai face destule necazuri până să piardă puterea din mâini, însă aş spune că Dudarev le-a oferit inamicilor săi politici unul dintre capetele frânghiei cu care îl vor spânzura.

15 martie
Baza Militară Navală a Statelor Unite, Golful Guantanamo, Cuba

Câmp Five, una dintre multele închisori de maximă securitate din Golful Guantanamo, servea drept loc de încarcerare destinat deţinuţilor terorişti de înalt nivel, cel mai adesea membri importanţi din al-Qaeda sau din alte grupări teroriste primejdioase. În rare ocazii adăpostea şi anumiţi „deţinuţi-fantomă” – adică acele persoane, bărbaţi, ori femei, ale căror nume nu erau înregistrate în nici un document oficial, din raţiuni de securitate şi în scopuri ţinând de domeniul spionajului.

Sergentul Henry Farmer, din personalul Armatei Statelor Unite, bătu politicos la uşa din grilaj de fier a celulei ocupate de către Prizonierul Numărul Şase.

— Este ora mesei, domnule, spuse el, strecurând o tavă prin deschizătura din partea inferioară a uşii.

Numărul Şase, un bărbat înalt cu părul alb, cu pometi înalţi şi ochi de un albastru spălăcit, se ridică cu un aer obosit de pe prici şi înaintă ca să ia tava.

— Mulţumesc, sergent, spuse el, încercând să zâmbească. Sper din tot sufletul ca bucătarul să-şi fi reîmprospătat cunoştinţele, după dezastrul culinar de ieri.

— Poate că da, spuse Farmer, înălţând nepăsător din umeri. Trebuie să te anunţ că următoarea dumitale întrevedere cu băieţii de la sediul din Langley al CIA este programată pentru după-amiaza asta, ceva mai târziu.

Prizonierul dădu abătut din cap. Discuţiile lui cu cei de la CIA care îi luau interogatoriul nu erau niciodată prea plăcute. Omul se duse cu tava până la patul său şi începu să mănânce.

Farmer se uită la el o clipă fără să mai spună nimic, după care se întoarse şi plecă la treburile lui.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, sergentul Farmer îşi făcu timp pentru o mică plimbare pe plajă. Acolo găsi un bărbat scund, gras şi cărunt care îl aştepta. După paşaport şi îmbrăcămintea sobră de om de afaceri rezultă că este Klaus Wittmer, reprezentant al Crucii Roşii Internaţionale, aflat acolo în delegaţie.

— Ai întâmpinat vreo problemă? îl întrebă bărbatul cărunt.

Farmer dădu din cap.

— Nici vorbă de aşa ceva, spuse el, aruncându-i celuilalt un minuscul obiect. Wittmer îl prinse cu o mână şi îl strânse în palmă. Şi când voi primi şi restul de bani?

— Aşa cum s-a stabilit, ţinu să-l asigure bărbatul cărunt.

Când subofiţerul american se îndepărtă pe plajă, Aleksei Ivanov, şeful Celui de-al Treisprezecelea Directorat al Rusiei, deschise palma. În mâna lui lucea o fiolă goală de sticlă, reflectând razele soarelui din Caraibe. Ivanov mai contemplă câteva secunde fiola, după care se încruntă. Un gest inutil, îşi zise atunci, dar ce alte perspective avem?

Şeful spionajului rusesc se întoarse brusc şi aruncă fiola în apele golfului, dincolo de valurile care se rostogoleau încet pe ţărm. Apoi se întoarse şi plecă.

Ultima variantă de HYDRA fusese livrată.

22 martie
Alexandria, statul Virginia

Micul restaurant cu specific vietnamez situat pe King Street, stradă care traversa Potomacul dinspre Washington, D. C., era un loc preferat de cei care apreciau o mâncare bună, preţurile rezonabile şi un serviciu discret şi nepretenţios. Cu alte cuvinte, îşi zise Jon Smith, studiind meniul, nu era la modă, doar pe placul oamenilor.

— E liber? auzi el un glas cunoscut.

Colonelul ridică privirea şi zâmbi prietenos. În faţa lui se afla o femeie frumoasă, suplă, cu părul scurt, auriu. Femeia zâmbi şi ea, însă el sesiză că privirea ei părea circumspectă.

— Bine ai venit, Randi, spuse el, ridicându-se în întâmpinarea ei. Mi-era teamă ca nu cumva băieţii din Langley să fi hotărât până la urmă să te ţină sub cheie.

Randi Russell ridică din umeri.

— Se pare că birocraţii de la etajul şapte încă nu se pot hotărî, replică ea calmă. Jumătate dintre ei, inclusiv cei de la departamentul de contrainformaţii, socotesc că sunt un fel de lup singuratic pentru Agenţie, un lup care ar trebui alungat şi neutralizat mai înainte de a apuca să provoace un scandal major. Cealaltă jumătate, inclusiv şeful meu de la Direcţia Operaţională, consideră că anihilarea lui Renke a meritat toată zarva.

Smith aşteptă până ce Randi se aşeză cu graţie pe scaun,

după care se aşează şi el.

— Şi care jumătate crezi că va avea câştig de cauză?

— Ei, Agenţia mă va lăsa să lucrez în continuare pentru ei, zise ea încrezătoare, pe buze înflorindu-i un surâs. Cei din eşalonul superior vor închide ochii, aşa cum fac întotdeauna. Aşa că probabil mă voi alege cu alte câteva pagini de comentarii acide în dosarul meu profesional şi poate cu o săptămână liberă pe care altfel n-aş putea s-o am.

Smith râse.

— Devii cinică.

— Dar eu sunt cinică din naştere, replică ea. Tocmai de-aceea îmi şi vine CIA ca o mănuşă. Randi ridică meniul din faţa ei, după care îl lăsă la loc pe masă. Ai auzit că nemţii au confirmat în cele din urmă identitatea informatorului din rândurile lor?

— Este vorba despre Heichler, nu-i aşa? presupuse el. Individul care s-a împuşcat a doua zi după ce am pus noi mâna pe Malkovici.

Randi confirmă printr-o înclinare a capului.

— A fost nevoie de multe cercetări, însă până la urmă s-a descoperit o serie de plăţi cu bani gheaţă către Heichler din partea uneia dintre companiile de faţadă controlate de Malkovici.

— Şi despre Malkovici am auzit, spuse încet bărbatul. Bănuiesc că Golful Guantanamo nu este un loc chiar atât de sigur pe cât s-ar putea crede.

Randi înălţă dintr-o sprânceană.

— Ce repede umblă vorba în cercurile înalte în care de învârţi tu – oricare ar fi acelea. Credeam că amănuntele în legătură cu moartea lui Malkovici au fost ţinute în foarte mare secret după ce au fost muştruluiţi cei care au permis ca ruşii să ajungă la el înainte ca noi să fi terminat să-l stoarcem de toate informaţiile pe care le deţinea.

— Se întâmplă să am câţiva prieteni care îmi mai transmit unele lucruri pe care n-ar trebui să mi le transmită, recunoscu Smith.

Randi pufni.

— Scuteşte-mă. Randi puse din nou mâna pe meniu. Am auzit că doamna Devin a ieşit din spital şi şi-a reluat activitatea, spuse ea cu un aer nepăsător.

— Aşa am auzit şi eu, replică prudent Jon.

— Presupun că nu va mai fi primită cu braţele deschise înapoi la Moscova.

Jon rânji.

— Nu chiar. Smith o privi peste masă. Se pare însă că Fiona izbuteşte întotdeauna să cadă în picioare. Aud că s-a şi angajat la o prestigioasă firmă de consultanţă cu sediul la New York.

Adevărul era că Smith ştia că omul care facilitase angajarea Fionei era Fred Klein, dat fiind că în felul acesta ea beneficia de o acoperire utilă în vederea altor misiuni ale organizaţiei Covert-One.

— New Yorkul nu este departe de-aici, comentă sec Randi.

— Nu, încuviinţă Smith. După care i se făcu milă de Randi. Dar e foarte departe de Moscova, iar biletele de avion nu sunt ieftine. Aşa încât am ciudatul sentiment că persoanele care au nevoie de Oleg Kirov vor vedea crescând notele de plată pentru serviciile de consultanţă prestate de el.

Randi Russell miji ochii.

— Kirov?

Bărbatul dădu din cap. După ce Klein se convinsese că şefii de la Kremlin nu aveau habar de rolul jucat de Kirov în recentele evenimente, îi permisese rusului să se întoarcă în ţara lui de origine, astfel că fostul ofiţer FSB era în continuare un spion activ, extrem de bine camuflat al agenţiei Covert-One.

— Oleg Kirov? se miră ea din nou, sceptică. Are o relaţie cu doamna Devin?

Smith schiţă un gest de jurământ.

— Crede-mă, nu te mint! o asigură el.

— Ei, dar ce veste încântătoare! exclamă Randi cu toată sinceritatea. După care, nespus de bucuroasă se aşeză mai bine pe scaun şi începu să studieze meniul, de data asta cu real interes. Aşadar, ce-mi poţi recomanda?

- Sfârşit -

Cuprins

PROLOG....4
PARTEA ÎNTÂI....9
1....9
2....18
3....30
4....40
5....48
6....54
7....64
PARTEA A DOUA....71
8....71
9....81
10....90
11....98
12....103
13....109
14....117
15....122
16....133
17....144
18....151

PARTEA A TREIA.....163
19.....163
20.....172
21.....179
22.....184
23.....188
24.....192
25.....202
26.....211
27.....218
28.....222
29.....227
30.....235
31.....241
32.....247
33.....256
34.....262
35.....267
PARTEA A PATRA.....278
36.....278
37.....284
38.....292
39.....297
40.....304
41.....309

42.....316
43.....323
44.....332
45.....341
46.....348
47.....357
48.....367
49.....377
50.....386
EPILOG.....396
Cuprins.....405

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Celebrul autor american ROBERT LUDLUM s-a impus ca un maestru incontestabil al thriller-ului modern.

Romanul de față, bazat pe o riguroasă documentare, abordează o temă actuală a lumii contemporane: lupta marilor corporații şi a forțelor militare pentru a menține sau a submina starea unor țări.

Cititorul este introdus în lumea spionilor, la nivelul unei organizații ultrasecrete americane, a cărei misiune este găsirea dovezilor că Rusia intenționează să invadeze Ucraina, Georgia şi alte țări foste sovietice. Războiul însă nu se va duce cu mijloace convenționale, ci cu arme biologice.

Magnatul Konstantin Malcovici deține un astfel de produs genetic, nedetectabil, cu nume de cod HYDRA, un virus ce atacă ADN-ul persoanei vizate. Doar locotenent-colonelul medic Jon Smith şi echipa sa pot opri această conspirație criminală. Sarcina lor este extrem de periculoasă şi riscantă, întrucât ei luptă nu numai împotriva setei de putere şi de extindere a Kremlinului, dar şi contra unui asasin invizibil şi de neoprit...

EDITURA LIDER

ISBN (10) 973-629-120-0
ISBN (13) 978-973-629-120-3

5 948390 004039